

ЛУИЗ БЕГШОУ СТРАСТ

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2011

chitanka.info

Тази книга е посветена на Хари Евънс, прекрасен редактор и прекрасна приятелка.

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм благодарна на Хари Евънс, че прочете „Страст“ от край до край и ме нахока за всяко несъответствие. По-лоша е и от майка ми! Получи се много по-добра книга и съм много признателна. Искам да благодаря на Майкъл Сисънс, фантастичния ми агент в PFD, че помогна още една книга да бъде завършена и че изтърпя бебета, политика и други досадни странични грижи; особено благодарна съм на целия екип в „Хедлайн“, които по някакъв начин успяват да направят всяка книга по-добра от предишната с минимална помощ от моя страна. По-специално бих искала да благодаря на Мартин Нийлд, Джейн Морпет, Кер Макрей, Луиз Ротуел, Люси ле Пойдевин. Емили Фърнис, Питър Нюсъм, Джеймс Хоробим, Катрин Роудс, Даян Грифин, Пол Ердпресър и Селин Бели.

ПРОЛОГ

Димитри плъзна снимката по бюрото.

Бяха на четвъртия етаж на невзрачна офис сграда. Навън трафикът в пиковия час тъкмо набираше скорост по Кьонигщрасе. Той беше на работа от четири часа.

Преследването бе започнало.

— Първата.

Агентът взе снимката, вгледа се в нея за секунда. Мишената се усмихваше. Беше зализан красавец, облечен със скъп марков костюм. Жената до него бе брюнетка, тънка като фиданка, облечена в червен сатен. Няколко от другите гости на приема хвърляха погледи към тях. Той бе самодоволен тип, обичаше да е център на внимание.

Имаше много пари, голяма власт.

Скоро щеше да бъде мъртъв.

— Никакъв проблем.

— Още една — Димитри подаде втората снимка. — Може би не я познаваш. Не е толкова важна клечка.

— Дай ми име и местонахождение.

— Разбира се.

И тази мишена бе обречена. Агентът сви рамене. Излишно бе да се изтъква очевидното. Димитри погледна отвъд бюрото си, преценявайки реакцията на жената срещу него.

Казваше се Лола Монтоя и беше невероятно хладнокръвна кучка. Едва за трети път наемаше жена. Първите две бяха свършили зле и повечето босове в неговия свят нямаха подобен навик. Това момиче бе различно. Димитри я бе издирвал близо месец, докато успее да се свърже с нея. Цената ѝ бе главозамайваща, защото бе един от най-добрите килъри в света, със сигурност най-добрата жена наемен убиец. Погледът му се плъзна по забележителното ѝ тяло. Пищна гръд, стегнат, заоблен задник, тесен ханш. Но в контраст с красивото ѝ лице, очите ѝ бяха убийствени, леденосини и студени като на змия.

Беше безпогрешна. Беше безмилостна.

Отново насочи вниманието си към мишените.

— Третата е политик. Американка, което означава, че ще има солидна охрана — това ѝ се стори малко по-интересно. Димитри потупа последната снимка. — Щатски сенатор, с връзки в нашите среди. Носят се слухове за агенти на „Мосад“, зачислени към охраната ѝ.

Лека усмивка.

— Твърде много надценяват „Мосад“.

— Така ли мислиш? — попита той.

— Очистила съм няколко от тях. И много техни протежета.

Той поклати глава.

— Според теб никой не е толкова добър, колкото се говори.

— Тези мишени не са проблем — явно на момичето му доскучаваше. — Ще паднат лесно като професора. Ще ми бъде нужна седмица за всичките, най-много десет дни. Изпрати парите на сметките ми. Мога да бъда в самолета след час.

Димитри кимна. Нямаше смисъл да спори относно плащането. Най-добрите в света държаха на репутацията си. Щом реши този малък проблем за групата си глобални клиенти, щеше да бъде твърде голям, за да не се съобразяват с него. Цената бе нищожна. Той кимна.

— Ще ги получиш веднага.

— Тогава очаквай обаждане. Приключихме ли тук?

Понечи отново да кимне, но размисли и извади още една снимка от чекмеджето си. Разгледа я. Младо момиче, дълга кафява коса, светла кожа, много красиво. Беше на около осемнадесет и играеше хоккей с ученическа униформа. Задължителната тъмносиня пола, тъмни чорапи, ботуши с капси, бледосиня тениска, която подхождаше на цвета на кожата ѝ. Никакъв грим. Беше изпълнена с живот.

Изведнъж снимката му се стори странно еротична.

— Тя знае ли за всичко това? — попита Лола.

— Няма представа — заговорнически прошепна Димитри. Сви рамене. — Все пак убий и нея. За всеки случай. Сега е по-възрастна, преподава в Оксфорд.

— Добре. Коя е тя?

— Дъщерята — отвърна той.

ПЪРВА ГЛАВА

Миналото

Тя беше неговата страст. Разбра го още щом я зърна за първи път.

— Уил — Джок Кембъл го задърпа за лакътя. — Не се разсейвай, за бога! Застани в редицата.

Уил кимна с неохота.

— Добре.

Едва откъсна поглед от крехкия силует на тъчлинията. Не беше никак лесно.

Тя стоеше там, гледаше ръгби мача с лека бръчка на съсредоточение, както много момичета, които нямаха представа от играта. Бе облечена с прилепнали дънки и плетен пуловер, който изглеждаше сякаш е взет назаем от приятеля ѝ. Който и да бе, той вече го мразеше.

Момичето имаше златистокестеняви коси, дълги и лъскави, развети около лицето. Плътни устни. Кожата ѝ сияеше. Бузите и бяха поруменели от студа. Усмихна се на някого. На Марк Кросби от „Хертфорд“, който бе поел топката. Той я вдигна и я хвърли към отбора си.

Уил се оттласна от земята и хвана топката с лекота. Последваха ругатни и мърморене от всички страни. Беше невероятен скок. Сега трябваше да я подаде на някой бек. Вместо това я пхна под мишница и се отправи към линията.

От тъчлинията прозвучаха възгласи и писъци. Представи си, че момичето го гледа. Героите на „Хертфорд“ се хвърлиха към него. Отблъсна ги като мухи. Кросби се приближи зад него и го сграбчи за краката. Позна го по начина, но който краката му тъпчеха калната трева, Уил забелязваше подобни подробности. Завъртя крак, блъсна Кросби обратно. На игрището, пълно с мускулести студенти, Уил Хайд превъзхождаше всички. Беше най-силният, най-непоколебимият.

Дробовете му крещяха за въздух. Продължаваше да тича. Мачът бе спечелен. Линията се открояваше пред погледа му, но четири

копелета се бяха вкопчили в него като хищници и се опитваха да го издърпат назад от бялата тебеширена ивица. Уил изправи гръб и изръмжа от усилието. Квадрицепсите му изпъкваха под кожата му като стоманени въжета. Не можеха да го удържат. Протегна се напред, здраво сграбчил топката. Остави я с една ръка на земята, точно пет сантиметра отвъд линията.

Всички от „Ориел“ го наобиколиха, изпаднали в еуфория. Реферът наду свирката. С неохота момчетата от „Хертфорд“ се оттеглиха. Марк Кросби плю на земята с нескрито презрение. „Майната му, помисли си Уил, богаташко копеле.“

Кросби бе наследник на бирена фабрика в Оксфордшир. Родителите му живееха в свещеническа резиденция от времето на кралица Ан. Той обикаляше из града с „MG Роувър“ и бе смятан за доста добра партия.

Никой не смяташе Уил за добра партия. Нямаше родители. Бе отраснал в сиропиталището „Барнардос“. Всички от персонала бяха страхотни, но често се сменяха. Като малък Уил бе преживял тормоз и се бе научил бързо да се защитава сам. Беше се запалил по спорта и се бе захванал първо с бягане, после с вдигане на тежести. Залягаше над уроците; математиката бе неговата специалност. Беше толкова чиста дисциплина, без никакви емоции. Уил се опитваше да потиска емоциите си. Никой нямаше полза от тях.

Животът му като дете бе смесица от копнежи и надежди. Мечтаеше да бъде осиновен, фантазираше си, че истинската му майка идва да го вземе. Но родителите, които посещаваха сиропиталището, обикновено търсеха бебета. Колкото повече порастваше, толкова по-безнадеждно ставаше положението му.

Уил се опитваше да се държи. Учеше се на оцеляване, както повечето хлапета там. Не бяха малтретирани. Всички бяха добри. И имаше приятели; някои от тях идваха и си отиваха, влизаха и излизаха от системата на социалните грижи. Уил бе здраво и силно момче; изглеждаше едър за годините си. Никой не го искаше. Бе започнал да предпочита сигурността на сиропиталището и училището. Беше добър ученик и учителите не преставаха да го насърчават. Можел да влезе в университет. В Икономическия в Лондон, в Оксфорд или дори Кеймбридж. Можел да постигне голям успех. Други хлапета от „Барнардос“ го бяха постигнали.

Уил слушаше всичко това, милите думи на съчувствие. Не че не ги ценеше. Просто схващаше разликата между мили думи и обич. Може би наистина имаше шанс да успее. Но това, за което истински копнееше, бе любов.

Математиката бе бягство от самотата. В часовете по литература, чужди езици и история нямаше начин да не се сблъска с човешката природа, в цялата ѝ суровост. Уил предпочиташе точните науки. Особено му допадаше безличната поезия, чистата логика на математиката.

Беше силен и талантлив. Тренираше, прекарваше време с приятели от сиропиталището и учеше. Когато стана на шестнадесет, приятелските връзки започнаха да отслабват, защото бе толкова далеч пред всички други. Но продължи да ги посещава. Трябваше да навлезе в света. Яви се на интервюта в Оксфорд и се представи блестящо; издържа изпитите с три отлични оценки и получи стипендия. Изпитваше огромно чувство на облекчение. Неговият живот, животът на Уил Хайд вече можеше да започне.

Между него и Марк Кросби имаше социална пропаст. Какво от това? В университета всички бяха равни. Кросби имаше пари. Но Уил Хайд бе по-силен.

Върна се на позицията си, докато халфът се готвеше за удар. Топката прелетя през постовете и докато агитката на „Ориел“ ликуваше, Уил отново погледна към тъчлинията.

Тя бе там. Изразително сви рамене срещу Марк, който изруга. Уил отново задържа погледа си върху нея. Беше зашеметяваща. Красива, енергична, с израз на съчувствие на това хубаво лице. Толкова бе женствена, въпреки провисналия пуловер.

Когато реферът даде последния сигнал, Кросби го смушка.

— Долу ръцете — каза той, явно проследил погледа на Уил. — Това е моето момиче.

— А? Тогава защо те видях с Лиса Смит в бар „Юниън“ миналата седмица?

Марк безсрамно я бе опипвал под масата и бе пускал език до гърлото ѝ.

Кросби се ухили.

— Няма да узнае и няма да страда. Дори не учи в Оксфордския. В „Сейнт Мери“ е — Уил бе изненадан. Отново я погледна. Ученичка?

— Не се тревожи. На седемнадесет е. Няма нищо незаконно.

— Спиш ли с нея?

Изненада се колко го вълнува този въпрос.

— Как мислиш? — попита Кросби, подсмивайки се.

За Уил бе очевидно, че лъже. Испита облекчение.

— Стой далеч, Марк. Ще я покана на среща.

— Казах ти, че ходи с мен — отвърна Кросби с известно самодоволство.

Уил се обърна към него. Кросби бе нападател като него, но той го превъзхождаше с десет килограма чиста мускулна маса. И всички знаеха за произхода на Уил. Никой не би искал да има спречкване с човек като него.

— Вече не — заяви той.

Отдалечи се, без да изчака отговор. Момичето се моташе, чакаше Марк, който се бе заприказвал с един от съотборниците си. „Страхливец“, помисли си Уил. Беше погледнала към него и бе видяла как разгромява гаджето ѝ. Несъмнено в очите ѝ имаше искрица интерес към него.

— Здравсти — каза той. — Аз съм Уил Хайд.

— Добър опит — отбеляза тя. Очите ѝ се усмихваха на наивната му дързост. Това му хареса. Отвърна на усмивката ѝ. — Мелиса Елмет — представи се момичето. — Тук съм с Марк Кросби. Не зная дали си сред любимците му точно сега.

Уил се усмихна.

— Не прави погрешни...

— Охо — каза тя с насмешка.

Обзе го задоволство. Почувства мигновена връзка. Добил смелост, продължи:

— Марк не е лошо момче, но не е за теб. Мотае се с доста момичета в университета. Миналата седмица го видях да се целува с една от тях в бар. Далеч не беше прелестна като теб.

Мелиса прие това спокойно. Изглеждаше леко раздразнена, нищо повече.

— Така ли?

— Да — сериозно каза той. — Искаш ли да отидем някъде заедно? На обяд?

— Не зная. А ти имаш ли приятелки?

— Не, нито една.

Поклати глава. Беше истина. Както повечето играчи на ръгби, бе имал завоювания за една нощ, но това бе всичко.

— Тогава обяд не звучи зле — каза тя.

Уил видя как погледът ѝ се плъзна по окаляното му тяло и бузите ѝ поруменяха. Беше очарован. Колко момичета се изчервяваха в днешно време?

— Страхотно. Само да се преоблека. Да те взема ли отнякъде?

— По-добре е да се срещнем в ресторанта. Няма да се наложи да обяснявам на родителите си.

— Разбирам.

— Къде?

Беше ред на Уил да се изчерви от срам, но трябваше да намери сили да бъде откровен. Тя бе излизала с Марк, а Марк имаше пари.

— Ще трябва да изберем някое евтино заведение. На студентски кредит съм. Работя в кръчма нощно време, но не изкарвам много.

Тя не трепна.

— Тогава какво ще кажеш за „Синия глиган“? Точно до твоя колеж е. И моя.

— Идеално — замълча, озадачен. — Твоят колеж?

— Всъщност на баща ми. Баща ми е Ричард Елмет...

— Познавам го — за първи път у Уил се прокрадна мрачно предчувствие. Бе посетил няколко допълнителни лекции при професор Елмет. Как бе възможно това очарователно момиче да е негова дъщеря? Беше толкова жизнерадостна, лъчезарна. Елмет, гениалният физик, бе вечно навъсен, сприхав и груб със студентите си, свръхвзискателен към всички. Уил не го харесваше. Този човек бе обсебен от климатичните промени. Смяташе теориите, че глобалното затопляне е причинено от хората, за пълна глупост и в лекциите си заявяваше, че ще ги опровергае. Нещо средно между гений и откачалник. — Осиновена ли си?

Тя го смушка.

— Татко не е толкова лош.

Не възрази.

— Да се видим в един и тридесет?

— Добре — още една ослепителна усмивка. — Уил.

В съблекалнята момчетата го наобиколиха, викайки и подхвърляйки закачки.

— Дъщерята на професора — каза Джок. — Внимавай, Хайд.

— Млъкни — изсумтя Уил. Завърза обувките си, усмихна се на себе си. Тя бе фантастично момиче, ярък слънчев лъч, разкъсал плътни облаци. Не биваше да прибързва.

— Мисля, че е влюбен — отбеляза другият нападател Питър Литъл.

Уил не каза нищо, главно защото и той мислеше така.

Мелиса го чакаше в един и тридесет. Поръча евтина риба с пържени картофи и половинка сайдер. Щяла да завърши училище през следващата година, с изпити по английски, история и френски, и да следва история в Оксфорд, ако всичко мине както трябва. А после? Кой знае, каза му тя. Искала да търси приключения.

Единственото желание на Уил бе да има спокоен живот. Да си намери работа, прилично жилище някъде. Дом. Не искаше да говори за себе си. Тя бе далеч по-интересна. Но тактично го подпита и разбра истината. Съчувствието ѝ бе искрено, не престорено. Каза му, че съжалява, и започна да разпитва за бъдещето му. Имаше чувството, че това момиче живее в бъдещето. Нещо в дома ѝ не бе наред. Покани я на кино.

— Да, благодаря. Ще бъде чудесно — гледаше го право в очите и Уил имаше чувството, че полага съзнателно усилие. Кипяща от енергия, но малко срамежлива. — Когато и да е. Аз ще взема билети.

— Аз те каня, така че аз плащам — той се усмихна. — Това означава, че никога няма да мога да те заведа на скъпо място.

— Мога да помогна.

Уил поклати глава решително. Тя не продължи да спори. Явно бе разбрала, че говори сериозно.

— Да те взема ли от къщи? — попита Уил.

Мелиса поклати глава.

— По-добре не. Както казах, имала съм проблеми у дома заради гаджета.

Не възрази. Щеше да се запознае с родителите ѝ по-нататък, много по-нататък. Важното бе, че тя прие поканата. Щяха да се видят отново.

След киното му позволи да я изпрати. На следващата среща я целуна. Беше плаха, неопитна. Крехка като пух от глухарче в ръцете му. Уил изгаряше от желание, но намери сили да се отдели от нея. Все още не бе готова, беше твърде рано. Повечето момичета нямаха търпение да се отъркалят с него в леглото; беден студент или не, той бе мускулест и красив, играч на ръгби с репутация на страхотен мозък. Това, че бе отраснал в сиропиталище, отблъскваше доста от тях, въпреки че повечето не проявяваха грубостта да го изрекат. Уил Хайд беше корав младеж. Непредсказуем. Малко опасен.

Мелиса Елмет не го поставяше в рамка. Беше ученичка, но в последен клас. Изключително умна, малко зажадняла за любов. Явно родителите ѝ бяха сухари, но не и тя. Беше мила и обичаше приключенията. Когато я заведеше на пикник — нещо романтично и евтино, което правеше често — тя винаги искаше да се катери по дърветата или да свали дънките си и да поплува в потока.

Беше секси, умна. И забавна. Много забавна. Колкото по-често я виждаше, толкова повече копнееше да я види отново.

Уил се влюби. Опита се да го избегне — той бе едва на деветнадесет, а тя — на седемнадесет. Знаеше, че все още не е късно, но бе безсилен. Забелязваше сдържаността ѝ, забелязваше усилията ѝ да не се увлича по него. Нямаше смисъл. Мелиса също не можеше да се бори с това. Когато пристигнеше за среща, винаги бе подранила, чакаше го, и очите ѝ засияваха, лицето ѝ греиваше като на дете на Коледа. Проявяваше интерес към всичко, което той харесва. Пръстите ѝ се плъзгаха по гърдите му, шеговито докосваше бицепсите му, и Уил усещаше как пулсът ѝ се ускорява, когато се отпусне в прегръдката му, как започва да диша по-учестено и зениците ѝ се разширяват. Да се владее и да чака, докато бъде готова, бе най-трудното нещо, което бе правил в живота си. Но успяваше, защото бе влюбен.

Седмица след осемнадесетия ѝ рожден ден двамата му съквартиранти заминаха за Дъблин да гледат мач от шампионата на петте нации на „Лансдаун Роуд“. Уил не можеше да си позволи нито

билета, нито полета, колкото и да бяха евтини. Но не тъгуваше. Малката невзрачна къща, която деляха, бе изцяло на негово разположение. Покани Мелиса на вечеря.

Тя дойде. Беше пролетна вечер и в омайния здрач на Уолтън Стрийт бе пълно със студенти с велосипеди и лястовички, прелитащи ниско над тревните площи на колежа „Уорчестър“. Уил бе получил отлична оценка на последния изпит и преподавателите му бяха убедени, че ще стане първенец на курса. Въпреки че бе преуморен от работа на две места, казваха, че го очаква бляскаво бъдеще. Бе спестил малко пари и ги бе похарчил за бутилка шампанско с намаление от „Виктория Уайн“, малко филе за пържоли и ягоди. Пердетата на малката приемна във викториански стил бяха спуснати и Уил бе почистил къщата и запалил камината. Преливаше от щастие и оптимизъм. Осъзна, че всеки ден, в който е с нея, се чувстваше така. Защото тя го обичаше. И той я обичаше. Мрачните спомени от детството му изчезваха, когато бяха заедно. Мелиса изпълваше онези копнежи. Беше убеден, че не е просто увлечение. Бяха минали месеци вече. Това момиче бе неговият живот.

Когато тя почука на вратата, сърцето му подскочи. Отвори и ето я там, неотразима — с бяла памучна рокля на рози и бледозлатист копринен пуловер. Дългите коси се спускаха свободно по раменете ѝ. Беше сложила лек грим и секси гланц на устните си, който събуди у него порив веднага да я целуне.

— Е, къде са Мат и Джеймс?

Тя се огледа наоколо, след като затвори вратата.

— В Ирландия до неделя.

— Нищо чудно, че е толкова чисто и подредено — погледна го и се засмя. — В безопасност ли съм с теб?

— Винаги ще бъдеш — Уил се усмихна, целуна я. Тези устни бяха толкова нежни и жадни. — Радвам се да те видя — каза той и осъзна, че е истина. Това бе точната дума, безкрайно много се радваше. Цялото му тяло бе изпълнено с радост. — Заповядай, Миси, да пийнем шампанско.

Последва го в хола и замърка от удоволствие. Боровите цепеници працияха в камината.

— Какво празнуваме?

Уил ѝ подаде чашата, запотена и пълна до ръба със златисто пенливо вино.

— Твоя рожден ден. Нека вдигнем тост за нас. За бъдещето.

Мелиса допря високата си чаша до неговата и отпиха. Леко наведе глава назад и дългите ѝ коси заблестяха на трептящата светлина на огъня. Уил бе обзет от толкова силно желание, че изпита болка. Внимателно взе чашата от ръката ѝ и я остави на масата до своята. Докосна брадичката ѝ, леко повдигна лицето ѝ към своето. Лявата му ръка обгърна талията ѝ. Притегли я към себе си, толкова близо, че усети топлината на кръвта, нахлуваща в корема ѝ, видя как устните ѝ се разтвориха. Дясната му ръка бавно се плъзна по изваяните ѝ гърди, нежно ги погали през роклята и долови реакцията ѝ.

— Уил... — прошепна тя. — Никога не съм... Не зная...

— Обичам те, Миси — горещият му дъх докосна ухото ѝ. — Истински. Всичко е наред. Можеш да ми имаш доверие.

Притисна се към него и той усети как краката ѝ затрепериха от желание, кожата ѝ се затопли и зачерви. Издаваше въздишки на копнеж, оставяше се във властта му, надигаше се при допира...

ВТОРА ГЛАВА

Мелиса тръгна с колелото си към дома, бавно. Беше късно, минаваше единадесет. Не искаше да бъде навън. Искаше ѝ се да бе останала на Уолтън Стрийт, в леглото с Уил.

Но родителите ѝ я чакаха.

Беше студено, но тя не усещаше. Цялото ѝ тяло сияеше. Усещанията, които ѝ бе дарил, все още отзвучаваха в тялото ѝ. Лицето ѝ пламна, докато въртеше педалите. Сигурно си личеше. Целият град щеше да разбере.

Вече не беше девствена. Човек очакваше това събитие с такова вълнение, а после светът си бе същият. Странно. Дали се чувстваше различно? Всъщност не, освен че бе още по-лудо влюбена в Уил Хайд.

Незнайно защо, не се страхуваше, че сега ще я зарече, както постъпваха мъжете според приятелките ѝ. Може би другите мъже, другите студенти. Но не и Уил. Беше я помолил да му има доверие. Вярваше му. Напълно. Щяха да се оженят, нали? Той щеше да ѝ направи предложение, да имат прекрасна сватба на някое романтично място, в присъствието само на семейството ѝ и най-близки приятели. А после страхотен съвместен живот.

Трябваше само да преодолеят едно малко препятствие.

Пътят се разширяваше и продължаваше покрай „Мемориала на мъчениците“^[1] и опияняващото щастие на Мелиса започна да отшумява. Нямаше търпение да завърши училище. Когато е в първи курс в Оксфордския университет, Уил щеше да бъде в предпоследен. Щяха да бъдат заедно през цялото време, само да се измъкне от дома на родителите си.

Разбира се, че ги обичаше. И те я обичаха. Но...

Едно голямо „но“.

Ето че стигна. Прозорците на предната стая светеха. Слезе от колелото, отвори вратата и го подпря на стената в коридора.

— Мелиса.

Гласът на баща ѝ — тих, но настойчив.

Мислено издаде дълбока въздишка. Беше толкова неловко, когато той се опитваше да влезе в ролята си на баща. Винаги си бе у дома, но вечно забил нос в книгите си. Или в лабораторията, зает с експерименти. Бързо се бе издигнал в малкия свят на оксфордската академична общност; беше си създал име с трудовете си за слънчевите изригвания и глобалните температурни промени. А работата му върху делението на атома бе затвърдила репутацията му. Беше строг, стиснат и загрижен за репутацията си. Баща ѝ искаше повече от всичко на света да бъде уважаван от колегите си и признат за гений. Бракът му и нейното раждане оставаха далеч на заден план. Мелиса знаеше, че най-щастливият ден в живота му е бил онзи, в който е получил мястото си в Оксфорд. А денят, когато кралицата го бе удостоила с рицарско звание за заслугите му към Кралското научно общество, бе най-щастливият в живота на мамчето. Излишно бе да се споменава за парите, но оттогава майка ѝ бе лейди Елмет и се наслаждаваше на тази титла всеки миг.

На Мелиса ѝ се искаше да не се бе случвало. Сега родителите ѝ имаха високо обществено положение. Това означаваше неприятности за нея и Уил. Затова не желаете да го запознае с тях. Обичаше го и той бе най-хубавото нещо в живота ѝ. Искане да го защити. Тази нощ повече от всякога.

— Здравсти, тате — каза тя, когато влезе, и леко целуна баща си по бузата. — Мама легна ли си?

— Разбира се. Погледни колко е часът.

— Едва единадесет и петнадесет.

— Трябваше да се прибереш преди часове.

Мелиса затрепери от гняв.

— На осемнадесет съм, татко. Взех си изпитите, нали?

— С онова гадже ли беше?

Баща ѝ седеше с лице към огъня, който изглеждаше жалък в сравнение с онзи, за който Уил доста се бе потрудил. Дали правеше изчисления за пламъците, докато се взираше в тях, запита се тя. Никога не ѝ посвещаваше цялото си внимание, дори когато ѝ се караше.

Мелиса изправи гръб. Уил бе преживял толкова трудности, а тя трябваше да се справи само с родителско неодобрение.

— Да, татко. Както казах, вече съм на осемнадесет. Законно пълнолетна.

— Живееш под моя покрив — сър Ричард разпали огъня. — Майка ти се тревожи заради тази романтична история, Мелиса. Младежът няма семейство, няма перспективи, работи като барман и...

— Докато следва, татко, за да плаща студентския си кредит. Какво значение има?

— Мелиса — баща ѝ си направи труда да се обърне към нея. — Излизай с него, щом трябва, но, моля те, не забравяй, че все още си ученичка...

— До края на този срок.

— Все пак си твърде млада за сериозно обвързване. И двамата сте твърде млади — добави той в явен опит да бъде справедлив. — Дори не си ни запознала с това момче.

Мелиса отново въздъхна.

— Както казваш, татко, кой знае дали е сериозно. Да видим как ще се развият нещата, а? — можеше да се преструва на безразлична. — Мога да го покана у дома, ако се задълбочат.

Раменете на баща ѝ видимо се отпуснаха.

— Знаеш колко се тревожи майка ти. Ти си единственото ѝ дете.

— Зная — за миг Мелиса изпита чувство за вина. Обичаше майка си. Беше снобка, но поне винаги бе на разположение.

— Прибирай се навреме. Както изтъкваш, остават само още няколко месеца. После вече ще бъдеш студентка.

— Ако ме приемат.

Сър Ричард изпъчи гърди.

— Ти си моя дъщеря. Разбира се, че ще те приемат.

Мелиса се приближи и потупа баща си по рамото; той плахо я прегърна. Нямахше да им хареса, когато заяви, че иска да се омъжи за Уил Хайд, помисли си тя, докато се качваше към спалнята си. Но трябваше да го приемат. Уил Хайд беше нейното бъдеще. Никога нямаше да се разделят.

[1] Монумент в Оксфорд на трима епископи, изгорени като еретици през XVI век. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Настоящето

Мелиса Елмет никога не включваше в графика си упражнения преди десет. Беше ранобудна и мислеше най-добре веднага след закуска, когато градът още спи. Обичаше да взема кафето си — добро кафе, изпратено от приятели от Щатите, не евтино от супермаркета — да сяда с него до прозореца и да гледа как слънцето изгрява над класическата красота на „Пекуотър Куод“^[1]. Беше една от най-приятните гледки в Оксфорд.

В девет студентите ѝ все още се възстановяваха от махмурлук. Предпочиташе да са напълно будни и готови. Важно бе да се представят добре на изпитите. Добрите резултати бяха съществена част от работата ѝ, а тя се нуждаеше от тази работа. Преподавателското място ѝ осигуряваше всичко, не само скромната ѝ заплата, а и жилището, което обитаваше.

Публикуваше статии, задължителен минимум за член на академичната общност, но никога нямаше достатъчно време за проучвания. Кариерата на Мелиса зависеше от оценките на студентите. Историята бе традиционна сила на колежа и ако не я поддържаше, щеше да загуби работата си. Не можеше да си позволи това. Извън Оксфорд не притежаваше нищо. Дните ѝ винаги бяха изпълнени с тревоги. За пари, за доброто представяне, за липсата на жилище. И за връзката ѝ. Особено последното.

Мелиса чаткаше по клавишите на лаптопа. Потъваха, което я дразнеше, но не можеше да си позволи нов компютър. Този бе на четири години, същински динозавър. Отвори календара си, а до него бележките за днешното упражнение. Първокурсниците ѝ щяха да четат есетата си за Алфред Велики. Надяваше се младият Кевин Рос да прояви малко повече въображение при анализа тази седмица. Опасно изоставаше и дърпаше назад чудесна група студенти. Тя мразеше препирни. Но Кевин непрекъснато се заяждаше с нея и се мислеше за недосегаем. Ръководството го защитаваше, защото бе включен в

университетския отбор по гребане. Мелиса не я бе грижа, той нямаше да развали реколтата ѝ от отличници. Щеше да го „скъса“, да го отстрани от колежа за година, докато се стегне. Имаше толкова много будни хлапета, които даваха мило и драго за мястото на Кевин в този колеж. Щеше да го дисциплинира, ако се наложи, и да остави гребците да хленчат и недоволстват колкото искат.

Компютърът ѝ запиука. Напомняне за среща. „Вечеря с Фрейзър, гласеше съобщението, в «Ийгъл енд Чайлд».“

Обзе я мъчително чувство на умора и отегчение. „Господи, това ли е животът ми?“, запита се тя.

Изправи се, застана срещу огледалото над великолепната си камина. Стаите ѝ бяха разкошни, преподавателско жилище в средата на този красив колеж. На пазара за имоти такова жилище в центъра на Оксфорд би струвало цяло състояние. Само милионер би могъл да си го позволи. Някой като Уил Хайд.

Изведнъж се ядоса на себе си, че се бе сетила за него. Трябваше да порасне. Напоследък твърде често се налагаше съзнателно да си повтаря това. Уилям Хайд бе миналото ѝ. Отдавна бе твърде далеч от нея, във всяко едно отношение. Мелиса бе престанала да си купува неделните вестници. Мразеше, когато негови снимки се появяваха на първа страница в разделите за бизнес. Или по-лошо, в списанията. Рубриките за стил го обожаваха. Но тя отдавна не ги четеше.

Впери поглед в огледалото.

Отражението ѝ се взираше в нея. Кестеняви коси, някога наситенокафяви, сега загубили блясъка си. Приятно лице, на което все още личаха следи от някогашната ѝ красота. Но очите ѝ не искряха; бяха зачервени от недоспиване. Кожата ѝ бе суха от тревоги и стрес. Мелиса не си правеше труда да слага много грим, а скромните ѝ костюми с пола или панталон бяха просто практични. Все още имаше някоя и друга сваятна рокля и перлената огърлица от баща си. Веднъж в месеца, когато Фрейзър я заведеше на вечеря, се налагаше да ги извади, да сложи обувки с висок ток и да се залови с досадната задача да се разкрасява.

Но винаги се чувстваше малко глуповато, докато се издокарваше за Фрейзър, сякаш бе гостенка в живота на друга жена за нощта. Флиртуването не бе силата ѝ. Беше типична академичка, в старомодния смисъл. Също като баща си. Страхотен апартамент, добра

храна на разкошна маса, сребърни прибори и петифури с кафе; а после отново умуване как да скъта достатъчно за депозит за собствено жилище. Би се задоволила дори с мансарда. Защото самата Мелиса нямаше нищо. Когато обикаляше по магазините, бе свикнала да проверява цените на всичко. Дрехите ѝ бяха от главната улица, купени при разпродажби. Не си позволяваше почивки в чужбина. Спестяванията ѝ нарастваха, разбира се, но безкрайно бавно.

„Това е цената, която плащам“, помисли си тя. Стотици други учени биха убили човек за това преподавателско място.

Вярно. Но дали бе достатъчно?

Академичният живот имаше своите предимства. Дълги ваканции, тази разкошна обстановка, интелектуалните предизвикателства и красотата на Оксфорд.

Мелиса въздъхна и се отдръпна от огледалото. Горчивото ѝ разочарование от живота, който водеше, днес бе по-мъчително от обикновено. Не очакваше с нетърпение вечерята с Фрейзър.

Фрейзър Макинтош. Беше неин годеник от шест месеца. Мелиса вяло повдигна лявата си ръка, погледна малкия диамант, който блестеше на средния ѝ пръст. Той бе негово олицетворение: солиден, семпъл. Фрейзър бе с осем години по-възрастен от нея, професор по теоретична физика. Физик като баща ѝ. Какво ли би казал доктор Фройд за това? Не можеше да се нарече красавец, но не бе и твърде грозен; беше висок, с руса, вечно сплътена коса, а думите се сипеха от устата му бързо, сякаш едва смогваха да предадат гениалните му мисли. Наистина имаше забележителен ум, който я впечатляваше. Проявяваше и солидна доза предвидливост. Бе успял да купи жилището си от своя колеж, „Уорчестър“, точно преди скока на цените и имаше прекрасна малка градина край Изис^[2]. Освен това с гордост я бе осведомил, че има страхотна пенсионна схема и получава прилични годишни дивиденди от акции. Цялото му състояние възлизаше на сто хиляди, без да се брои цената на къщата. Добавеха ли нейната скромна заплата към неговата по-солидна, биха могли да живеят доста сносно заедно.

Мелиса си мислеше, че може да сключи тази сделка. Е, добре, Фрейзър не пробуждаше трепет у нея, но тя го харесваше. Той я уважаваше, не настояваше да се пренесе при него, преди да е готова.

Бе казал, че може да запази своята фамилия, след като се оженят. Да, искаше деца.

Беше я изненадал с пръстена една лятна вечер, докато се разхождаха в здрача из ботаническите градини. Обстановката беше романтична и в най-подходящия момент, до един стар бряст, Фрейзър трмаво коленичи и извади бижутото. Било принадлежало на баба му.

Мелиса моментално бе взела решението. Да, искаше деца, искаше стабилността на семейството. С Фрейзър си прекарваха приятно заедно. Вярно, страстта — онази, която бе изживяла с Уил — сега я нямаше. Но страстта бе нещо преходно като красотата. Бракът с Фрейзър щеше да я избави от финансовите тревоги, да ѝ гарантира уютен дом и семейство. А любовта можеше да се появи по-късно.

Оттогава носеше пръстена му.

Но преди седмица нещо се бе променило. Преди седмица Фрейзър на шега бе предложил дата за сватбата 22 ноември, в „Сейнт Мерис“. Близки приятели и роднини. Скромно тържество, двадесет и петима гости.

Как би могла да откаже? „Все още не? По-добре да изчакаме?“ Тя нямаше семейство. Сър Ричард бе загинал преди година при злополука във Венеция, оставяйки ѝ главно дългове. Майка ѝ бе покойница от десет години. Имаше една леля, в Отава, и братовчед в Лондон, който не ѝ се обаждаше. Венчавката и тържеството щяха да бъдат само заради Фрейзър. Мелиса не се чувстваше готова, но нима човек някога бе готов за подобна стъпка? Бе прехвърлила тридесетте и животът на университетски преподавател в бедност и самота я тласкаше към отчаяние. Съгласи се.

Фрейзър се зае с организацията. Организира церемонията, нае доставчици, резервира Мастърс Гардън^[3] за тържеството. Университетските фотографии можеха да заснемат събитието. Бъдещата ѝ свекърва щеше да долети от Южна Франция. Мелиса трябваше да се погрижи само за булчинската рокля и шаферките.

Оставаше само месец, а тя не бе помолила никоя от приятелките си да ѝ стане шаферка. Бе поръчала тоалет — семпла шифонова рокля с три четвърти ръкави и деколте лодка. Елегантна, не особено впечатляваща. При мисълта за цветята я заболяваше глава и бе поръчала скромни кремави рози с тъмни листа. Фрейзър едва ли щеше да критикува избора ѝ на букет.

Но не преставаше да мисли за Уил Хайд. Някой ден през тази седмица трябваше да се срещне с викария, насаме. Краткият им брак бе официално анулиран, а Мелиса така и не се бе накарала да подпише документите в църквата. Фрейзър не знаеше, че е била омъжена, а и не искаше да разбере.

Опита се да превъзмогне нежеланието си да се погрижи за тази формалност. Беше последната нишка, която я свързваше с Уил от толкова дълго време. „Не бъди глупава, казваше си Мелиса, сърдита на себе си. Не си разговаряла с него, откакто си тръгна. Повече няма да видиш този мъж.“

Добре, хубаво. Но дали искаше отново да види Фрейзър? Наистина ли искаше да го види пред олтара и всяка сутрин след това, до края на живота им?

Телефонът, едва закрепен върху купчина книги, звънна и Мелиса подскочи. Малко хора ѝ се обаждаха. Оксфорд бе малък град и повечето ѝ познати просто наминаваха. Голям недостатък на жилището в колежа бе това, че всички знаеха къде е.

— Ало?

— Добро утро, скъпа.

— Фрейзър. Как вървят нещата?

— Всичко е наред. Татко изпрати имейл от Гренада, пита дали може да доведе втората си съпруга.

— Това е между теб и майка ти.

— Ако кажа „не“, няма да дойде.

„Тогава защо питаш мен?“, помисли си тя с раздражение.

— Ти решаваеш — повтори Мелиса.

— Готова ли си за срещата ни?

— Разбира се — закачливият му тон я накара да стисне зъби. Погледна пръстена на ръката си, стисна слушалката и внезапно реши. — Фрейзър, може ли да се срещнем по-рано?

— Добре. В шест и половина?

— Ще те чакам.

Мелиса затвори и внимателно свали пръстена на баба му. Сложи го върху книгата „Животът на Алфред“ от Асър. През нея премина огромна вълна на облекчение. Цяла сутрин бе размишлявала върху нещастieto си и щом бе чула гласа на Фрейзър, нещата бяха

кристализирали. Беше много привързана към Фрейзър, много благодарна. Просто не го обичаше.

Нищо чудно, че често се сещаше за Уил. Един провален брак бе достатъчен за което и да е момиче. По-добре бе да си остане бедна и сама.

Нямаше да се омъжи за Фрейзър Макинтош.

Сега трябваше само да му го съобщи.

[1] Част от колежа „Крайст Чърч“ в Оксфорд. — Б.пр. ↑

[2] Ръкав на река Темза, минаващ през Оксфорд. — Б.пр. ↑

[3] Градината на колежа „Крайст Чърч“. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Музеят на изкуствата „Метрополитън“ е дом на някои от най-пищните приеми в Манхатън. Благотворителните прояви са повод най-богатите хора в света да се насладят на хубаво шампанско, хайвер, добра кухня и своя ослепителен блясък в разкошни вечерни тоалети и диаманти, макар и с известно чувство за вина.

Уилям Хайд отпиваше охладен „Кристал“ от висока чаша и се забавляваше. Другата му ръка бе обвита около тънката талия на Оливия Уортън. Не беше модел, но би могла да бъде. Тази вечер беше божествено елегантна, с прилепнала рокля от лъскава мрежеста материя, с която изглеждаше като русалка. На шията ѝ блестеше огърлица от аквамарини и перли за осемдесет хиляди долара. Подарък от него. Беше горд, че тя го придружава.

Оливия имаше лъскава черна коса, яркочервено червило, съвършени гърди, изваяни с хирургическа помощ, и медицинска диплома от Харвард. Беше специализирала онкология, но не притежаваше силата на характера да се сблъсква със смъртта ден след ден. Не би могъл да я упрекне. Доктор Уортън бе очарователна и прелестна; красива пеперуда. В момента завършваше допълнителна специализация по дерматология, с намерение може би да работи в областта на рака на кожата. Но напоследък намекуваше, че е готова да се откаже от всичко, ако Уил ѝ направи предложение. Да си стои у дома с бъдещите им деца и да се превърне от идеалната приятелка в идеалната съпруга.

Уил го приемаше спокойно. Ако беше просто момиче, с което спи, достатъчно бе да е красива и умела в леглото. Но в една сериозна връзка беше различно. За него бе интересно да открие красива жена като Оливия, която е и лекар. Това я отличаваше от всяка кльощава кучка от висшето общество, тръгнала на лов за богат съпруг като него. Тя имаше свой живот, свои постижения. Освен това беше енергична и готова да опитва нови неща. Донякъде като тест, на първата им среща я бе завел в заведение за хамбургери на Кони Айлънд и на влакчето в

увеселителния парк. Седеше до него, пръстите ѝ с дълги маникюри притискаха страничните облегалки, и се заливаше от смях. Веднага я хареса. А и си бе поръчала хамбургер. Той предпочиташе момичета, които си падат по фитнеса и спорта, пред бившите модели, броящи калориите.

Срещаха се от доста време. Осемнадесет месеца. Не бе имал толкова дълга връзка с друга жена, откакто бе преместил банката от Вирджиния в Манхатън. Тази вечер тя бе най-зашеметяващата гостенка на приема. За пореден път.

Кметът на Ню Йорк флиртуваше с нея. Уилям гледаше с насмешка. Незабележимо плъзна пръсти по гърба ѝ, за да долови издайническата тръпка. Оливия беше толкова чувствено момиче. От добро семейство, със собствени пари, интелигентна. Понякога се замисляше дали все пак да не ѝ предложи брак. Засмя се на шега, подхвърлена от кмета, и за Уил бе удоволствие да слуша смяха ѝ. Но в очите ѝ нямаше и следа от интерес към мъжа с прошарени коси, който си бърбеше с нея. Какво очакваше той?

Никой политик не можеше да впечатли което и да е от момичетата на Уил. Беше уверен в това. Мултимилионният потенциал на вложенията му вдъхваше увереност във всяко едно отношение.

Следващия месец състоянието му щеше да се увеличи още. Сделката с Ласос. Неговата банка щеше да поеме управлението на държавен инвестиционен фонд за правителството на Гърция. Тези големи национални договори носеха истинските приходи. Щом сделката бъде финализирана, банката отново щеше да пусне акции и той щеше да достигне статус на милиардер, ако вече не го бе достигнал. Не бе напълно сигурен колко точно притежава. Може би наистина бе време, нехайно си помисли Уил. Брак. Деца. Всяка империя се нуждаеше от наследник.

— Уилям.

Докосване по ръкава. Обърна се.

— Сенаторе.

Елън Джоспин беше старши сенатор от Ню Йорк и носеше титлата си с достолепието на английската кралица. Беше със силно леви убеждения, много богата и винаги облечена със скъпи тоалети на известни дизайнери. Говореше се, че не сваля диамантите си дори в

леглото. Ексцентричността ѝ бе една от причините да не бъде предложена за кандидат-президент.

Сребристобелите ѝ коси бяха вдигнати в елегантна френска прическа, бръчките на шията ѝ бяха прикрити с яка от черни перли и платина на „Тифани“. Беше облечена с пола и сако „Баленсиага“ и носеше пръстен-печат с герба на САЩ.

— Нямам търпение да те видя следващата седмица — тъмните ѝ очи се присвиха. Сенатор Джоспин не обичаше празни приказки. — Пред комисията.

Уилям се усмихна. Беше срещал и далеч по-корави противници от сенатора.

— И аз нямам търпение — отвърна той.

Елън Джоспин застина. Не бе добавил обичайното почтително „сенаторе“. Нейната комисия не харесваше банката му. Специализираха се в така нареченото „търговско разузнаване“. Малки и големи компании ползваха кредити от банка „Вирджиниън Проспект“, а после възлагаха на отдела за маркетинг и реклама да открива слабостите на конкурентите им. Така британецът бе натрупал състоянието си. Но ако знанието бе сила, Уилям Хайд бе станал твърде могъщ.

Беше създал цяла нова индустрия. Прилагайки тактиките на разузнавателни фирми като Крол, невероятния частен детектив, Уилям Хайд превръщаше информацията в пари. Разбира се, вече имаше предостатъчно консултанти по „опознаване на конкуренцията“. Елън се обръщаше към тях, когато имаше избори, и сригваше репутацията на опонентите си. Но Уилям Хайд бе различен.

Той наемаше шпиони. Истински шпиони. И банкери, и съдебни инспектори. Лични слабости на борда на директорите, съмнителни счетоводни книжа, дела за клевета, жертви на професионална небрежност, всичко, свързано с набеязана за поглъщане компания, излизаше наяве чрез „Хайд Тракинг“, подразделение на банката. Две нюйоркски компании, които бе изобличил за завишена стойност и лично облагодетелстване на ръководството, бяха затворили врати през миналия месец. Като сенатор от Демократическата партия, Елън публично бе аплодирала изправянето им пред правосъдието. Но електоратът ѝ губеше работни места. Тя губеше гласове. И обвиняваше за това младия симпатичен британец.

— Значи започваме да съветваме правителства?

— Онези, които имат държавни инвестиционни фондове.

Чаровно ѝ се усмихна и в нея се надигна гняв. Познаваше този тип. На младини си бе падала по мъже като него. Мускулести, тъмнокоси, арогантни. Но се бе омъжила за суховат посивял banker. Бе заложила на сигурно. За неин късмет, почина млад и ѝ завеща всичките си пари. Все пак Елън презираше хора, които я караха да съжалява за избора си. Мъже като Уил Хайд. Тя нямаше време за съжаления. Беше твърде заета да властва.

— Може би не е в национален интерес. „Вирджиниън Проспект“ е американска компания.

— Можем да обсъдим това пред комисията.

Още една усмивка, и той се обърна към забележителната млада дама, която го придружаваше. Каква зашеметяваща двойка бяха, с цялото това богатство и красота. Нейният апартамент до Сентрал парк Уест и къщата на плажа в Нантъкет не можеха да се сравняват с тяхното имущество.

— О, да, Елън — отново се обърна към нея и сенатор Джоспин имаше чувството, че чужденецът ѝ подхвърля кокал, сякаш тя, а не той, кандидатства за одобрение. — Не забравяй, че експертите ни са на разположение и на нашите приятели в Ню Йорк. На определена цена.

Сенаторът го проследи с поглед, докато изчезна. Така ли разговаряше Уилям Хайд с председателя на Сенатската комисия по разузнаването?

Нейната партия имаше мнозинство в Камарата и Сената, а президентът беше импотентен стар глупак, който не можеше да наложи вето дори на жена си за избора на вратовръзка. Не беше редно един британец да се перчи тук, в светлината на прожекторите, и да трупа долари, съсипвайки корпоративни репутации. Много от дарителите ѝ мразеха Уил Хайд. Изведнъж ѝ се прииска да му даде урок. Да го спре. Дори ако това означаваше да отложи законодателната сесия...

Уилям побутваше Оливия към трапезарията. Обичаше споровете с политици. Особено с онези, които имаха силно его и всъщност не притежаваха почти нищо друго. Ненавистта на Елън Джоспин бе ясно изписана на лицето ѝ. Не даваше пет пари за мнението ѝ. Ако някога решише да гласува, щеше да бъде за републиканците.

Уил се усмихна, плъзна пръсти по гърба на Оливия и долови приятната ѝ тръпка. Беше се научила да се оставя в ръцете му, проумяла, че би простил известна непохватност, но никога студенина. Не можеше да не мисли, че тя се старае да изиграе добре картите си и да го впримчи в брак. Но не желаше да помрачава времето, прекарвано с нея. Съзнателно се опитваше да бъде честен с жените.

Случилото се преди много време... и двамата бяха тийнейджъри. Не можеше да бъде сърдит на всички жени по света заради стореното от една от тях.

Имаше изгледи Оливия да извади късмет. Тя държеше печелившата карта в точния момент. Беше полуотегчен от разкошни благотворителни балове като този, ски екскурзии в Алпите и седмици на частния остров на някой милиардер или огромната яхта на някой магнат. Изпитваше нужда от все по-възбуждащи изживявания, само и само да се избави от скуката. Уил Хайд разпознаваше признаците. Знаеше, че тъпче на едно място. Време бе да признае, че вече не е млад жребец. Време бе за ново, истинско приключение: да създаде семейство и деца. Истинско семейство, за първи път в живота си.

Оливия имаше добро чувство за хумор и веднъж я бе видял в изисканата частна детска градина на сестра ѝ в Тъпър Ийст Сайд без нейно знание. Топлотата ѝ с децата бе искрена. Щеше да бъде образцова съпруга и прекрасна майка. Не бе престъпление, че харесва богатството му. Той харесваше прелестната ѝ външност.

— Да си тръгваме — прошепна Уил в ухото ѝ.

— Добре — отвърна тя. Веднага бе готова да тръгне с него. Усмихна се в очакване. Жените рядко можеха да му откажат и Оливия Уортън не бе изключение.

Да, беше сладурана. Щеше да я заведе у дома и да се люби с нея, докато дългите ѝ червени маникюри оставят драскотини по гърба му и косите ѝ се разпилеят влажни от пот по възглавницата.

После, за втори път в живота си, Уил Хайд можеше да направи предложение за брак.

ПЕТА ГЛАВА

В началото Уил мразеше благотворителните балове. Един търговски банкер не биваше да се перчи в светлината на прожекторите. Но от отдела му за връзки с обществеността го бяха убедили, че е нужно. Вече не беше таен агент, а главен изпълнителен директор. Колкото повече лицето на Уил се появяваше в медиите, толкова повече се вдигаше цената на банката. Бяха нарекли това ефекта „Доналд Тръмп“. Уил Хайд бе марката, както казваха те.

Уил свикна със заставането пред фотографии от списания, честите споменавания за него на шеста страница, папараците и бизнес пресата. Той имаше интересна човешка история, която продаваше акциите на компанията. Бивш шпионин, макар никога да не го бе признавал, пристига в Америка, купува едва кретаща малка банка и постига светкавичен успех. Поредица малки сделки прокарват пътя за по-големи. Хайд продължава да живее в малък апартамент в Ричмънд, Вирджиния, влага всеки цент печалба обратно в компанията. Никакви коли, никакви жилища, дори си купува обувки от магазини с намалени цени. Парите отиват за хора: по-добри директори, пенсионирани или недоволни се изкушават от шестцифрените суми и потенциала на акциите, а когато премества главния клон в големия град — и от нощния живот на Манхатън. Най-добрите допринасят с уменията си, затвърждават репутацията му и се издигат.

Една година, дори в Ню Йорк, Уилям Хайд ползваше карта за метрото и си купуваше вечеря от близката гостилница, стиропорова кутия с китайски спагети и пържени зеленчуци, докато подчинените му караха мерцедеси и водеха съпругите си на представления на Бродуей. Но не го бе грижа. Не се привързваше към нищо и никого, Бог му бе свидетел. Момичетата, с които се срещаше, бяха млади и анонимни и просто търсеха забавления. Уилям им ги даваше, но не се обвързваше с никоя. Не искаше багаж и беше лесно да изчезне. Вдигаше тежести, тичаше за здраве и флиртуваше. Беше лесна година, добра година. В града имаше предостатъчно развлечения, които не

струваха нищо. Беше чужденец и Ню Йорк не преставаше да го вълнува.

Точно след една година Уил Хайд облече евтиния костюм, купен от магазин за мъжка конфекция, и хвана метрото до Единадесета улица, за да се срещне със счетоводителя си.

— Годианата е успешна.

Карл Голдбърг побутна очилата си нагоре и се вгледа в младия си клиент. Леденостуден като Хъдзън през ноември. Пестеливият му начин на живот беше ексцентричност, предвид приходите на фирмата. Но нещо в очите му бе подсказало на Голдбърг, че не бива да спори с него.

— Мога да наема още хора.

— Имаш служители в офисите си със свободно време. Използвай наличния си персонал, освен ако искаш да разшириш мрежата си от клонове — Голдбърг се поколеба. — Съветът ми е да започнеш да плащаш на себе си. Предвид приходите на банката на този етап, анализаторите ще започнат да задават въпроси, ако не регламентираш позицията си.

Уил кимна.

— А какво би означавало това? Вярвам в инвестициите. Ти си финансовият експерт на компанията — сви рамене. — Дай ми чек за възможно най-минималното възнаграждение.

Голдбърг каза:

— Минималното.

Уил кимна.

По-възрастният мъж се поколеба, после надраска чек. Откъсна го и му го подаде. Беше за един милион долара.

Тогава това бе голяма сума за Уил.

Голяма част от парите бяха изчезнали неусетно. Спортни коли, къща в Бруклин, мезонет на Пето Авеню, имот и Хамптънс. Маркови костюми, доставени от магазините на Савил Роу в родината му. Носеше часовници антики и обувки, изработени по поръчка. Срещаше се с момичета, но внимаваше. Вече бе станал толкова богат, че те се бореха да се домогнат до леглото му. Но беше изключително предпазлив. Никакви дела за бащинство. За нищо на света брак.

Нямаше подобни намерения. Веднъж бе допуснал тази грешка, преди много време. Уил истински се забавляваше. Развиването на

бизнеса бе неговата страст сега. Да финансира новите си отдели, да подлага на дисекция счетоводни книжа на компании, хитри изпълнителни директори, подправени баланси. Всеки клиент, всяка сделка, която склучи, носеше тръпка. Жените бяха приятно развлечение. И беше щедър с тях.

— Причината не е в теб — казваше той на поредното момиче след месец или шест седмици, когато се отегчи. — Ти си толкова красива. Ще направиш някой мъж много щастлив — свиваше рамене. — Просто не съм готов. Трябва да срещнеш бъдещия си съпруг, а аз ти преча.

Повечето го приемаха. Някои от тях плачеха. Но бе станал експерт в смекчаването на удара. Няколко топли думи за вечно приятелство, когато клюкарските издания задават въпроси, публична покана за следващия прием в дома му, бляскави бижута от „Тифани“ или „Хаус Масо“ и подарък. Едно момиче, Мери Алън, която бе колкото опитна в леглото, толкова срамежлива на светски събития, получи „Астън Мартин“. Репутацията му го изпреварваше. Понякога му се струваше, че някои от приятелките му с нетърпение очакват раздялата.

Независимо дали това бе истина или не, винаги продължаваше напред. Бе жестоко наранен в младежките си години. Нямахше да позволи да се случи отново.

Мелиса Елмет. Дъщерята на професор Ричард Елмет и злобната му съпруга Миранда. Когато съпругът ѝ бе удостоен с рицарско звание, радостта на Миранда Елмет от живота бе пълна. Перчесе се с титлата си при всяка възможност. И имаше още по-големи социални амбиции за единственото си дете. Семейство Елмет имаха малка викторианска къща с тесен двор в Оксфорд, на Нортклиф Роуд. Но лейди Елмет си бе наумила, че нейното момиче на всяка цена трябва да се омъжи за богаташ и да води охолния живот, с който самата тя до болка бе свикнала.

Мелиса беше умна, смела, свежа и красива, но не и зашеметяваща, с изключително правилни черти и съвършена фигура като на моделите, с които Уил излизаше днес. Далеч по-привлекателна от тях. Беше толкова естествена. Все още усещаше тръпка при спомена за нея. Тя се смееше през цялото време. Дори на седемнадесет, на

колкото беше при запознанството им, обичаше да се катери по дърветата. Беше пъргава и жадна за приключения.

Той бе студент в „Ориел“, специалност математика, със стипендия. Но бе пристигнал в Оксфорд, превръщайки се в пример за успех. Момче от сиропиталището „Барнардос“, без никакви препоръки, освен ума си. Помнеше какво е да си беден. Студентски кредит, работа в кръчма. Доста трябваше да се потруди, за да заведе Миси на кино.

Това нямаше значение за нея. Бяха истински влюбени. Поне той мислеше, че е любов.

Онези първи месеци, докато я ухажваше! Беше малка, все още ученичка. Той бе само с две години по-голям, но седемнадесетгодишна, макар и в последен клас, беше твърде далеч от опитните мацки, които киснеха в стаята за отдых на долните курсове в „Ориел“. Мелиса притежаваше онази невинност, онова съвършенство и той не желаше да прибързва с нея. Просто искаше да бъде с нея, като цвете, което жадно извързва главица към слънцето.

Малките ужаси от детството му, самотата, бедността, всичко избледняваше, когато бе с Мелиса. Никога не се бе бунтувал срещу безоблачния ѝ живот на момиче от средната класа. Възхищаваше се на скования ѝ резервиран баща, че е спестявал, за да ѝ осигури завършването на малко държавно училище. Уил би се радвал да има такъв живот, да стане учен, по-нататък професор, и да може да предложи сигурност на Мелиса. Всичко това щеше да стане, само да вземеше изпитите си.

Желаше я все по-силно. Започна да мисли за Мелиса ден и нощ. Молеше я да спи с него; тя отказваше. Това само засилваше желанието му. Започна да я докосва, когато бяха насаме. Господи, как отвърщаше на ласките му. Неумело, но с такава страст. Бореше се със себе си, с желанието си. Бореше се с него. Беше влудяваща, бурна тийнейджърска любов. Когато тя най-сетне му се отдаде, в предната стая на Уолтън Стрийт, беше най-страхотната нощ в живота му. Тя бе напрегната, но Уил я обичаше. Прояви търпение; накрая го драскаше и хапеше, стенеше от страст и след малко заспа дълбоко в ръцете му, влюбена и изтощена.

Уил помнеше, че почти не бе мигнал. Лежеше до нея и слушаше дишането ѝ.

Когато се събуди, Мелиса изпадна в паника.

— О, не! Почти единадесет е — луната вече бе високо над зацапания му прозорец. — Мама, татко... ще разберат, че съм се прибрала в полунощ.

— Няма страшно — Уил погали косите ѝ. — Ще се запозная с тях. Ще бъдем заедно.

— Да се запознаеш с...

— Не искаш ли?

— Разбира се, че искам, разбира се! — тя прехапа долапа си устна и му се прииска да я целуне. — Но са много загрижени за мен, Уил...

— Да. Но вече си на осемнадесет, пълнолетна, и си единствената за мен — сви рамене. — Зная го.

Цялото ѝ тяло затрепери, когато изрече тези думи, и сковаността ѝ изчезна.

— Аз също — целуна го и отново се сляха. Без чувство за вина.

Уил никога не бе вярвал в Бог. Но нещо трепна в него и изпита дълбока, искрена благодарност. Не бе сигурен към кого или какво. Просто го обзе това чувство.

На следващия ден се разхождаха край тревните площи на „Крайст Чърч“, където Мелиса току-що бе кандидатствала. Легна до нея на тревата в знойния летен ден и настрои малкото си радио с металически звук на „Класик ФМ“ да послушат Хендел. Уил обичаше класическата музика, а Мелиса се опитваше да я опознае. Никога не се преструваше; желанието ѝ да му носи радост беше искрено. Обви ръце около нея, когато тя отпусна глава на гърдите му. Тя бе неговото семейство, най-сетне. „Господи, това момиче е всичко за мен“, помисли си той.

— Искал ли си някога да отидеш в Америка? — нехайно попита Мелиса.

Той погъделичка ключицата ѝ със стрък трева и изпита задоволство, когато почти веднага усети, че затаява дъх.

— Мечтая за това. Винаги съм мечтал.

— Аз също. Може би в Бостън. Там има страхотни колежи. Ще ти хареса, има клуб на почитателите на Хендел и Хайдн, най-старият в Съединените щати е. Трябва да отидем в Симфъни Хол.

Уил се приближи, целуна я. Тя въздъхна с желание.

— Мелиса — бяха под широката сянка на стар бряст, чиито листа хвърляха шарена сянка върху лицето ѝ. — Обичам те. Винаги ще те обичам. Ще се омъжиш ли за мен?

— Дума да не става — бе отсякъл баща ѝ.

Уил се бе разсеял от металическото тиктакане на грозния им часовник от тридесетте над камината; оглушително силно. В първия миг думите на професор Елмет почти не достигнаха до съзнанието му.

Но изражението му говореше достатъчно. Сурово и гневно. Никаква радост, никаква благодарност. Погледът му означаваше категорично „не“. Уил Хайд добре познаваше този поглед.

— Какво казахте?

— Казах „не“ — професорът стана и закри из малкия си кабинет. Беше слаб, дългокрак и безмилостно прям. — С майката на Мелиса искаме някой специален за нея. Тя е много привлекателно момиче — сведе поглед към часовника си. — И е от добро семейство.

Уил настръхна. Той нямаше семейство.

— Сега нямам пари, сър Ричард, но съм уверен, че след като завърша...

— Тогава ще бъде времето да прецениш перспективите си — професорът рязко се завъртя към него. — Искам да разбереш, че решението ми е окончателно. По мое мнение, тийнейджърските бракове рядко са сполучливи. Статистиката показва същото. Намерението ми е да предпазя дъщеря си от болката и разходите около един развод. С майка ѝ за нищо на света не искаме да я видим самотна майка.

— Развод? — Уил се пита да се усмихне. — Все още дори не сме се оженили. Моите уважения, сър Ричард.

— Ако изпитваш някакво уважение, ще се откажеш от Мелиса. Твърде млада е за женитба и очакваме да... — поколеба се. — Просто е твърде млада. Извинявай за откровеността, но най-добре е веднага да се откажеш от тази идея.

Бяха млади, вярно. Но Уил долови и нещо друго в тона на повъзрастния мъж: презрение. Той бе не само твърде млад, а и не достатъчно добър. Сър Ричард ясно му даваше да разбере това.

Уил Хайд нямаше представа откъде дойде този глас, но се чу да отговаря съвършено спокойно:

— Сър Ричард, поисках разрешението ви, защото така повелява традицията и заради Мелиса. Бих предпочел да имаме вашата благословия, но обичам дъщеря ви и ще се ожения за нея, независимо дали одобрявате или не.

— Ще видим — сопна се по-възрастният мъж. — Моля те, напусни дома ми.

— Много добре — Уил бе шокиран, но не искаше скандал. — Надявам се да промените мнението си, сър. Работя упорито.

— Няма да стане. Така е най-добре.

Сър Ричард протегна костеливите си ръце, сграбчи го и грубо го блъсна към вратата. Уил бе играч на ръгби и би могъл да нокаутира професора за тридесет секунди, но се сети за Мелиса и преглътна гнева си.

Вечерта се срещнаха в кръчмата. Зарадва се, когато видя, че е спокойна. По лицето ѝ имаше следи от сълзи, беше бледа и разстроена, но твърдо решена да изпълнят намерението си. Разбраха се да се опитат да убедят родителите ѝ. Той да им напише писма, тя да поговори с тях. Но каквото и да стане, щяха да се оженият.

Докато спеше сам в стаята си, младият Уил Хайд, бедният сирак на стипендия, се запита дали все пак сър Ричард не е прав. Може би наистина Мелиса бе твърде млада, а той никога нямаше да бъде достатъчно добър за нея. Но в сърцето си бе убеден, че професорът греши. Човек сам чертаеше съдбата си. Той учеше в Оксфорд, нали, най-добрия университет в света. Вярваше в себе си. Бе твърдо решен да постигне нещо повече и от най-смелите мечти на стария темерут.

Мелиса беше религиозна, а на Уил му бе все едно. Съгласи се да изслуша с нея предбрачните инструкции на Англиканската църква. Щяха да се оженият в най-близката църква веднага щом имената им бъдат обявени. Мелиса бе пълнолетна, нямаше законова пречка.

В деня на венчавката тя се измъкна от къщи и пристигна в града, облечена със семпла бяла рокля.

— Красива си — каза Уил.

Мелиса се изчерви. Косите ѝ бяха разпуснати. Бе сложила гердан от малки перли на дългата си шия. Позна ги. Бяха подарък от

кръстницата ѝ. Пръстенът му с миниатюрен диамант беше на лявата ѝ ръка. На ранното утринно слънце изглеждаше сякаш цялата сияе.

Бе уредил викарият да ги венчае сутринта, в осем и половина, когато повечето студенти все още спяха. Щом сър Ричард и лейди Елмет не знаеха за сватбата, нямаше да има други гости. Клисарят щеше да им бъде свидетел.

Церемонията мина бързо, но той запомни всяка дума. „Обичай, почитай, закрилай.“ Тя стоеше там, крехка, плаха, дишаше учестено. Струваше му се, че ще се пръсне от любов към нея. Беше се изправила срещу целия си свят, за да се омъжи за него. „Ти си моя“, помисли си Уил, докато слагаше халката на пръста ѝ. Вече бе свършен факт; разбира се, че родителите ѝ щяха да го приемат. Нямаха избор.

Беше спестявал и резервирал стая в хотел „Рандолф“, в центъра на Оксфорд — скъпо, но спокойно място. Поръчаха си сватбена закуска, с шампанско, и после той отнесе съпругата си до леглото и се любиха с часове. Мелиса бе вземала таблетки, но Уил тайно се надяваше да не действат. Страстта му към нея беше невероятна и искаше много щастливи деца. Дори и да нямаха пари, щяха да се справят. В онази сутрин светът изглеждаше светъл и изпълнен с надежда. Всичко щеше да се подреди, помисли си Уил.

Около пладне тя го целуна и каза, че се връща вкъщи.

— Ще дойда с теб — настоя Уил.

Мелиса поклати глава.

— Трябва да направя това сама. Ще бъдат съкрушени. Нека поне да им го кажа сама.

— Добре — Уил я целуна. — Добре, скъпа.

По-късно, когато мислено се връщаше назад, не можеше да каже кога нещата се бяха объркали. Не и точния момент. Тя не се върна следобед. Не дойде и за вечеря. Обади се у тях; майка ѝ просто му затвори. Отново се обади.

— Тя не желае да разговаря с теб — изръмжа сър Ричард в слушалката.

— Глупости! — времето за любезности бе отминало. Този гадняр съсипваше сватбения му ден. — Позволете ми да поговоря със съпругата си или ще дойда и ще я отведа.

Последва мълчание.

— Почакай.

Професорът гневно повика Мелиса. Докато чакаше, сърцето на Уил препускаше в гърдите му. Чу я да слиза по стълбите; вече я познаваше дори по стъпките.

— Ето ти го.

Гласът бе на сър Ричард.

— Уил?

Сърцето му замря. Тя плачеше.

— Какво има, скъпа? Ела у дома.

— Не мога... не можем да се оженим.

— Вече е малко късно — каза той, въпреки че не му беше до шеги. — Мелиса, какво са направили с теб? Какво са ти наговорили?

— Сега идвам.

— Не!

Отново сър Ричард, отдалеч.

Уил ги чу да се карат. После тя каза:

— Идвам.

Затвори.

Уил зачака, обезумял от тревога. Тя пристигна бързо, след по-малко от двадесет минути мъчителна агония. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали; изглеждаше сломена и нещастна. Беше с дънки и тениска и не носеше никой от пръстените му.

— Трябва да анулираме брака — каза Мелиса, когато той затвори вратата.

— За бога, не може да говориш сериозно.

— Трябва. Заради мама.

— Майната ѝ на майка ти — брутално каза Уил.

Мелиса се отдръпна от него.

— Уил, тя умира! Умира от рак. Казаха ми го двамата с татко. Досега са го пазили в тайна. Заплака... каза, че няма да намери покой в гроба, ако ме види да съсипвам живота си...

Той залитна назад, тежко се отпусна на стария си разтегателен диван.

— Съжалявам. Много съжалявам — напрегна ума си да реши какво да прави. — Можем... можем да кажем, че сме го анулирали, но

просто да не го направим. Можем да си останем гаджета, да продължа да те ухажвам. Да ги спечеля.

Мелиса поклати глава.

— Не, не, мама беше в истерия. Уил, да беше я видял...

Обзе го мъчително предчувствие докде ще доведе този разговор. В гърлото му се надигна омраза към родителите й.

— Откъде си толкова сигурна, че всичко това не е постановка?
— попита той.

— Не е — упорито ги защити Мелиса. — Тя не би направила подобно нещо. Само ме помоли... за известно време...

Очите й отместиха поглед от него и Уил проумя какво се опитва да каже.

— Вече не искаш да се виждаме? Значи... майка ти е болна, затова „Сбогом, Уил, да се разделим мирно и кротко.“?

— Не бъди язвителен — Мелиса изправи гръб. — За кратко. Любовта ни ще оцелее. Кратка раздяла...

— За кратко? Не — Уил поклати глава, протегна ръце и хвана нейните. — Любов моя... майка ти ме мрази, защото мисли, че заслужаваш нещо по-добро. Няма полза да отстъпваш пред нея. Ако сега отстояваш своето, след месец сама ще види, че сме щастливи. Че аз мога да се грижа за теб. За всички ви! Това е единственият начин да ги убедим. Трябва да се справим заедно.

Мелиса рязко издърпа ръцете си и за втори път той изпита гняв към нея заради слабостта й.

— Ние се оженихме — настоя Уил. — Аз съм твой съпруг. Аз също съм твоето семейство.

„А ти си единственото семейство, което някога съм имал“, искаше му се да добави.

Тя зариде — раздиращи ридания, които се изтръгваха от крехкото й тяло, и стана.

— Съжалявам — отново заговори Мелиса. — Слушай, нека нещата се уталожат. Не се обаждай ден-два.

— Няма да анулирам този брак! — избухна Уил.

— Аз решавам — каза тя. — Съжалявам, Уил. Обичам те.

Блясъкът в очите й бе изчезнал. Докато я гледаше, сърцето му се късаше, защото бе разбрал мъчителната истина: тя бе взела решение. Бе избрала майка си пред него.

— Но това не е достатъчно — отбеляза той, — нали?

Мелиса излезе и Уил затвори очи, донякъде защото не искаше тя да види сълзите му. Чу как вратата се затръшна.

И никога не я видя отново.

ШЕСТА ГЛАВА

Уил намери уведомителното писмо за анулирането на брака в пощенската си кутия в колежа. Веднага се върна в квартирата и събра багажа си. Написа писма на един от преподавателите си и старшия инспектор и ги изпрати по университетската поща. Бяха кратки, с по няколко думи на признателност. Уил Хайд се отказваше от мястото си в Оксфорд като студент във втори курс.

Не изчака отговор. Преподавателите бяха добри хора: знаеше точно какво ще си помислят, колко ще им бъде мъчно, че проваля живота си заради едно тийнейджърско увлечение, което бързо ще отмине. Но Уил знаеше най-добре. Животът му бе излязъл от мрака на самотно детство и в него бе разцъфтяла истинска любов. А сега Мелиса го бе предала, беше го поставила на второ място, беше му отнела всичко. Не можеше да остане в един град с нея. Не искаше да бъде дори в същата държава.

Тръгна право към Алдършот и постъпи в армията. Набирацият сержант не зададе твърде много въпроси. Хайд имаше отлични физически данни, каквито рядко се срещаха напоследък: здрави гръдни мускули, развити бицепси, силни бедра. Не се изненада, когато узна, че хлапакът е бил нападател в отбор по ръгби. Беше напуснал Оксфорд, добре, но бе влязъл там с три отлични оценки и изпитваше влечение към математиката и точните науки.

— Ще те запиша в школа за офицери.

Уил искаше да умре, да изчезне. Не искаше отговорност.

— Предпочитам да бъда редник, сержант.

По-възрастният мъж вдигна поглед.

— Не ме интересува какво предпочиташ. Постъпваш в школа за офицери. Подпиши тук.

Животът в Сапдхърст^[1] беше адски суров. Идеален за Уил Хайд. Получаваше редовна заплата и полагаше толкова физически усилия, че в края на деня се чувстваше смазан. Забравяше за разбитото си сърце, докато ръцете и краката му крещяха от болка. Уил се отличаваше във

всички дисциплини. Беше най-интелигентният кадет в курса; другите млади мъже с неговите интелектуални способности не ставаха войници, а учеха в колежи. Уил бе пристигнал физически силен, но излезе още по-силен. Ставаше преди другите кадети и отиваше в тренировъчната зала. Състави си диета, богата на протеини. Фигурата му стана по-издължена и широкоплещеста. Два пъти се наложи да получи нова униформа.

Непоколебимата му упоритост скоро бе забелязана. Беше сигурен кандидат за Меча на честта^[2]. Но никога нямаше да стигне толкова далеч.

Беше втората година от обучението му. Уил бе на двадесет и две години. Стоеше облегнат с гръб на едно дърво след тичане, със зачервено лице, задъхан, когато те дойдоха при него. Двама мъже с черни костюми, не с военни униформи.

— Уилям Хайд?

— Да, сър.

Уилям се отнасяше към всички цивилни с изключително уважение, но се ядоса. Беше по екип за джогинг с тъмни петна от пот. Имаше нужда от няколко мига да си отдъхне от изтощителния петнадесеткилометров крос.

— Дошли сме да поговорим с вас.

Погледна часовника си.

— Съжалявам, но след двадесет минути съм на лекция, а трябва да взема душ и да се преоблека.

— Освободен сте от лекцията, кадет Хайд.

Уилям бавно се изправи. Инстинктивно разбра, че тези мъже не се шегуват. Кой можеше да проникне зад стените на Сандхърст, цивилен, и да настоява да говори с него? Нито беше престъпник, нито имаше богати чичовци, които неочаквано биха могли да му оставят голямо наследство.

— МИ-5? — попита той.

Двамата се спогледаха. На лицето на по-слабия за миг се появи усмивка.

— МИ-6.

— Искаме да станеш наш агент — каза другият, макар и да бе излишно.

Уил се усмихна, за първи път от шест месеца, искрено.

— Защо не казахте по-рано? — попита той.

Обучиха го удивително бързо. Беше роден за шпионин, ненадминат по способностите си да разшифрова, да се слива с тълпата, да анализира. Командирите искаха да го видят в акция час по-скоро. Изпратиха го в Джордън, за да издири агент на Абу Юсеф, известен саудитски терорист, извършващ банкови измами, трудна мишена. Беше се внедрил дълбоко в системата и доброто общество. Други агенти се бяха опитвали да го открият и бяха постигнали скромнен успех.

Уил се включи в издирването и успя да идентифицира човека за осем седмици. Веднага бе повишен. През следващото десетилетие постоянно му възлагаха задачи. Това бе добре дошло за него. Беше млад, необвързан. Живееше на път, за работата, в хотели и жилища на агенти, понякога в по-малки щабове. Ядеше каквото му донесат. Спеше с местни жени, служителки от консулства, понякога шпионки като нето. Тези момичета бяха добри любовници. Сред толкова много смърт понякога човек изпитваше нужда да докаже, че все още е жив.

Заплащането бе разумно, значително по-добро от това на кадетите в армията. Имаше премии за добра работа, премии за риск, подкупи, за които началникът му свиваше рамене и казваше, че може да задържи. А Уил Хайд нямаше разходи. Не притежаваше имот, нямаше корени. Когато изпълни една задача, веднага искаше нова.

Парите в сигурната му банкова сметка в Лихтенщайн започнаха да растат.

Уил имаше отличен усет за бизнес, който в своята сфера на работа непрекъснато усъвършенстваше. Хората, които издирваше, бяха експерти не само с pistolетите. Крадяха, мамеха, занимаваха се с трафик; трупаха мръсни пари и търгуваха с информация. Докато ги следеше, Уил започна да схваща модела.

Една нощ, от малката си стая в мотел в центъра на Кайро, Уил Хайд се обади на „Фарел енд Жиронд“, най-сигурната брокерска фирма за частни клиенти в Европа. Казаха му, че минималният им депозит е петдесет хиляди паунда. Уил внесе седемдесет и даде указания за купуване на акции на три компании. „Кордекс“, „Брут Джи Ем Би“ и „Майкрософт“, малка технологична компания от Сиатъл.

Акциите на „Майкрософт“ изведнъж се покачиха с малка сума. На „Кордекс“ скочиха с десет процента през следващата седмица. „Брут Джи Ем Би“ загуби пари.

— Можем да спрем загубите, да се оттеглим от позиции — предложи брокерът му.

— Задръж ги — отговори Уил.

Последваха нови загуби през следващия месец. Уил отказа да се оттегли от позициите си. Нямаше голямо значение, защото акциите на другите две компании поскъпваха с главозамайваща бързина. Вече бе постигнал четиридесет процента печалба.

— Господин Хайд, наистина мисля...

— Не мисли, просто продавай. Или както в този случай, не продавай.

— Много добре — гневно отвърна брокерът, мислейки си, че младокът се държи доста арогантно за играч, постигнал успех с две залагания. — Задържаме.

Два месеца по-късно „Брут Джи Ем Би“ бе погълната от мароканска транспортна компания. Акциите на Уилям Хайд му донесоха четворна печалба.

Следващия път, когато му се обади, брокерът не зададе въпроси. Две години Уилям Хайд даваше различни инструкции. Няколко пъти загуби, но повечето акции се покачиха с осемдесет процента и печалбата варираше от скромна до главозамайваща.

След шест месеца брокерът вече се питаше дали Хайд не прави грешките нарочно, за да прикрива неща, които знае като вътрешен човек.

След година тихомълком започна да копира сделките на Хайд със свой брокер в друга фирма. Оказа се най-сполучливият ход в живота му.

Уилям Хайд оцеля и достигна до върха в жестоката игра, която бе избрал. Всичките му пари отиваха за инвестиции. Следеше движенията на стоковите борси в който и край на света да се намираше, ако бе нужно, правеше справка в предишния брой на „Уолстрийт Джърнъл“. Когато прехвърли четиристотин хиляди, един от обръчите на унижение, които стягаха сърцето му от толкова години, най-сетне се пропука.

Четиристотин хиляди беше магическо число за Уил. Толкова притежаваше сър Ричард, както бе разбрал от Мелиса.

При първия си милион Уил Хайд напълно се отпусна. Бе направил присъдата на Елмет, че е безполезен, на пух и прах. Една

вечер му хрумна да потърси Мелиса, но се отказа от идеята. Имаше мисия за довършване в Тел Авив; нямаше място за жени. Особено за тази жена. Мелиса го бе предала. Не виждаше причина да рискува сърцето му да бъде разбито за втори път. Вече нямаше болка, раната му бе зараснала. Не искаше да я отваря наново.

Уби четиринадесетата си мишена, терорист от бригадите на Мъчениците на Ал Акса, месец по-късно в тясна уличка в Тунис, бързо фотографира тялото и открадна колата му. Придвижи се с нея до туристическата част, купи си нов западен костюм, резервира пътуване до Мароко с малък ферибот. От Фес хвана самолет за Лондон. Щом кацна на „Хийтроу“, Уил Хайд позвъни на един-единствен номер.

— Обажда се Евънс.

— Здравей — поздрави невъзмутимо телефонистка. — Кажи на Джейсън, че идвам.

Това противоречеше на процедурата. Трябваше да бъде в хотел в Париж и да чака подробности за следващата си задача.

— Някакви проблеми с трафика? — любезно попита тя. Това бе кодовият въпрос дали агентът говори под натиск.

— Да, беше ужасен — отговори той. Означаваше, че никой не го принуждава.

— Добре, ще предам.

Затвори.

Спокойният тон при разговора бе цяло чудо, помисли си той, отлично знаейки какъв смут е причинил в главния щаб. Щяха да се разтичат, да се развикат, да се свържат с хотела и с началника на службата. Но Уил бе дотук. Всичко свърши.

Час и четиридесет минути по-късно влезе в неугледната сива сграда на брега на Темза, в която се помещаваше една от най-мощните тайни служби в света, и се подписа на рецепцията. Пропускът му все още бе валиден. Качи се с вътрешния асансьор до деветнадесетия етаж и влезе във фоайето на египетско-мароканския отдел.

— Уилям Хайд. При сър Раф.

Сър Рафаел Корт скоро щеше да празнува шестдесетия си рожден ден и нямаше намерение да се пенсионира. Бе стигнал до висшите ешелони в свят, за който никой не говореше, и една от най-големите му радости бе откриването на нови таланти. Уилям Хайд се бе отличил още в ранните си дни в Сандхърст. Раф се бе запознал

накратко с биографията на момчето и бе сигурен, че от него ще излезе изключителен агент. И очакванията му се бяха оправдали напълно. Уил беше добре познат в щаба като най-изявения ученик на Раф.

— Разбира се. Седнете, ако обичате.

Администраторката бе по-възрастна жена, която не се поддаваше на чара на младите агенти. Уил предпочиташе да е така. Седна на невзрачното канапе с кафява кожена тапицерия и взе брой на „Таймс“.

— Господин Хайд?

Той прелистваше спортните страници. „Арсенал“ срещу „Портсмут“. Толкова далеч от смъртта и разрушенията в мизерните гета на Средния изток, Лондон вече му се струваше почти нереален.

— Да?

— Директорът ще ви приеме веднага.

— Много добре. Благодаря.

Нямаше смисъл да се бави. Старателно сгъна вестника и влезе в офиса.

Сър Рафаел седеше на бюрото си и преглеждаше докладите от деня. Не използваше компютър; смяташе, че хакерите представляват твърде голям риск. Беше човек на възраст с младежки дух и откакто заемаше длъжността, винаги бе провеждал радикална политика. Но обстановката в офиса му бе традиционна за убежище на джентълмен — мебели от тъмно дърво, зелен плат и виненочервена кожа.

Уилям затвори вратата след себе си. Офисът бе напълно шумоизолиран, със стъкла на прозорците, обработени срещу шпионска техника с голям обseg, и по два пъти на ден се претърсваше за подслушвателна техника.

— Преживяваш някаква криза, а?

Уилям сви рамене и уверено срещна проникателния поглед на шефа си.

— Не лична, сър. Но съм тук, за да подам оставката си.

— Можеш да вземеш отпуск. Човек се уморява.

„Разбира се, помисли си Уил. Уморява се.“ Тази британска деликатност. Спомни си за писъците на терориста, който бе умрял като страхливец и побойник, какъвто всъщност беше.

— Не, сър. Стига ми толкова.

— Имаме отлични психолози — каза сър Раф. — Няма нищо срамно. И по-добри агенти от теб са се обръщали към тях след тежка

акция. Умът се нуждае от лечение, когато е ранен, също както тялото.

Уил поклати глава.

— Не съм травмиран. Просто искам да напусна.

— И какво ще правиш? Искаш работа на бюро? — шефът замислено наклони глава встрани. — Жалко, че губим отличен агент, но имаш първокласен ум. Мога да те сложа в отдела за анализи. Може би там ще ни бъдеш още по-полезен.

Уилям леко се усмихна.

— Възнамерявам да използвам ума си за себе си, сър Раф. Напускам службите. Военната ми издръжка беше покрита преди шест месеца. Дългът е платен.

Началникът на службата примигна, доловил решителността в тона на младия мъж.

— Искаш да кажеш, че възнамеряваш...

— Да открия банка — каза Уилям. — Да натрупам състояние.

Сър Раф побутна стола си назад, истински смаян.

— Да откриеш банка? Да трупаш пари?

— Не е незаконно.

— Мисля, че не разбираш. Ти си един от най-добрите тайни агенти, които съм намирал през последните десет години, Уил. Набелязан си за повишение. Очакваме да изиграеш важна роля за защитата на тази страна от терористи.

— Други могат да се заемат с това.

— Значи кралицата и родината не означават нищо за теб?

Уил Хайд отново сви рамене и когато се вгледа в очите на протежето си, сър Раф разбра, че в него няма и следа от чувствата, които си е въобразявал, че изпитва. Изключителната му гениалност и физическата му издръжливост произтичаха от нещо, но то явно не бе чувство за дълг.

— Запазете патриотизма за себе си, сър. Той не означава нищо за мен. Вършех работата, за която ми се плащаше. Няколко злодеи са мъртви. Време е да помисля за себе си.

Навън, на улицата, Уил Хайд се протегна в слънчевия ден. Бе предал пропуска си и подписал документите. Вече беше свободен човек. Нямаше друга собственост, освен дрехите на гърба си. Дори мобилният телефон и кредитната карта му бяха отнети.

Но имаше пари, доста пари. Уил хитро ги бе вкарал в мрежа от трансакции и знаеше точно какво да прави с тях. Регистрира се в „Клариджис“ и проспа по-голямата част от деня. После хапна пържола, средно опечена, с хрупкави пържени картофи и хубава салата и изпи половин бутилка „Шато Марго“. Погълна всичко с голяма наслада. Нямахше да разваля удоволствието си от вкусната храна и допира на идеално изгладените чаршафи. Отбелязваше края на един етап от живота си. Ако изобщо се сети за Мелиса в онази нощ, беше само за момент. Вече бе готов да продължи напред. Буквално.

Не беше трудно да заспи и през нощта. Почти година не се бе спрял на едно място и тялото му бе свикнало бързо да се възстановява.

Нави часовника си за пет и половина, събуди се и слезе във фитнес залата. Малко хора бяха будни по това време: двама градски хлапаци хвърлиха завистливи погледи към закаленото му тяло, но той ги прие с насмешка. Нямахше намерение да губи добрата си физическа форма на таен агент. Други мъже, напуснали службите, често се отпуснаха и се предаваха на алкохолизъм и депресия. Не и той. Работата бе прелюдия, пречистване на душата от горчилката. Скъсване с Мелиса Елмет и това, което бе означавала за него.

Яростта бе отшумяла и бе готов за следващата глава. Беше получил закалка в тежки изпитания и увереността му бе огромна. Уил взе душ и се преоблече в нов костюм. Напусна хотела почти без да погледне сметката и хвана метрото до „Хийтроу“, защото бе по-бързо. След обиколка на гишетата се сдоби с билет за бизнес класа до Нюарк с „Делта“. Уил Хайд никога не правеше предварителни резервации. Това даваше твърде много възможности на враговете му.

Девет часа по-късно беше в имиграционната служба на САЩ. След съня по време на полета се чувстваше свеж и бодър. Скочи в първото жълто такси и се спазари за цената до Ричмънд, Вирджиния, където без предизвестие посети господин Луи Феранто, една от многото мишени на човека, когото бе убил в Тунис. Господин Феранто беше единственият собственик на губещата банка „Ес енд Ел“, малка семейна компания с два клона във Вирджиния и един в Делауеър. За свое съжаление се бе опитал да влезе в голямата игра, като бе приел няколко арабски клиенти, желаещи пълна поверителност. Но банката беше в затруднение и парите им бяха застрашени. Много хора искаха смъртта на Луи Феранто.

Уил Хайд знаеше това. Представи се за частен инвеститор с отлични източници, което не бе далеч от истината. Убеди го, че знае за проблемите на банката и смята, че може да я спаси с няколко нестандартни хода. Предложи по четиринадесет цента за долар от капитала и Феранто прие с благодарност. Само така можеше да запази кожата си.

През юни същата година, с нова легитимна виза на инвеститор, Уилям Хайд вече живееше в Съединените щати и управляваше собствена банка. А Мелиса Елмет, както бе чул, беше в родния си град, завършваше аспирантура и едва свързваше двата края.

[1] Център на Кралската военна академия за обучение на офицери за Британската армия. — Б.пр. ↑

[2] Отличие, връчвано на кадет от Британската армия, посочен от коменданта за най-добър в корпуса. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Слънцето се скриваше зад старите сиви кули на Оксфорд. Гледката всеки път впечатляваше и успокояваше Мелиса. Обичаше този град, колкото и разочарования и трагедии да бе преживяла в него. Поне винаги бе заобиколена от красота. А селата и ливадите около града бяха не по-малко примамливи. Но тази вечер имаше странното чувство, че животът ѝ тук скоро ще свърши.

Скъсването с Фрейзър Макинтош със сигурност нямаше да бъде забавно. Мелиса си наля малко шери, докато се обличаше, за да успокои нервите си и да се избави от депресията. Не се страхуваше, че ще разбие сърцето на Фрейзър. Също като нея, той просто търсеше сигурност. Не беше особено приятна мисъл, но тя знаеше, че това е истината. Фрейзър искаше добра, горе-долу хубава, интелигентна приятелка, която да му роди наследници с добри гени, за да може да прати ново поколение отличници в „Уорчестър“. Може би щеше да бъде малко засрамен, разочарован. Дните, когато Мелиса можеше да завладее сърцето на един мъж и да го разбие на парчета, отдавна бяха отминали. Беше твърде интелигентна, за да не ѝ е пределно ясно.

Когато взе малката си кристална гарафа и наля питието, жестът изведнъж събуди мъчително чувство за самота. Господи, сърцето ѝ плачеше. „В това ли съм се превърнала? Неомъжена академичка с малка чаша шери, старомоден гардероб и куп писмени работи за оценяване?“

Протегна ръка и се подпря на малка орехова маса, внезапно почувствала световъртеж. Когато моментът отмина, отново се изправи. Очите ѝ бяха влажни. Гневно попи сълзите с хартиена кърпичка, негодувайки срещу собствената си слабост.

Кой го казваше? Кой казваше, че трябва да бъде така? Баща ѝ си бе отишъл. Беше покойник.

Яростта, която тлееше в сърцето ѝ срещу него, заплашваше отново да се надигне. Мелиса посегна към шерито и го пресуши на

един дъх. „Тук си само и единствено заради него“, прошепна тихо гласче в съзнанието ѝ.

Родителите ѝ. Великите манипулатори. Майка ѝ бе сложила край на любовната ѝ авантюра с Уил, кълнейки се, че страда от неизлечим рак. Два месеца по-късно Мелиса бе разбрала, че и двамата са знаели, че няма опасност за живота ѝ. Слава богу, беше болестта на Ходжкин, в лека форма. Родителите ѝ не се бяха поколебали да използват това срещу Уил.

Опита се да намери Уилям в Лондон, но бе заминал, изчезнал без следа. Месеци наред Мелиса скачаше, когато звънне телефонът, и всяка сутрин тичаше до пощенската кутия.

Докато стана ясно, че той няма да се върне.

Тогава я обзе апатия. Всички забелязваха. Майка ѝ започна да мърмори, че е загубила чара си. Наричаше я „скромната Мелиса“ с лека подигравателна нотка. Това я нараняваше, защото въпреки всичко Мелиса обичаше майка си и никога нямаше да спре да я обича. Без Уил беше трудно да живее с родителите си. Самата тя стана студентка, но не излизаше с никого. Отблъскваше всички богаташки синчета, които лейди Елмет се опитваше да ѝ натрапи. Оставаше вгълбена в себе си и уроците.

Майка ѝ почина пет години по-късно, но не от рак. Бе приета в болница за рутинна операция на колянна става и сърцето ѝ не издържа. Аутопсията показва неподозиран сърдечен порок. Мелиса и суховатият ѝ непреклонен баща бяха съкрушени.

Ден след погребението сър Ричард я повика в кабинета си.

— Майка ти ни остави скромно наследство.

Мелиса сви рамене. Сърцето ѝ бе сломено; първо бе загубила Уил, а сега това. Не искаше пари, искаше майка си.

— Твоята част е поставена под попечителство, докато навършиш тридесет години. След онази неприятна случка — така баща ѝ наричаше ранния ѝ брак — майка ти не смяташе, че може да ти се има доверие да наследиш каквото и да било на обичайната възраст.

— Добре.

— Не ми отговаряй с едносрично мърморене — гласът на сър Ричард бе пресипнал от мъка. — И не искам никога да споменавам името на Уилям Хайд, не и в мое присъствие. Постоянното ти цупене заради него подлагаше майка ти на непоносим стрес. Всичката болка,

която ѝ причини, когато бродеше като сянка из къщата и отказваше да разговаряш с младите мъже, които ти представяше...

Мелиса потръпна. Това бе жестоко. Нима само защото не се бе съгласила да излезе с никого от безхарактерните загубеняци, с които я запознаваха насила, баща ѝ я обвиняваше за болното сърце на майка ѝ?

— Но аз го обичах! — извика Мелиса през сълзи.

Сър Ричард пребледня и тя се втурна към него, обзета от угризения. Той сложи ръце на гърдите си, а в скръбта си Мелиса изпадна в паника, че ще загуби и него.

— Добре, добре, татко — ласкаво заговори тя. — Няма повече да го споменавам. Ще го забравя веднъж завинаги.

— Обещавааш ли?

— Обещавам. Време е да продължа напред.

Усмихна се насила. Думите се изтръгваха бързо от нея, защото бяха истина. Уил бе заминал преди години. Със сигурност отдавна бе заличил Мелиса Елмет от ума си.

Вярна на думата си, Мелиса залегна над учението, в отчаян стремеж да постигне успех в Оксфорд със собствени усилия. Като студентка в последен курс се отличаваеше с проникателния си ум и способността си да намира аргументи. Любовта ѝ към историята, друг свят, в който търсеше бягство, бе очевидна. Подценявана от родителите си, жънеше щедри похвали от преподавателите. Отказваше да общува с други докторанти; все още бе в траур и нямаше желание да бъде ухажвана. Момчетата я смятаха за студена и безчувствена. Не излизаше често на срещи.

Трябваше и да се грижи за баща си. За гениалния си баща, който обичаше идеите, не хората. Когато се прибере у дома, той се заключваше в кабинета си, забил нос в книгите. Къщата бе пълна с бели листове, изписани с неразгадаеми уравнения. Навсякъде имаше малки метални пластини, част от заниманията му с климатология.

Мелиса се надяваше да се сближат. Тя също бе поела по пътя на учен. Поне можеха да обсъждат университетската политика.

— Твоята област е друга — изтъкна сър Ричард, когато тя заговори за това. — Във всяка наука нещата са различни.

Мелиса настръхна.

— В какъв смисъл?

— Един физик може да направи откритие, което да промени света. Какво ще кажеш за Стивън Хокинг? Той е известен. Богат — баща ѝ бе уважаван, но отчаяно искаше да стане известен. — Историците не могат.

— Изучаването на хората е също толкова важно, колкото изучаването на слънцето и облаците, татко — сър Ричард се усмихна скептично. — Ти не си направил нито едно откритие, което може да се сравнява с тези на Хокинг, нали? — попита Мелиса язвително. Искаше да го нарани. — А вече си над петдесетте. Няма да промениш света.

— Нямах представа какво мога да постигна — хладно каза сър Ричард. — Един ден трудовете ми ще бъдат публикувани в цял свят. Нима си мислиш, че знаеш колко важни са слънцето и облаците? Хокинг ще бъде забравен.

Мелиса повдигна вежди и изпита задоволство, когато го видя ядосан.

Той отказваше да наеме домашна помощница. Мелиса приготвяше вечеря и разтребваше къщата дори когато трябваше да учи усилено. Скоро бе изтощена и още по-малко мислеше за романтични връзки. Просто прие, че е неизбежно да следва стъпките на баща си и да се грижи за него, докато се превърне в намусен старец. Заради мъката му по майка ѝ сърце не ѝ даваше да мърмори. Все още се чувстваше виновна.

Когато завърши аспирантура и получи така желаното преподавателско място в университета, Мелиса започна да си ходи у дома все по-рядко. Баща ѝ бе приключил с преподавателската си кариера и беше твърде мрачен и намръщен, за да го търпи. Работеше върху експериментите си с енергия, твърдо решен да развенчае световните митове за климатичните промени. Не можеше да го изостави, но когато колежът ѝ предостави самостоятелно жилище, се опита да извоюва известна независимост.

Една съботна вечер през август му сервира „Пимс“ в къщата, любимия му ликьор, с нарязани на едро краставици и ябълки, докато на печката къкреха агнешки котлети, задушени със зеле и праз. Сър Ричард отпи голяма глътка, погледна дъщеря си и прочисти гърлото си.

Изглеждаше нервен. Нещо необичайно за него.

— Скъпа — заговори той.

Също необичайно. Ако имаше някакво обръщение към нея, то бе Мелиса. Сърцето ѝ се сви. Все пак бе неин баща.

— Да, татко? Добре ли си?

Повдигна глава, стреснат, както ѝ се стори, от загрижеността в гласа ѝ. На лицето му за миг се изписа нещо, може би съжаление.

— О, всичко е наред. Не се тревожи. Слушай, Мелиса, трябва да се заема с нещо. Поканен съм от голяма фирма като специалист за научни изследвания в Рим. Има отпусната сума... проектът е финансиран от Дейвид Фел.

Мелиса бе чувала това име.

— Петролният магнат?

— Да. Има много пари за инвестиране, така че предлага добро заплащане и квартира — сър Ричард изпъчи гърди. — Заминавам скоро. Може би утре, ако успея да резервирам полет. Стана малко бързо, но отдавна мисля за работа извън университета — поколеба се. — Може да се отворят и възможности за бизнес, практически приложения на изследванията. Напоследък в климатологията се случват вълнуващи неща.

Вълнуващи неща в климатологията! Несъмнено.

— Може да остана доста дълго — продължи сър Ричард. — Ще се справиш ли тук?

Мелиса се опита да не издава облекчението си.

— О, да. Имам много работа. Трябва да подготвям упражнения за осем месеца.

— Тогава ще се чуваме — баща ѝ въздъхна. — В колежа ли ще живееш, или ще се пренесеш тук?

— Предпочитам да остана там — плахо отвърна Мелиса. — По-удобно е за всичко...

Не искаше да се прибира сама в мрачната стара викторианска къща.

— Можем да дадем къщата под наем, ако искаш. Ще ти оставя пълномощно при „Симпсън и партньори“, преди да замина.

— Значи ще останеш дълго?

— Може би шест месеца — отвърна той.

Мелиса изпита срам когато сърцето ѝ подскочи от облекчение. Твърде дълго бе живяла с родителите си. Малко свобода звучеше доста добре.

— Аз ще се погрижа за всичко — каза тя. — Да сервирам ли вечерята? Гладен ли си?

Баща ѝ отново я погледна странно, после тронаво се приближи и я целуна по челото.

— Ти си добро момиче. Ще се грижиш за себе си, нали?

Замина на сутринта, след като хапна яйца с бекон, и Мелиса го видя отново едва след месеци.

Разменяха телефонни обаждания и редки писма. Винаги беше разсеян и зает. Мелиса даде къщата под наем на друг академик и съпругата му и продължи скромния си живот.

Раздялата донесе прозрения. Гостуваха си понякога, Мелиса летеше до Рим или Венеция и баща ѝ я прегръщаше, измъкваше се от лабораторията си и отиваха заедно на ресторант, на църква. Но винаги беше неловко. Рядко оставаше при него по-дълго от един уикенд. Майка ѝ бе спойката помежду им. Сега, след като си бе отишла, липсата на интерес от страна на баща ѝ беше очевидна. Той постъпваше както трябва, обади се на рождения ѝ ден и си дойде за Коледа. Но се чувстваха по-добре далеч един от друг. Когато месеците станаха години, общуването им от разстояние изглеждаше по-уместно.

Когато до нея достигна новината, че баща ѝ е загинал при инцидент с моторница край Венеция, Мелиса скърби, но за кратко. Отлетя да вземе ковчега и уреди погребването му до майка ѝ. На поклонението колегите му казаха добри думи за него, които биха го поласкали. Тя не се чувстваше по-самотна, отколкото докато бе жив.

Мелиса беше единствената му наследница, но почти нямаше какво да наследи. Сър Ричард имаше големи дългове, за които бе крил, и след продажбата на къщата останаха едва петдесет хиляди. След облагане с данък, доста по-малко. За известно време имаше какво да добави към заплатата си, но досега парите почти се бяха стопили.

Затова ли се бе хванала с Фрейзър? Като за спасителна сламка?

Беше благодарна, когато Фрейзър най-сетне събра кураж да я покани на среща. Все пак някой проявяваше интерес към нея. Уважаван, добър човек. Фрейзър щеше да я избави от положението на стара мома. Това бе нещо... хубаво?

Фрейзър бе добър човек. Но не беше за нея.

Шерито опари гърлото ѝ. Мелиса огледа разкошните стаи и изпита чувството, че се задушават в тях. Бяха собственост на колежа. Тя

се нуждаеше от промяна в живота си. Достатъчно дълго бе живяла в Оксфорд. Сърцето ѝ отдавна бе разбито, но все още биеше, независимо дали ѝ харесваше или не. Време бе да скъса тактично с Фрейзър и да започне да живее.

Спокоен край. После ново начало — някъде другаде.

Застана пред огледалото. Бе избрала тоалет, които Фрейзър харесваше: плътна тъмносиня рокля от вълнен плат със седефени копчета и малка бяла жилетка, чанта в тон с тях и равни обувки, за да може бързо да си тръгне, когато всичко приключи. Изведнъж дрехите ѝ се сториха твърде демоде и консервативни. Тялото ѝ бе стройно, но не така стегнато, както някога. Искаше да промени това, да промени всичко. Да си купи евтини кецове и да започне да тича.

Мелиса свали чантата си от закачалката на вратата, заключи и тръгна. Беше нервна, но изпитваше облекчение. Поне бе взела решение.

ОСМА ГЛАВА

Фрейзър сложи още една лъжичка кафява захар в еспресото си. Сигурно бе станало като сироп, помисли си тя. Беше невероятен любител на сладките неща, а не качваше нито грам. Не би могла да каже същото за себе си.

Свещта догаряше в стъклената чашка на масата пред тях. Мелиса търпеливо бе изслушала безконечния разказ за ходенето му до битпазара в Уитни почти по време на цялата вечеря само кимайки с глава. Искаше да повдигне въпроса, но нямаше дори миг мълчание. Масите в ресторанта бяха твърде близо една до друга и сервитьорите слухтяха.

— Да поискаме сметката — предложи тя.

— Искам още едно кафе. Този път ирландско.

Фрейзър леко бе зачервил бузи след три чаши вино, а не носеше на пиене.

Мелиса съзря възможност.

— Да повървим до твоята къща. Можем да се отбием по пътя и да купим хубаво уиски. Много по-евтино. Насае.

— Мм — каза той и очите му изведнъж се проясниха. Не бяха правили секс почти от месец.

— Добре, скъпа.

Над Магдалин Бридж се бе спуснал здрач. Беше пълно със студенти, градски хлапета и туристи, които караха велосипеди по главната улица или се разхождаха до „Магдалин“ или „Сейнт Хилдас“^[1]. Къщата на Фрейзър бе малко на юг, на петнадесет минути пеша от „Крайст Чърч“. Мелиса загуби смелост. Не искаше да сяда в хола му. Искаше това да свърши час по-скоро.

— Фрейзър — той посегна да хване ръката ѝ, но Мелиса ловко я издърпа. — Трябва да поговорим.

— Звучи някак мрачно — отбеляза Фрейзър с пискливия смях, който я караше да стиска зъби. — Нещо за сватбата?

— По-сериозно, боя се.

Това привлече вниманието му. Забави крачките си и я погледна с недоумение, което изглеждаше искрено. Сърцето на Мелиса се сви. Може би скъсването нямаше да бъде толкова спокойно, колкото бе очаквала.

— Мелиса, за какво става дума?

Тя се поколеба.

— Слушай, напоследък помислих доста и...

— Зарязваш ли ме? — попита той, повишавайки тон.

— Не — каза Мелиса. Замълча. — Всъщност... Фрейзър, преживяхме чудесни моменти заедно, ти и аз, и наистина си ми много скъп, но...

— Не мога да повярвам. Ти ме зарязваш — Фрейзър залитна назад. — Скъсваш с мен. Разваляш годежа — каза той съвсем ясно.

— Просто бракът не е това, което искам точно сега — промълви Мелиса с умоляващ тон. — Прибързахме.

Фрейзър прехапа устни като човек, който е бил подложен на публично унижение.

— Можеше да ми го кажеш по всяко време. Похарчих хиляди за сватбата. Обадох се на всичките си приятели, на всичките си роднини. Какво да им кажа сега?

— Кажи, че просто съм размислила... или че заедно сме се отказали — Мелиса се чувстваше безпомощна. Изглеждаше толкова ядосан, толкова наранен. — Аз ще пиша на всички, ако ми дадеш списъка. Никой няма да те упрекне.

— Върни ми пръстена на баба — Фрейзър протегна трепереща ръка. — Имаше страхотен късмет, че ти предложих, Мелиса. Трябваше да зная какво да очаквам от жена като теб...

Тя извади кутийката с пръстена от джоба си и му я подаде. В ресторанта дори не бе забелязал, че не го носи.

— Жена като мен?

— Е, вече си го направила веднъж, нали? Изоставила си и друг мъж?

Мелиса залитна назад като поразена от гръм. Никой не бе споменавал за Уил пред нея, откакто баща ѝ бе заминал.

Той се засмя ехидно.

— Изненадана ли си? Хората говорят, както знаеш. Предложих ти втори шанс, а ти го захвърли в лицето ми. Не мисля, че много мъже биха се излъгали да опитат късмета си за трети път.

Мелиса се загърна с жилетката.

— Съжалявам, че се чувстваш така — той понечи да си проправи път сред хората. Може би бе пил повече, отколкото бе предполагала. — Фрейзър, какво ще кажеш да те изпратя до дома, да сложа кафе? Можем да поговорим отново утре.

Фрейзър поклати глава.

— Няма нищо за обсъждане. Мога да се прибера сам, благодаря, скъпа...

Завъртя се, за да се размине с тичащ младеж с айпод, който сякаш не усещаше хората наоколо, и загуби равновесие. Мелиса скочи напред, изплашена, че е навехнал глезена си. Протегна ръце към раменете на Фрейзър.

В този миг куршум пръсна черепа му.

Минувачите залегнаха на тротоара или се разбягаха с писъци във всички посоки. Мелиса застина, зяпнала от ужас. Над челото на Фрейзър зееше огромна рана. Виждаше се сиво мозъчно вещество. Раната кървеше, порой от яркочервена кръв се стичаше по ръцете ѝ. Очите на годеника ѝ все още бяха отворени, но изцъклени и безжизнени. Тялото му се олюля и се свлече на земята.

Движение я извади от вцепенението. Чу друг изстрел в далечината, но коленете ѝ се подкосиха, приведе се над тялото на Фрейзър и повърна. Около нея звучаха истерични викове. Отекна трясък от катастрофа на пътя. Мелиса политна напред, потърси с пръсти земята, само за опора. Виеше ѝ се свят. Фрейзър бе мъртъв. Почувства как силни ръце, мъжки ръце я сграбчиха през кръста, завъртяха я.

— Жива е — каза някой и в следващия миг тя припадна.

В болница „Радклиф“ не достигаха легла. Ясно бе, че старшата сестра иска час по-скоро да се отърве от нея. Това бе добре дошло за Мелиса. Трябваше да се измъкне отгук. Но идваха полицаи и лекарите настояваха да изчака. Дрехите и обувките ѝ бяха отнесени като

веществени доказателства и от колежа изпратиха един студент да ѝ донесе други от апартамента ѝ: дънки и памучен пуловер, кецове и дори чисто бельо. Униженията нямаха край.

Полицаяте заставаха до леглото ѝ и задаваха въпроси, отново и отново, докато ѝ се догади и се наложи да посегне към сивата найлонова торбичка на нощното шкафче. Какво е правила с Фрейзър Макинтош? Откога са били сгодени. Защо е скъсала с него? Дали е имал врагове? А тя? Дали е негова наследница? Дали е имал застраховка „Живот“? Дали тя е бенефициентът?

Мелиса най-сетне ги убеди, че е била просто невинен наблюдател. Предостави им пълна информация за контакт с родителите му. Те щяха да се погрижат за всичко. Когато полицаяте си тръгнаха, беше крайно изтощена, нямаше сили за каквото и да било, дори да скърби. Казаха ѝ, че няма други простреляни. Приличало повече на предумишлено убийство, отколкото на случайно нападение от полудял стрелец. Мелиса беше безпомощна; не можеше да се сети за нито един човек, който би поискал да навреди на Фрейзър.

Предложиха ѝ помощ от психолог, но Мелиса отказа. Беше шокирана и наскърбена, но някакъв непознат нямаше да помогне. Сестрите се разшетаха около нея веднага щом детективите си отидоха, сякаш бе звездата на деня. Инцидентът бе отразен във всички новинарски емисии и санитарките започнаха да се държат по-мило. Бе станала почти известна.

Мелиса не отговори на обажданията от загрижени колеги от „Крайст Чърч“. На следващия ден се събуди с напълно бистър ум. Поиска лист и химикалка и написа дълго, тактично писмо до майката на Фрейзър. Реши да не ѝ казва за разваления годеж. Вместо това написа част от истината. Какъв прекрасен човек е бил Фрейзър, колко добре се е държал с нея.

Не можеше да се изправи срещу госпожа Макинтош точно сега. Погребението щеше да бъде скоро. Написа, че трябва да преодолее шока. Че заминава за няколко дни и знае, че Фрейзър би искал семейството му да уреди погребението.

Веднага щом пхна плътния хартиен плик в пощенската кутия в болницата, изпита обсебващо чувство на паника. След като се погрижи за тези подробности и се сбогува с Фрейзър и семейството му, изведнъж си даде сметка за целия ужас на положението си. Бе вървяла

с него в мига на убийството. Бе видяла главата му да се пръсва пред очите ѝ. Няколко сантиметра встрани, и това можеше да сполети нея. А ако се бе случило?

Потресаващата близост на смъртта, смъртта на Фрейзър — гледката, на която бе станала свидетел, витаеше над болницата и Оксфорд. Мелиса се задущаваше от нея. Копнежът да замине някъде, да проясни ума си, да бъде далеч от града, в който стрелецът все още е на свобода, защото в никоя емисия не бяха съобщили, че е заловен, бе твърде силен. А ако гневът на този човек към Фрейзър се прехвърлеше и върху нея? Все пак бе негова годеница. Сърцето на Мелиса препускаше; просто не се чувстваше в безопасност.

Инстинктът ѝ подсказваше да бяга, да изчезне колкото е възможно по-бързо и безшумно. Винаги можеше да се върне тук, но сега ѝ се струваше, че на всяка цена трябва да замине далеч.

Измъкна босите си крака от леглото. Дрехите ѝ бяха прибрани в найлонова торбичка на шкафчето. Енергично махна лепенката и извади иглата на системата от ръката си. Нахлузи дънките, тениската, пуловера и обувките и извади чантата си. Портмонето ѝ бе там, с малко пари и паспорта. Хрумна ѝ да слезе с асансьора до главния вход, но една от сестрите бе споменала, че там има екипи на местните телевизии, а за нищо на света не искаше да я снимат.

Вратата в края на отделението бе отворена. Мелиса излезе през нея, тръгна напосоки по коридорите, докато видя табела за входа за доставки. Имаше товарен асансьор и тя се огледа наоколо, натисна бутона и слезе до сутерена. Отвън бяха паркирани няколко коли и линейки. Мелиса мина между тях, прекоси тревна площ и излезе на улицата. Един поглед назад през рамо бе достатъчен, за да се увери, че наистина има малка група журналисти, заели позиции пред централния вход на болницата.

Отправи се на юг. Нямаше да отиде на оксфордската железопътна гара — твърде много нейни познати пътуваха всеки ден до Лондон и обратно, а не би понесла въпросите им. Имаше катери, които превозваха пътници от Фоли Бридж до Кавершам Бридж в Рединг по два пъти на ден. Щеше да се придвижи дотам и да хване директен влак за Лондон, не по оксфордския маршрут. После не бе сигурна. Закрачи бързо, колкото можеше, без да подтичва. Фрейзър бе убит точно пред очите ѝ и всяка клетка от тялото ѝ я подканваше да

бяга. Имаше нужда от кратка почивка, време да се опомни и да реши какво да прави с живота си. Може би да положи сериозни усилия, за първи път в живота си, за да се отърве от призрака на Уилям Хайд.

В болничното отделение млад мъж — привлекателен, с матова кожа, облечен с екип за джогинг, мина през двойните врати с огромен букет цветя. Безшумно се промъкна при сестрите и поиска да види Мелиса Елмет.

— Тя не приема посетители — отговори сестра Линда Смит. — Съжалявам.

— Бихте ли попитали дали иска да ме види?

Той извади шофьорската книжка от джоба си. Карлос Елмет, племенник.

— Карлос...

— Майка ми, нейната сестра, живее в Андалусия.

Усмихна се заговорнически. Никоя от тези жени нямаше да го види отново, а мъжът от телевизионните емисии не съществуваше. Изкуственият нос, перуката и контактните лещи бяха произведени от най-добрите в бизнеса. Разбира се, не изпитваше никакво безпокойство заради подозрителността на полицейските екипи от участък Темз Вали.

— Разбира се. Насам.

Сестрата стана от бюрото. Беше въздебела и това й отне доста време. Той можеше да чака. Нямаше закъде да бърза.

Токсинът, с който трябваше да убие Мелиса Елмет, бе бавно действащ. Веднага щеше да изпадне в безсъзнание, но щеше да умре едва след няколко дни, когато той вече щеше да бъде в Бразилия, да се възползва от услугите на едва преминали през пубертета момичета и да се радва на два милиона щатски долара.

Последва сестрата, която се заклатушка по коридора и отмести една завеса. Леглото бе празно.

— О! Виж ти, тръгнала си е. Не ни каза, че иска да бъде изписана. Сигурно сама е изключила системата. Имате ли номера на мобилния й?

Той впери поглед в леглото с недоумение. Беше самонадеян и се бе забавил. Трябваше да дойде час по-рано. Лола Монтоя нямаше да

бъде доволна.

— Не се тревожете — успя да се опомни и да се усмихне чаровно. — Ще я намеря.

[1] Оксфордски колежи. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мойра Дънууди беше главен библиотекар в Нюйоркската обществена библиотека. Заемаше висока длъжност, с която се гордееше. Бе достигнала зенита на спокоен живот, посветен на обществена служба. Съпругът ѝ Джак бе колега библиотекар, с когото се бяха запознали късно в живота си. Нямаше деца, но това не я безпокоеше. Племенниците ѝ бяха предостатъчни и едно от нещата, които ценеше, бе спокойствието и тишината. Обожавате книгите и зрението ѝ бе слабо.

Имаше много приятен живот. Съпругът ѝ бе наследил къща в Бруклин Хайтс, която никога не биха могли да си позволят, ако трябваше да я купят сега. Бяха превърнали първия етаж в отделен апартамент и се радваха на допълнителен доход от господин и госпожа Кравиц, пенсиониран полицаи и съпругата му, добри наематели, които преживяваха с отлична полицейска пенсия. Мойра си купуваше качествени дрехи и екологично чисти плодове и зеленчуци. И двамата с Джак бяха вегетарианци още от шестдесетте. Бяха стройни и пъргави, ходеха по няколко километра на ден, и се надяваха да се наслаждават на дълги и спокойни пенсионерски години.

Мойра целуна съпруга си по бузата във вторник сутринта, преди да тръгне за работа. Тази вечер имаше благотворителна проява за нюйоркската полиция и тя бе организирала всичко; главната атракция бе частна изложба на някои от най-ценните им ръкописи. Щеше да произнесе приветствена реч. Поканени бяха губернаторът, сенаторите Алън и Джоспин, шортстопът на „Янкис“ и много от най-богатите хора в Манхатън. Беше се подготвила старателно и сега с нетърпение очакваше страхотната вечер. Имаше такса за участие в приема и възнаграждението на Мойра Дънууди зависеше от събраните средства.

— Няма да се видим довечера — каза Джак, докато разбъркваше нискокалоричен подсладител в кафето си с канела.

— Ще продължи до след полунощ. Ако искаш, можеш да дойдеш, скъпи.

Джак бе свикнал да си ляга рано. Беше с пет години по-възрастен от нея и напоследък се нуждаеше от почивка.

— Всичко е наред. Ще си остана у дома и ще гледам „Спорт Сенгър“.

И двамата се усмихнаха на шегата му. Джак проявяваше толкова интерес към спорта, колкото тя към компютърните игри. Тоест никакъв.

— Тогава до утре.

Той леко я потупа по гърба. Бяха добри приятели, но рядко спяха заедно. Живееха в спокойна хармония, без бурни изблици на страст.

Мойра избра тънък шлифер „Бърбъри“ и излезе на улицата.

Лола я наблюдава цели три преки; нямаше закъде да бърза. Мойра Дънууди беше лесна мишена. Обичаше рутината си и разходките на открито. На четвъртата пряка се спря пред павилион за вестници и продължи с чаша кафе в картонена поставка и списание. Следваше обичайния си път — към метростанцията.

Лола пристъпи напред, когато Мойра сви към метрото. Остана на разстояние двама-трима души зад нея и наведе глава, когато мишената се огледа. Качиха се в един вагон и Лола застана в средата, хваната за кожена каишка, на сантиметри от Мойра Дънууди, която седеше загледана пред себе си, с плътно събрани колене. Лола бе облечена с прилепнали дънки, избеляла тениска и бейзболна шапка, с очила; не привлече почти ничие внимание. Мойра беше с червена рокля, която щеше да прикрие и попие кръвта.

Слязоха на станция Пен, където бе идеалното място. Лола се изкачи по стъпалата след Мойра, заобиколена от тълпа. Беше напълно незабележима и вървеше с наведена глава, за да крие лицето си от камерите. Беше заснета на пет континента, но никога не бяха я залавяли. Периодично променяше всичко, дори походката си.

Тананикайки си, Мойра излезе на ярката слънчева светлина и закрачи към библиотеката. Не подозираше, че е в опасност, но бяха в центъра на Манхатън и Лола прецени възможностите си. По-сложно убийство, с предимството на късното откриване, бе осъществимо, но тя предпочиташе да приключи бързо и да изчезне. Едва ли щеше да има голямо разследване. Когато Мойра сви по Осмо Авеню, Лола се

приблужи, извади с лявата си ръка спринцовка от външния джоб на чантата си. Залитна към библиотекарката и изруга:

— Мамка му! О, извинете.

— Нищо — каза Мойра. — Не...

Затаи дъх, изненадана, после ужасена. Лола бе забила иглата в тялото ѝ и цианидът навлизаше в кръвта ѝ.

— Не мога... — запелтечи тя.

„Да дишаш. Разбира се, с цианид в организма.“

Леко затрепери и Лола я хвана, когато се олюля. Стояха до входа на подземен гараж и на стената бяха монтирани камери. Лола завлече гърчещото се тяло на Мойра Дънууди в гаража, до стената. Извади нож и я прободе няколко пъти в гърба, в корема, в сърцето, заставайки отстрани, за да не се опръска с кръв, и грабна чантата ѝ. Мойра не усети ножа, беше мъртва от десет секунди. Но кръвта бликаше и патологът нямаше да разбере. Мойра Дънууди, поредната жертва на нападение с цел грабеж по улиците на Манхатън.

Лола се отдалечи със спокойствието на професионалист. Една пряка на юг, после на запад към „Хеле Китчън“, не в посоката, в която би тръгнал един наемен убиец. На Десето Авеню имаше гостилница и се отби да хапне омлет. Щяха да претърсят улиците, но нямаше да я открият. След като ченгетата се откажат и се отдалечат към метрото, щеше да хване такси до Бруклин, а после влак до летището и да се помотае там няколко часа. Големият трофей сенаторът, щеше да намери смъртта си тази вечер. Най-сетне тя щеше да заслужи парите си.

Лола почувства тръпка в корема. Беше голяма поръчка. Жените в нейния бизнес бяха малко. Твърде често им липсваше нужната смелост и хладнокръвие. Радваше се на репутацията си и с това щеше да я затвърди.

Беше се подлагала на психоанализа и знаеше, че не е способна да изпитва съчувствие. Не бе изненадващо, предвид онова, което бе преживяла в детството си. Онова, което ѝ бе причинила майка ѝ. Не се безпокоеше заради психологическия си профил. Благодарение на него бе станала толкова добра. Нахрани се хубаво и мислено отрепетира сценария за вечерта. Клиентът бе платил щедро и считаше работата за свършена. Ако не, нямаше да я остави жива. Чисто, неразкриваемо убийство означаваше нещо повече от пари за агент като Лола.

Мистерията около нея караше клиентите да изпитват страхопочитание, което бе изключително важно. Защото престанеха ли да се страхуват от нея, щяха да започнат да я преследват.

Лола имаше цел и план. Двадесет милиона, в щатска валута. Знаеше къде да ги скрие и когато изчезне, щеше да бъде за цял живот.

Мойра Дънууди бе струвала на клиента сто хиляди. Но Елън Джоспин струваше два милиона.

Да. Днес беше голям ден.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Градината на покрива бе любимата част на Уил от луксозната му мансарда. Притежаваше внушителна къща с шест спални на три етажа плюс това райско кътче високо в небето. Беше го проектирал един от най-прочутите дизайнери на хотели в света, находчиво използвайки вътрешните стени като прегради срещу вятър, планински цветя и фонтани. Обичаше усещането за открито небе, обичаше да диша въздуха, който на тази височина бе достатъчно свеж. Уличното движение долу пълзеше, стъклата на колите проблясваха като ситни диаманти. Тук цареше пълно спокойствие.

В средата на градината бе сложил, на колосална цена, голям басейн, ограден със стена от прозрачно стъкло. Уилям плуваше по петдесет дължини, сутрин и вечер. Беше чукал стотици жени там; понякога се носеше по повърхността на надуваем дюшек и гледаше звездите. Никой не можеше да го безпокои; никакви телефони, никакви журналисти от клюкарски вестници, никакви раболепни подмазвачи.

Оливия го чакаше вътре. Обичаше да плува пред него гола. Имаше красиво тяло, стройно, със стегнати гърди, силиконови, но той нямаше нищо против. Беше имал приятелки с по-пищни форми, но и Оливия си я биваше. Тя знаеше как да разпалва страстта му. Имаше приятен контраст между светската дама и сексапилната хубавица; беше недостижима за повечето мъже, но не и за него, разбира се. Други се бяха опитвали да приложат същия трик, но Оливия Уортън бе специална; забавна, мила и дипломиран лекар.

Звездите бяха ярки; беше безоблачна нощ. Той потръпна. Оливия бе зашеметяваща с тази рокля. Седеше на ръба на басейна му, босите й крака се поклащаха в топлата вода, и зад нея грееха всички светлини на бетонните кули на града. Бе оставила обувките си с висок ток върху плочките. Нехайният жест събуди неговото умиление.

Уил отвори стъклените врати и влезе. Оливия се усмихна. Беше невероятно красива, много от моделите, с които бе излизал, не можеха да ѝ съперничат. Заобиколи басейна и отиде при нея. Водата бе

осветена и сенките танцуваха наоколо. Харесваха му шарките, които образуваха по стените. Обстановката бе отпусканца, позната и вдъхваща сигурност, като това момиче, с което се познаваха от доста време и никога не го бе ядосвало.

— Здравей.

— Здравей — каза той. — Партито беше страхотно, нали?

Тя се засмя — плътен, заразителен смях.

— Не си ли падаш по тези неща?

— Обичам хубавите приеми, но сякаш се сливат в един. Толкова си приличат — засмя се Оливия. — Май сенатор Джоспин ти е хвърлила око, скъпи.

Пълна глупост. Толкова бе забавна. Да, точно сега бе моментът.

— Оливия — Уил се почувства малко глупаво; не го бе планирал преди тази вечер. — Нямам пръстен. Но ще ти купя страхотен, най-хубавия.

— Ще...?

Тя извърна глава към него и големите ѝ сини очи заблестяха от радост и надежда. Събра ръцете си в шепа като дете.

— Ще се омъжиш ли за мен, скъпа?

Последва радостен вик.

— Да! Разбира се! Да!

Уил я целуна, обви ръце около нея, бавно плъзна презрамките на роклята по раменете ѝ, потърквайки с палци гладката ѝ кожа, и тялото ѝ се притисна към неговото, изгарящо от страст.

Когато Уил се събуди в шест, Оливия все още спеше. Всичко бе наред, той не се нуждаеше от много почивка. Остави я в леглото и влезе в душ-кабината. Беше изсечена от монолитен блок черен базалт и гравирана отвътре със звездите и луната от злато. Проектирането на душ-кабини бе едно от нещата, в които американците бяха най-добри.

Камериерът бе сложил дрехите му за деня още от предишната вечер. Уил се обръсна и облече за по-малко от пет минути. Мразеше да губи време, особено когато имаше важни сделки за сключване. Тази сутрин влезе в кухнята, където домашната помощница бе сервираща закуска: каничка ямайско кафе „Блу Маунтин“, геврек и пушена сьомга. Нахрани се бързо, наслаждавайки се на аромата на кафето,

който изпълваше стаята. Нямаше много време днес, както всеки друг ден. Пред него бяха сложени „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“, както и „Таймс“ и „Телеграф“ от Лондон, пристигнали с първия сутрешен полет. Двадесетте минути по време на закуска му бяха достатъчни, за да ги прегледа и да прочете по-подробно това, което го интересува. Безинтересни заглавия; леко свиване на цената на петрола, наводнения в Котсуолдс, синът на президента арестуван за шофиране в нетрезво състояние.

Уил остави вестниците и разгърна „Джърнъл“. Все още си струваше да се чете, дори в дните на интернет. Извади телефона си и провери уговорките си за деня. С японските банкери от „Номура“ в дванадесет; с няколко души от „Кей Кей Ар“ в десет; с ръководството на компания, набелязана за присъединяване, в осем и половина...

Във всяка минута от деня имаше ангажимент. Нахвърли бележка: по-кратка среща с брокерите следобед. Трябваше му половин час, за да отскочи до „Тифани“ и да купи пръстен за Оливия. Американците обичаха големи диаманти; британците използваха камъни с различен цвят. Щеше да избере идеалния: цветен диамант. Реши, че съвършен златист диамант — бляскав, с овална форма, четири-пет карата, фино шлифован, ще бъде най-подходящ. Може би нямаше да имат такъв в наличност, но за него щяха да намерят. Златен камък за неговото златно момиче.

Погледът му се спря на заглавие в английския „Телеграф“, който лежеше нехайно хвърлен, отворен на една от вътрешните страници.

„ОКСФОРДСКИ АКАДЕМИК — ЖЕРТВА НА УБИЙСТВО“

Оксфордски академик? Много необичайно. Англичаните дори не позволяваха носене на оръжие. Повдигна вестника, прегледа статията и застина.

„Годеницата на Фрейзър Макинтош —
университетският преподавател Мелиса Елмет,

присъствала при убийството, е напуснала местната болница в понеделник, без да съобщи. Източници от полицията казват, че госпожица Елмет остава важен свидетел, и я умоляват да се яви за разпит.“

Шофьорът му, който чакаше в гаража, и срещата в седем с хората от „Беър Стърнс“ изведнъж останаха на заден план.

Мелиса Елмет бе станала свидетел на убийство. Беше избягала от болницата.

Жертвата бе годеникът ѝ.

Той сложи вестника върху гранитния плот. Студените думи, отпечатани с черно мастило, не означаваха нищо за Уил.

Решително взе „Ню Йорк Таймс“, за да види дали се споменава за случая. Показалецът му бързо се плъзна по страниците — нито дума за мистериозното убийство в Англия.

Но нещо на трета страница привлече вниманието му. Главната библиотекарка на Нюйоркската обществена библиотека бе убита. Грабеж, казваха. Завлечена в подземен гараж от някакъв хулиган, намушкана няколко пъти, чантата ѝ била открадната...

Мойра Дънууди. Познаваше това име. А тя бе познавала...

Уил Хайд почувства ужасно свиване в стомаха.

„Грабеж... друг път“, помисли си той. Но кой ли бе Фрейзър Макинтош? Прострелян със снайпер? Снайпер. В Оксфорд, в това малко сънливо градче. Връзки, помисли си Уил, съвпадения. Не вярваше в тях.

„Престани. Страдаш от параноя, каза си той. Стари навици. От години си извън играта. Случайното насилие е факт от живота.“

Включи телевизора на „Блумбърг“ за актуалните новини от Япония. Банката имаше доста инвестиции в азиатско-тихоокеанския регион.

В долната част на екрана, под спокойните графики на цените на акциите, вървяха съобщения. Торнадо край Далас, стрелба в църква в Уайоминг.

— Тази сутрин очакваме лек спад в цената на суровия петрол, тъй като...

— Извинявай за прекъсването, Дейв, но имам гореща новина — заговори главната водеща сутрешния блок, след като ѝ подадоха лист хартия. — Току-що получихме съобщение, че сенатор Елън Джоспин от Ню Йорк е намерена мъртва в дома си на Пенсилвания Авеню във Вашингтон и че вероятно става дума за убийство. Тялото на сенатор Джоспин е било открито до това на шофьора ѝ и агент от тайните служби в подземния гараж на сградата, където се намира апартаментът ѝ. Засега причината за смъртта ѝ не се съобщава, но...

Уил Хайд се вцепени, сякаш бе халосан. Превключи на новинарския канал. Позна луксозната кооперация на Джоспин, недалеч от Белия дом. Няколко пъти се бе срещал с нея там, когато оглавяваше Департамента по енергетика. Беше я запомнил, защото...

Остави чашата си на гранитния плот и позвъни на шофьора.

— Джак, готов ли си?

— Да, сър, господин Хайд.

— Слизам. Тръгваме към офиса.

Имаше и други места, от които можеше да направи това, но офисът му бе най-безопасното. Уил редовно разпореждаше претърсване за подслушвателни устройства и телекомуникациите бяха абсолютно сигурни.

— Разбрано.

В лимузината си Уил се облегна назад на сребристосивата кожена седалка и извади телефона си. Беше рано, но Роб сигурно вече бе станал, ако бе верен на старите си навици. Уил внимателно бе установил контакт с няколко души от предишните си среди. Не много, но ключови играчи. Роб Уилсън бе специалист по комуникации. Имаше достъп до базата данни на повечето телекомуникационни компании и познаваше други, които можеха да проникнат там, където той не може.

— Да?

— Роб, обажда се Уил Хайд. Искам един номер.

— Ще ти струва скъпо. За кога?

Уил погледна движението.

— След десет минути. Можеш ли да го изпратиш на телефона ми?

— Мога почти всичко, но при такъв срок говорим за петдесетачка.

— Намери го по-бързо и ще получиш стотачка.

Той се засмя.

— Обичам да се пазаря с богати копелета. Добре, защо не? Парите са си твои. Кого търсим?

— Мелиса Елмет, британка, жителка на Оксфорд, наскоро изчезнала.

Не бе казвал на никого за Мелиса. Името не говореше нищо на Уилсън.

— Ще ти се обади — каза информаторът му и затвори.

Уил се запита колко време ще отнеме. Когато мобилният му телефон звънна след по-малко от две минути, не се изненада. Номерът на Мелиса не беше регистриран. Роб винаги би се разтичал веднага заради клиент, който предлага сто хиляди долара за няколко секунди работа. Усмихна се и преведе парите по телефона. Никога не водеше разговори при подобни плащания. Колкото по-малко следи, толкова по-добре.

Покрай затъмнените му стъкла пълзяха и криволичеха лимузини и жълти таксито, превозващи банкери и търговци до работните им места. Финансовата зона бе задръстена. Той често купуваше и продаваше акции от котата си по това време. Уил Хайд бе напълно мобилен. Но тази сутрин беше разсеян. Японската сделка, присъединяването, всичко бе избледняло в съзнанието му. Светът се бе свил до краткия номер, който светеше на дисплея на телефона му.

Може би грешеше. Мислеше като шпионин, като войник, какъвто бе много отдавна. Мелиса Елмет беше никоя. Може би нямаше връзка. Може би тя бе в пълна безопасност. Не бе разговарял с нея от деня, в който го бе изоставила, и нямаше желание за това сега. Снощи се бе сгодил за зашеметяваща красавица. Беше богат човек, живееше в друг свят. Мелиса все още преподаваше в Оксфорд. Това, че е имала връзка с друг мъж, не безпокоеше Уил Хайд. И двамата бяха продължили напред. Ако ѝ се обади, щеше да събуди неща, които бе по-добре да останат погребани.

Поразмишлява осем минути, докато лимузината спря на личното му паркомясто пред офисите на банката. Сътрудниците и асистентите му вече седяха навън.

— Никакви обаждания, Джанет — извика той.

— Добре, сър.

Секретарката му бе красива брюнетка, омъжена, с две деца в прогимназия. Заглеждаше го, но той търпеше това, защото никога не би предприела стъпка. Джанет желаше Уил Хайд, но далеч по-силно желаше деветдесетте си хиляди годишен доход и щедрата пенсионна схема.

Уил затвори вратата. Офисът му бе огромен, но функционален: с ламперия на стените и относително малки прозорци. Гледката би го разсейвала, а и не би искал да бъде наблюдаван от всеки, който има мощен телескоп. Погледна часовника си. В Англия бе дванадесет на обяд. После извади телефона с лека въздишка. Не бе правил подобно нещо от десетилетие.

— Стационар „Радклиф“.

— Свържете ме със спешното отделение, ако обичате. Стаята на сестрите.

— Кой се обажда?

— Сержант Брукс, полицейски участък Темз Вали. Искам да обсъдим подробности около изписването на Мелиса Елмет.

— Почакайте, сержант.

Последва пауза. Изведнъж развитият му усет се върна, сякаш не бе преставал да бъде таен агент. Уил говореше с авторитет, с характерния оксфордширски акцент. Знаеше, че сигурността в английските болници е слаба.

— Сали Маунт е на телефона.

— Сержант Джеймс Брукс, Темз Вали. Извинявайте, че ви безпокоя отново, но получих нареждане да проверя нещо в показанията.

Въздишка.

— Добре, но сме заети...

— Госпожица Елмет е напуснала болницата.

— Казахме ви, че не е изписана. Просто си е тръгнала.

— И все още не се е обадила?

— Не очакваме да я видим отново. Беше тук само защото трябваше да остане под наблюдение. Не пожела терапия, така че ако има проблеми, сигурно ще се обърне към личния си лекар.

Уил зададе най-важния си въпрос:

— Добре, почти свърших. Колко хора са поискали свиждане с нея?

— Само племенникът ѝ, испанец — Уил чу смях и закриване на слушалката. Сали изсъска на колежките си да се държат сериозно. — Карлос.

— Бил е чаровник, а?

— О, да — тя се отпусна, решила, че няма нищо лошо да се пошегува. — Момичетата се надяват да дойде отново.

— Този Карлос е дошъл, след като тя си е тръгнала.

— Донесе ѝ цветя.

— Благодаря, сестра, много ни помогнахте — Уил затвори и натисна друг бутон на телефона си. — Джанет, отмени всичките ми срещи.

— Но, сър, първата е след десет минути. Чакат ви във фоайето.

Мамка му. Уил мразеше да бъде груб.

— Добре. Кажи на Джак Сансън да ги приеме. Предай му, че съм казал само да поговори с тях, да не предлага нищо, и отмени всички други ангажименти. Лични въпроси за уреждане. Ще се уговорим за друг път. Днес няма да бъде в офиса.

Джак беше заместник-председател на управителния съвет, напълно способен да забаламоса няколко дребни бизнесмени от Средния запад. Беше по-възрастен от Уил, привлечен от „Уаковия“^[1], и много амбициозен. Уил го бе назначил на тази длъжност, защото бе способен. Ламтенето за власт от по-ниските етажи не го безпокоеше.

— Веднага, господин Хайд.

Джанет Наваро никога не спореше с него. Малцина се осмеляваха.

Уил взе телефона си и се отправи към втория асансьор, който водеше до фоайето. Щеше да се обади на Мелиса и искаше да го направи навън. Идеята да разговарят му се струваше много странна, дори смущаваща, но вече нямаше съмнения.

Реши да повърви до „Тифани“. Да се съсредоточи върху избирането на най-великолепния пръстен за Оливия, който съпругата му щеше да носи с гордост. Тази мисъл щеше да го избави от чувството за вина, поне донякъде. Не беше логично да се чувства виновен, а Уил мразеше да не може да владее емоциите си.

[1] Известна финансова компания, с главен офис в Северна Каролина. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса стоеше в средата на гара „Паддингтън“, чувствайки се малко глупаво. Беше намерила влак и почти моментално бе отпътувала за Лондон. Нямаше дрехи, освен тези на гърба си, носеше чантата с паспорта си, това бе всичко. Нямаше дори четка за зъби. Не бе стигнала толкова далеч в планирането на бягството си. Какво искаше всъщност — почивка? Къде? Какво щеше да прави с живота си?

Тълпите на гарата я накараха да изпита лека клаустрофобия. И в онази вечер, на Магдалин Бридж, бе имало тълпа. Пое си дъх и излезе от гарата, отпред, където имаше дълга опашка за таксита. Мелиса се нареди по-скоро за да си даде време да помисли. Можеше да отиде на някое тихо и спокойно място. В Британския музей. Не, твърде много туристи. Националната портретна галерия бе по-добре. Можеше да се поразходи, да погледа някои от любимите си картини, да вземе решения как да продължи живота си.

Телефонът завибрира в чантата ѝ и я накара да подскочи. „Успокой се, Мелиса, каза си тя, стряскаш се от всичко. Намираш се на гара «Паддингтън» посред бял ден.“ Извади мобилния и погледна дисплея. Малко хора имаха номера ѝ, а и техните бяха запаметени, но се изписа „Скрит номер“.

Може би някаква реклама. Засрами се заради паниката си. Трябваше да превъзмогне случилото се с Фрейзър, безсмислието на това насилие, или щеше да прекара остатъка от живота си в страх, озъртайки се, треперейки в сенките.

— Мелиса Елмет — каза тя.

— Мелиса, обажда се Уил Хайд. Отдавна не сме се чували.

Пръстите ѝ стиснаха телефона.

— Уил — задъхано промълви Мелиса.

Мили боже. Наистина бе той. Би познала гласа му навсякъде. Десет години раздяла бяха заличени за няколко мига от отекващите удари на сърцето ѝ. Гласът на Уил. Същият като в деня, когато си бе тръгнала от квартирата му.

Тялото ѝ плувна в пот, лицето ѝ пламна. Зави ѝ се свят, едва преодоля шока и се задържа на крака.

— Откъде взе този номер?

— Имам доста връзки. Важно е. Слушай, Мелиса, разбрах за случилото се с теб и много съжалявам за загубата ти.

Тонът му бе делови. Това беше за предпочитане пред съжаление — последното, което ѝ бе нужно. Възвърна самообладанието си.

— Благодаря — спокойно каза Мелиса. — Дано ти си добре.

— Не се обадих, за да си бъбрим, Мелиса. Не искам да те безпокоя, но трябва да ме изслушаш много внимателно.

Тя примигна изненадано.

— Какво?

— Искам да бъдеш в безопасност. Каквото и да сме преживели заедно, всичко е минало.

— Защо да не съм в безопасност? — попита Мелиса изплашена. Никоя от фантазиите ѝ за нова среща с Уил не включваше подобен разговор. Световъртежът се върна.

— Слушай, няма лесен начин да ти го кажа. Мисля, че куршумът, убил годеника ти, е бил предназначен за теб.

Тя се отдръпна от опашката, облегна се на стената.

— Чакате ли? — попита едра жена със синьо палто.

Мелиса сковано поклати глава, даде ѝ знак да продължи напред.

— Защо мислиш така?

— Тук бяха убити няколко души. Сенатор Елън Джоспин от Ню Йорк. Жена, на име Мойра Дънууди, която беше главен библиотекар в Нюйоркската обществена библиотека. Бизнесменът Дейвид Фел във Венеция.

— Съжалявам, но...

Отрицанието ѝ се изпари. Последното име прозвуча като предупредителен сигнал. Дейвид Фел. Бизнесменът, финансирал проекта, по който работеше баща ѝ.

— Всеки от тях е свързан с баща ти. Доколкото зная, и той е загинал при някакъв инцидент.

— Да — едва успя да изрече тя. — Но, Уил, никога не съм чувала за библиотекарката... или сенатора. А с татко загубих връзка малко преди смъртта му.

— Баща ти е имал две срещи със сенатор Джоспин, преди да се върне в Италия и да загине в лагуната. Помня, че видях съобщението в пресата. Не са били големи срещи. Тогава тя работеше в енергийната комисия и е дошъл, за да говори пред тях за консервацията. Двамата са разговаряли на четири очи. Следя действията на политиците в моя регион, помага за бизнеса.

Мелиса поклати глава. Значи баща ѝ бе говорил пред някаква американска комисия, но какво от това? Той беше учен и обичаше да се изявява. Не бе изненадана. Би могъл след това да си дойде във Великобритания, за да се види с нея. Но кариерата му винаги бе на първо място.

— А библиотекарката?

— При същото посещение, същата вечер седеше до нея на благотворителен прием; беше гост на Колумбийския университет. Зная, защото приемът беше под моя патронаж. Той ме видя — Уил замълча. — Беше неловък момент, както навярно предполагаш. Запечатана се в съзнанието ми.

Мелиса потръпна. Каква агония, какво унижение за баща ѝ. Да види Уил Хайд в милиардерския му блясък на някакъв скапан прием в Ню Йорк. Да знае, че момчето, което е отблъснал и насила разделил с нея, може да го купи и продаде милион пъти.

— Казахте ли си нещо?

Тя се престори, че тази подробност не означава нищо за нея.

— И двамата бяхме заети — дипломатично каза Уил.

Мелиса затвори очи и вътрешно потръпна от срам.

— Две жени са се срещнали с баща ми и сега са мъртви? Хайде, сигурно се е срещал с хиляди хора.

— Не вярвам в съвпаденията. Не и при моята биография. А Дейвид Фел, третата жертва, е финансирал изследователската работа на баща ти в Рим.

— Но кой ги е убил? Защо?

— Все още не зная това. Ще разбера.

— Какво ще направиш, Уил? Ти си банкиер, а не детектив.

Мълчание от другата страна. Мелиса почти го видя да се бори със себе си. Явно бе, че се опитва да я убеди, че говори сериозно за опасността, която смята, че я грози.

— Преди да купя тази банка, работих за МИ-6 доста години — каза той.

Остана безмълвна. В нея бушуваше странна смесица от емоции. Разкаяние. Желание. Страх. Почти бе благодарна за страха, защото ледът, сковал сърцето ѝ, започваше да се пропуква против волята ѝ като ледник, който се раздвижва и топи с идването на пролетта.

Уил Хайд, нейният Уил, шпионин. Толкова смел. Британски шпионин, после милиардер, постигнал всичко сам.

— Ето как си се добрал до номера ми — опита се да се пошегува тя.

— Да.

— Не разбирам какво общо има всичко това с мен, Уил.

— Имаш ли братя или сестри?

Нима не помнеше дори това?

— Знаеш, че нямам.

— Доведен брат или сестра, нещо подобно?

— Не.

— Мелиса, мъж, който се е представил за твой племенник, Карлос от Испания, е дошъл в стационара на „Радклиф“ малко след като си излязла и ти е донесъл цветя. Сестрите го завели до леглото ти.

Страхът нарасна и задуши внезапния прилив на желание.

— Журналист от някой таблоид — предположи тя. — Защо не са проверили самоличността му?

— Направили са го. Имал е валидна шофьорска книжка на името на Карлос Елмет. Обикновено журналистите не се престарават толкова. А и не биха успели да се сдобият с такава от убийството до изчезването ти. Това е почерк на професионалист.

Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Професионален убиец.

— Може би греша. Но не искам да поемаш рискове.

Мелиса благодари на Бог за стената зад гърба си. Отново заплашваше да ѝ се завие свят, а не искаше да припадне. Не искаше Уил Хайд да я смята за слаба.

— Имам... нося паспорта си. Мога да се кача в метрото от „Паддингтън“ и да хвана полет на „Хийтроу Експрес“. Барселона, Женева или някъде...

— За нищо на света — отсече той. — Точно сега ще те търсят по летища и пристанища. По-късно може би. Но не използвай кредитната си карта, не се регистрирай в хотел и не тегли пари от банкомат.

Вече имаше истински повод за паника.

— Но имам само шестдесет лири в портмонето си, Уил. Какво да правя, по дяволите? — отново последва мълчание. — Уил?

— Мисля. Не се паникьосвай, Мелиса, не са те намерили в „Радклиф“ и не знаят къде си сега. Искам да отидеш в хотел „Виктрикс“ в Ковънт Гардън. Ще те чака резервация на името на Оливия Уортън.

— Оливия Уортън? Коя е тя?

— Годеницата ми. Няма да има нищо против.

Думите се стовариха като юмручен удар в слънчевия сплит. Беше неизбежно, разбира се. Ако имаше нещо изненадващо, то бе, че досега е останал ерген. Но очите ѝ се навлажниха и бе благодарна, че той не може да види как изтрива сълзите с ръка.

— Не е нужно да показваш документ за самоличност. Апартаментът ще бъде готов, вътре ще има храна. Сега нещо много важно.

— Да?

— Не искам да отваряш вратата на никого, освен на мен. Нито на румсървис, нито на камериерките, за каквото и да било. Персоналът ще бъде инструктиран да не те безпокои. Не поръчвай нищо и не напускай стаята. Ясно ли е?

— Напълно.

— Може би ме гони параноя, но ако не е така, от това зависи животът ти. Толкова е важно.

— Разбирам, Уил — изричаше думите с мъка, задъхано. — Благодаря ти.

Още миг мълчание.

— Върви. Хвани такси. Ще дойда да те взема и ще видим какво ще правим.

— В Лондон ли си?

— В Ню Йорк. Но ще се кача на следващия самолет.

— Добре. Тръгвам — каза тя като насън.

— Чао.

Той затвори и Мелиса осъзна, че няма начин да се свърже с него. Сълзите вече бликаха и цялата трепереше. Други пътници се отдръпваха смутени. Не я бе грижа. Извади хартиена кърпичка от чантата си и попи влагата от лицето си. Важно бе да се съвземе, за да не предизвика смут в хотела. Отчаяно съжали, че не си бе взела грим. Разбира се, на няколко крачки зад нея в гарата имаше магазин на „Буутс“. Но Уил ѝ бе казал да бяга и тонът му я бе убедил, че не се шегува.

Такситата бързо заставаха в колона и пътниците се настаняваха в тях. След пет минути Мелиса бе първа на опашката. Каза „Виктрикс“ и шофьорът потегли светкавично, без да се нуждае от повече инструкции.

Хотелът би накарал всеки да затаи дъх, но Мелиса нямаше време за възхищение. Просторно мраморно фоайе, завършено с огромен фонтан и масивни платна на съвременни художници, разкошни италиански канапета с минималистичен дизайн; плазмени телевизори с големина на киноекрани, на които вървяха новини. Късче от Манхатън в центъра на Лондон.

Плахо тръгна към рецепцията.

— Да? Могат ли да ви помогнат?

Мелиса долови известно пренебрежение в очите на младата жена, когато плъзнаха поглед по дънките и пуловера ѝ.

— Да. Трябва да има резервация за мен на името на Оливия Уортън.

Момичето натисна няколко клавиша. Очевидно на екрана се появи бележка. Прочете я и леко пребледня.

— О, да, разбира се, доктор Уортън. Съжалявам. Апартаментът ви е готов. Ако имате багаж, да...

— Не, благодаря.

— Ще повикам пиколото да ви придружи до апартамента.

— Няма нужда — каза Мелиса поразена. Момичето се държеше така ласкателски, сякаш бе готово да запълзи в краката ѝ. — Само ми дайте кодовата карта, ако обичате. Предпочитам да прекарам известно време сама, ако нямате нищо против — успя да се усмихне. — Изтощена съм, искам да поспя.

— Разбира се, мадам. Само секунда — последва трескаво натискане на клавиши и администраторката ѝ подаде малък елегантен

портфейл. — Ще ви настаним в апартамент „Уиндзор“, най-добрият в хотела, доктор Уортън. Във всеки асансьор има специален бутон.

— Благодаря ви.

— Надявам се с господин Хайд да бъдете доволни от условията. Ако се нуждаете от нещо или желаете смяна, моля, обадете ни се.

— Благодаря — каза Мелиса отново, чувствайки се малко глупаво.

Взе картата и тръгна към асансьора с неприятното чувство, че е под наблюдение; защото я смятаха за новата кралица на империята Хайд и несъмнено се питаха защо е облечена така. Натисна бутона на асансьора, който милостиво я чакаше. Когато я погълна, Мелиса въздъхна с облекчение. Докосна лампичката за апартамент „Уиндзор“ и кабината се понесе нагоре с успокояващо монотонно бръмчене.

Вратите изсъскаха и се отвориха и тя се озова в коридор с дебел килим и орехова ламперия. Пъхна картата в отвора на вратата, единствена на етажа, и тя се отвори със замах.

Мелиса зяпна от удивление. Беше фантастично — апартаментът заемаше почти целия етаж на хотела. Имаше огромно легло в стил „Луи XIV“, два дивана, бюра с компютри и факсове. Вляво от себе си видя просторна баня, облицована с травертински мрамор, с джакузи, душ кабина и вана, в която човек можеше да плува. Вдясно имаше отделна всекидневна с голям плазмен телевизор, монтиран на стената. До спалнята бе вграденият гардероб и малка зала за фитнес с уред за вдигане на тежести, бягаща пътечка и велоергометър. Навсякъде бяха аранжирани свежи цветя.

На масата в средата на хола бе сервирана храна. Имаше кани с вода и сок, сребърна кофа с луксозна бутилка „Крюг“ — жестът накара Мелиса да се усмихне; едва ли щеше да пие шампанско — и подноси със сандвичи. Забеляза пушена съомга, краставици и бифтек. Имаше и цяло печено пиле, огромна кошница с плодове, табла със сладкиши, кифлички и кроасани. В минифризера откри салата, предястие с раци, сладоледи, мляко и сметана. На масата имаше огромна кутия шоколадови бонбони „Шарбонел енд Уокър“ и картичка в малък плик.

Прие това колосално разточителство с насмешка. Нима Уил си въобразяваше, че е свикнала с подобни глезотии? Не би могла да погълне такова количество храна дори за цял месец недели.

Картичката стоеше там в плика; не се сдържа и го отвори. Прочете думите, изписани с красивия почерк на служител на хотела:

„Моля те, хапни нещо и не се тревожи. Ще дойда при теб възможно най-скоро. Поздрави,

Уил.“

Приятелският тон, съжалението в кратката бележка разхлаби обръчите около сърцето ѝ. Тя не означаваше нищо за него, бе очевидно; беше му все едно, че е имала годеник, а и самият той щеше да се жени. Не, нямаше да дойде като рицар на бял кон, за да спаси истинската си любов, а от някакво чувство за лоялност, дълг да защити старо гадже, което може би е в смъртна опасност.

Мелиса се опита да си представи красотата и младостта на момичето, с което бе сега. Изпита ужас при мисълта, че я е грижа за това, когато Фрейзър, горкият Фрейзър бе мъртъв от четиридесет и осем часа. Прииска ѝ се да пропълзи в някой ъгъл, просто да се сгуши и да умре. Уил бе на път и щеше да я види така: без грим, с отдавна неподстригвани коси, небоядисани корени, бръчки по лицето, издълбани от годините, плюс следи от недоспиване и няколко дни в страх.

Но това не можеше да бъде избегнато. Може би напълно бе сгрешил, но тя не желаше да поема рискове. Въпреки всичко обичаше живота. Искаше нов шанс, нямаше желание да умира.

Затова нека дойде.

Мелиса бавно тръгна към банята и се съблече. Два пухкави бели халата се топлеха на закачалката за кърпи. Внимателно напълни ваната до четвъртината и с безплатната пяна „Флорис“, предоставена от хотела, изпра всичките си дрехи. После закачи колкото можа от тях на горещите метални тръби, а останалите — на перваза, за да изсъхнат на слънце. Нямаше много време, но не можеше да посрещне Уил Хайд с мръсни дрехи. Ако бяха влажни, щеше да ги облече така.

Свечеряваше се. Отвъд огромните прозорци слънцето залязваше над Лондон, небето бе обагрено в коралово и златисто. Изведнъж Мелиса се почувства адски изтощена. Източи водата, отново напълни ваната и с благодарност се потопи в нея. Изми косата си с безплатния

шампоан; въздъхна с облекчение, когато намери несесер за тоалетни принадлежности, в който имаше самобръсначка, четка за зъби и малка туба паста.

Облече единия халат и пъхна краката си в снежнобелите кашмирени пантофи, избродирани с емблемата на хотела. Това бе най-люксоznата стая, в която Мелиса бе влизала през живота си. За нея бе достатъчно просто да е прилична. Загърна се с пухкавия халат като с успокояващо одеяло.

Беше сама и най-сетне си позволи да поплаче. За Фрейзър, бедния добродушен Фрейзър, прострелян в главата. За баща си, в каквото и да се бе забъркал, защото може би и той бе станал жертва на убийство, може би бе изживял ужас. За себе си и опасността за живота си. И защото отново щеше да види Уил Хайд, но срещата им нямаше да има нищо общо с фантазиите ѝ, със сцените на радост, които си бе представяла с надежда дълги години след раздялата им.

Не искаше да го вижда и все пак отчаяно искаше. Сякаш бе дете, което чопли коричката на зарастваща рана, въпреки че боли. Не можеше да спре.

Огладняла след плача, Мелиса успя да хапне няколко сандвича. Изпи голямо количество вода, изми зъбите си. Все още бе рано; можеше да погледа телевизия. Но се страхуваше, страхуваше се, че ще види себе си и как натоварват тялото на Фрейзър в линейка. Вместо това свали халата и пропъзля в масивното легло. Чаршафите бяха приятно хладни и свежи. Не бе свикнала да си ляга гола, но не ѝ бяха останали никакви сили. Затвори очи, влажните ѝ коси се разпиляха по възглавницата и скоро заспа дълбоко.

Когато се събуди, бе пет сутринта. Беше дезориентирана; нямаше представа къде се намира. Надигна се, изплашена, примигна и огледа стаята, докато най-сетне си спомни всичко.

Енергично се отправи към банята, придаде обем на косите си със сешоар. Не можеше да се разкраси за Уил, но поне щеше да изглежда представителна. Посегна към дрехите си. Слава богу, бяха почти изсъхнали.

Облече се. С настървение се нахвърли върху храната; сандвичите бяха леко изсъхнали, със сгърчени краища, но ставаха за ядене. Хапна два, после банан, приготви си кафе и английски чай от разнообразните

пакетчета, оставени върху поднос с чайник и чаши. Умираще от глад и всичко ѝ се стори невероятно вкусно.

На голямото бюро до прозореца хотелът бе предоставил листове за писане и химикалка „Мон Блан“. Мелиса започна да нахвърля бележки, докато слънцето изгрываше над града. Уил Хайд щеше да я измъкне оттук, но нямаше да остане с нея. Все още не можеше да проумее някои от нещата, които бе казал вчера, но вярваше, че Уил ще я отведе в безопасност, каквото или който и да представлява заплаха за нея. Освен това все още нямаше планове.

Отпивайки чай, Мелиса се замисли за това. Може би щеше да отиде на някое спокойно място и да напише роман. Беше рисковано, нямаше никакви гаранции. Реши да замине на юг, за Рим, където имаше връзки в държавния археологически институт. Щеше да преподава на студенти или да работи като екскурзовод на богати чуждестранни туристи. Отлично владееше езика и познаваше няколко души от градската управа. Не ѝ се струваше невъзможно. Поне щеше да живее в град с отлична храна, отлични вина и много слънце. Имаше далеч по-лоши съдби.

Може би там щеше да се намери и мъж за нея. Разведен или вдовец. Някой, към когото би могла да изпита страст.

Мислите ѝ се върнаха към Уил и едва потисна импулса да се втурне към огледалото, за да доизправи косата си. „Стегни се, гневно си каза тя. Той е минало. Отдавна си го загубила. И не може да вярваш, че е единственият мъж за теб. Твърде голямо момиче си, за да вярваш в приказки, Мелиса Елмет.“

Е, добре, Фрейзър Макинтош не се бе оказал подходящият. Но няма имаше шанс да намери някого? Беше заключила сърцето си така старателно, че дори самата тя не можеше да го достигне.

Това трябваше да се промени, ако не искаше да умре стара мома. Знаеше, че е постъпила зле с Уил, че е взела погрешно решение. Но сама се бе наказала далеч по-сурово, отколкото той би могъл...

Започна да съставя списък от имена, които помнеше. Професор Джина д'Амата, дон Анджело Руфини, Шарлота Леоне, сеньор Бутуоко...

Някой почука на вратата. Мелиса подскочи ужасено, инстинктивно се изправи. Столът ѝ падна и тя притисна ръка към сърцето си.

— Не, благодаря — извика. — Не искам румсървис.

— Аз съм, Мелиса — каза Уил.

Не беше нужно да иска потвърждение. Би познала гласа му навсякъде, по всяко време. Сковано повдигна стола от пода, забърза към вратата и я отвори.

Той стоеше там, облечен в тъмен костюм. Ризата му бе измачкана; явно бе дошъл направо от летището. Беше по-едър, отколкото в спомените ѝ, по-широкоплещест. Бицепсите му бяха огромни; изпъкваха дори под елегантното сако. Изглеждаше уморен и имаше набола брада, но беше със слънчев загар, силен и невероятно привлекателен.

Беше неизбежно Мелиса да се изчерви.

Уил влезе, внимателно затвори вратата след себе си.

— Здравей — огледа я от главата до петите и у нея се прокрадна мъчителното чувство, че е смаян, но не в положителен смисъл. — Мелиса. Как си?

— Добре — отвърна тя, — предвид всичко, което смятам за пълни глупости.

— Доста вероятно. Но проявявам предпазливост.

— Нямам много пари в брой, Уил. Трябва да имам достъп до сметките си. Иначе какво мога да направя?

Той не обръщаше внимание; бе твърде зает да обикаля и оглежда стаята. Мелиса изведнъж осъзна, че я е забелязал и намерил за непривлекателна; не беше разтърсен, нито развълнуван да я види. Гледаше на нея просто като на факт от миналото си, бивша приятелка, която се чувства длъжен да защити. Оливия Уортън нямаше за какво да се тревожи.

— Ще се погрижим за това, не се безпокой. Ще тръгнеш ли с мен?

Тя преглътна с мъка, преглътна гордостта и чувствата си.

— Разбира се. Зная, че не си спал цяла нощ, за да дойдеш да ме вземеш. Благодаря ти, Уил.

Най-сетне я погледна, леко ѝ се усмихна и сърцето ѝ се сви. В очите му имаше съчувствие, добронамереност, но не и желание, не и страст. Почувства се ужасно невзрачна.

— Нима мислиш, че бих те оставил в беда?

Не можеше да не го изрече.

— Уил... за случилото се... съжалявам.

Тъмните му очи срещнаха погледа на нейните сини.

— Няма за какво, Мелиса. И двамата бяхме твърде млади. Сега всеки има свой живот. Хайде, да тръгваме.

— Къде ще ме отведеш?

Уил сви рамене.

— Какво ще кажеш за Ню Йорк? Работя там и има много места, където мога да те настаня. Ще бъдеш в безопасност. Само докато разбере какво става.

Мелиса извърна глава, за да не среща погледа му.

— Не мога да остана завинаги в някой от апартаментите ти. Трябва да се върна в Оксфорд. Да се върна на работа.

Уил не знаеше, че е напуснала, и тя не искаше да узнае.

— В Манхатън има много добри висши училища — „Висши училища“, не „университети“. Бе прекарал дълго време в Америка. Дори говореше леко провлачено като нюйоркчанин. — Колумбийският от Бръшляновата лига е идеален за теб. Биха се радвали при тях да работи академик от Оксфорд.

— Имаш влияние там?

— Имам.

Мелиса се изчерви, ядосана на себе си, че все още го желае. Беше толкова унижително. Гневът я караше да отговаря троснато.

— Ще дойда, но трябва да изтегля малко пари. Да си купя това-онова. Нови дрехи, паста за зъби, грим. Неща от първа необходимост.

Уил въздъхна.

— Може би всичко е напразно, но предпочитам веднага да те откарам в Щатите. Ако те следят, магазините са добра възможност. Самолетът ми чака. Ще се обадя да занесат в апартамента дрехи с твоя размер и козметика. Паста за зъби, шампоан, продукти в кухнята, всичко.

Тя застина.

— Не съм просякиня, Уил. Имам спестявания от заплатата си. Мога да си купя храна и дрехи.

— Зная. Не искам да мислиш, че... — той нервно прокара пръсти през косите си, познат жест, който отприщи пороя на спомените. — Не е заради теб, а заради мен. Ако позволиш да се обадя, това ще ми спести часове. Имаме резервиран полет. В Ню Йорк банката е по

средата на преговори за присъединяване. Ако пропусна някоя среща в офиса, може да ми коства стотици хиляди долари. Направи ми услуга, Мелиса, нека поръчам нещата за теб. Само веднъж. Опитвам се да смогна с всичко.

Нямаше отговор; тя го знаеше. Метна чантата си на рамо.

— Добре, парите са твои. Още веднъж благодаря.

Уил каза само:

— Няма да допусна някой да те нарани. Тръгваме ли?

Тя кимна и потърси ключа от стаята.

— Не се безпокой за това. Хайде.

Мелиса тръгна след него по коридора към асансьорите.

— Ще слезем по стълбите — каза той. — Дано нямаш нищо против. Навик.

— Няма проблем — отвърна тя.

Но Уил вече бе далеч пред нея. Забеляза, че се движи доста различно от момчето, което помнеше, и необичайно за банкер. Раменете му бяха стегнати, тялото изпънато, главата вдигната като на котарак. Слушаше, жилите на врата му изпъкваха и очите му оглеждаха стълбището. Мелиса забърза след него, опитвайки се да го настигне. Беше воин, със или без костюм. Не бе сигурна дали тръпката, която премина през нея, е на желание или на ужас.

Стигнаха до партера. Уил закричи през фойето.

Мелиса леко докосна рамото му.

— Какво? Да вървим. Колата чака.

— Не съм платила сметката си — каза тя. — Изпих бутилка минерална вода.

Той впери поглед в нея, после избухна в смях.

— Ема?

— Да, сър? — попита униформената администраторка, която мина покрай тях, за да стигне до рецепцията.

— Запиши разходите на дамата на моята сметка. Апартаментът е свободен.

— Разбира се, господин Хайд.

Служителката продължи, без окото ѝ да мигне. Мелиса сви рамене и извърна глава, давайки си вид, че не е забелязала изражението ѝ. Бе живяла в Оксфорд цяло десетилетие, без да срещне

мъж като Уил. Включително и Фрейзър, помисли си тя и се засрами заради нелоялността си.

Отпред чакаше лимузина „Линкълн Таун Кар“. Пред нея стоеше униформен шофьор. Поздрави Уил с повдигане на шапка.

— Джейк — каза Уил, — към „Хийтроу“, ако обичаш.

— Добре, господин Хайд.

Усмихна се на Мелиса и се наведе да ѝ отвори вратата. Почти не бе сигурна какво последва. Чу се едва доловим тъп звук и след миг Джейк, шофьорът, стоеше с израз на недоумение на лицето и... голяма дупка в ръкава на куртката.

— Какво беше това, по...

Уил пристъпи напред и я блъсна. Мелиса затаи дъх, когато падна по очи на задната седалка и Уил затръшна вратата. Тя се надигна и видя светкавично движещи се тела. След миг Уил седеше на шофьорската седалка, а шофьорът, залитайки, се изкачваше по стъпалата към входа на хотела. Уил трескаво въртеше волана. Вече бяха потеглили. Гумите изскърцаха, когато лимузината се вля в потока от коли. Уил експертно маневрираше с висока скорост. Последва силен трясък и когато рязко се обърна назад, Мелиса видя напуканото задно стъкло.

Издаде стон на ужас.

— Някой стреля по нас.

— Да — тонът на Уил бе мрачен. — Колата е с блиндирани стъкла. Но не съм въоръжен. Трябваше да бъда. Съжалявам, Мелиса — очите му гледаха пътя, натовареното движение около Тотнъм Корт Роуд. — Ще извърша нещо абсолютно незаконно и искам да правиш точно каквото ти кажа. Не се колебай. Разбрано?

— Да — каза тя с треперещ глас.

— Стой до вратата. Ще слезеш.

Уил направи бърза маневра и вкара колата в платното за автобуси. Тя се завъртя назад, но цялото стъкло бе побеляло от пукнатини. Ставаха все повече. Куршумите се сипеха по металните части на колата, по стъклото.

— О, господи! — задъхано промълви Мелиса. — Ще умрем.

Искаше да се помоли, но сега, докато седеше на задната седалка на колата му, просто не можеше да намери думи. В ума ѝ нямаше

място за друго, освен за пътя, движението, колко надеждни са блиндираните стъкла...

— Да, но не днес.

Той изведнъж завъртя волана и колата се качи на тревната ивица между платната и премина в насрещното движение. Мелиса изпищя, но Уил даде газ и колата сви в тясна уличка встрани от шосето, докато зад тях отекваха клаксони и ругатни.

Пешеходците се разбягаха. Лимузината се качи на бордюра.

— Слизай. Тичай след мен — каза Уил и тя блъсна вратата, втурна се покрай жена в инвалидна количка, която изкрещя нещо по неин адрес. Знаеше, че той я изчаква, краката ѝ спринтираха с все сили, за да го настигне. Точно срещу тях имаше офис сграда, печатница.

— Там ли ще влезем?

— Не. Задънена улица — нямаше представа какво има предвид, но го последва. Уил продължи по друга тясна ивичка и излезе на Графтън Уей. — Хайде!

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, но той посочи към другата страна на улицата и го видя: масивните тухлени постройки от двете страни на портала, зад който се издигаше сградата на Юнивърсити Колидж, с колони отпред като древен храм.

Уил се обърна и сграбчи ръката ѝ.

— Мелиса, поemi си дълбоко дъх, трябва да се успокоиш. Да изглеждаш нормално. Ще можеш ли?

Тя кимна. Но в същия миг чу отчетливи стъпки зад ъгъла, които се приближаваха тичешком. Уил я повлече през Гауър Стрийт. Задържахаше дъха си, опитваше се да пипа равномерно. Той вече изглеждаше напълно спокоен, навярно благодарение на свършения тонус, който поддържаше.

Уил застана до портала.

— Това е професор Мелиса Елмет от Оксфордския университет. Има хонорар за вземане.

— Мога ли да видя документ за самоличност? — попита охранителят.

Мелиса затършува в чантата си и извади карта от библиотека „Бодлиън“. Изглежда номерът мина. Той натисна бутон и електронните порти се отвориха. Навсякъде имаше тълпи от студенти; смееха се,

носеха папки и купчини книги. Уил не каза нищо, но ръката му силно притискаше талията ѝ отзад. Мелиса му позволи да я побутва напред, нагоре по стъпалата и между каменните колони. Тя извърна глава и видя някакъв тип с качулка да разговаря с охраната. Когато вдигна глава и забеляза, че тя го гледа, прескочи портала и побягна...

— Никога не се обръщай назад — просъска Уил. Блъсна я напред и сенките на високите бели колони милостиво ги погълнаха. Озоваха се в нещо като централен коридор. Имаше безброй хлапета. Уил хвана ръката ѝ. — Просто върви с мен, сякаш сме заедно.

Мелиса се усмихна смутено. Пръстите му потъркаха нейните. Студентите се тълпяха около тях. Той вървеше бързо, но не тичаше. Минаха по друг коридор, през зала и излязоха във вътрешен двор.

— Ще излезем отново на булеварда. Завий наляво — нареди Уил. Мелиса я видя точно пред тях, метростанция „Юстън Скуеър“. Той извърна глава, съвсем леко, и хвърли поглед назад. — Тук ни изгуби. Влизай — влязоха в станцията. Уил извади карта, прокара я два пъти през устройството и се отправи към тунелите. — Линия „Метрополитън“ — каза той.

Мелиса послушно го последва. Сърцето ѝ препускаше. Във всеки миг очакваше да чуе отново онзи звук, стъпките на наемен убиец, който тича след нея през тунелите, криейки лицето си под качулка. Но нямаше никого. Влакът потегляше, когато стигнаха до перона. Уил я побутна към вратите на последния вагон и застана пред нея, закривайки я изцяло с тялото си. Очите му огледаха перона.

Нищо. Влакът навлезе в тунел.

Мелиса знаеше, че не бива да говори сега, да го попита къде отиват. На Бейкър Стрийт Уил слезе. Тя забърза след него през тунелите към линия „Съркъл“.

— Връщаме се там, откъдето тръгнахме?

Не отговори.

— Паспортът ти е у теб, нали?

Мелиса потупа чантата си.

— Да.

— Отиваме в Белгия. С „Евростар“ — той се усмихна. — Била ли си в Брюж?

— Не — отвърна тя, — но искам да отида. Чувала съм, че е красиво — изчерви се, защото говореше празни приказки, когато някой

се опитваше да я убие. — Но самолетът ти...

— Ще чакат цял ден. Или поне докато им се обадя — Уил мрачно се усмихна. — Предполагам, че онези типове са изпратили цяла армия агенти на летището. Ще отлетим за Ню Йорк от континента.

— Добре.

Искаше ѝ се да каже много повече, да му благодари отново, да го прегърне и да го умолява да не я изоставя. Беше забравила за срама си, а почти и за желанието. Не можеше да се терзае заради негримираното си лице и тяло на тридесет и пет годишна учителка. Уил Хайд ѝ вдъхваше живот. Това бе единственото, за което можеше да мисли.

Скърцащият стар влак напредваше с тътен през тунела като ангел на милосърдието. Уил се бе уверил, че във влака няма убийци, и тя се взе до него към Сейнт Панкрас с наведена глава, избягвайки да среща погледа на когото и да било.

Излязоха в лъскавата нова гара. Уил я поведе към билетните гишета.

— Гаджета сме — прошепна той. — Постарай се да изглеждаш щастлива, сякаш сме влюбени.

Мелиса се усмихна насила. Уил изглеждаше по-естествен. Обви силната си ръка около талията ѝ и тя усети мускулите му през тънката памучна риза. По кожата ѝ пробягна тръпка при допира му, тънките косъмчета настръхнаха. „Разбира се, каза си тя, защото си на ръба на истерия, а този мъж е единственото, което стои между теб и куршума.“

— Добър ден, сър, мога ли да ви помогна?

— Не зная. Мож-жеш ли? — Мелиса забеляза, че говори без отвъдокеанското провлачване, с предишния оксфордски акцент и леко завалено, сякаш е пийнал малко повече вино. — Искам да заведа гаджето в чужбина. Само за обяд. Ш-що да не можем? Имаме паспорти. Ще се намерят ли две места?

— За коя дестинация?

Касиерът беше мъж на около четиридесет, напълно безразличен към чара на Уил.

— Без значение, приятел. Закъдето имаш. В последния момент, нали разбираш? — сви рамене. — К'во ще кажеш за Белгия? В Париж бях миналата година.

Последва безконечно чаткане на клавиши. Мелиса затрепери от напрежение. Очакваше всеки момент мъжът с качулката да дотича

иззад ъгъла, насочил дулото на пистолета си със заглушител право към челото ѝ...

— Имам два билета за Брюж за влака в дванадесет и петдесет и седем, но са останали само първа класа.

— Няма проблем, приятел — Уил прегърна Мелиса, допря устни до челото ѝ. — Приемаш ли кеш?

Извади портфейл, пълен с банкноти от петдесет лири, и сложи парите на гишето. Служителят ги прибра и распечата два билета. Леко се усмихна.

— Приятно пътуване.

— Ще бъде — увери го Уил. Пъкна билетите в джоба на самото си и побутна Мелиса към бариерите.

— Не — упорито настоя тя. — Имам нужда от пет минути.

— За какво? Може да са навсякъде.

— Ако можеха да ни застрелят тук, нямаше да чакат — изтъкна Мелиса. — Нали, Уил?

Той сви рамене.

— Може би.

— Само трябва да измия зъбите си. Трябва. Зад ъгъла има магазин, на входа на гарата.

Уил се поколеба и махна с ръка.

— Добре, но побързай — усмивка. — Донеси ми една минерална вода.

Мелиса почти побягна към магазина зад ъгъла. Имаше стелаж с тоалетни принадлежности; тя грабна паста за зъби, четка. С копнеж хвърли поглед към козметиката. Искаше да си купи грим, да се поразкраси поне малко за Уил. Суетност, когато се бореше за живота си? Присмяха се на себе си; нямаше нито време, нито смисъл. Уил Хайд беше безвъзвратно загубен, както младостта ѝ.

Взе минералната вода, плати и побягна към тоалетните. Беше толкова приятно да измие зъбите си. Поне да бъде чиста бе по-добре от нищо. Приглади косите си пред огледалото и изтича обратно при него.

— Благодаря за водата — каза Уил. — Изглеждаш по-свежа.

Мелиса едва успя да се усмихне. Просто беше учтив; загрижен бе за нея и искаше да я спаси, но горчивата истина бе, че вече не го привличаше. Отчаяно ѝ се прииска час по-скоро да бъде в безопасност и да се махне от него. Докато се страхуваше, сърцето ѝ не се късаше,

но след като преодолее шока, чувствата, породени от тази среща, щяха да бъдат мъчителни.

Просто искаше всичко това да свърши. После щеше да замине някъде далеч, далеч от Уил Хайд и да...

Умът ѝ блокира. Нямаше представа какво ще прави по-нататък. Целият ѝ свят бе рухнал.

— Няма да спираме за шампанско. Не и сега. Да се качваме във влака.

— Добре — каза Мелиса. Напрежението струеше през всяка пора на кожата ѝ. — Уморена съм — добави тя.

Уил кимна.

— Ще поспиш във влака. Ще бъда до теб, така че няма от какво да се боиш. „Евростар“ е по-труден за нападение от самолет, а и не мисля, че ще ни търсят тук.

Обърна се и я поведе към сектора за заминаващи; имаше тълпа пътници и Мелиса здраво се държеше за него. Той показа билетите и паспортите за последна проверка и след малко стояха на перона, докато лъскавият червено-жълт влак съскаше в терминала. Слязоха пътници, засноваха покрай Мелиса, и тя се опита да не изпада в паника. Ръката на Уил стисна нейната и палецът му потърка кожата ѝ. Вдъхваше ѝ кураж.

Мелиса се наведе, притисна се към него.

— Уил... — започна плахо, но все пак му зададе въпросите. — Кои са тези хора? Защо се опитват да ме убият? Аз съм просто лектор. Нямам нито пари, нито...

Той поклати глава.

— Има твърде много хора.

Тя прехапа устни, чувствайки се глупаво. И напълно загубила контрол.

— Ще поговорим по-късно днес. Ще ти кажа всичко, което зная. Нали ми имаш доверие?

— Разбира се.

Нима имаше избор?

Уил сложи ръка на рамото ѝ и я побутна към влака; намериха местата си в първа класа, до прозореца.

— Сега не е зле да поспиш — каза той.

Беше озадачена. Покрай тях минаваха пътници, търсеха местата си, наместваха ръчния си багаж.

— Какво? Сега? — Уил ѝ даде знаци с ръка, с тяло. Най-сетне ѝ просветна. Преглътна. — Така ли? — промърмори Мелиса. Обърна се към прозореца, с гръб към пътниците. Зарови лице в меката тапицерия на седалката. Сега никои от преминаващите покрай тях не можеше да го види.

— Точно така — тихо прошепна той в ухото ѝ. — Ако можеш наистина да заспиш, още по-добре. Професионалист лесно би разбрал, ако се преструваш.

— Ще се опитам.

Мелиса затвори очи, и без това не искаше да го гледа. Физически беше до нея, но сърцето му бе на километри, разделяше ги цял океан и дълги години на огорчение. Мислите не ѝ даваха покой. Разтърсващите събития от последните няколко дни вървяха като на кинолента в съзнанието ѝ. Имаше въпроси... толкова много. А някой отчаяно се мъчеше да направи така, че никога да не получат отговор. Отново видя как шофьорът залита, дупката в ръкава на куртката му. Видя Фрейзър да се свлича на земята, зиналата рана в средата на челото му, видимо чезнещата светлина в очите му. Видя Уил пред вратата си, изражението му на приятелска загриженост; пълното безразличие в очите му...

„Не мога да понеса това“, помисли си Мелиса. Но трябваше да го понесе. Трябваше да издържи. Най-важното бе да се погрижи за безопасността си, а после да замине далеч от него.

Всъщност защо му вярваше? Беше се добрал до нерегистрирания ѝ номер. Беше се появил от небитието като призрак. Знаеше за всички връзки между баща ѝ и трима души, които бяха брутално убити.

Но отговорът на този въпрос бе в душата ѝ. Уил Хайд никога не би я наранил физически. Познаваше го; това просто не бе в природата му. Не беше възможно. Колкото и да страдеше, докато бе с него, колкото и наранено да бе сърцето ѝ, тя му имаше пълно доверие и щеше да му вярва до смъртта си. Която може би бе съвсем близо.

Влакът леко потрепери и потегли. Нищо нямаше да се случи тук, нямаше насочени пистолети. Емоционално изцедена, Мелиса се предаде на съня.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди я леко потупване по рамото; Уил я разтърсваше. От претъпкания влак слизаха пътници.

— Брюксел-Миди. Тук ще направим смяна.

— Значи все още сме живи.

— Не изглеждаш въодушевена — той леко докосна ръката ѝ. — Всичко ще се оправи, Мелиса. Ще намерим начин. Хайде.

Тя слезе от вагона с него, доволна, че може да изпъне крака.

— Къде ще хванем друг влак за Брюж?

— Не отиваме в Брюж. Хайде.

Нямаше желание да спори. Той я поведе навътре в гарата и купи билети за метрото. След по-малко от двадесет минути излязоха от лъскавия терминал на „Евростар“ и се озоваха в стара, доста занемарена метростанция в центъра на Брюксел. Продължиха през нея към автобусен терминал. Уил се заприказва с продавача на билети на безупречен френски. Мелиса говореше френски доста добре, но бе твърде нервна дори да опита. Той показва паспортите им, размени няколко шегички с мъжа, който дори не си направи труда да ги провери. Извади от джоба си банкноти от двадесет евро за билетите, мърморейки за цената. Сякаш беше беден турист. Опашката ги повлече и се качиха в автобуса, който бързо се напълни. Уил погледна часовника си; скоро старото разтракано возило се вля в пълзящия трафик и потеглиха.

— Ротердам — тихо ѝ каза той.

— В Брюж е по-хубаво — отбеляза Мелиса.

— Но билетите ни са до Брюж.

Тя потръпна.

— Какви са тези шпионски машинации?

— Основна, елементарна тактика за заблуда.

Изведнъж я обзе гняв. Бягаше, за да спаси живота си, с последния човек на планетата, когото би искала да види, а все още не ѝ бе разкрил абсолютно нищо.

— Искам отговори — настоя тя. — Не съм дете, Уил.

— Намираме се в обществен транспорт — спокойно изтъкна той. Автобусът бе пълен с бедни студенти, мърморещ пияница и няколко уморени родители с малки деца.

— Никой от тези хора не е Карлос Чакала.

Уил остана с поглед, вперен в нея, и долови решителност в зачервените ѝ очи. Смела, винаги я бе смятал за смела, поне преди да се откаже от него.

— Добре — наведе се към нея, сниши глас. Топлият му дъх изнервящо докосваше шията ѝ. Тя извърна глава и се загледа навън в сивите сгради на Брюксел, докато слушаше. — Кажи ми какво точно искаш да узнаеш.

— Кой се опитва да ме убие и защо?

— Не зная. Това трябва да разберем. Мого да проверя някои следи. Другите жертви са свързани по някакъв начин с баща ти. Изглежда, не е бил само академик. Загиват хора, които са се срещали с него — Уил говореше приглушено, сякаш шепнеше ласкави думи в ухото ѝ. — Но тези връзки са загадка и мисля, че имат нещо общо с експертните му познания. Разкрил е на тези хора някаква тайна и сега са мъртви.

— Не е споделял с мен никакви тайни — Мелиса се опита да прикрие огорчението си. — Някак се отчуждихме. Накрая почти не си говорехме.

— Има и друго.

— Не бързам за никъде. Кажи ми какво още знаеш, Уил.

— Добре. Не искам да те плаша.

— Какво по-страшно от това? — усмивка. — Слушай, нямам време да треперя от страх. Кажи ми.

— Тези типове са сериозни професионални убийци. Внимателно са планирали другите три убийства; засякох модела, защото съм обучен да го търся. Провалът им с теб е бил шок. Имала си страхотен късмет, Мелиса, измъкнала си се на косъм, когато си напуснала болницата.

— И когато ти ме намери?

— Не съм казал това.

— Откъде знаеш толкова много, Уил? Какво си преживял?

Той застина до нея. Мелиса долови реакцията на тялото му, преди да заговори:

— Мога да ти задам същия въпрос. Ти беше моя съпруга.

— Майка ми...

— Аз бях твой съпруг — гласът му бе все така тих. — Семейството ти ме накара да се чувствам като отрепка. Нямаше да ни разделят, ако ти не се бе пречупила.

Мелиса наведе глава.

— Какво значение има за теб? Имаш пари, имаш си приятелка.

— Ти никога не ми се обади — Уил изправи гръб, замълча; когато отново се наведе към нея, тонът му беше различен, сякаш се бе овладял. Сега говореше с безразличие: — Права си, това е минало. Постъпих в армията, после в тайните служби. Когато ги напуснах, емигрирах в Америка и купих малка банка. Която превърнах в голяма банка.

— Таен агент. Като Джеймс Бонд?

— Не е толкова бляскаво. Умират хора, доста често.

— И никакви жени?

— Имаше доста жени. Не съм живял като монах.

Прииска ѝ се да се пошегува, да направи неловкия момент по-весел; беше разтърсена от гнева му и отчаяно съжали, че не е била една от онези жени. Но беше непоклатим и не се осмели да го погледне в очите.

— Какво ще правиш?

— Ще те защитя — каза той.

Тръпки на страст пробягнаха по кожата ѝ. Не им обърна внимание.

— И как ще го направиш?

— Ще те отведе в Ню Йорк. Шегата настрана, ще те настаня в охранявано жилище. Имам солидна мрежа от връзки. Ще открием кой плаща на тези наемници да те издирят и защо. После ще сложа край. Ти не знаеш нищо; ще демонстрираме това публично и ясно и ще им дадем да разберат, че няма лесно да те очистят, а и не е необходимо — сложи ръка на рамото ѝ. — Няма да те лъжа, Мелиса, може да не е достатъчно. Понякога играчите убиват свидетел, защото провалът показва слабост, така че няма да се откажат скоро.

Тя потръпна.

— Не искам да умра, Уил.

— Ако разбера, че се разиграва някаква вендета, отново мога да помогна. Ще бъде мъчително, но ще се погрижа за безопасността ти.

Мелиса извърна глава към него. Автобусът излизаше от Брюксел през грозните предградия към магистралата.

— И сега е доста мъчително — каза тя. — Не можем ли да съобщим на полицията? — Уил се усмихна подигравателно. — Какво толкова смешно има? — попита тя, изненадана от раздражението му.

— Съжалявам. Полицията... Добре. Слушай, тези хора са професионални убийци. Аматьори не биха очистили щатски сенатор и бодигардовете ѝ от тайните служби. Полицията не е могла да ги спре, а и да подадеш сигнал в полицията е като да обявиш нещо на първа страница на „Ню Йорк Таймс“.

— Твърдиш, че има корупция?

— Не е нужно да са корумпирани. Полицейската информация се съхранява на много места, в компютри, които са лесни за проникване. Ако си шпионин с връзки, без проблем можеш да се внедриш в някой от полицейските щабове по света. Дори не са нужни кой знае какви връзки, достатъчен е един наивен приятел в силите на реда. Ако случаят е криминален, обръщаш се към полицията. Ако те преследват наемни убийци към друг вид професионалист.

— Значи щатските тайни служби?

— Убит е сенатор. Вече са тръгнали по следите. Но досега не са се добрали до нищо.

— Откъде знаеш?

Уил само я погледна. Мелиса се почувства глупаво. Опита се да потисне внезапно пробудилото се желание. Беше толкова добър в това. Убедена бе, че е бил ценен кадър на МИ-6.

Трябваше да мисли как ще осигури безопасността ѝ, а не колко е мъжествен. „Опомни се момиче“, каза си тя.

— Добре тогава. Никаква полиция. Какво можеш да направиш, Уил? Как ще ми помогнеш, ако се окаже вендета?

Той се замисли за секунда.

— Ще платя на професионалисти да инсценират смъртта ти и ще те включа във федералната програма за защита на свидетели. Нова самоличност, нов живот. Може би пластични операции. Много са добри, пазят хора от мафията години наред.

Тя ококори очи.

— Защита на свидетели? Нов живот на банкова чиновничка в малък град, нещо такова?

— В краен случай — Уил плъзна поглед по лицето ѝ. — Това означава пълно скъсване с предишния живот. Никакви приятели, никакви връзки, дори с роднини.

— Нямам роднини.

Приятелите от университета нямаше да ѝ липсват. Единствено... е, Фрейзър бе мъртъв. А Уил беше тук, с нея.

— И двамата с теб никога вече няма да се видим.

— Всъщност и без това не очаквах да те видя отново.

Хладно ѝ се усмихна.

— Тогава няма да бъде болка за умиране. Мога да се погрижа да започнеш прилична работа някъде, с прилична заплата. Около сто хиляди на година, в щатски долари. При повече в малкия град биха тръгнали слухове.

— Благодаря — промълви тя.

— Може да не се наложи. Първо да стигнем до Ню Йорк.

Автобусът бе излязъл на главния път и тя видя табели за Ротердам на три езика; магистралата беше права и монотонна, а пейзажът наоколо — равен и зелен. Започна да ѝ липсва красивото ѝ жилище в Пекуотър, чашата шери.

— Какво ще каже годеницата ти, когато се появиш с мен?

Той се усмихна.

— „Приятно ми е“, предполагам. Разумна жена е. Няма да има нищо против.

„Разбира се“, помисли си Мелиса.

— Ще се радвам да се запозная с нея — излъга тя. — Отново благодаря, че ми помагаш.

— Няма проблем. Ще стигнем в Ротердам преди два, ще хапнем и после можеш да си купиш някакви дрехи.

Уил замълча и Мелиса опря глава на облегалката, отново затвори очи. Но този път не беше толкова лесно да заспи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не разбирам — каза Димитри отново, въпреки че всъщност всичко му бе ясно. — Говори се, че си една от най-добрите в света. Получи пет милиона долара за задачата.

Седяха заедно на палубата на тридесетметровата му яхта, един от по-малките, по-дискретни плавателни съдове в частния флот. Около тях кристалните води на Дубайския канал ласкаво галеха светлобежовите дъски на корпуса. Отвъд канала гореща мараня премрежваше изгледа към стария град Дубай; ниски жилищни блокове, някоя и друга къща сред пустинята, небостъргачи, издигащи се в далечината.

Страната се опияняваше от притока на свежи пари, голяма част от тях от Запада. В баровете и ресторантите беше толкова обичайно да се чуе английска реч, колкото арабска. Винаги бе пълно с богаташи, които плаваха с яhti край кулите Ал Сееф. Никой не обръщаше особено внимание на клиента ѝ тук.

— Аз разбирам — отвърна Лола.

— Казаха ми, че е глупаво да те наемам — Димитри смръщи устни. — Оказа се най-обикновена фуста.

Агентът му впери поглед в него.

— И други си мислеха същото. Всичките са мъртви.

— Не и онази стара мома от Оксфорд.

Лола отегчено отмести косата от очите си и за миг Димитри я оцени като жена. Определено бе красавица, но покварена, студена. Затова бе толкова добра в убийствата. Безчувствен психопат с ум като бръснач, тя влагаше цялата си енергия в преследването. Носеха се легенди, че първата ѝ жертва е бил извратен учител. Освен това трупаше пари и никой в бизнеса не знаеше къде ги държи.

В досието ѝ нямаше нито един провал. Досега.

Беше права, умееше да се възползва от факта, че професията наемен убиец е необичайна за жена. Наричаха я Лола, макар и да бе сигурен, че това не е истинското ѝ име. Имаше крехко телосложение и

затова малко мишени виждаха в нея заплаха. Владееше бойните изкуства до съвършенство и веднъж бе убила двама мъже с по около четиридесет килограма по-тежки от нея, като бе счупила носовете им с голи ръце и ги бе натикала в черепите им. Беше дребничка, но със закалени мускули. Въпреки това при ръкопашна схватка би могъл да я повали и накара да се гърчи на земята за тридесет секунди, помисли си той.

Затова тя избягваше да се бие. Използваше корда, изненада и куршуми. Нямаше по-добра жена стрелец от нея. Приближаваше се към жертвата и използваше спринцовка. Беше експерт по токсични вещества.

Но не бе успяла да очисти дъщерята, дори с помощта на съучастник, който се бе погрижил да не бъде засечена от охранителните камери в болницата. Вярно, просто му бе хрумнало да отстрани и дъщерята, за всеки случай; може би тя не знаеше нищо. Но не се бе издигнал в света, разчитайки на предположения. Мелиса Елмет беше недовършена работа.

Ключовите играчи бяха мъртви. Тайната на Ричард Елмет почти със сигурност щеше да бъде запазена. Но оставаше онази незаличена следа, която той се боеше панически, че ще доведе до разкриването на всичко.

Погледна привлекателната жена пред себе си с презрение. Беше безмилостен. Ако не успееше да извърши убийството до месец, щеше да нареди да я елиминират. Но ако е възможно, каза си той, докато оглеждаше заоблените й гърди и тънката талия на атлетичното й тяло, първо щеше да я довлече отново тук и да я изнасили. Имаше ненаситен сексуален апетит, а никога не бе срещал такава жена. Щеше да изпита огромно удоволствие. Нямаше да я остави да умре с мисълта, че е равна на мъжете.

— Жената има помощник.

Той знаеше това. Ако съдеше по сериозния й тон, нямаше да бъде приятно да изслуша подробностите.

— Давай. Кажи ми.

— Американски банкер на име Уилям Хайд.

Той се надигна в шезлонга. На стъпалата за спалнята стоеше един от моделите, поканени на яхтата — които всъщност бяха проститутки — и му се усмихна. Беше францужойка, с лъскави

кестеняви коси, бели зъби и тъмnozлатист загар. Бе излязла само по долнище на бански, което представляваше тънка копринена прашка, и къс прозрачен халат. Разтвори предниците на халата, за да му покаже, че е без горнище, и му намигна.

Отпрати я с жест. Тя се нацупи и се върна обратно вътре да си намери занимание. По-късно щеше да има време за женска компания, ако е в настроение.

— Уилям Хайд. От банка „Вирджиниън Проспект“?

Отегченото изражение на Лола мигновено изчезна.

— Да.

— Сигурно знаеш, че е един от най-уважаваните банкери на Уолстрийт?

— Аз убивам. Не съм шпионка. Той не е моя мишена.

Димитри стовари юмрук върху старинната мароканска маса.

— Тъпа кучка! Хайд има пари, много пари. И източници. И е известен. Ще подариш цялата история на пресата. Как така един бизнесмен успя да те изиграе?

Лола буквално се изчерви.

— Хайд не е обикновен костюмар. Бил е шпионин за британците. При това добър.

— Шегуваш се.

— Обадох се тук-там, когато разбрах, че е отседнала в хотел. Телефонът му не може да бъде проследен, но открих, че е звънял от Ню Йорк, след като е издирил номера ѝ.

— Защо banker милиардер да се обажда на една никаквица от английски университет?

Лола въздъхна.

— Били са женени за кратко като млади. Тя е поискала анулиране. Той е постъпил в армията, после в МИ-6. Доколкото зная, свързал се е с нея скоро след стрелбата в Оксфорд.

Гневът отшумя бързо; трябваше да помисли.

— Обича ли я?

— Носят се слухове, че се е сгодил малко преди да замине за Англия. Жената също е била сгодена. Изглежда е просто желание да я защити.

— Защо бракът се е разпаднал?

— Колегите ѝ предполагат, че нейните родители са се възпротивили. Хайд е бил сирак, без перспективи.

— Нейните родители — дъхът му секна. — Значи Хайд е познавал сър Ричард.

— Да, преди повече от десетилетие.

— Дошъл е да защити бившата си. Което означава, че е разбрал, че е в опасност.

— Досетих се за това — увери го тя. Седеше срещу него, нервничеше, практически се гърчеше под презрителния му поглед. — Явно е засякъл връзка с другите три убийства — полицията не бе успяла; тя се гордееше, че е една от най-чисто работещите в бранша. — Но както ти казах, дълги години е бил шпионин, и то отличен. Опитен играч е.

Той стана и пристъпи към перилата на яхтата. Прежурящото слънце на залива обсипваше водите на канала с блясък. След час трябваше да бъде готов за вечеря с емира. Имаше официален банкет и сделки за сключване във връзка с местен газопровод. Залогът бе няколко милиарда долара. Участваха държавни инвестиционни фондове. А некадърната работа на тази жена му бе създала адско главоболие.

— Значи си имам работа с бивш шпионин с неограничени финансови възможности, който също може да знае малката тайна на сър Ричард и се опитва да защити онази жена. Имаш ли представа къде може да се намират?

— Заминаха за Белгия. Бях изпратила хора на летищата...

— Но са хванали влака. Можеш ли да ги засечеш чрез мобилния телефон и кредитните карти на жената?

— Не са използвали мобилните си и, изглежда, плащат в брой. Изпуснахме ги, засега.

Той се замисли върху това за пет минути.

— Хайд трябва да ръководи банката си, а и годеницата му го чака. Ще се наложи да се обади на някого. Той е новата ти мишена. Искам го мъртъв. Със сигурност ще се опита да открие кой преследва дъщерята и защо. Не те бива достатъчно, за да очистиш и двамата сама.

Лицето ѝ пламна.

— Справяла съм се и с далеч по-богати и влиятелни хора.

— Но не и професионалисти. Това не беше сложна задача. Беше лесно.

Хрумна му да поръча убийството на момичето още в тази минута. Двама от бодигардовете му, едри мъжаги, бивши агенти на КГБ, стояха точно зад него. Един сигнал бе достатъчен, за да я повалят на пода, готови да го отърват от нея по начин, какъвто сметнеше за уместен. Но с неохота се отказа от идеята. Беше обучена и вече поела задачата. Бе проучила Мелиса Елмет и напредваше с Уил Хайд. Нямаше смисъл от наказание сега. Познанията ѝ за ситуацията бяха ценни.

— Ще ти назнача екип. Трима оперативни агенти и двама от нашите разузнавателни служби — „оперативни агенти“ бе учтивият термин за наемни убийци. — Ще ги осведомяваш за всичко, което знаеш. Шпионите ще бъдат на разположение да ти осигуряват информация, която може да ти потрябва в движение — съставяше плана, докато говореше. — Оперативните ще работят поотделно — редовите наемници никога не се справяха добре в тандем. — Ти ще координираш операцията и ще ми докладваш.

Лола прехапа устни. Очевидно идеята никак не ѝ допадаше, но се бе издънила. И определено бе прав: Уил Хайд не беше обикновена мишена. Можеше да се окаже трудна жертва, богат бизнесмен, който може сам да се грижи за безопасността си.

— Аз ще очистя Хайд.

— Разбира се — той наклони глава. Не можеше да не настоява за това геройство. Репутацията ѝ зависеше от него. — За Белгия ли заминаваш?

Тя поклати глава и червеникавозлатистите къдрици съблазнително заиграха около лицето ѝ. Апетитът му отново се пробуди. Да, рано или късно щеше да се наслади на прелестите ѝ. Дали щеше да я остави жива след това, зависеше от справянето ѝ с тази задача.

— Няма да губя време да търся професионалист, когото изпуснахме. Ще отида в Ню Йорк. Трябва да се върне там.

„Да, със сигурност“, помисли си клиентът ѝ и изведнъж му хрумна гениална идея.

Уил Хайд щеше да отведе старото си гадже в Америка. А той, Димитри Алексиевич, щеше да се погрижи там да го чака не една

неприятност.

Лола, професионалистката, докладваше пред него. Но самият Димитри също отговаряше пред други хора. Залогът за тях бе невероятно висок. И нямаше да приемат никакви оправдания.

Махна с ръка и изръмжа нещо на фарси^[1]. Един от моряците се обърна и насочи яхтата обратно към пристанището. Малкият електрически двигател забръмча и тя се понесе през тихите води.

— Ще ти дам имената утре — каза той и стана.

Малката хладнокръвна кучка го бе възбудила. Докато траеше тази задача, тя бе недостъпна. Но момичето с оскъдния бански лежеше вътре. Беше надарено с пищни форми, умело и покорно.

Уил Хайд се мислеше за господар на вселената, но не можеше да се сравнява с парите, до които Димитри имаше достъп. А банката му, е, лесно щеше да се погрижи за това.

Отдалечи се от Лола надолу по стълбите. Дано момичето вътре успееше да го задоволи. Не беше в настроение за още разочарования. Наемницата не се нуждаеше от ласкави думи за сбогуване. Беше се провалила и щеше да тръгне към летището веднага щом яхтата стигне до пристанището.

Бе попадал на други като нея. След подобна издънка се старяха най-много. Такъв стремеж да се докажат, такъв хъс и ярост. Не би завидял на Уил Хайд сега. Разбира се, момичето оставаше мишена, но не основната. След като Хайд бъде отстранен, тя щеше да падне лесно.

Вратата на спалнята му бе отворена. Французойката сетеше на стол и четеше списание. Когато той влезе, тя долови блясъка в очите му и леко потръпна уплашена. Усмихна ѝ се. Готова да му достави наслада, тя стана, без да каже дума, и прозрачният халат се свлече на пода. Запристъпва към нея, временно забравил за проблемите от деня.

[1] Най-разпространеното персийско наречие. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не, вече ти казах — Оливия Уортън се опита да прикрие раздразнението си. — Уил не е тук, Джак. Съжалявам. Излезе за работа в четвъртък сутринта и оттогава не съм го виждала.

Не беше. Дори не й се бе обаждал. Нито съобщение на телефона, нито имейл. Може би изживяваше някаква криза, страх от обвързване? Обещава й масивен пръстен, а после изведнъж изчезва.

Упорството на Джак Сансън й се стори странно обнадеждаващо. Уил бе намислил нещо, иначе щеше да поддържа връзка с банката. Изчезването му нямаше нищо общо с нея. Не бе вложила толкова усилия в кампанията си да го впримчи, за да го види как панически бяга точно когато най-сетне е постигнала целта си. Не, нейният Уил не бе такъв. Той бе добър човек. Закрилник, много мъжествен. Никога не й изневеряваше. Забавляваха се заедно. Не беше от типа мъже, които биха подвели едно момиче по подобен начин.

Уил беше стабилен. Оливия не преставаше да си го повтаря. Но сега бе озадачена: никога не би загърбил банката. Смътно си спомняше, че подготвя голяма финансова сделка.

Къде бе отишъл?

Наглият господин Сансън звънеше по два пъти на ден.

— Ако нещо се промени, незабавно ще ви съобщя — увери го тя. Успя да запази спокоен и учтив тон. Всичко бе постоянен кастинг за ролята на госпожа Хайд, от която се очакваше да бъде любезна домакиня и да не се сопва на подчинените на Уил.

— Добре — каза Сансън с примирение. — Просто в банката стават някои неща и Уил трябва да вземе важни решения. Съвсем скоро.

— Сигурна съм, че Уил знае как да ръководи бизнеса си. Аз съм заета с дерматологичната си клиника.

Доктор Уортън трябваше да бъде в кабинета си на Пето Авеню след два часа. С нетърпение очакваше деня, в който щеше да зареже

тази работа. Съпругата на Уил трябваше да се занимава с благотворителност. Всичко друго би било абсурдно.

— Нали не мислиш, че му се е случило нещо?

Тя се усмихна. Уил беше най-силният, най-якият мъжкар, когото бе срещала. Ако някой се опита да го нападне на улицата, здравата би си изпатил. А едва ли щеше да го прегази автобус.

— Не. Мисля, че трябва да изчакаме. Минали са само два дни. Ако не получим вест от него през следващите четиридесет и осем часа, можем да подадем сигнал в отдела за безследно изчезнали — каза тя с неохота. Уил нямаше да ѝ бъде благодарен, ако все паника. Инстинктивно знаеше, че би искал годеницата му да запазва хладнокръвие в критични ситуации.

— Може би така е най-добре — Сансън въздъхна. — Няма да те лъжа, Оливия, бордът сериозно се тревожи. Отпуснали сме големи суми, изискващи обезпечение. Положението с кредитите е ужасно. Ако не намалим рисковите си експозиции, е възможно да имаме неприятности. Много по-скоро, отколкото можеш да си представиш.

Тя потръпна. Всяка светска дама в Ню Йорк познаваше играч, стигнал до разорение, стъпка по стъпка. Това бе сполетяло банка „Леман Брадърс“, едно от най-старите и утвърдени имена на Уолстрийт. Един ден директорите ѝ бяха хапвали риба балон, специално приготвена от майстори готвачи в „Нобу“, поливана с „Кристал“, а на следващия бе рухнала и се разпродаваше на парче за центове на долар. Богатствата бяха изградени върху пясък. Дори богатството на Уил.

— Ти си в къщата — продължи Сансън. — Има ли там нещо, което можем да използваме, за да се свържем с него... компютър със защитен имейл, може би специален мобилен телефон?

Тя се поколеба. Дали Уил би одобрил, ако пусне някого в дома му? Беше ѝ предложил... значи бе и неин дом. А Джак Сансън бе човек, с когото се бе запознала чрез Уил, изпълнителен директор на „Проспект“. Уил му имаше доверие.

Оливия взе бързо решение. Щеше да пусне Джак Сансън вътре. Отчаяно искаше да узнае нещо за годеника си, а и ако помогне на Джак, винаги щеше да се ползва с привилегии в банката.

Доктор Оливия Уортън бе веща в някои неща. Колекционираше благотворителни каузи, произведения на изкуството и хора. Освен това

колекционираше и дългове.

— Заповядай, Джак — замърка тя. — Виж дали има нещо в кабинета му, което би могло да помогне.

— Чудесно — Сансън беше безкрайно доволен. — Нужна ни е тази линия на финансиране.

— Ще те чакам след малко. Ще кажа на домашната помощница да свари кафе.

Оливия остави слушалката и леко прехапа сочните си устни. Къде бе той, по дяволите? Искаше онзи пръстен на ръката си. Копнееше да отиде в „Льо Сирк“ или „Тръмп Тауър“ и да го покаже на всички с няколко старателно отрепетирани жеста. Вижете го и плачете, дами!

Беше се впуснал в някаква авантюра. Да търси нова диамантена мина в Южна Америка. Нещо подобно. Или бе заминал за скрито петролно находище в Сибир да подготвя нова голяма сделка. Но нейното голямо приключение щеше да започне едва когато се завърнеше.

Оливия бе готова да опита всичко, което би довело Уил обратно у дома.

Джак Сансън слезе на Лоуър Уолстрийт, където лимузината го чакаше. Шофьорът отвори вратата и той се качи, без да му благодари. И шофьорът не се опита да завърже разговор. Сансън бе затворен човек и не обичаше да общува с помощния персонал. Всички знаеха това. Не очакваха от него бакшиши и пожелания за рождени дни и Коледа. Даваше щедра заплата и очакваше малките хора да знаят мястото си. Имаше мнозина, които с радост приемаха такава сделка.

— Къде отиваме днес, сър?

Джак не бе дал инструкциите си предварително по телефона, както правеше обикновено. Най-добре бе тази малка разходка да остане в тайна.

— До дома на господин Хайд. Имам уговорка с госпожица Уортън — добави той и веднага съжали. „Никакво мърморене, никакви обяснения.“

— Добре, сър.

Явно Роберто не забеляза. Просто потегли и се вля в уличното движение, безмълвен зад шумоизолираните затъмнени стъкла. Сансън

обожаваше страхопочитанието, което вдъхваше богатството. Караше го да се чувства като рок звезда. Или като Уил Хайд.

Сам в колата, той направи гримаса. Господи, как му бе омръзнало да се усмихва на младия си шеф през цялото време, да се смее на всяка негова шега. Успехът на Уил Хайд адски го дразнеше. Да, издигането на „Вирджиниън Проспект“ го бе направило много богат. Уил изцяло бе преобразил банката. Джак бе вечният номер две.

В началото Уил старателно го ухажваше. Откри го в „Уаковия“, където бе направил няколко смели машинации с ипотечно финансиране, благодарение на които банката бе увеличила капитала си четворно. Джак Сансън упорито отказваше. Какво можеше да накара един от най-добрите банкери на неговото поколение да напусне слънчевия Ел Ей, пълен с едрогърди модели и плажове с бял пясък, и да се пресели във Вирджиния със занемарените къщи и студентите тъмни зими? Той бе главен оперативен директор в своята банка. Беше си изградил репутация в града. Когато Ърнест Стайн, главният изпълнителен директор, се оттегли в пенсия, Джак бе сочен за наследник. За нищо на света нямаше да мръдне оттам.

Но Уил Хайд беше настойчив. Предложи на Джак акции, цели десет процента от банката. И постоянно място в борда. Личен шофьор двадесет и четири часа, безлихвена ипотека. И това не бе всичко.

— Ще направя „Вирджиниън Проспект“ най-великата банка в историята на Уолстрийт — увери го той. — След пет години ще бъдем големи колкото „Уаковия“. После ще закопаем „Банк във Америка“. Това е шансът ти за главозамайваща кариера, Джак — пауза. — Ако не приемеш, ще предложа на Рик Конъл.

Джак Сансън добре познаваше това име. Конъл беше проникателен млад заместник-председател в „Бъркшир Хатауей“, който все повече се утвърждаваше като сериозен играч с акции.

Сухо преглътна. Изведнъж в съзнанието му нахлу видение как златният шанс за бляскаво бъдеще му се изплъзва, откънат от далеч по-млад мъж. Заради малко слънце и няколко евтини красиви усмивки.

— Разбирам, господин Хайд. Мисля, че ще приема предложението ви.

Тих смях.

— Чудесно. Можеш ли да се качиш на самолет за Вашингтон утре сутринта? Имаме много работа за вършене. И, Джак, наричай ме

Уил, иначе си уволнен.

— Уил.

Усмихна се фалшиво и хвана полета. Но още тогава таеше в себе си злоба. Уил Хайд беше с десет години по-млад от него. Той бе този, който би трябвало да потрива ръце, защото е получил предложение за кариера, Хайд би трябвало да се подмазва. Джак бе поел длъжността изпълнителен директор, за която нямаше по-подходящ от него, срещу щедро възнаграждение. Но Уил Хайд залагаше своите пари и притежаваше цялата банка. На Джак бяха предложени десет процента. Но Хайд държеше деветдесет.

Джак Сансън имаше ясни приоритети. Прие сделката, премести се във Вирджиния и във всеки миг от деня работеше за разрастването на „Вирджиниън Проспект“. Уил Хайд правеше големи, хитри инвестиции, а Джак разпределяше дивидентите. Младият му шеф имаше набито око за ценни кадри, както и за жени. Бе издирил още няколко кадърни служители, допринесли почти колкото него за успеха на банката. Всеки отдел се развиваше — от „Застраховки“ до „Мониторинг и оценка“. Уил Хайд съчетаваше инвестиционното банкиране с бизнес банкиране. След по-малко от две години се преместиха от Вирджиния в Манхатън. И тук зимите бяха студени, но белите дървени огради бяха минало — освен ако реши да отлети с хеликоптера си до окръг Дъчес да половува.

Джак вече имаше завидно състояние. И работата му във „Вирджиниън Проспект“ бе донесла част от него. Но естествено, Уил Хайд сключваше лъвския пай от сделките, вземаше решения за тактически ходове и обираше всички лаври.

Джак притежаваше близо петдесет милиона долара. Тлъсти пачки. Далеч повече от която и да е заплата в банковия сектор.

Но младият му шеф бе милиардер, по дяволите! И тази разлика не даваше покой на Джак.

Сега Уил се перчеше някъде, бог знае къде. Не бе оставил никакви координати за връзка, дори бележка. Нищо. А трябваше да бъде тук. Важно бе да намалят рисковите си експозиции на хартия възможно най-скоро. А ако другите банки потърсеха парите си? Предлагащото бе свито. В момента „Проспект“ нямаше наличен капитал.

Необходими бяха ходове, които само Уил Хайд можеше да предприеме.

Джак се чувстваше като в задънена улица и това го вбесяваше. Трябваше да има повече правомощия.

Дали Уилям бе пострадал? Мъртъв?

„Де този късмет, помисли си той. За секунда изпита чувство за вина, но бързо се отърси от него. Не, каза си Джак, отнасят се към мен с неуважение.“

Ако наистина бе мъртъв, някъде...

В главата му затанцуваха видения, в които Уил Хайд лежеше гол в публичен дом с проститутка, може би взел свръхдоза от някакъв опиат. Би се радвал да го види в такова унижително положение. Разбира се, щеше да го защити пред пресата, да изрази недоумение, да изглежда мрачен. „Това не е онзи Уилям Хайд, когото познавам... няма какво повече да кажа.“

Облегна се назад на сребристосивата кожена седалка и се усмихна.

Ако Уил не се върнеше, какво щеше да стане? Кой щеше да получи банката... акциите му? Уил никога не бе говорил за произхода си и върху всеки служител, хванат да проявява любопитство, се стоварваше чувал камъни. Журналистите се страхуваха да не го ядосат — беше приятел с всички медийни магнати в града. Но от много дискретни източници Джак бе узнал, че няма наследници. Никакви роднини. Уил бе дошъл от Англия, където, интересно, бе отраснал в сиропиталище. Правеше дарения за няколко благотворителни организации, но не беше от типа хора, които биха завещали цялото си състояние на институция. Приятели? Кръщелници? Имаше безброй познати, но никакви приятели. Амбициозни служители го бяха канили за кръстник на децата им и всички бяха получили учтив отказ.

Кой оставаше тогава?

Със сигурност само приятелката.

Мисълта го връхлетя като куршум между очите и той се загледа навън в потока от коли през центъра на Манхатън, не виждайки абсолютно нищо. Безспорно Оливия Уортън бе с няколко класи над хубавиците, носещи наслада за окото, с които Уил се бе появявал на светски събития преди. Беше се задържала по-дълго. И тя бе златотърсачка, но не толкова натрапчиво. Джак неведнъж ги бе чувал

да се смеят заедно. Може би затова Уил я бе поканил да се пренесе при него. Беше първото момиче, с което делеше дома си. Сигурно тя щеше да бъде наследницата, ако се стигнеше до това.

Самият Джак отскоро бе разведен. Бившата му съпруга и осемгодишният им син живееха щастливо в имение в Кънектикът. Можеше да пофлиртува с Оливия, без да има последствия. Ако Уил наистина бе мъртъв, можеше и да се ожени за нея. Тогава щеше да получи пълен контрол.

Мисълта да спи с любовницата на Уил Хайд бе невероятно възбуждаща. Но Джак не беше глупав. Може би Хайд бе жив. Не виждаше бъдещето си в банката — или където и да било, ако Уил го хване да се увърта около Оливия. Този мъж бранеше територията си по особено старомоден начин. Джак се преструваше, че се шегува с мъжкарското му чувство за собственост, но тайно мразеше това. Защото го смущаваше.

Все пак... няколко мили думи за доктор Уортън със сигурност не бяха нередни.

Колата сви по Пето Авеню. Щеше да се порови в личните книжа на Уил Хайд, да се поразходи из мезонета с момичето му. Ако питаха Джак Сансън, Уил можеше да остане в неизвестност докогато пожелае.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Измъкнаха се от автобуса. Мелиса бе потна и уморена, усещаше мъчителен глад и изгаряща жажда. Стомахът ѝ смуцаващо бе закъркорил пред Уил. Адреналинът, който я бе крепил от сутринта, отслабваше, никой не се бе опитал да ги убие в автобуса. Искаше да вземе душ, да облече чисти дрехи.

Уил я задърпа настрана от слизащите пътници. Мелиса изчака, докато се отдалечиха достатъчно, преди да се осмели да заговори. Изглежда бяха в центъра на града. Ротердам бе бляскав, с модернистична архитектура, много стъкло и прецизно проектирани сгради, небостъргачи и натоварено движение.

Изглеждаше идеалното място човек да се загуби. Нямаше много туристи, повечето табели бяха на холандски.

— А сега накъде? — промърмори тя. — Предполагам, че ще отседнем в някой добропробен частен хотел, където можеш да платиш в брой.

Той се засмя и Мелиса настръхна при мисълта за вживяването му в ролята на закрилник.

— Не. Мисля, че вече ти писна. Ще отидем в свестен хотел, където познавам няколко от управителите. Намира се точно до голям търговски център. Първо можем да се отбием там, да си избереш дрехи, каквито са ти нужни. После ще се регистрираме заедно.

Хотел! Почти бе замаяна от облекчение. Душ, дори вана. Румсървис. Усети слабост в корема от глад.

— Единична стая, само за мен?

Той поклати глава.

— Познавам управителите, защото няколко пъти съм водил разни хора там. Свикнали са да им плащам в брой и да се представям с фалшиво име. Ще делим стая.

— Какви хора — не се сдържа да попита тя. — Жени? — той кимна. — Проститутки? Високоплатени компаньонки? Модели?

— Знаеш, че тези неща не са синоними — сви рамене. — И двете, по различно време. Не одобряваш ли?

— Какво значение има? — сковано отвърна Мелиса. — Личният ти живот си е твоя работа.

— Така си и мислех — каза той с насмешка.

По дяволите! Беше ужасен. Тя приглади измачкания си пуловер.

— Персоналът ще клюкарства. Едва ли бих могла да мина за проститутка. Или за модел.

Уил се спря на крачка пред нея. Обърна се и бавно плъзна поглед по лицето ѝ, по гърдите ѝ и надолу по тялото ѝ.

Мелиса затаи дъх, с разтуптяно сърце.

— Подценяваш се — каза той. После сякаш изведнъж се опомни и се обърна напред. — Тук. Търговски център „Плаза“.

Тя вдигна поглед. Беше огромна, внушителна сива сграда.

— Ще намериш всичко, от което се нуждаеш. Пътни принадлежности. Дрехи. Аптека. Можеш ли да пазаруваш бързо?

— Доста. Ненавиждам пазаруването — искрено сподели тя.

Уил повдигна вежди.

— Аз също. Приятелката ми го обожава. Може да прекара часове само в пробване на обувки.

— Аз съм бърза — трябваше да бъде, умираше от глад. — Искам по-скоро да отидем в хотела.

— Хайде тогава.

— Мога и сама — щеше да бъде облекчение да се раздели с него за малко. — Да се срещнем пред хотела.

Той се усмихна.

— Мислиш ли, че бих те изпуснал от очи днес?

— Но никой не ни следи.

— Не можем да бъдем сигурни.

Подкани я с жест и тя влезе след него през двойните врати на главния вход.

Озоваха се в нещо като хипермаркет. Мелиса вървеше напред, а той по петите ѝ. Грабна няколко туники, два пуловера, по два чифта равни сандали и обувки. После намери дънки, тениски и две памучни пижами с фигурки на патета. Уил се засмя, но тя не му обърна внимание, беше твърде уморена, за да изпитва срам. Подаваше му дрехите и той ги преметаше върху ръката си. Етикетите бяха на

холандски, но не я затрудниха. Бельото беше в дъното. Отново без капка срам, твърде изтощена, избра бикини и два сутиена, обикновени чорапогащници и черни чорапи. Накрая импулсивно грабна спортен екип: консервативен цял бански, спортен сутиен, анцуг и чифт маратонки „Найк“. Възможно бе наистина да ѝ потриват удобни обувки за тичане, мрачно си помисли Мелиса. Очевидно трябваше да бяга.

Отнесе покупките до касата, излязоха около петстотин евро.

— Ще ти ги върна — каза тя и се изчерви.

— Не ставай смешна — Уил подаде банкнотите. — Знаеш, че подобни суми са нищо за мен — разбира се. Почувства се глупаво. Уил долови смущението ѝ и добави: — Все пак оценявам предложението ти, Миси.

„Не ме наричай Миси.“ Това бе името, което бе използвал, когато се срещаха, когато светът изглеждаше съвършен.

— Мелиса — рязко каза тя.

— Добре — той взе голямата торба с покупките ѝ. — Насам.

Очевидно познаваше мола. Мелиса се запита какво ли е купувал оттук за другите си приятелки. Поведе я по вътрешен коридор и завиха наляво, където бе магазинът за пътни принадлежности. Уил избра и плати семпъл син куфар, отвори го в магазина и натъпка всичките ѝ покупки, дори малката дамска чанта, която бе стискала още от „Панкрас“, с евтината козметика и паста за зъби.

— Аптека — каза той, докато носеше куфара и я водеше към голям магазин, на име „Ескура“, пълен с френска козметика. — Вземи каквото искаш.

Мелиса го проследи с поглед, докато избираше сапун, четка и паста за зъби. Бързо грабна няколко неща от познати марки: „Мейбълин“ и „Ойл ъв Олей“, гел за лице „Клиник“. Нямахше смисъл да поглежда цените. Както бе казал, можеше да си ги позволи. Хрумна ѝ да вземе и парфюм. „Амариж“ на „Живанши“, един от любимите ѝ. Той отнесе всичко до касата, плати с още банкноти. Мелиса се запита колко носи. Уил погледна парфюма и тя изведнъж съжали, че го бе взела. За какво ѝ беше парфюм? Или по-скоро за кого? Изкуши се да каже, че просто има нужда от нещо за настроение, но се сдържа. Не искаше да привлича повече внимание върху парфюма. Уил бе твърде проникателен. И не искаше повече шеговито смърмяне.

Той пхна покупките във външен джоб на мекия куфар.

— Готови ли сме?

— Да, поне аз.

Уил погледна ролекса си.

— Единадесет минути. Не е никак зле.

— Е, къде е този хотел?

Мелиса подтичваше след него. Вървеше толкова бързо, с походка на спортист. А тя безнадеждно бе загубила форма. Не беше напълняла, разбира се, тялото ѝ бе стройно, но отпуснато като на академичка, момиче, което живее в света на девети век. Не бе ходила пеша като днес от години.

— Точно отсреща. Виж.

Бяха излезли от търговския център и той бе завил наляво, в пресечка, която водеше право към сърцето на града. От едната страна имаше някакъв музей и табела на английски за зоопарк. Явно Уил се ориентираше без проблем в този град, помисли си Мелиса. В Ротердам, както и на много други места. Почувства се толкова малка и незначителна. Но нямаше да му достави удоволствието. Какво, като не бе пътувала? Тя беше оксфордски учен, образована, уважавана. С нищо не бе заслужила това.

Уил сочеше към лъскав модерен хотел с извита форма — „Уестин“, фантазия от стъкло и стомана. Изглеждаше скъп. Изглеждаше луксозен.

— Наистина ли? — попита тя с надежда.

— Да. Нуждаеш се от почивка.

Взе куфара и тръгна към отсрещната страна на улицата. Мелиса забърза след него.

Фоайето бе разкошно, стъкло и мрамор, с таван като купол. Бизнесмените с елегантни костюми бяха навсякъде. Униформени сервитьори поднасяха кафе на гости, настанени на меки дивани с минималистичен дизайн. На рецепцията бе спокойно. Мелиса остана на разстояние, когато Уил се приближи и поведе непринуден разговор с администраторката със старателно изгладена тъмносиня риза, която кокетно му се усмихна. Жената погледна към Мелиса с фалшива усмивка, докато му подаваше ключовете. Тихо се засмя и Мелиса чу смеха на Уил.

Той се върна при нея и плъзна ръка около талията ѝ. Усети стегнатите му бицепси през пуловера си. Наведе се и леко докосна слепоочието ѝ с устни. Мелиса неволно трепна. Това бе мъчение. Желаете го твърде силно.

Веднага се отдръпна смутено. За нищо на света нямаше да допусне Уил да разбере какво си мисли. Той се намръщи. Трябваше да се преструват на двойка. Тя си придаде изражение на влюбена романтичка. Нежно сложи ръка на гърдите му.

— Да се качим горе — замърка тя, доколкото можеше.

Уил се усмихна широко.

— Разбира се, скъпа. Асансьорите са натам.

Мелиса се отправи към тях и Уил закачливо я шляпна отзад. Тя направи гримаса, готова да го удари по ръката. Но той застана пред асансьорите с куфара им. Вратата се отвори. Когато се качиха на петия етаж, Мелиса едва дочака вратата да се отвори. Всяка стъпка по коридора беше агония.

Уил спря пред врата в дъното. Тя погледна табелата. Пишеше „Апартамент на крал Вилхелм“.

— Кралски апартамент? — попита Мелиса, докато Уил отключваше.

— Ако е нещо по-скромно, ще тръгнат клюки. Обикновено наемам най-люксовия, последен етаж.

— Не се и съмнявам.

Той я погледна и побутна вратата. Беше разкошен апартамент, с модерно минималистично обзавеждане, прозорци от пода до тавана с изглед към града, всекидневна с компютър, фруктиера върху маса от орехово дърво и огромна баня, облицована с наситенокафяв камък, с отделна душ кабина, джакузи и дълбока квадратна вана. На вратата примамливо висяха два пухкави бели халата.

Мелиса стоеше като парализирана. Почти ѝ се искаше да заплаче. Залитайки, тръгна към фруктиерата и си взе праскова. Беше едра, ароматна и зряла. Лакомо я захапа. От устата ѝ потече сок. Смутено го облиза и когато вдигна поглед, видя, че Уил се взира в нея. Той веднага извърна глава.

— Явно си изгладняла.

Мелиса не отговори.

— Да поръчам ли нещо за ядене? Можеш да поспиш или да вземеш вана, ако искаш.

— Има само едно легло.

— Достатъчно голямо е за двама ни — беше гигантска кралска спалня. — Не се тревожи, няма да те тормозя.

— Защо да се тревожа? — сопна се тя. — Извинявай, Уил. Уморена съм.

— Ето — Уил побутна куфара към нея. — Вземи си дрехи, заключи вратата, вземи вана. Зная, че мразиш душове...

Помнеше това, помисли си тя с изненада и се изчерви. Странно бе, че толкова незначителна подробност се бе запечатала в съзнанието му.

— Така ще можеш да излезеш напълно облечена. Няма причина да се боиш от мен, Мелиса. Не съм тук, за да те нараня.

— Зная — каза тя по-спокойно.

— Освен това мога да се обадя на Оливия — годеницата му. Мелиса направи гримаса, когато чу името, но Уил не забеляза. — Сигурно вече се е побъркала. Трябва да съобщя, че сме в безопасност. Има и още няколко души, на които трябва да позвъня. Заминаваме за Ню Йорк утре рано сутринта.

— Добре.

Любопитна бе да узнае как, но не се осмели да попита. Физически и емоционално изтощена, това нямаше значение за нея. Приклекна, извади дрехите си от куфара и внимателно ги подреди. Избра един от новите си сутиени и пижама, залитайки се придвижи до банята и заключи вратата.

За първи път, откакто бяха тръгнали от Лондон, остана съвсем сама. „Слава богу“, помисли си тя.

Бързо пристъпи към разкошната вана и развъртя кранчетата. Хотелът предлагаше безплатни тоалетни принадлежности „Л’Оситан“. Сипа ароматната пяна под струята и докато банята се изпълваше с опияняващо ухание на лавандула, се съблече и се потопи във ваната. Топлата вода ласкаво галеше уморените ѝ крайници и тя си позволи да се отпусне, за кратко, наслаждавайки се на чистотата, на освобождаването от потта и праха от тичането, влака и автобуса. Имаше шампоан. Взе смесителния душ, изми косите си, сложи балсам и започна да се чувства малко по-човешки. Когато бе готова и

подсушена, облече пухкавия халат върху бельото и пижамата. Отново изми зъбите си, погледна се в огледалото. По-добре, малко по-добре. Искаше да се гримира, но не се осмели. Той щеше да го изтълкува като желание да изглежда привлекателна, а вече бе облечена за сън.

В банята имаше малка тоалетка. Там откри гребен и сешоар. Бързо и внимателно разплете възлите от деня и издуха косите си, оставяйки ги да се спуснат свободно по раменете ѝ. Чудесно бе просто да бъде чиста.

Мелиса осъзна, че е прекарала твърде много време в банята. Уил със сигурност се нуждаеше от душ. Скочи и отмести резето на вратата виновно.

Лъхна я фантастичен аромат: лимон и розмарин. Погледна към средата на стаята. Имаше табла от румсьорвис, отрупана с храна, и Уил бе придърпал два стола до масата.

— Не знаех какво ще искаш, затова поръчах различни неща — посочи с жест. — Pollo al limone, тук готвят хубави италиански ястия. Stampot, традиционна холандска яхния, много вкусна. Пържола от филе. Фетучини „Примавера“.

Мелиса почти простена от глад.

— Благодаря, Уил. Не се безпокой, ще изям всичко.

Той се засмя изненадан.

— Шегуваш се. Това е добър знак.

Бе седнал на масата. Мелиса се настани на стола срещу него и си взе купа яхния. Беше много апетитна, ароматна, с телешко и зеленчуци. Приятната топлина проникна до костите ѝ.

— Ти няма ли да хапнеш?

Уил седеше там и само я гледаше. Беше смущаващо.

— Разбира се — най-сетне откъсна поглед от нея. Посегна към чиния фетучини. — И аз умирам от глад. При подобни обстоятелства човек трябва да се възползва от всяка възможност да се нахрани добре. Не се знае кога ще можеш да хапнеш отново, а е важно да имаш сили.

— А ти си попадал при подобни обстоятелства.

Това не беше въпрос.

— Много пъти — потвърди той.

— Как така после стана банкер?

— С много труд.

Замълча и Мелиса се запита какво ли е видял. Дали бе виждат хора да умират? Дали бе убивал? Осъзна, че отговорът на последния въпрос почти със сигурност е „да“.

— Дълго ли беше шпионин?

— „Шпионин“ не е точната дума. Събирах информация, изпълнявах мисии. Не всичките бяха свързани с вземане на микрофишове на КГБ от руските посолства.

— Какви мисии?

Колко ли отговорна, колко ли динамична бе тази работа? Сети се за своята, оценяването на есета на вироглави, недоизтрезнели или мързеливи студенти; за жилището, което бе обитавала като подаяние от колежа, за мъжа, с когото се бе срещала, без да го намира за поне малко привлекателен. Спокоен живот, сигурност. Сега всичко това ѝ се струваше на светлинни години разстояние. Хапна още една лъжица яхния. Беше толкова вкусна. Кога за последен път бе изпитвала такъв глад? Въпреки че беше изплашена, объркана, изведнъж осъзна, че се чувства по-жива, отколкото от години.

Уил се усмихна.

— Не мога да ти кажа.

— Добре — тя смени темата: — Защо си я вършил тогава? Очевидно си много добър във... финансите. Защо не се захвана направо с това?

Той отпи глътка вода. Имаше две бутилки минерална вода и кана прясно изцеден портокалов сок, но никакво вино, никакъв алкохол. Разбра, без да се налага да пита, че алкохолът е нежелателен. Ако някой стрелец пръснеше прозореца или нещо подобно, Уил искаше реакциите им да бъдат бързи.

— Добър въпрос — очите му откъснаха поглед от нея. — Трябваше да се преборя с нещо.

— С какво? — почти прошепна тя.

— Отлично знаеш — кокалчетата му леко побеляха, когато стисна крачето на чашата, и Мелиса се отдръпна. — Не си играй с мен.

— За теб беше лесно — отбеляза тя с огорчение. — Нямаше родители, с които да се съобразяваш. Може би нямаш представа какво е да обичаш двама души едновременно. Майка ми умираше. Ти беше жесток.

Очите му засвяткаха.

— Аз ли бях жесток?

Тя побутна купата встрани и стана.

— Загубих апетит.

Сграбчи ръката ѝ и пръстите му стиснаха китката ѝ като клещи. Със съвсем леко движение я издърпа обратно до стола.

— Яж! — нареди той.

Очите на Мелиса се изпълниха със сълзи на ярост.

— Не съм дете.

— Не дойдох да те спасявам, зарязвайки бизнеса си, само за да гледам как се цупиш. Все още не сме в безопасност. Ще бъдем, когато те отведе в охранявано жилище в Ню Йорк. Рискът е малък, но го има. Ако отново те открият, трябва да бъдеш в най-добрата си физическа форма, разбираш ли ме?

Мелиса прехапа устни ядосано. По-лошо бе, защото знаеше, че е прав.

— Много добре.

— Не сме на романтична среща. Хапни малко фетучини, малко месо, изпий сока. Така ще получиш въглехидрати, протеини и витамини. С радост ще се оттегля в другия край на стаята, ако те смущавам.

— Не. Всичко е наред. Разбирам.

Тя грабна чиния с голяма купчина фетучини, сведе поглед и послушно започна да се храни. Погледът на Уил остана вперен в нея, но тя не му отвърна. След миг и той продължи със своето ястие. Мелиса си отрязва пържола и си наля от златистия портокалов сок. „Машинално, просто машинално, каза си тя. Слушай го, когато е прав. Нахрани тялото си. Зареди се с енергия.“

Хапна още, достатъчно, за да засити глада си, но не толкова, че да ѝ прилошее. Уил все още ядеше. Разбира се, неговото тяло бе доста по-едро. Бе преминал от пържола на пиле. Мелиса побутна стола си назад и отиде до скрина. Отново се отправи към банята с дрехи в ръце.

— Какво ще правиш? — полюбопитства Уил.

— Ще се преоблека — погледна го предизвикателно. — Щом е толкова напечено, не мога да стоя по пижама. Всеки момент може да се наложи да бягаме.

Уил кимна. Бе изпитала малкото удоволствие да го види стреснат. Затвори вратата на банята и бързо се преоблече с анцуг,

чорапи и маратонки. Практично, удобно. Когато излезе, той се бе нахранил и стоеше до прозореца.

Искаше ѝ се да заличи всичко смуцаващо. Уил не биваше да мисли, че все още изпитва влечение към него. Нямаше да го допусне. Беше напрегнат момент и бе твърдо решена да не се подлага на повече унижения. Той имаше приятелка модел и живот, за който всеки би могъл само да мечтае, щеше да се върне към него. След като я отведе в безопасност, може би никога повече нямаше да се видят.

Вдъхна си кураж. Сега най-важното за нея бе да стигне в Ню Йорк. Да започне нов живот. Да се захване с нещо към което изпитва страст. Край на преподаването. Стига отдаденост на академията. Може би щеше да стане журналист, нещо подобно. Трябваше да се съсредоточи върху новия си живот, а не да се унижава пред Уил.

— Сигурно годеницата ти адски се е зарадвала да те чуе — дръзко каза тя. — Поболяла се е от тревога.

Гърбът му леко се стегна.

— Не ѝ се обадох. Реших, че е излишен риск. Утре призори ще летим за Ню Йорк.

— Добре, значи скоро ще се видите. Това е страхотно — Господи, колко лесно бе да поддържа спокоен и шеговит разговор, когато си го поставеше за цел. — Не си позвънил и в компанията си, предполагам?

— Да. Въпреки че ще се сблъскат с доста проблеми. Нищо, с което да не мога да се справя, когато се върна.

— Когато съм в безопасност, трябва да се обадя на майката на Фрейзър. Не знаят защо избягах — Мелиса въздъхна. — Дано полицията не мисли, че съм замесена.

— Когато нечия любовница изчезне след убийство, хората правят предположения. Трябва да изясним това.

Тя взе брошура на хотела и я прелисти. „Любовница“. Да, можеше да се каже, че е била любовница на Фрейзър, от време на време. Много рядко и винаги с отвращение. Почувства се гузна, когато си спомни за това, за срама, който изпитваше, докато той непохватно докосваше тялото ѝ, докато лежеше в тъмнината с него — винаги на тъмно, защото не желаше да вижда как ребрата му се броят. Добре че Фрейзър свършваше бързо. Винаги трябваше да е пийнала преди това,

за да издържи. Беше си внушавала, че сексът е цената, която трябва да плаща за спасението от самотата и сигурността на брака.

Но не бе забравила онова, което бе изживяла някога, толкова отдавна, с Уил Хайд. Сърцето ѝ замря от разочарованието, което изпитваше от себе си. Зарече се никога вече да не допусне това. По-добре да бъде сама, милион пъти по-добре, отколкото да спи с мъж, когото трябва да изтърпява, вместо да изживява наслада.

— Фрейзър беше добър човек — каза тя, за да се освободи от чувството си за вина. — И родителите му са много мили. Винаги ще се питат защо беше застрелян. Трябва да им кажа.

— Разбирам.

Уил не се огледа наоколо.

— Уил — не можеше да преодолее напрежението, желанието, отчаянието, страха. В нея нахлуваха твърде много емоции, от които искаше да се отърве. — В този хотел има фитнес зала. Добра. Не съм в страхотна форма като теб. Оценяването на есета в „Крайст Чърч“ не е начин за поддържане на тонус. Искам да... потренирам.

Той се обърна изненадан.

— Искаш да тренираш?

— Както казваш, може да се наложи да бягаме по-дълго, отколкото предполагаме — не ѝ харесваше тази отпуснатост и уязвимост на тялото ѝ. — Мога ли? Мислиш ли, че е безопасно?

— Приемаш всичко много сериозно.

— Така е, когато някой се опитва да те убие — важно бе за нея. — Какво ще стане, ако ме включаиш в програмата за защита на свидетели? Няма да се виждаме. Няма да бъдеш до мен да ми помагаш. Ще трябва да се стегна и... и да се науча да стрелям.

— Да — кимна Уил, — така стоят нещата, за съжаление. Момиче като теб... не бива да се забърква в подобни истории. Но е доста вероятно никога да не можем да бъдем напълно спокойни. Сега първата ми грижа е да разбера кой те преследва и защо.

Мелиса преглътна.

— Тогава трябва да се променя. Започвам с фитнес. Мога ли да потренирам в залата, Уил?

— Не сама. Рисковано е — той въздъхна. — Ще дойда с теб.

Мелиса стъпи на бягащата пътечка. Зад нея Уил Хайд вдигаше тежести. Беше облякъл екип на личен треньор от хотела — няколко думи с управителя бяха достатъчни, за да го уреди светкавично като с магия. Тя избягваше да поглежда към него. Нямаше желание да вижда Уил с бяла тениска, прилепнала към мускулестите му гърди, докато повдигаше огромната хромова щанга. Не тренираше на уред, за да бъде свободен да я грабне, в случай че някой се опита да я нападне.

Винаги бе изглеждал добре, но днешният Уил бе различен. Успехът го бе направил самоуверен. А физически тялото му бе желязно. Не можеше да го погледне, без да усети прилив на желание. „Толкова е глупаво“, укорително си каза тя. Хилавата, невзрачна професорка да се захласва по съвършено vyplъщение на общоприетите представи за мъжественост.

Но не можеше да отрече чувствата. Не можеше да не се загледа в мускулестото му тяло, докато се напрягаше под тежестите. А би предпочела да умре, отколкото да допусне той да забележи похотливите ѝ погледи. Краката ѝ се движеха бързо и тя увеличи скоростта, докато започна да се задъхва. Може би Уил поглеждаше към нея зад гърба ѝ и мислено се присмиваше на аматьорската ѝ непохватност. „Няма значение“, каза си Мелиса. Щеше да се научи. Трябваше да внимава с темпото. Дори Уил бе започнал отнякъде. Нагласи пътечката на идеалната скорост, девет километра в час, и когато загря, започна да изпитва удоволствие от упражнението. С всяко дълбоко вдишване, всяка енергична крачка бурята от чувства милостиво утихваше и не остана друго, освен учестените удари на сърцето ѝ, песента на кръвта във вените ѝ. Бяга за наказание тридесет минути. Когато се умори, забави до ходене, слезе и се протегна. Усещаше болка в мускулите, но бе довольна.

Когато се изправи и попи потта от лицето си с кърпа, Уил дойде при нея.

— Впечатлен съм, Миси. Имаш силна воля.

Пъхтеше и не намери сили да го поправи за името.

— Имам мотивация.

И двамата се усмихнаха. Изведнъж Мелиса осъзна колко го харесва. Можеха дори да бъдат приятели, ако не я привличаше толкова силно.

— Свърши ли?

— Искам да повдигам тежести.

— Предпочитам да се върнеш в спалнята. При всяко излизане има известен риск.

— Добре — въздъхна тя.

— Но не се тревожи. Нямах нужда от тежести за укрепване на мускулите. Аз свикнах да тренирам всеки ден в която и дупка да се намирам.

Тя го последва обратно до асансьорите.

— Как го правеше?

— Лицеви опори, коремни преси, напади, латерални повдигания. Мога да ти покажа.

— Добре.

— Тежестта на тялото ти е достатъчна. Помни това. Полезни умения.

— Значи ще ме научиш?

Мелиса се усмихна. Струваше й се толкова абсурдно.

Когато вратите на асансьора се затвориха, той сложи ръка на рамото ѝ и я погледна в очите.

— Сама ще се научиш. Хубаво е, че имаш желание. Искам да оцелееш.

Тя не каза нищо. Защото я обичаше ли? Не, просто бе загрижен за нея, което далеч не бе достатъчно.

— Кога тръгваме?

— На разсъмване — отвърна той.

— Тогава ще взема душ и ще си легна.

Неизреченият ѝ въпрос остана да виси във въздуха.

— Аз ще спя в другия край на леглото — беше категоричен. — Здравият сън е от значение. Трениран съм да бъда нащрек дори когато спя. Няма да те докосна или смутя.

— Идеално — каза Мелиса. Не можеше да настоява той да спи на пода. Беше жива само благодарение на неговата добра воля. Грижеше се за нея, нищо повече.

Разочарованието ѝ бе огромно.

Изчака, докато Уил взе душ. После и тя се изми, сложи дънки и тениска и се пхна в леглото. Усети как завивката се повдигна и той се

настани до нея, с лице към вратата. Лежеше с гръб към него. Не се обърна, дори не се осмели да помръдне. Освен това знаеше, че Уил я пази. Засега се чувстваше в безопасност. Беше дълъг ден и Мелиса бе изтощена от тренировката. Затвори очи с благодарност и заспа спокойно, без да сънува.

— Събуди се — ръката му я потупваше по гърба, близо до талията. — Време е да тръгваме.

— Уил — сънено промълви тя. Изведнъж се опомни, рязко отметна завивката, скочи и уплашено впери поглед във вратата.

— Хей, хей — успокои я той. — Всичко е наред. Само се измий колкото можеш по-бързо. Трябва да тръгваме.

Навън градът тънеше в мрак. Отвъд огромните прозорци бе мастиленосиня нощ, нарушавана от неоновите надписи и матовата жълтеникава светлина на уличните лампи. Виждаха се и светещите прозорци на кораби, навлизащи в пристанището.

— Разбира се.

Мелиса не си направи труда да попита колко е часът. Щом Уил казваше, значи бе време да тръгват. Грабна дрехи и скочи под душа. Изми лицето и зъбите си точно за две минути, сложи съвсем лек грим, преоблече се за още три и изскочи, връзвайки дългите си коси на конска опашка.

— Бърза си — отбеляза Уил.

Тя се усмихна.

— Мога да бъда. Не се държа като разглезено момиче в подобни моменти. Ти ще се измиеш ли?

— Вече съм готов.

— Ще събера багажа.

— Събран е. И уредих сметката — държеше малък бял плик. Мелиса видя синия куфар до вратата. — Следвай ме и не изоставай.

Този път слязоха по стълбите. Мелиса започваше да схваща. През деня, когато имаше много хора, Уил ползваше асансьор. По-рисковано бе, когато хотелът е празен, затова изминаха осем реда стъпала пеша. На първия етаж влязоха в коридора и повикаха асансьор, за да се появят във фоайето по най-малко подозрителен начин.

Имаше нощен администратор и чистачка, която забърсваше мраморния под. Никой не ги забеляза, когато Уил пусна плика в кутията за рано напускащи. Отпред вече чакаха таксита. Мелиса издаде вик на изненада.

— Много бизнесмени ползват този хотел. Много ранни полети. Като нашия.

Уил я поведе през стъклените врати към първото чакащо такси и каза нещо на холандски. Шофьорът промърмори и метна куфара им отзад.

— Колко езика говориш?

— Осем — нехайно отвърна той. — Човек учи бързо, когато се налага.

Тя се облегна назад на разпорената кожена седалка. В колата миришеше на мухъл и цигарен дим. Мелиса отвори прозореца, когато шофьорът се качи и потегли. Ръцете ѝ нервно се свиха в юмруци в скута ѝ.

— Какво има? Отиваме си у дома.

Не в нейния дом, но не го изтъкна.

— Много хитра тактика, Уил, да ги заблуждаваш, да пътуваме с автобуси и да плащаш в брой. Но сега отиваме на летището. Имената ни ще се появят в списъка на пътниците, нали? Няма смисъл, не можеш да се качиш в самолет без паспорт. А ако онези хора... ако... не зная, ако могат да проникват в компютрите на летището? Веднага щом разберат, че пътуваме натам, ще изпратят хора да ни причакат.

Той се усмихна.

— И ти се учиш бързо.

— Бяха проследили и теб. Не предвиди, че ще ни чакат пред хотела.

— Не предвидих.

— Спред мен това говори, че са доста добри в работата си. Които и да са.

— Да.

— Може да ни чакат — каза тя и се притисна към него.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Султанатът Надрах край пролива Хормуз бе малък, но богат. Равнините на юг бяха пълни с петролни находища, а планинска верига отделяше пустинята от умерения север, набразден от реки и приятно зелен. През шестдесетте към страната бяха потекли петролни долари и инвестиции. Емирът бе станал султан, населението бе отбелязало бум, почти веднага бяха изникнали лъскави бели небостъргачи. Надрах нямаше много обитаема земя. Равнините бяха сухи и примамливи за сондиране, реките и крайречните долини изхранваха нацията. Малкото останали градове едва поемаха потока от хора. Събаряха се къщи, чиито места заемаха жилищни комплекси. После дори те бяха заменяни от извисяващи се кули. Абсолютна монархия и либерално мюсюлманска държава, Надрах процъфтяваше чрез високите надници и мечтите на търговци и предприемачи. Скоро имиграционната политика бе затегната. Султанът гарантираше данъчни облекчения за богатите, ако наемат негови поданици на работа. Политиката копираше тази на простоватата фамилия Грималди в Монако. Никой със състояние под милион щатски долара не получаваше право на постоянно пребиваване. Малката в географско отношение страна се превръщаше в рай за всеки, имал късмета да се засели в нея. Известна бе като „Манхатън на Средния изток“ — педя земя, но ключов играч в региона и място, където всеки би искал да бъде.

Дворецът на султана се намираше високо, на хълм, от който се виждаха лазурните води на пролива. Беше с традиционна архитектура, бели кубета и високи зидове наоколо. В земите му се помещаваха италиански градини, вили и по-малки дворци, няколко частни джамии, казарми за охраната, фонтани, потоци. Денонощно работеше най-съвременна охрана — от наблюдателници до лазерни алармени системи. Войниците, които патрулираха на всеки вход, с фесове и традиционни бели роби, бяха отлично обучени за военни мисии, много от тях украинци или сърби. Владетелят на страната Харун бин Фейсал нямаше интерес да бъде изложен на опасност от атентат.

Държавна политика на Надрах бе султанът да стои далеч от светлината на прожекторите. Страната бе богата, народът бе богат. Той рядко напускаше дома си, пътуваше само в региона. Изпращаше емисари на конференциите на ОПЕК. Но държеше пълен контрол — паякът в центъра на паяжината. Ако светът не забелязваше Надрах, това бе добре дошло за Харун. „Дискретност“ и „неутралитет“ бяха ключови думи за държавата и всичките ѝ министри.

Негово Величество султанът, както го наричаха западняците, бе седнал отвън, на една от личните си тераси, и се чувстваше спокоен. Поддържаше имидж на силно вярващ човек, по политически причини, но за разлика от праведния си баща и двете си сестри, дълбоко в себе си беше атеист. Имаше само една съпруга, към която се отнасяше с уважение и се грижеше да бъде обградена с всички подобаващи почести. Осигуряваше ѝ всичко, което пожелае, и я посещаваше в покоите ѝ поне веднъж в месеца. Султанката, млада и красива, момиче с корени от Надрах, популярна сред поданиците, за радост на народа го бе дарила с двама синове и очарователна принцеса. Те живееха в собствени апартаменти в двореца и се отнасяха към баща си като към добронамерен непознат. Това идеално го устройваше. Когато пораснат, Харун възнамеряваше да се сближи с тях. Важно бе какъв човек ще наследи престола. Решението бе изцяло в негови ръце, той трябваше да определи кой ще се възкачи след него на трона от слонова кост. Сегашната дистанцираност от семейството му даваше възможност да преследва любимите си удоволствия. Кое то правеше с голяма енергия. Държеше вила, на чийто балкон бе сега, в покрайнините на комплекса, пълна с красиви и всеотдайни момичета. Някои бяха професионални компаньонки от най-висока класа, от Париж до Бевърли Хилс. Други бяха развратни млади модели, обикалящи Френската Ривиера в търсене на богат съпруг, където неговите търсачи на таланти ги бяха открили. Понякога, макар и рядко, му водеха местни жени. Това бе опасно, защото ако скандалът стигнеше до поданиците му, биха се възмутили. Но намираше тъмните очи, свенливото държане и матовата кожа на сънародничките си за особено привлекателни. Забраненият плод винаги бе най-сладък.

Не беше нужно да насилва или принуждава никоя от тях. Всяка разбираше положението. Щеше да стои затворена в султанската вила и да чака да бъде повикана, далеч от други мъже. Пред султана трябваше

да прави точно каквото ѝ се каже. Понякога, когато влязат в покоите му, момичетата изглеждаха уплашени. Това го възбуждаше още повече. Никога не бе наранявал жена, но властта му бе абсолютна и обожаваше да гледа как се свиват и треперят, опитвайки се да му угодят. Особено приятно бе да достави наслада на такова момиче. Неведнъж накрая му се бяха вричали в любов. Въпреки че никога не би изпитал чувства към проститутка.

Жените бяха извеждани от комплекса, когато им се насити, обикновено след месец. Най-харесваната се бе задържала пет месеца. Когато даде разпореждане, администраторът ги повикваше, получаваха пари в плик — султанът не си правеше труда да избира бижута — и имаха осигурен транспорт обратно до летището във Фадиз, там ги чакаше еднопосочен билет първа класа до мястото, откъдето са дошли. Местно момиче можеше да избере дестинацията. Предупреждението да не се връща в Надрах бе завоалирано, но много реално.

Малцина се оплакваха. В плика имаше много пари — повече, отколкото биха могли да изкарат през целия си живот, по гръб или иначе. Харун не желаше никаква опасност от скандал. Но държеше на своите удоволствия. И имаше достатъчно пари, за да си ги позволява.

Момичето, което току-що си бе тръгнало, бе русо, на двадесет и две, от Онтарио, и се представяше отлично. Беше му донесла успокоение. Бледата ѝ кожа бе добила лек златист загар под слънцето на Средния изток. Страстно отвърщаше на ласките му, сякаш за нея бе удоволствие да се люби с крал. Беше я задържал по-дълго от повечето — цели три месеца, и не бързаше да я изпрати на летището.

Докато седеше загледан във великолепия пейзаж, небостъргачите на столицата Джибаз, стърчащи във въздуха над пристанището, спокойствието на Харун започна да изчезва. Момичето бе приятно развлечение, но всичките му проблеми оставаха. Възможно бе целият му свят да рухне. Парите щяха да се стопят, работните места и просперитетът — да изчезнат. Никой не роптаеше срещу неговата диктатура, когато времената бяха добри и богатството бе навсякъде. А ако това се променеше? Преди залез-слънце щеше да бъде мъртъв. Всичките обучени войници в двореца му нямаше да успеят да удържат разгневената тълпа. Беше се случвало много пъти. Шахът на Иран бе имал късмета да спаси поне живота си.

Щяха да пострадат и други. Братята му. Регионът щеше да опустее. И шокът да достигне далеч, отвъд Средния изток, до Русия. Цялата световна икономика щеше да бъде разтърсена. Нямаше намерение да прекара последните си дни в страх в някоя студена градска къща в Лондон. Не, ако парите им бъдат отнети, Харун бин Фейсал предричаше война. Голяма война. От залива до стените. Потръпна от оправдан гняв. Това бе правилният ход, наистина, да ликвидира англичанина и другите, свързани с него. Елмет сам си го бе причинил. Беше се осмелил да вдигне поглед към небето и да се опита да проникне в съзнанието на Бог. Беше поискал богатство и влияние. Вместо това бе получил евтина, анонимна смърт във водата и онези, пред които се бе разбъбрил, го бяха последвали.

Това бе милост. Няколко пожертвани живота, в сравнение с катастрофа, за Харун, за Надрах, може би и за света.

Отново бяха в безопасност. До намесата на американския банкир, тръгнал да спасява скромната млада учителка. И неговият свят отново бе на ръба.

Щракна с пръсти и прислужник със златистолилавата ливрея на султанския двор забърза към него. Харун изръмжа заповед. След секунди пред него бе поставена висока запотена чаша джулеп. Беше любимият му коктейл с мента, най-хубавото нещо, дошло от Америка. Отпи голяма глътка. Преди да потърси успокоение с малката русокоса канадка, бе приел обаждане, което доста го бе разтревожило. От Катар. После и второ — от Джеда. Всичко идваше от сигурни източници. Президенти и регенти говореха директно, без посредничеството на министри. Е, можеха да си го позволят. Колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре. По-рано през деня бе разговарял с един нигериец и с президента на Мексико. Информацията вече изтичаше. Това означаваше катастрофа. С нигериеца се бе държал безцеремонно, отричайки, че знае нещо със смях.

Не биваше да се разчува. Трябваше да се справят с банкира и женската, на всяка цена.

— Малик — един от везирите застана до масата му. Поклони се дълбоко и сложи ръка на гърдите си. — Гостът ви чака в офиса.

— Доведи го — нареди Харун. — А после отпрати всички. Никой да не влиза в офиса. Разбра ли?

— Да, Сиди.

Везирът отново се поклони и се оттегли. Харун нетърпеливо погледна към стъклените врати, през които се излизаше на терасата. Да, това бе той, руснакът. Тъмните очи на Харун срещнаха погледа му.

— Ваше Величество — каза руснакът без поклон.

— Седни — Харун се намръщи. — Ясно ти е, че нещата не вървят на добре.

— Да. Агентът получи мъмрене, но отлично е опознала мишените. Разширих обсега на преследване.

— Колко хашашин? — попита той, с оригиналното произношение на думата за наемен убиец.

— Ангажирах трима от най-добрите в света, освен Лола. Знаете списъка на жертвите й. Мъжът, когото не успя да отстрани, се оказва бивш таен агент — той протегна ръка назад и подаде тънка папка над масата. — Работи чисто, но ето до какво се добрахме. Сега е милиардер. Притежава средно голяма американска банка. Банкиране на дребно и инвестиции.

Харун изруга.

— Къде е той?

Димитри мразеше да се налага да дава обяснения. Мислено прокле Лола.

— Не сме сигурни. Очакваме да се завърне в Ню Йорк. Ще ви бъдат нужни повече от трима. Трябва да паднат трупове, много трупове — Харун напрегна ума си. — Мога да мобилизирам СИСЕН, Мексиканската тайна полиция, и Мухабарата^[1]. Надеждни са. Няма да разберат защо разследват, но ще свършат работата си.

Димитри въздъхна. Султанът нямаше да нареди да убият и него. Трябваше да намери решение на проблема.

— Ако ми дадете достатъчно хора, поне да завардят всички летища...

— Имаш ги.

— Ако им се удаде възможност да стрелят, ще я използват. Иначе ще докладват в централния щаб и оперативните агенти ще поемат контрола. Не е желателно светът да узнава, че госпожица Елмет е преследвана, още по-малко приятелят й, милиардерът.

— Проблем ли е богатството му?

— Да, за жалост, Ваше Величество. Известен е. И разполага с източници. Никое от тези неща не е от полза за настоящата ни мисия.

Харун погледна руснака, сякаш бе слабоумен.

— Тогава отстранете източниците му.

— Проучвам ги.

— Имаме отлични специалисти по банково дело в министерството на разузнаването.

Димитри наклони глава.

— Това ще бъде най-ценно. Планът ми е да доведе финансовата му институция до фалит или поне самия него.

— Има ли хора, които ще превземат банката му?

— Няколко.

— Тогава ликвидирайте човека. Ако съсипете банката му, има риск от публичност.

Димитри се съгласи.

— Разбира се, ако убиете първо него, ще бъде по-лесно.

— Ще го очистим. Оттеглил се е преди години. Вече е почти аматьор късметлия.

— Постарайте се.

Султанът се обърна към питието си. Явно разговорът бе приключил.

Димитри се изправи.

— Колко скоро можете да осигурите наблюдение на летищата?

— Шефът на разузнаването ми ще ти се обади — каза Харун. — Хората ще бъдат на път, преди да излезеш от двореца.

— Моите благодарности.

Димитри отново не се поклони, но наклони глава. Този беше проникателен, за разлика от други, с които си бе имал работа напоследък, затлъстели себелюбци или корумпирани пияници. Остана с впечатлението, че султанът напълно разбира заплахата. Завъртя се на пети и остави надрахчанина да допие питието си.

Карлос Моралес бе името, което използваше от шест месеца. Придвижваше се незабелязано през летището на Ротердам. Разбира се, зоркото наблюдение на това жалко регионално летище бе загуба на време. Всички международни полети минаваха през „Шипол“. Отново се допита до защитения си мобилен телефон, вглеждайки се внимателно в снимките на мишените. Скромно момиче и богат

американски банкер с външност на светски идол, за когото се знаеше, че е прекарал значителна част от живота си в работа за тайните служби и е бил адски добър. Началникът на щаба му бе добавил, че се е оттеглил от службите преди години и е станал играч на Уолстрийт. Много пари. Много източници.

Той се моташе из безмитната зона, оглеждайки бюрата за регистрация на пътници, магазините. Толкова бе глупаво да го изпратят тук. Трябваше да има поне няколко чифта очи на „Шипол“. Този мизерен хангар бе за пияни английски туристи и дебели холандци и белгийци, тълпящи се за евтини полети до Италия. Милиардер не би излетял отгук. Всеки шпионин знаеше, че летището е твърде малко, няма достатъчно хора, сред които човек може да се скрие.

Все пак не престана да се озърта.

— Хотелите.

Султан Харун размишляваше. Този разузнавателен щаб, на тайно място в столицата му, бе един от най-добре оборудваните в Средния изток. Застана срещу редицата екрани, компютри и сателитни терминали. Лично бе наредил на шейха, който ръководеше тайната служба, да зареже оръжията и скъпите агенти и да инвестира в технологии. Сега Надрах притежаваше един от най-добрите отдели за подслушване и наблюдение в света, след американския и китайския. Малко хора знаеха за него. Харун вярваше, че винаги може да намери надежден агент. Важното бе да знае къде да го изпрати.

Директорът на службата се отнасяше към него с уважение. Въпреки че не бе шпионин, принцът имаше вроден усет кое е най-важно при криза. Онзи английско-американски банкер, пропаднал син на Запада, който бягаше с фусты и си живееше като халиф, бе много важен за султана. По-важен от главните им мишени в региона. Шефът на тайната служба знаеше това. Преследването бе възложено на малко хора и с привидно спокойствие, което издаваше, че на първо място е запазването на операцията в тайна. Обикновено се впускаха в преследване като глутница чакали.

Бяха включени и други тайни служби. Това се случваше изключително рядко. Какво притежаваше този човек, какво бе сторил? Директорът никога не бе чувал за него, а познаваше всички ключови

играчи от последните пет години. Уилям Хайд бе изцяло извън обсега на радара. С какво един обикновен американски бизнесмен можеше да създаде работа на надрахския Мухабарат? На остров Мавриций лесно можеха да застрелят десет като него.

Но султанът бе дошъл лично. Беше сериозно загрижен. Откакто бе поел ръководството на службата, не бе имало толкова важна мишена. Други началник-щабовете, други директори на разузнавания щяха да издирват този човек. Твърдо бе решен заслугата за откриването на издирваните да бъде изцяло негова.

Султан Харун се отнасяше безмилостно към провалилите се. Но онези, които спечелят одобрението му, прекарваха живота си в невъобразимо охолство. Директорът искаше смъртта на Уил Хайд. Отчаяно искаше да впечатли своя повелител.

Държаха летищата и гарите под наблюдение. Дори фериботните пристанища. Беше сериозна хайка. Момичето и богатият ѝ бодигард не би трябвало да имат шанс на теория. Абдул ал Исмаил не залагаше на теории, затова едва на тридесет и пет бе станал началник на тайната служба.

— Хотелите, Малик?

— Изпратете хора да разпитат дискретно във всички хотели в...

— султанът се замисли. Бяха отишли в Белгия. Загледа се в картата. — Всяко място за нощувка на три часа път от Брюксел. Не губете време в известни търговски вериги. Съберете каквото можете от по-малки хотели, дори туристически спални и общежития.

Абдул кимна.

— Да, Малик. Разбира се, ще бъдат нужни часове, а и доста хора.

— Действайте.

Султанът не приемаше оправдания. Директорът се обърна към един от подчинените си:

— Рашид, нареди на екип от десет души да проникне в компютрите на туроператорите. Всички резервации в известни вериги, всички стаи, запазени за мъж и жена, в същия радиус.

— Да, сър.

По-възрастният мъж побърза да изпълни заповедта. Обърна се към екипа от млади гении с остър ум и забележителни компютърни способности. Сред тях имаше дори американец, приел исляма, с дълга

проскубана брада, с която изглеждаше смешен, но бе ненадминат по хакерски умения.

Директорът седна на свободния стол пред терминала и с настървение зачатка по клавишите. Надъхването за битка бе важно, дори ако тази битка се разиграва само в ума.

Самият той бе програмист. Проникна в базата данни на hotels.com и започна да проучва резервациите в Брюксел.

— Съобщете ми, когато попаднете на нещо.

Султанът излезе.

След малко повече от час Джамал бин Халид, един от най-младите в службата, дотича в прохладния офис с климатик и го потупа по рамото.

— Шефе, засякохме ги.

Директорът примигна.

— Засекли сте ги?

— Да, иншаллах. Един от хората ни в Холандия. Разпитал е информаторите си. Отседнали са в хотел в Ротердам.

Той поклати глава.

— Вече проверих базата данни на всеки хотел в този град.

Хлапакът не се отказа:

— Не, не са излезли на компютъра. Информаторът му е камериерка в хотела. Регистрирали са се под фалшива самоличност и са поискали да не въвеждат регистрацията им... От хотела му били задължени, защото бил богат и ценен клиент и давал добри бакшиши.

Директорът скочи на крака.

— Фантастично. Страхотна работа, Джамал. Ротердам — градът беше важен център, пристанище. — Изпрати хора на пристанището, веднага. И на всяка гара, в метрото, във фирмите за коли под наем.

— Да, Сиди.

— Имаме ли вече хора на летищата?

— Да.

— Изпрати още. Всичките да бъдат въоръжени. Ако го видят, да го застрелят, жената също.

— На летищата има въоръжена полиция.

— Неизбежен риск. Който умре при изпълнението на тази мисия, ще умре като герой мъченик.

Не бе сигурен дали е така, но реши, че е уместно да го каже. Очите на Джамал фанатично заблестяха.

— Да, Сиди.

— Искам да поддържаш връзка с агентите. Те са там, в региона. Трябва да бъдат подготвени.

Джамал побърза да изпълни разпорежданията.

Пейджърът на Карлос завибрира на хълбока му и го стресна. Веднага се отдръпна до стелаж със списания и го извади. Изписа се кодът на командира му от Холандия. Хитро се промъкна до ред телефонни автомати, набра поредица цифри, после друга като код.

— Напуснали са Ротердам преди четиридесет минути — СИСЕН не губеше време за пароли, оставяха ги на филмите. Когато трябваше бързо да бъде предадена информация, не биваше да има риск от обръкване. — Искам да бъдеш нащрек. Други агенти са на път. Стреляй на месо. Разбираш ли?

Сърцето му подскочи. Мразеше Холандия, беше студена и мрачна. Ако очистеше тези двамата, може би щяха да му поверят мисия близо до дома, в Каракас или поне в Мадрид.

— Да. Ясно.

— Не прави грешката да мислиш, че ще избегнат регионално летище. Мишената е опитен играч. И използвай изображения. Приемал е множество самоличности.

— Разбрано.

Затвори, обърна се и закричи бързо, въртейки се и обхващайки с поглед всяка част от терминала. Не бяха там. Но колкото и добър да беше бившият агент, все пак трябваше да се регистрира. Други щяха да държат под око гишетата за проверка на багаж и паспорти. Той щеше да излезе отвън, до самолетите.

Зад него имаше врата, широко отворена, до помещенията на чистачите. Карлос се промъкна вътре. Добре познаваше това летище, както и „Шипол“. В мизерната сива стаичка бяха струпани куп униформи. Избра екип на товарач на багаж и за двадесет секунди се

преоблече. В джоба му имаше фалшива значка с име. Закачи я и тръгна към конвейерите. Оттам нататък бе лесно...

[\[1\]](#) Арабски термин за разузнаване, разузнавателна агенция. — Б.пр. [↑](#)

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уил усети как Мелиса се плъзна по-близо до него. Сложи ръка на рамото ѝ за кураж. Горкото момиче, имаше право да бъде изплашена. Каквото и да бе сторила, не заслужаваше това.

Сърцето ѝ биеше учестено. Трепереше. Испита импулсивно желание да я прегърне, но го потисна. Това не би се харесало на Оливия. Сигурно вече бе полудяла от притеснения. Не очакваше с нетърпение разговора си с нея, когато се завърне у дома. Оливия нямаше да се държи предизвикателно. Не бе дръзка като Мелиса, помисли си той с насмешка. Беше изключително красива, десет пъти по-привлекателна от Миси и бе положила големи усилия да го спечели. Уил напълно разбираше, че иска да се омъжи и не ще стори нищо, с което да рискува това да не се случи. Но беше неизбежно дълбоко в себе си да се бунтува срещу всеки миг, който той прекарва със старата си любов. Уил не искаше да вижда съвършеното ѝ лице помръкнало и сърдито.

Пръстенът щеше да реши проблема. Недовършена работа, която го чакаше в Ню Йорк. Предполагаше, че сега трябва да избере още позашеметяващ.

Но Оливия трябваше да разбере, че не би позволил Мелиса Елмет да пострада. Чувстваше се длъжен да се погрижи за нея. Знаеше какво е дълг. Имаше и още нещо, осъзна той. Най-сетне щеше да се освободи от призрака. Образът на Мелиса не бе престанал да витае в живота му, откакто бе излязла през вратата на квартирата му. В армията, в МИ-6 и дори във Вирджиния. Сещаше се за нея поне веднъж в месеца. Беше в мислите му по време на повечето му връзки, колкото и поразително красиви да бяха приятелките му, макар и да бяха далеч по-умели от нея в леглото. Защото тя не бе реална. Беше призракът на първата му любов, а както всеки знаеше — не можеш да убиеш призрак.

Но когато бе тук, с него, и бягаше, за да спаси живота си, Мелиса вече не бе призрак. Виждаше я реална жена. В нея нямаше нищо

магическо. Беше от плът и кръв. Беше истинска. И онова, което изпитваше към нея, бе главно състрадание.

Можеше да бъде напълно обективен. Лицето ѝ бе същото, не беше напълняла, но всичко, в което се бе влюбил, толкова дълбоко и страстно, бе изчезнало. В погледа ѝ нямаше жар, кожата ѝ бе повехнала, не сияеше. Носеше дрехи, които я правеха незабележима. Беше разочарована от живота и си личеше. Затворен в една стая с нея и Оливия, никой мъж не би хвърлил повече от един поглед към нея.

Той бе рискувал, залагайки живота си, и постигнал много. А Мелиса бе останала в Оксфорд и бе следвала пътя, отъпкан от баща ѝ. Беше наследила къщата му, която може би имаше някаква стойност. Имаше преподавателската си работа, а преди да се появят тези копелета, бе имала и годеник. Уил се запита дали сър Ричард би го одобрил. Може би. Колега от академичните среди, с малко собствени пари и семейство. Мелиса бе получила точно това, което родителите ѝ искаха за нея. Спокойствие и сигурност. Обикновен живот. Уил често си бе мислил, че заслужава нещо по-добро. Но може би бе проектирал върху нея своите желания, своите мечти, а всъщност тя бе просто Мелиса Елмет, не по-добра или по-лоша от милиони други момичета.

Беше шокиран, когато я видя, в първия момент. Помисли си, че едва ли би я познал. Не беше същото както някога.

В нея нямаше страст.

Уил веднага реши да се погрижи за безопасността ѝ и да продължи своя живот. С Оливия. След това сянката ѝ нямаше да го преследва. Жалко бе да я види така. Гневът и негодуванието му се бяха превърнали в съжаление. В сравнение с Мелиса, той бе имал по-добрия живот.

И все пак...

Нещо се бе променило. Когато шофьорът му заобиколи, за да ѝ отвори вратата, когато наемният убиец започна да стреля. Беше съобразителен, разбира се, но не бе предвидил, че ще бъде там. А беше. И заплахата бе доста сериозна. Тогава Мелиса го бе изненадала. Бягаше бързо, не спореше и инстинктивно предусещаше опасността. Никакво хленчене. Все още бе смела. И от време на време имаше проблясъци, макар и да не би признал, на старото влечение. Тя бе непредсказуема.

Някой се опитваше да я унищожи, беше я изтръгнал от нейния свят. Уил отлично знаеше, че се бе появил неочаквано с обещания да промени всичко, да я откъсне от всичко познато, но Мелиса бе силна. Когато Мелиса поиска да потренира, бе впечатлен. Беше в ужасна форма, но веднага бе направила първата крачка към промяна.

Вече не беше миловидното безгрижно момиче. Но... той долавяше, дори днес, следи от предишната ѝ привлекателност. Когато проявяваше дързост, когато се бореше с него. Един-два пъти отново изпита желание. Когато я хвана да го гледа.

Може би си правеше погрешни изводи. Не бе страдала заради него през всичките тези години. Беше го зарязала и след време се бе сгодила. Дали го желаше сега? Уил знаеше, че е привлекателен мъж, имаше потвърждението на безброй момичета, които бяха флиртували с него. Случваше се често и с напълно непознати и той знаеше, че не е само функция на парите му. Мелиса го познаваше по-добре от онези момичета. От всички жени, на които бе доставил наслада, никоя не бе отвърщала така пламенно, така всеотдайно. Дори днес. Дори Оливия.

Може би в нея се бе пробудило нещо, отговор на неговите чувства. Уил реши да не обръща внимание. Тя се нуждаеше от сигурност и свобода. От натрупан опит знаеше, че ситуацияите на живот и смърт събуждат желание у преследвачите и преследваните. Мимолетните проблясъци на страст щяха да угаснат, когато кацне в Ню Йорк и се види с годеницата си. А ако Мелиса го желаше... е, не бе дошла да го потърси, когато се бе появил във Вирджиния, дори в Ню Йорк. Дори когато стана известен, повечето вестници пишеха за него, и не можеше да не е прочела нещо за банката му. Не се бе свързала с него.

Тогава колко реално можеше да бъде това?

Дори миговете на приятелска утеха можеха да доведат до проява на слабост. Трябваше да внимава. Беше въпрос на самодисциплина, просто да се владее, докато се прибере у дома.

Уил изправи гръб и леко се отдалечи от нея. Мелиса моментално реагира. Гордо се отдръпна, вече не търсейки утеха от него. Нямахше нужда да се прави на коравосърдечен. Между тях не можеше да има нищо.

— Искаш да знаеш дали ще ни чакат в терминала? Доста вероятно. Някои от най-добрите щабове имат хакери, които лесно

могат да се доберат до резервациите.

Мелиса пребледня.

— Но как можем да го избегнем? За да стигнеш до Щатите, ти е нужен паспорт, резервация, нали?

— Паспортът ще ти трябва, да. Няма да летим с редовен пътнически полет. Имената ни няма да се появят в списъците в никой от секторите за заминаващи.

Мелиса остана мълчалива за секунда.

— Ще ми кажеш ли какво става, Уил?

— Все още имам връзки — приближаваха пътя за летището. Уил извади банкноти от джоба си, подаде ги на шофьора и каза няколко думи на холандски: — *Einde hier, tevreden.*^[1]

Шофьорът изсумтя.

— *Hier? Bent u zeker? De luchthaven is die manier.*^[2]

Уил кимна и се усмихна. Шофьорът отби и той даде знак на Мелиса да скочи от колата. Човекът отвори багажника и извади жалкия й куфар. Това бе почти всичко, което притежаваше сега.

Тя го погледна, но изчака, докато таксито бързо се отдалечи. Стояха на тревна ивица край пътя, с телена ограда вляво от тях. Уил видя голяма елипсовидна тревна площ и няколко самолета вече на пистата. Целта му беше отвъд това поле.

— Следвай ме. Върви бързо, колкото можеш, без да тичаш. Не искаме да привлечем внимание.

Мелиса кимна, но очите ѝ гневно светнаха. Уил не можа да сдържи усмивката си. Беше доста предизвикателна за бегълка без пукната пара.

— Докъде ще вървим?

— Просто ме следвай.

— Хей, ако стрелят по нас и само аз оцелея, трябва да имам представа накъде да бягам.

Уил се засмя със силен глас.

— Напълно си права. Добре. Отиваме до онзи малък самолет в далечния ъгъл.

Тя примигна; мъже с униформи натоварваха багаж върху рампа, големи сандъци и палети.

— Товарен полет?

— Да. Военен товарен самолет. На американските военновъздушни сили.

Мелиса си пое дъх дълбоко. Очевидно бе впечатлена. Опитваше се да го скрие и избягваше да гледа към него.

— Как успя да уредиш полет с военен самолет, Уил?

— Главният инспектор е мой стар приятел от службите. Обадох му се снощи, когато ти беше в банята. Ще ни откарат у дома, без да задават въпроси.

— Страхотно. Да вървим.

Мелиса се обърна и закричи. Мигът отмина.

Уил тръгна след нея с малкия син куфар в ръка. Каквото и да изпитваше момичето, не би паднала в краката му. Това харесваше в нея.

Карлос се отдалечи от самолета на КГМ за „Хийтроу“, придвижвайки се незабелязано. Един от другите служители, превозващи багаж, му извика нещо. Той се обърна назад, изрече ругатня на холандски по адрес на началника и сви рамене. Мъжът продължи със задачата си.

Зад малкия реактивен самолет имаше няколко витлови за чартърни полети. Карлос ги огледа. Нищо. Може би нямаше да открие нищо. Едва ли бивш шпионин щеше да лети с витлов самолет. Не летяха достатъчно високо и бяха лесни за сваляне. Все едно. Не му хрумваше друга идея. Продължи да търси.

Мелиса вървеше по пистата, взирайки се в товарния самолет. Войници, слава богу. Млади мъже с огнестрелни оръжия, обучени за военна служба, и цялото скъпо оборудване на щатската армия. Беше гениално от страна на Уил да уреди този полет. Явно имаше доста голямо влияние, щом бе успял да ги накара да приемат цивилни на борда на военен самолет. Подобно благоразположение не се печелеше лесно. Мелиса се запита какво точно е вършил за МИ-6, какви мисии е изпълнявал заедно с американците. Опита се да си внуши, че не е нищо особено. „Е, добре, впечатлена съм. Но няма да позволя това да

ми въздейства по никакъв начин. Няма да позволя.“ Имаше хора, които искаха да я убият, и нищо не можеше да бъде по-важно в момента.

Уил бе казал да върви право напред.

Беше нервна. Не спираше, но неволно поглеждаше наляво, към изходите на летището, където бяха реактивните самолети и автобуси за пътници превозваха туристи и бизнесмени към витловите, още по-далеч назад. Пътниците се придвижваха като мравки; стюардесите се суетяха около тях.

Тогава го видя.

— Уил.

— Просто продължавай.

— Уил, моля те. Има един тип. Идва към нас. Моля те! Знаеше, че е така.

Мъжът бе облечен с униформа на служител от летището, но се бе спрял и ги гледаше от другата страна на пистата и това не й харесваше. Уил бе точно зад нея, почти усещаше горещия му дъх върху рамото си.

— Добре — тонът му бе сериозен. — Мелиса, бягай към самолета, скъпа. Бягай и не поглеждай назад.

Опитваше се, но не можеше да се сдържи. За част от секундата хвърли поглед надясно. Мъжът бе дотичал до тях със зашеметяваща скорост и в едната си ръка държеше пистолет, а в другата мобилен телефон, по който говореше.

От дулото излетя куршум. Изсвистя на сантиметри от нея.

— Бягай! — извика Уил. — Бягай!

Мелиса изпищя, но продължи да тича, залитайки, препъвайки се към товарния самолет. Прозвучаха още приглушени изстрели. Той стреляше. Стреляше. Извърна глава, завъртя се. Уил. Господи!

— Уил! — беше там, зад нея, превит надве и застанал на коляно. Обзе я ужас. Тя извика: — Уил!

Завъртя се на пета и побягна назад, обратно към него. Той простена и й изкрещя да бяга към самолета. Не обърна внимание. Вече нямаше нищо друго, освен страха, куршумите и него.

— Уил! Не!

Беше заслепена от паника. Той бе паднал. Господи, той бе паднал! Стигна до него — от рамото му течеше кръв. Протегна ръка, за да му помогне да стане. Глупаво.

— За бога, жено, стигни до шибания самолет!

— Уил, хайде, моля те, хайде...

Но той вече бягаше, по-бързо от нея, макар и ранен, пръстите му притискаха ръката ѝ като клещи и почти я влачеше. Убиецът беше зад нея, крещеше и стреляше. Смътно забеляза, че зад него има и други, изникнали изневиделица. В далечината се чуваха сирени, скърцаха спирачки на полицейски коли...

Воят на сирените се усилваше. Покрай нея летяха куршуми, все по-близо и по-опасно. Стрелецът ги настигаше. Коленете ѝ се подкосиха, но ръката на Уил я подкрепи, не ѝ позволи да падне. В един момент усети болка. Хватката му бе желязна, въпреки че целият му ръкав беше в кръв. Обзе я уплаха, че ще загуби твърде много кръв и ще припадне.

Отекнаха викове и от другата посока към тях се втурнаха хора, войници, които изскочиха от самолета с автомати. Едър мъж застана на коляно до нея, без да я погледне, и насочи оръжието си. После още един.

— Хвърли оръжието — извика мъжки глас. — Хвърли проклетото оръжие.

Друг мъж, точно пред нея, стреля. Беше оглушително. Явно наемният убиец имаше заглушител. Мелиса усети болка в тъпанчетата. Не можеше да стои на крака, но Уил ѝ даваше опора, въпреки болката, въпреки всичко. Изведнъж между тях застанаха други униформени и Уил изчезна, заобиколен от войници. Тя извика, но множество ръце я повдигнаха и я понесоха към самолета като огромна какавида, която бавно, трмаво се придвижваше по пистата.

— Щатски рейнджъри, госпожо — заговори набит мъж с мустаци. — Добре сте. В безопасност сте. Хайде, да ви качим в самолета.

Зад него още двама стреляха. Изведнъж Мелиса изпита пъклено задоволство. Те стреляха. Онзи мъж се бе опитал да убие Уил, а сега войниците отвърщаха на огъня. Вече не бяха безпомощни мишени. Реши, че ако оцелее скоро ще се научи да стреля. В Америка бе законно да притежаваш пистолет. Законно или не, беше ѝ нужен. Всичко това бе реалност. Тя, Мелиса, трябваше да се научи да използва оръжие. „Господи, помисли си, как стигнах дотук? Какво става с мен?“

— Благодаря — едва промълви тя.

Никой не слушаше. Натовариха я отзад по рампа, сякаш бе чувал с картофи. Вътре от едната страна седяха мъже и още ръце я поеха, настаниха и закопчаха здраво за седалката, Мелиса се обърна с лице към Уил. Той беше в ъгъла, на носилка. Един войник пристягаше ръката му с турникет адски силно.

Мъжете викаха. Войници, навярно онези, които бяха стреляли, вкупом влязоха в самолета зад тях. Рампата се вдигаше. Мъжете се търкулнаха на пода, крещейки за някакви АК-47. Самолетът потегли, набра скорост. Мелиса седеше до малък елипсовиден прозорец. Гледаше навън, сърцето ѝ препускаше. Край пистата лежаха два трупа и сирените бяха навсякъде, но още хора, видя най-малко петима, тичаха към самолета и стреляха. Единият имаше автомат. Самолетът все още се движеше, бързо напредваше. Тя се облегна на стената, замаяна, и затвори очи, чувствайки слабост. О, господи! Ако някой от тях имаше ракетно устройство? Всички щяха да загинат, Уил щеше да умре заради нея, както и тези мъже. Самолетът щеше да се разпадне или да изгорят живи. Вече се движеха твърде бързо за хората на земята. Погледна навън и видя, че са далеч назад...

Самолетът излетя. Мелиса имаше чувството, че цялото ѝ тяло и дишането ѝ е на пауза. Погледна войниците, които седяха около нея. Бяха вперили погледи в коленете си или напред. Изглеждаха напълно безразлични. Един хлапак дъвчеше дъвка. Как можеха да бъдат толкова спокойни?

Самолетът се издигаше все по-високо, по-рязко, отколкото пътническите. Пилотът не губеше време. Стомахът ѝ се разбунтува при бързото набиране на височина.

Погледна Уил. Беше извърнал глава на носилката, гледаше към нея. Мелиса не можа да разгадае изражението му.

— Не биваше да се връщаш — каза той. — Казах ти да бягаш, по дяволите!

Беше добре. Щеше да се оправи.

Тя изсумтя. Вече бяха високо в небето, над облаците, и далеч от летището. В безопасност. Изведнъж усети гадене. Отчаяно преглътна, не искаше да повърне. Кръвта пулсираше в главата ѝ. Чувстваше се замаяна. Пред очите ѝ заиграха петна, зави ѝ се свят и припадна.

Мелиса почти не усети кацането. Беше замаяна, сънena. Чу гласа на Уил, няколко думи, и отново загуби съзнание. Нечии ръце я взеха и отнесоха отпуснатото ѝ тяло някъде. Опита се да раздвижи крайниците си, но не я слушаха. Отново заспа. След малко се озова на задната седалка на кола, завита с меко кашмирено одеяло. Уил благодареше на някого. Той бе там, с нея. Отпусна глава на рамото му и силното му тяло ѝ даде опора. Поспа още малко.

Когато очите ѝ се отвориха, колата минаваше по огромен висящ мост. Смутено се раздвижи, опита се да се съсредоточи. Под тях имаше вода, много широка река. На далечния бряг се виждаха небостъргачи.

Мелиса се огледа. Возеше се в лимузина, дълга кола със сребристосиви кожени тапицерии, облежната на единия прозорец. Коленете ѝ бяха завити с тъмносиньо одеяло. Уил Хайд седеше в другия край на седалката и говореше по мобилния си телефон.

— Почакай. Пак ще ти се обадя — затвори телефона. — Добре дошла отново. Как си?

— Къде сме?

— Влизаме в Манхатън.

Тя примигна.

— Толкова дълго ли съм спала?

— Припадна, а после те упоиха.

— С какво?

— Съвсем безобидни опиати. Освен това самолетът беше изключително надежден, а войниците — от елитна част. Не можеха да позволят да узнаеш плана на полета и да видиш някои неща в самолета. Реших, че лек опият е за предпочитане пред превръзка на очите. Освен това кацнахме във военна база.

Искаше ѝ се да възрази, но опиатът все още действаше. Може би нямаше смисъл.

— А ръката ти?

— Момчетата ми сложиха инжекция и я пристегнаха. Зашиха ме, когато кацнахме. Добре е.

— Имаше толкова много кръв.

— Нищо страшно. Важното е, че мога да свивам всички пръсти, виждаш ли? — Уил сви юмрук. После смръщи вежди. — Мелиса, ти се

върна за мен.

— Беше паднал на земята. Можеха да те убият.

— Свикнал съм да поемам рискове. Аз съм войник.

Мелиса тихо се засмя.

— Ти си банкер, Уил.

Той не обърна внимание.

— При тази бъркотия, в каквото и да сме се забъркали, трябва да бъдеш готова да ме слушаш. Искам те жива.

— Не можех да стоя там и да гледам как умираш.

Изражението му стана малко по-благосклонно.

— И какво можеше да сториш, за да спреш това? Имаше ли оръжие? Каска или бронежилетка, натъпкана в чантата ти?

Тя се изчерви.

— Майната ти, Уил Хайд.

— Беше мил жест.

Не каза нищо. Не биваше да дава воля на емоциите си в този миг. Смени темата.

— А сцената на летището? Какво ще стане сега?

— Ще се тревожим за това, когато му дойде времето. Съгласна ли си?

— Добре. Къде ме водиш сега?

— В охраняваното жилище, за което ти казах. Мелиса, искам да правиш точно каквото ти кажа ден-два. Никакви обаждания, входящи или изходящи. Ще ти оставя кодиран мобилен телефон за връзка само с мен. Не го използвай за друго.

— Добре.

Явно за него бе облекчение да обсъждат практически подробности и това я вбеси.

— Ще ти изпратя някои неща в апартамента. Дрехи и прочие. Вече е зареден с храна. Ще ти донеса и нещо прясно. Не поръчвай доставки и, за бога, не излизай за каквото и да било — тя кимна. — Виж, знай, че ти се струва като затвор, но няма да бъде задълго. Само няколко дни, докато разнищя тази история. Кой го прави, защо и как да те защитим — забеляза недоумението ѝ, наведе се напред и издърпа чекмедже от долната част на седалката пред тях. Беше минибар, осветен от много малки лампички, с кристална гарафа с уиски, джин, шейкър и бутилки минерална вода. — Искаш ли питие?

— Само вода.

Наля ѝ газирана, сложи лед от кристална кофичка и резен пресен лайм. Мелиса отпи. Беше толкова приятно. Шумоизолираща преграда ги отделяше от шофьора.

— Благодаря — промълви тя.

— Апартаментът е мансарда. Ще имаш много светлина. Има книги, голям телевизор. Няма компютър. Извинявай, но с компютър могат да те засекат.

— Не е голям проблем — Мелиса се замисли за миг. — Има ли уреди за фитнес?

Уил повдигна вежди.

— Сериозно си се заела.

— Напълно. Не знам колко дълго ще трябва да бягам.

— Има напълно оборудвана фитнес зала и басейн в сутерена, но не искам да прекрачваш прага на апартамента — Уил извади телефона си и набра. — Лиън, обаждат се Уил. Да. Добре, благодаря. Виж, можеш ли да изпратиш комплект гири и бягаща пътечка в апартамент В? И няколко DVD-та с аеробика. Пилатес. Оливия ги искаше. Да, сега. Благодаря. И се погрижи във фойето да няма никого. Идвам след десет минути и искам да бъдем сами. Отпрати охраната. Ще ти кажа кога да ги повикаш отново — затвори. — Това са подходящите неща за теб. Препоръчвам пилатес за гъвкавост.

— Не съм чувала — каза Мелиса.

— Използваш силата на собственото си тяло. Можеш да тренираш, когато няма уреди наблизо.

Мелиса преглътна.

— Ще опитам всичко.

Уил остана мълчалив за миг.

— Дано не се наложи да бягаш цяла вечност.

Тя сви рамене.

— Отсега нататък, каквото и да стане, винаги ще бъда готова да бягам.

Очите му дълго се взираха в нейните и тя извърна глава. Това беше агония. Желаше го. Разбира се, може би бе първична страст, естествена реакция на животозастрашаваща ситуация. Трябваше да се затвори в онзи апартамент, далеч от него. Да го остави да се завърне при годеницата си и големите пари. Нейната надежда бе програмата за

защита на свидетели, знаеше го. Никога вече нямаше да види Уил. Той щеше да се ожени за приятелката си и да бъде щастлив. Трябваше да го забрави, бързо.

— Зная — каза той.

— Там няма достатъчно дълго помещение за тренировки по стрелба, нали? — опита се да се пошегува тя.

— Не че е невъзможно, но би породило доста коментари — той се усмихна. — Когато излезеш, ще те науча.

Мелиса се обърна назад, когато Уил застана зад нея. Силните му гърди се притиснаха към гърба ѝ. Мускулестите му ръце обгърнаха крехките ѝ рамене, пръстите му се преплетоха с нейните, сякаш ѝ помагаше да натисне спусък.

Беше толкова секси сцена.

— Не, благодаря — упорито възрази тя. — Предпочитам да си наема инструктор.

— Аз съм много добър стрелец.

— Не ти липсва самоувереност, а? — сопна се тя. — Няма винаги да бъдеш до мен, нали? Трябва да се науча да се справям сама. Не бива да ставам зависима от теб.

— Огън момиче — отбеляза той и я обзе ярост, когато видя едва сдържаната му усмивка.

Мелиса прехапа устни, обърна гръб на Уил Хайд и се загледа през прозореца.

Откара я до анонимно изглеждащ небостъргач на Ъпър Уестсайд. Имаше гладки гранитни странични стени и по нищо не се отличаваше от съседните сгради. Никой не им обърна внимание. Покрай тях мина кореец с костюм. Мелиса вървеше с наведена глава, сивкавокафявите ѝ коси се спускаха пред лицето ѝ. Уил я побутна към асансьор. Доближи глава до нейната.

— Стой наведена. Има камера.

Деветдесет секунди се взира в лъскавия месингов под, докато експресният асансьор ги отнесе до върха на небостъргача. Сигурно бе доста висок, ушите на Мелиса запукаха. Вратите се отвориха и бе доволна, че най-сетне ще излезе. Озоваха се на малка площадка.

Неволно се огледа, търсейки стълбището. Беше точно до асансьорите. На етажа имаше две врати.

— През тази се излиза на покрива, за поддръжка. Може да чуваш работници да влизат и излизат. Не обръщай внимание. Тази сграда има най-надеждната охранителна система. И съм назначил охранители на всеки етаж, най-добрите. Някои са бивши агенти на „Мосад“. Има и трима от специалните части.

— Сигурно ти излиза скъпо.

— Така е — той извади малък ключ и отвори другата врата. — Временният ти дом.

Мелиса огледа жилището, когато Уил затвори вратата след нея. Не успя да запази хладнокръвие и зяпна от удивление.

Едва ли подходящата дума бе просто „апартамент“. Заемаше целия последен етаж на сградата. От антрето се влезаше в приемна, по-голяма от първия етаж на бащината ѝ къща, обзаведена в минималистичен стил — ниски мебели с кожени тапицерии, стъклени масички, раздвижени етажерки. На едната стена имаше огромен телевизор. Мелиса колебливо пристъпи напред. През отворена врата надникна в главната спалня; кралска спалня, китайски шкафове и гардероби антики и самостоятелна баня с гигантска вана и отделен душ.

— Има още една спалня от другата страна, до кухнята — каза Уил. — Ела да ти я покажа.

— Добре.

Мелиса се изчерви, не знаеше накъде да погледне. Вече бе разбрала, че Уил е много богат, но бе ужасно смущаващо да се сблъска с този факт по такъв начин. А това дори не бе домът му. Беше само един от многото апартаменти, които притежаваше.

Кухнята беше просторна и внушителна, с уреди с блясък на матирана стомана, лъскав под от черен мрамор и шкафове от модерния гладък орех. Беше като кухните от списанията за вътрешен дизайн, помисли си тя, където скриват дръжките и човек не може да разбере къде са прибрани чашите.

Разпита къде се намира всичко. Той със смях ѝ показа. Имаше стоманена плоскост, която се оказа хладилник, орехова стена се плъзгаше и зад нея се откриваше ниша за охлаждане на вино и кош за

плодове. Имаше дори истински старомоден долап и всичко, което би могла да поиска.

— Стъргало за индийско орехче? — попита тя на шега.

Изненадан, Уил благоволи да се засмее.

— Да, има. Тук. А тук — издърпа подвижен рафт с половинметров стелаж за подправки, — има няколко пресни индийски орехчета.

Мелиса се засмя. Поклати глава. Изпитваше облекчение, че е жива и може да се шегува с него за индийското орехче.

— Уил... — изпита импулсивно желание да го каже. Просто да го каже, за да престане да се чувства неловко. — Постигнал си много, натрупал си цялото това състояние. Поздравления. Искрено се радвам за теб. Заслужаваш да бъдеш щастлив — преглътна с мъка. — Сигурно Оливия е чудесно момиче, надявам се да ти донесе щастие. И... каквото и да се случи отсега нататък...

— Мелиса...

— Не, моля те, остави ме да довърша. Толкова съм ти благодарна, че дойде да ме измъкнеш и спаси живота ми. Съжалявам, че пострада.

— Няма нищо — Уил се приближи и тя не можа да разгадае мрачното му изражение. — Мелиса, никога не бих допуснал някой да те нарани — нямаше никакво колебание. — Аз... — телефонът му звънна. Погледна го. — Оливия е — мигът бе отминал. Магията бе изчезнала. — Трябва да вървя — Уил извади мобилен телефон от джоба си и го сложи върху мраморен плот малко смутено. — Номерът ми е на бързо избиране на единицата. Нагласен е така, че само аз мога да се обаждам, можеш да вдигнеш, без да се боиш. В гардероба има дрехи за теб, обувки. Фитнес уредите са ето там — посочи. — Има големи прозорци, но можеш спокойно да заставащ до тях, защото стъклата са затъмнени като на лимузина. Не вдигай никой от другите телефони. Тръгвам, трябва да се обадя на няколко места. Ще се опитам да разбера какво става, мамка му. Нали ще се справиш?

— Разбира се — отвърна Мелиса и се усмихна насила. Малкият ѝ син куфар от Холандия бе зад него, в коридора, жалък, самотен. — Не бързай. Не очаквам да ми се обадиш скоро.

Той се приближи, сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще те държа в течение.

Очите му плъзнаха поглед по лицето ѝ, сякаш щеше да каже нещо, да направи нещо. Но той се поколеба и извърна глава. После се завъртя на пети и излезе от апартамента. Най-сетне вратата се затвори и Мелиса остана съвсем сама.

Не помръдна от мястото си в продължение на няколко минути. Ако имаше сълзи, отказваха да бликнат. Беше сама, както бе искала. Върна се до входната врата за куфара. Влезе в главната спалня и започна да разопакова багажа. След това щеше да се изкъпе и да си легне. Важно бе да поспи, докато отмине действието на опиатите.

После, реши Мелиса, щеше да се качи на бягащата пътека. Защото разкошната обстановка не можеше да я заблуди. Беше в охранявано жилище и не бе престанала да бяга.

[1] Спрете тук, тук е добре (хол.). — Б.пр. ↑

[2] Тук? Сигурни ли сте? Летището е натам (хол.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът на Оливия Уортън звънна в спалнята. Така я стресна, че изпусна изящната стъклена чаша със зеленчуков сок на лъскавия кухненски под.

Щракна с пръсти на домашната помощница, която мина покрай нея.

— Бързо, почисти това.

— Si, senora.

Телефонът в спалнята. Беше Уил, така й се обаждаше. Само той имаше номера. О, господи! Идваше си у дома!

Сърцето й се разтуптя като на ученичка. Джак Сансън не бе намерил абсолютно нищо, никакъв начин да се свържат с него. Бе започнала да се страхува, че е мъртъв. А сега й се обаждаше.

Оливия хукна натам, въпреки тънките като игли токчета на обувките си „Кристиан Лубутен“. Можеше да бъде пъргава, когато пожелае. Отпусна стройното си гъвкаво тяло върху сатенената покривка на седефенобялото им легло и грабна слушалката.

— Ало? — почти извика тя.

— Ливи — каза той, — аз съм.

— Уил. Къде беше? Добре ли си?

— В Европа. Добре съм.

— Изпаднах в паника, Уил. Джак също е в паника. В „Проспект“ са полудели...

— Джак и „Проспект“ могат да почакаат, за бога.

Оливия бързо се опомни. Не биваше да се държи, сякаш е безкрайно загрижена за съдбата на банката му.

— Къде си сега? Липсваш ми, Уил. Побърках се. Непрекъснато се питах...

— В Манхатън. Обаждам се от автомат. Идвам, трябва да стигна след десет минути. Ще ти кажа всичко, което мога — Уил въздъхна от другата страна на линията. — Дълга история, Ливи.

— Имам достатъчно време — ласкаво каза тя. — Побързай, скъпи.

Затвори, остави слушалката и се изправи в спалнята, обзета от нерешителност. Този тоалет не бе подходящ, малкият костюм „Шанел“, с който бе отишла на обяд с Емили Дразнър. С него изглеждаше като светска лъвица, не като секси мацка. Помощ! Имаше само десет минути. Оливия затръшна вратата на спалнята, втурна се в огромния гардероб и трескаво затършува по рафтовете. „Спокойно, каза си тя. Имаш страхотен вкус.“ Инстинктивно грабна малка лятна рокля „Емпайъруейстед“ на Армани, жълта, памучна, с бродерии на пеперуди. Беше измамно секси, защото дължината бе класическа, но прилепваше към гърдите ѝ. Късо ефирно сако от кремаво жарсе, което подчертаваше тена ѝ. Посегна към косите си, внимателно отстрани всички фиби с диаманти, изкусно поставени от личния ѝ фризьор Джанфранко, и остави гарвановочерните си коси да се разпилеят свободно по раменете ѝ, както Уил ги харесваше. Аромат? Обожаваше своя „Ермес“. Чорапи... да. Извади чифт нови „Уолфордс“, плъзна ги нагоре по стегнатите си, изваяни прасци и ги прикачи към бледожълт колан с жартиери и памучни бикини, почти консервативни, ако не бе тънката прашка отзад. Хрумна ѝ гениалната идея да не слага високите си обувки. Вместо тях обу сладки бели сандали с равна подметка.

Направи пирует пред огледалото, което стигаше от пода до тавана. Идеално. Изглеждаше подобаващо за ролята на сексапилната съседка, неустоима и недостъпна. Уил Хайд не си падаше по откровената еротика. Бе чувала за много момичета, провалили връзките си с него с прекалената си настъпателност. Когато се издокарваше секси за Уил, тя винаги запазваше голяма доза загадъчност.

Бързо се наведе и вдигна от пода костюма си „Шанел“ и тънката лятна блуза и ги пхна в коша за пране. Имаше тубичка лубрикиращ гел, скрита в шкафчето с обувките ѝ. Оливия сложи съвсем малко. Уил беше доста надарен и понякога ѝ причиняваше болка. В началото на връзката им не ѝ бе нужен гел. Той беше силен, пламенен. Тогава отвърщаше, изживяваше наслада. Но постепенно, когато разбра кой е и какъв е и твърдо реши да се омъжи за него, парадоксално, стана по-трудно. Защото правеше всичко с ясната цел да го накара да ѝ предложи брак. Представянето ѝ в леглото бе част от важен тест.

Трябваше да се старае, да полага усилия да му достави удоволствие и това я караше да се чувства нервна.

Не се бяха виждали от няколко дни. Уил беше страстен мъж. Почти я плашеше. Поне сега нямаше да я боли и по-важно — той нямаше да разбере, че е напрегната.

„Добре, помисли си Оливия. Готова съм. Няма причина да бъдеш толкова нервна. Вече ти направи предложение. В ръцете ти е.“

Нямаше да му каже нищо, абсолютно нищо за посещението на Джак Сансън. Проклетият Джак. Голяма работа, че...

Мислено се върна назад към идването на Джак в къщата. Беше я обсипал с комплименти за тоалета и вкуса ѝ. Очите му ѝ се усмихваха одобрително. Беше много благодарна. Поласкана. Широко усмихнат, той безсрамно флиртуваше с нея. Когато си тръгна, с празни ръце, след като прегледа компютъра и бюрото на Уил, Оливия съжаляваше. Остана загледана след него...

Внезапно осъзна, че се е замечтала, и виновно прогони тези мисли. Разбира се, че не би искала да има връзка с Джак Сансън. Може би бе по-разумен от Уил. Не би я оставил сама за дни, без да ѝ се обади, но какво от това? Той работеше за Уил. Имаше десет процента, Уил имаше деветдесет. Момиче като нея не би се задоволило с втория в...

— Хей!

Оливия издаде тих вик, подскочи. Завъртя се на пети и застана срещу вратата. Уил стоеше там по риза и панталон. Имаше някаква превръзка високо на дясната ръка. Изглеждаше уморен, много уморен.

— Господи! — промълви тя с писклив глас. — Изплаши ме!

— Извинявай, бебчо.

Бибчо. Думата бе голяма утеха за нея. Все още я желаше. Все още я обичаше. Малката му екскурзия до Европа не бе проява на страх от обвързване.

Оливия се втурна към него, прегърна го и старателно гланцираните ѝ устни се разтвориха за целувка, езикът ѝ се плъзна към неговия...

— А... — Уил направи гримаса и се отдръпна. — Скъпа... не точно сега.

— Не сега?

Тя залитна и падна назад.

— Боли ме ръката. Простреляха ме. Нищо сериозно, ще се оправя — обгърна талията ѝ с лявата си ръка. — Искам да изчакам ден-два.

— Аха — тя нацупи устни, за да прикрие облекчението си. Едва сега думите му достигнаха до съзнанието ѝ. Широко отвори очи. — Почакай. Простреляли са те?

— Не се тревожи за това.

— Тревожа се. Може ли да видя?

Уил дръпна ръката си назад.

— Имай ми доверие, аз съм лекар — пошегува се Оливия и изпита облекчение, когато той се усмихна.

— Вече получих медицинска помощ. Дълга история, Ливи. Късно е. Ще ти разкажа на вечеря.

— Добре. Романтична вечеря, звучи чудесно — щом не бе пострадал, Оливия можеше да бъде веселото, бърливо момиче, което той толкова харесваше. — Къде ще отидем — глезено попита тя. — На Двадесет и първа? В „Жан-Жорж“? „Маса“? Може би „Льо Бернадин“? Не съм ходила там от доста време. Чух, че в момента имали божествено прасковено суфле.

Лицето на Уил помръкна.

— Искаш да вечеряме навън?

— Не, ако ти не искаш — побърза да се поправи Оливия.

— Прекарах няколко тежки дни. Може би е по-добре да си останем у дома. Точно сега искам само да бъда с теб, Ливи.

Тя се разтопи, целуна го по бузата.

— О, разбира се, скъпи. Ще кажа на готвача да приготви нещо скромно. Какво ще кажеш за... — в момента не се сещаше за любимите му ястия. — Какво ще кажеш за хубава пържола, малко пържени картопки на тънки резени и салата? И бутилка „Марго“.

— Добре — Уил седна на леглото. — Още по-добре, защото ще стане бързо. Кажи му, че искам моята да бъде алангле.

— Разбира се. Ще я донесат след двадесет минути.

— Чудесно — Уил потърка очи. — Изглеждаш страхотно, Лив. Почакай да взема душ и да се преоблека. Бях в самолет почти цял ден. Ще ти разкажа всичко на вечеря, става ли?

Изгаряше от любопитство, но тръсна коси и съблазнително се усмихна. „Не спори, не разпитвай.“ Това бе нейното правило номер

едно.

— Идеално, скъпи.

Свещите трептяха в малката трапезария, която Уил бе поръчал да построят на терасата с изглед към красивата градина с висока ограда. Едната стена бе изцяло от стъкло, а останалите с дъбова ламперия. Беше достатъчна за четирима и до нея се стигаше през спалнята. Официалната трапезария на долния етаж бе внушително помещение, използвано главно за благотворителните им приеми. Тук идваше Уил, когато искаше романтична вечеря, без да излиза от дома си.

Свещи от пчелен восък, свещници от масивно сребро, ирландски ленени салфетки и фин порцелан — всичко бе подредено безупречно. Оливия бе наредила на готвача да донесе вечерята на количка с малки затоплящи плочи и бе освободила персонала. Сама наля водата и виното и внимателно помогна на Уил да си сипе от храната, навеждайки се пред него така, че да може да огледа добре гърдите ѝ.

— Изглеждаш по-добре — отбеляза тя, докато отрязваше малко парче от пържолата му.

Беше невероятно апетитна. Готвачът му използваше телешко филе „Кобе“, мариновано в бира, и никога не го печеше секунда повече, отколкото трябва. Уил лакомо нападна своята и хрупкавите пържени картофи, съвършено топли и сухи. Разбира се, Оливия никога не би докоснала подобна въглехидратна храна. За добрата външност бяха нужни усилия.

Уил завъртя виното в чашата си и се загледа в него. Оливия кокетно го бе наляла. Винаги се бе възхищавал на женствената ѝ грация. Изглеждаше безупречно, като противоположност на уморената, естествена Мелиса. Косите на Ливи бяха издухани със сешоар, прелестни, гарвановочерни с шоколадови и карамелови оттенъци. Тоалетът ѝ бе абсолютно съвършен, момичешки, но елегантен, и идеално подчертаваше гърдите ѝ, без да е твърде очевидно. При Оливия Уортън нямаше нищо очевидно. Ноктите ѝ бяха оформени и лакирани с френски лак, веждите закачливо извити. Беше сложила подходящи евтини обувки, малко нежнорозов руж, спирала на миглите, неутрални сенки на клепачите и гланц на устните.

Можеше да бъде оприличена на грижливо поддържана американска роза: свежа, прелестна и съвършена във всяка частица от тялото си. Ако някой от бизнес партньорите му влезеше в стаята сега, Уил би се почувствал горд, че Оливия е неговото момиче. Подозрително я огледа от главата до петите. Беше ненадмината по красота и изтънченост, но дали го обичаше заради самия него? Или заради парите му?

По малко от двете, заключи той без огорчение. Оливия Уортън беше красавица от добро семейство. Самата тя имаше поне два милиона. Нормално бе да се среща с богат мъж. Беше едно от най-привлекателните момичета в светските среди, преследвана от няколко желани ергени, когато бе решил да пофлиртува с нея. Но бе избрала него. Както и да е, Уил не се смяташе за наивен. Една жена не можеше да отмъкне парите на един мъж, освен ако бяха наследени. Сам бе натрупал тези пари, което доказваше значимостта му в днешната хормонална джунгла. Беше ловецът, способен да убие най-големия мамут. Не се сърдеше на жените, които намираха богатството му за привлекателно. Оливия беше като него, в известен смисъл. Преследваше най-ценния трофей на хоризонта.

Тя имаше чувство за хумор, беше мила и женствена.

Тогава какво го караше да се чувства така неловко?

„Трябва да се стегнеш, каза си Уил. Не се предавай на носталгия. Хареса ти да закриляш Мелиса, признай си. Хареса ти да се върнеш назад към онези дни, когато първата ти грижа беше хлябът за следващия ден, а не поредната сделка.“ Разбира се, част от това се бе предала и на момичето.

„Ето я Оливия. Тя е по-млада, по-стройна и по-добре поддържана от Мелиса Елмет. И те слуша, без да се противи, не се мръщи и не спори. Разбира новия ти свят, както Мелиса никога не би могла. Отзивчива е в леглото, макар и не така страстна, както в началото, и ще бъде идеалната домакиня... Стига си се бавил. Време е да купиш онзи пръстен.“

— Кажи ми как един мъж може да получи огнестрелна рана в ръката? — закачливо попита Оливия.

Даде ѝ знак да седне и тя го направи и отпи малка глътка от хубавото вино. Оливия пиеше, за да му прави компания, но бе

обсебена от мисълта да внимава. Никога не я бе виждал пияна или дори замаяна.

— Ето какво се случи — Уил си пое дъх. — Направи ми услуга и изслушай цялата история, без да задаваш въпроси, моля те. Мисля, че ще ме разбереш по-добре, когато чуеш всичко.

Тя кимна и се усмихна.

— Добре, скъпи.

Уил ѝ разказа, спокойно, доколкото можеше, всичко, което не бе опасно да узнае. Само най-важното, но истината. За ранния си брак и как Мелиса го бе анулирала, за обучението си в армията и работата си за тайните служби. За случайната си среща със сър Ричард малко преди смъртта му и подозрението си за връзка с останалите убийства.

— Реших, че тя е в опасност. Не можех да я оставя да умре, заради онова, което някога означавахме едни за друг — видя леката гневна гримаса, която се появи на лицето на Оливия. Явно отчаяно искаше да каже нещо. — Какво има?

— Значи все още си я обичал... поне малко?

— Не — Уил бе доволен, че може да го заяви категорично. — Изобщо. Бях загрижен за нея, което е различно. Много различно. Била е сгодена за мъжа, когото са застреляли.

Оливия присви устни. Очевидно не смяташе, че един мъртъв професор, едва свързвал двата края, може да бъде конкуренция на красив и жив милиардер.

— Хубава ли е, Уил?

Отново можеше да каже истината.

— Не може да се сравнява с теб, скъпа. Дори не е в твоята категория.

Този път се почувства виновен заради нелоялността си към Мелиса, но какво, по дяволите? Тя го бе наранила, а и не беше тук да чуе преценката му.

— Какво си помисли... имам предвид, когато я видя отново след толкова дълго време?

Оливия би могла да стане адвокат. Повечето мъже не биха издържали на подобен кръстосан разпит. Веднага бе напипала емоционалната жилка.

— Помислих си... колко измъчена изглежда — Уил срещна погледа на годеницата си. — Ако искаш истината, изпитах само

съжаление.

— Аха. Добре — резкият тон на Оливия го изненада. — Трябвало е да остане омъжена за теб. Проиграла е шансовете си.

— Стреляха по нас, пред хотела.

Оливия закри уста с нежната си ръка.

— Преследваха ни из Лондон, успях да я измъкна невредима. Заведох я в Белгия с влак, после с автобус до Ротердам. На следващия ден ни откриха на летището. Тогава ме простреляха. Но е само повърхностна рана, няма за какво да се тревожиш. Хванахме чартърен полет до дома — излъга той. — Вече е в безопасност. Трябва да открия кой иска да я нарани, да видя дали ще ги накарам да се откажат. Ако не успея, да й осигуря трайна безопасност. Ще отнеме не повече от месец, но не искам да бъде изложена на риск — изрече последното много решително. Оливия трябваше да разбере, че няма смисъл да спори с него. — Това е всичко, което мога да ти кажа, скъпа. Не искам никой, освен мен да знае къде е и в какво положение е. Онези хора по петите ѝ бяха доста сериозни. Най-добре е и ти да нямаш представа, така че за последен път разговаряме на тази тема.

Оливия прехапа устни до болка.

— Ще ти кажа, когато Мелиса се устрои на безопасно място. За да знаеш, че е приключило.

— Добре — Оливия повдигна пръстите си с френски маникюр в нехаен жест. — Отседнали сте в хотел в Ротердам. В отделни стаи ли?

— Спахме в едно легло, за по-сигурно. Не се безпокой. Дори не съм я докоснал. Нямах желание — дали последното бе истина? Уил прогони този въпрос. — Леглото беше голямо.

Оливия сведе поглед към масата за миг и сърцето му се сви, когато видя насълзените ѝ очи.

— Стига, скъпа. Тя е просто приятелка, чийто живот беше в опасност — протегна ръка над масата и Оливия послушно подаде своята. — Утре няма да купя годежен пръстен от „Тифани“ за нея.

Оливия вдигна глава. Влажните ѝ очи заблестяха от радост.

— Наистина ли?

— Разбира се. Нали обещах? — Уил искаше да бъде щастлива. — Не е много романтично така, но можеш да дойдеш с мен, ако искаш да си избереш.

Тя плесна с ръце като дете, с искрена радост.

— О, скъпи! Благодаря!

Жените бяха странни същества, помисли си той с умиление. Толкова дребни неща ги правеха щастливи. Ново бижу, нова рокля. Уил си купуваше маркови костюми и скъпи часовници, но никога не можеха да го зарадват толкова. Бяха просто необходимост. Но ако фактът, че ще ѝ подари пръстен, носеше щастие на Оливия, и той бе доволен.

Беше неин. Мелиса я караше да се чувства нервна и разстроена. Бе станала неспокойна заради това момиче, помисли си Уил, момичето, което се бе омъжило за него, а после го бе зарязало, разбило сърцето му и оставило незаличима рана в душата му за повече от десет години. Мелиса, която не можеше да ѝ съперничи по красота, изтънченост и каквото и да било. Освен, може би, интелигентност, смелост и...

Както и да е. Той хвърли поглед към градината си, ярко осветена от малки прожектори. Мелиса заслужаваше закрилата му, нищо повече. Беше го наранила жестоко. Оливия Уортън мислеше само как да му достави удоволствие, а най-голямата ѝ амбиция бе да стане негова съпруга.

— Когато се навечеряме, обади се в „Ню Йорк Таймс“ — до ден-дневен не бе започнал да нарича вестника „Таймс“. — Обяви годежа.

Оливия изпищя от радост. Побутна стола си назад, скочи, изтича при него и обсипа лицето му с целувки, внимавайки да не докосне пострадалата му ръка.

— О, Уил, благодаря ти. Ти си прекрасен. Обичам те — още една целувка. — Оздравявай бързо — замърка тя. — Искам те в леглото. О, скъпи, ще те направя толкова щастлив. Кълна се.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса свали четирикилограмовата гира със зачервено от напрежение лице. Бе плувнала в пот, косите ѝ бяха сплъстени. „Достатъчно, достатъчно.“ Бавно започна серия странични напади и леки движения от кикбокс за разпускане, докато телесната ѝ температура се нормализира. След изтощителна тренировка човек не биваше изведнъж да спира да се движи. Беше го научила от фитнес DVD-тата в апартамента.

Само след два дни вече усещаше тялото си по нов начин. Мелиса нямаше почти никакви други занимания. Беше си съставила сурова тренировъчна програма. Всеки ден прекарваше по час на бягащата пътечка, сутрин и вечер. Предобед вдигаше гири, а в ранния следобед използваше силови техники от Пилатес. При достатъчно дълги периоди на възстановяване можеше да тренира почти неограничено. Времето, прекарвано в тичане, бе блаженство. Бягащата пътечка бе сложена с лице към прозореца, през който се откриваше изглед към стоманено-стъклените великани на Манхатън и миниатюрните коли, пълзящи в подножието им. Докато уморените ѝ крака и тяло следваха ритъма, сърцето ѝ изтласкваше свежа кръв, всичките ѝ тревоги и главоболия избледняваха и за известно време нямаше нищо друго, освен небето, града и нея.

Пулсът ѝ се успокои, стана нормален. Мелиса се наведе, както бе показано на диска, и премина към дълга серия разтягания. Нямаше смисъл да бърза с която и да е част. Целта ѝ бе да се стегне и да влезе във форма възможно най-скоро. Трябваше да избягва контузии.

Мускулите на прасците и бедрата ѝ приятно се разтягаха. Сега бе спокойна, дишаше нормално. Насладата, която изпитваше след тренировка, започна да нахлува в тялото ѝ, не опиянение, а просто силно чувство на удовлетвореност. Вкопчи се в него. То ѝ помагаше да запази разсъдъка си, прогонваше тъгата, която таеше в себе си, откакто Уил бе излязъл от апартамента. Влизането във форма сега бе мисия, нещо, което можеше да постигне дори затворена в този апартамент.

Връщаше ѝ донякъде чувството за контрол. А през тези объркани, страховити дни контролът бе нещо, от което се нуждаеше.

Върна се в хола, отпусна се на дивана и включи огромния телевизор с дистанционното. Сапунени сериали, местни новини, комедийни скетчове. Бързо ги прехвърли. Бейзболен мач. Докато стоеше в този капан, най-сетне бе започнала да разбира бейзбола. Отначало беше успокояващ шум, само за фон. После бе започнала да изучава правилата. Но точно сега не бе в настроение за бейзбол. Нещо леко. Нещо сладникаво. Нереалното бе добре дошло, когато бе затворена в луксозна мансарда, охранявана от бивши войници на „Мосад“ с пистолети, и се страхуваше за живота си. Мелиса превключи на канала за светски новини. И дъхът ѝ секна.

Уил бе там, на екрана срещу нея. Пристигаше на някакво светско събитие, стъпвайки върху червен килим, с черен костюм и вратовръзка. Погледът ѝ се плъзна към ръката му. Превръзката бе скрита под ризата му много дискретно. В новинарските емисии не бяха съобщили нищо за нея и Уил, нищо за инцидента на летището в Ротердам. По някакъв начин той се бе погрижил да не се разчуе.

Изглеждаше елегантен и красив. Мелиса си представи силните му мускули, скрити под колосаната бяла риза и смокинга. Предпочиташе да го вижда по прашна тениска, под която се открояват гръдните мускули и бицепсите му. Един поглед бе достатъчен, за да събуди в сърцето ѝ неудържим копнеж. Пое си дълбоко дъх, за да разсее пронизващата болка.

Но стана още по-мъчително. До него стоеше невероятно красива жена. Мелиса остана с поглед, втренчен в нея, поразена. В сравнение с нея тази жена бе като кукла: крехка и стройна, висока не повече от метър и шестдесет и пет. Имаше лъскави, катраненочерни коси, прихванати отзад с бляскава диамантена шнола. Шикозна рокля, обшита със златни пайети, ласкаво докосваше кожата ѝ със златист загар. Краката ѝ почти не се виждаха под дългата до земята пола. Стискаше златиста чантичка с тънка верижка и лъчезарно се усмихваше с внимателно изрисуваните си алени устни. Спокойно можеше да съперничи на повечето супермоделки в своите среди. Мелиса отмести влажните си коси от пламналото си лице. Невъзможно бе да си представи това момиче с гири в ръце. Навярно поддържаше

форма с балет или по няколко дължини в басейн. Не би се потила и пъшкала като нея и едва ли би си приготвила спагети за обяд.

— Ето ги и двамата щедри спонсори на градския благотворителен прием за борба със СПИН „Червена панделка“ — прочувствено заговори репортерката. Беше блондинка с ексцентрична прическа. — Милиардерът Уил Хайд, отдавна смятан за един от най-желаните ергени, и очарователната Оливия Уортън. Здравейте, чух, че днес сте съобщили страхотна новина, истина ли е?

Насочи микрофона напред. За миг на Мелиса ѝ се стори, че видя гримаса на лицето на Уил, проблясък на негодувание, но може би просто така ѝ се искаше. Оливия, поне, нямаше подобни задръжки. Приблужи се към микрофона със сияйна усмивка и отмести поглед от репортерката към камерата. Сякаш гледаше през екрана право към Мелиса.

— Да — каза тя. Говореше задъхано, с висок глас, изтънчен акцент и момичешка предвзетост. — Благодаря за въпроса, Елиз, наистина имаме добра новина. Уил ми направи предложение и обявихме годеща — направи пауза, сякаш за по-силно въздействие. — Ще се оженим и страшно се вълнуваме.

— Уау! Това е страхотно! — пискливо възкликна репортерката. — А пръстенът? Може ли да го видим?

Оливия се засмя и леко порумения, но Мелиса я видя уверено да подава ръка. На третия ѝ пръст блестеше огромен диамант, масивен изсечен камък, и дори на изкуствената светлина на прожекторите зад репортерката личеше, че има цветен оттенък.

— О, господи! — извика репортерката. — Какво е това? Истински ли е?

— Жълт диамант — скромно отвърна Оливия. — От „Тифани“, разбира се! Вчера Уил поръча да гравират името ми, направиха го много бързо. Специално за мен.

— Колко карата е това нещо?

— Не съм сигурна... предполагам... близо дванадесет.

Мелиса изсумтя. Би се обзаложила, че момичето отлично знае теглото на камъка до три цифри след десетичната запетая, както и всичко, свързано с него.

— Невероятен е!

— Много е красив — съгласи се Оливия — и няма дори най-малка драскотина, което е чудесно. Стисна ръката на Уил. — Той е тооолкова мил с мен!

Уил се усмихна.

— Ще влезем ли, скъпа?

— Разбира се — Оливия нехайно махна с ръка на репортерката. — Извинете ме. Обичаме ви, приятели!

— И ние те обичаме. Оливия! Поздравления! Честито и на двама ви! Ето още една зашеметяваща влиятелна двойка — Доналд и Мелания Тръмп...

Уил и Оливия вече вървяха по червения килим, далеч от микрофоните. Вечерната рокля на Оливия бе с гол гръб и връзки на тила, а ръката на Уил докосваше талията ѝ. Докато си говореха, пръстите му нежно се плъзгаха по кожата ѝ.

Мелиса се почувства ужасно. Изключи телевизора.

Нямаше сълзи, защото нямаше смисъл. Стана и тръгна към банята. Уил се бе погрижил в огледалните шкафове за тоалетни принадлежности да има огромно разнообразие от козметика, включително и бои за коса във всички цветове. За кратко бяха обсъдили, че може би ще се наложи Мелиса да промени външността си. Вяло посегна към кутия кестенява боя. Щеше да боядиса косата си, нещо, което никога не бе правила. Бе готова да стори всичко, което би заблудило преследвачите. Край с мишия цвят. Отсега нататък щеше да бъде червенокоса. Всъщност не бе зле и да се подстриже. Грабна ножиците, преди да размисли, и намали дължината с доста сантиметри.

Важно бе да бъде напълно готова, защото Мелиса твърдо бе решила едно. Да се измъкне оттук и да замине далеч от Уил Хайд. Той щеше да я включи в програмата за защита на свидетели или каквото иска, но да бъде близо до него, да разговаря с него ден след ден, сега осъзна, че не би го понесла. Вече можеше спокойно да приеме фактите. Всъщност трябваше. Докато разклащаше пластмасовото шишенце и изстискваше боята със силен мирис върху главата си, открито призна пред себе си, че е нужно, за да превъзмогне мъката си по него и да продължи напред.

Уил се бе върнал и още веднъж отчаяно, безнадеждно се бе влюбила в него. Но нямаше да има милост. Нямаше начин да поправи

тийнейджърската си грешка. Може би някой ден той щеше да ѝ прости, но любовта бе изчезнала. Времето и разстоянието, преживяванията, парите, всичко ги разделяше. Ако той узнаеше, че го обича, щеше да си въобрази, че е заради парите. Днешният Уил Хайд бе загубен за нея.

Тази мисъл бе успокояваща. Мелиса втри боята в скалпа си, покри косите си с шапка за баня, уви ги в кърпа и седна да изчака. Идеята да я вземе за златотърсачка бе неприемлива. Много по-добре беше да бъде открито враждебна. Гордостта я накара енергично да прокара ръка по лицето си и да изтрие сълзите. Щеше да промени цвета на косата си, да тренира упорито и да чака. И да поразмишлява какво ще прави, след като напусне Ню Йорк, къде ще се скрие. Далеч от хората, които искаха да я убият. Далеч от Уил.

Уил беше в кабинета си у дома. Нетърпеливо погледна пейджъра си.

Отново му звънеше Джак Сансън. Понякога този човек ставаше адски досаден. Явно имаха нужда от Уил в заседателната зала на борда. Защото Сансън и другите директори, на които плащаше милиони, не можеха да управляват сами обществена баня, още по-малко банка.

Отново хвърли поглед към дисплея и отново се зарови в бележките си. За всеки, освен него, бяха неразгадаеми драскулки, стар стенографски код с произволно разчитане. Нямаше друг начин да бъде изтръгнат, освен старомодните мъчения, а Уил не възнамеряваше да допусне да бъде подложен на тях.

Мелиса. Баща ѝ. Дейвид Фел. Сенатор Елън Джоспин. Горката Мойра Дънууди, библиотекарката. Каква бе връзката? Защо бяха убити?

Кой го правеше?

Първо се съсредоточи върху втория въпрос. Струваше му се полесен. Уил имаше фотографска памет, нещо полезно и в банкирането, и в шпионажа. Запаметяваше всичко. Неведнъж бе превъртял и преповторил събитията от последните дни в съзнанието си като филм. Изстрелите в Лондон. Преследването. Силуетът с качулка сред тълпата. Мъжът в Ротердам, после и другите. Всяка случка му разкриваше нещо.

Започна с най-основното. Проблемът бе свързан с бащата на Мелиса. Тя не бе сторила нищо през живота си, с което да заслужи това, беше сигурен. Нямаше никаква връзка с Джоспин и Дънууди. Не, свързващото звено бе Ричард Елмет. С няколко телефонни обаждания Уил бе разбрал какво ѝ е оставил — почти нищо, къща с много дългове и незначителна сума след облагане с данъци. Познатият му, който се бе свързал с адвоката, бе докладвал за около четиридесет и пет — петдесет хиляди британски паунда. Може би това беше много, относително погледнато. Напоследък Уил боравеше с такива цифри, че бе загубил представа колко пари са солидно състояние за обикновения човек от улицата. Но нямаше никакво подозрение, че може да има нещо общо с наследството. Не си струваше някой да си прави труда за петдесет хилядарки. А ако имаше материален обект, като микрофиш или откраднати планове за ядрен реактор — обичайните предмети, заради които шпионите се преследваха из цял свят — нямаше да има нужда от убийство; вместо това щяха да започнат чести обири и една нощ най-ценното от офиса да изчезне. Може би отвличане на близък, за да принудят някого да издаде местонахождението. Потръпна при тази мисъл. Той бе обучен да издържа на мъчения и накрая убедително да дава фалшива информация. Няколко пъти му се бе налагало да прилага уменията си на практика. Миси нямаше подобна защита. Не би понесъл мисълта да бъде измъчвана.

Нито нещо ценно, нито пари. Не бе наследила имот със скрито находище на нефт или диаманти, на чието разработване би могла да попречи. Оставаше само информация, опасна информация. Човек убиваше, когато не желае никаква информация да бъде разпространена. Връзваше се.

Уил размишляваше упорито. Умът му обработваше данните като компютър, анализираше ги.

Първо: информация. Нещо, което тя знаеше или мислеше, че знае. Някакво сведение, до което Мойра и Елън Джоспин също бяха имали достъп. Остави тази част от пъзела настрана за по-късно. Бяха нужни факти, за да бъде подредена.

Второ: кой? Бяха богати, нямаше спор. Лесно бе да се наеме някой откачалник с пистолет, доста ревниви съпрузи го правеха. За да наемат професионалист, който може да открие Мелиса, регистрирана под фалшиво име в хотел „Виктрикс“, и добър стрелец, бяха нужни

пари. И не беше един самотен ловец. Поръчителите разполагаха със средства да изпратят оперативни агенти в Америка и Европа. Ключът бе Елън Джоспин. Ликвидирането на щатски сенатор беше невероятно трудно. Повечето професионални убийци не биха се захванали с подобна задача. Цялата мощ на ЦРУ и щатските тайни служби веднага би поела по петите им. Кой би искал подобна суматоха? Убийството на Джоспин говореше за някои неоспорими факти. Организацията, която и да бе, беше изключително богата и напълно безмилостна. Убиецът на Джоспин със сигурност не бе редови наемник, а опитен терорист, със световна репутация, правителствена мишена, дори на САЩ.

Това не даваше голям шанс на Мелиса Елмет, оксфордски академик.

От друга страна, стесняваше възможностите.

До днес нямаше напредък в разследването за Джоспин. Убиецът работеше невероятно чисто. Още нещо, което издаваше световна класа. Нямаше много такива убийци.

Имаше и още информация. Фактът, че някой ги бе причакал на летището в Ротердам. Не бе казал почти на никого, освен на близкия си приятел Чък Робъртсън от рейнджърите, с когото бе лежал в плен в йорданската пустиня. Не бе възможно да са получили сигнал оттам. Нямаше никой друг. Хотелът, разбира се, бе идеална възможност. Лицето му бе познато на много хора.

„Мисли, Уил, мисли. Проследи нещата отзад напред“, каза си той.

Тогава изтичане на информация от хотела, което означаваше, че имат средства да разпитат във всички хотели в района. Може би го бяха засекли в „Евростар“, когато за последен път бе използвал паспорта си. Отново подобно търсене на информация бе работа на...

... на държавните разузнавателни агенции.

Вълна от адреналин се разля из тялото на Уил. Пулсът му се ускори, по кожата му изби пот. Мелиса бе преследвана от държавна агенция. Доста неприятен извод. Спазаряването с тях рядко бе възможно. Почти нямаше смисъл да отстранява агентите им. Винаги имаше още и винаги още пари.

Като Терминатора, не преставаха да прииждат. Убиваш един от лошите, и веднага изпращат нови. Бяха безброй. А мишената имаше само един живот.

Внуши си, че трябва да бъде спокоен. Нямаше да допусне тя да умре. Още информация, трябваше му още информация. Отново превъртя преследването в съзнанието си, всеки миг...

Започна от първия куршум.

Силуетът, който бягаше по улиците. Скрит под качулка. Пъргав. Уил затвори очи, докато отново чу стъпките по лондонските улици.

Намери информацията в подсъзнанието си.

Преследвачът беше *жена*.

Уил едва не изскочи от кожата си. Господи, да. Женска. Силуетът и тихите, твърде тихи стъпки по настилката. Стъпките на бягащ мъж звучаха различно. Ядоса се на себе си, че не бе забелязал това по-рано. Вниманието му бе отвлечено от Мелиса, от емоциите. Глупава аматьорска грешка.

Не само негова, а и тяхна.

Едва ли в света имаше повече от пет жени топ килъри. Лесно щеше да я идентифицира. В телевизионните емисии бяха споменати няколко подробности за убиеца на Мойра Дънууди, просто намушкана с нож. Беше скрита под шапка и бе действала безшумно, но Уил би я разпознал само по фигурата. По-късно днес щеше да се обади до полицейското управление Плаза. Имаше страхотни връзки във всеки клон на правораздавателната система и всяка агенция — и във Великобритания, и в Щатите, до върха. Щеше да изгледа видеозаписа и да познае момичето. С още няколко запитвания щеше да достигне до списъка на настоящите ѝ клиенти или близо до него.

За първи път в този ден Уил съзря лъч надежда. Ако познаваш врага, имаше начин да го сразиш.

Нямаше безкрайно много време. Щяха да се стегнат след Ротердам. Очевидно знаеха, че се е установил в Ню Йорк. Щяха да дойдат след Мелиса. Главният приоритет бе пределно ясен: да я изведе от онзи апартамент и да я настави на истински безопасно място. А после? Нямаше представа.

Не искаше да я оставя сама.

Неговият живот бе тук. Банката му, компанията му. Годеницата му. Малко му бе доскучало да слуша чуруликането на Оливия за пръстена и годеща. Но това бе важен момент в живота на една жена. Изтърпя го, както и непрестанното звънене на вратата цяла сутрин. Завистливите ѝ приятелки се надпреварваха да изпращат цветя. Това бе

победното шествие на Ливи. Той просто се опитваше да го приеме с добри чувства.

А тя се стараеше да го зарадва. Бе настояла да се любят, след като се приберат от благотворителния прием. Беше втората вечер, откакто се бе прибрал, а Оливия просто изгаряше от желание да я прекарат навън. През цялото време се чувстваше неловко, докато опитваше хайвер и апетитни хапки с пушена съомга, сос от манго и джинджифилов чийзкейк, вкусна храна. Не преставаше да мисли за Мелиса, затворена в онзи апартамент, сама и изплашена. Там беше в безопасност. Но това не му носеше голяма утеха.

Оливия го бе принудила да си вземе чаша кларет, да се отпусне поне малко. Важно бе онези, които го наблюдаваха — беше убеден, че е под наблюдение — да видят, че е продължил нормалния си живот, и да не знаят дали е изоставил Мелиса, какво е станало с нея. Не искаха разкрития, знаеше това. Можеха да породят въпроси. Той бе в безопасност в своя свят, един от най-изявените членове на манхатънското общество. Вероятно се страхуваха, че е дал запечатан плик с ранни заключения на някой журналист, готови за публикуване в случай на смърт. Фактът, че Мелиса бе последната мишена, говореше, че са се сетили за нея в последния момент. На книга, тя бе най-лесната жертва. Може би не бяха сигурни дали знае нещо. Имаше предостатъчно причини да не направят опит да го очистят на публично място, в Манхатън. Твърде очевидно. Твърде много въпроси.

Затова потанцува с Оливия, наслаждавайки се на грацията ѝ и безупречните ѝ светски маниери. Блестеше до него, не само с диамантите. Не беше я докосвал от дни. Бе толкова нетърпелива, че не можеше да ѝ устои. Напрежението да бъде на крачка от смъртта, Мелиса... е, може би и заради нея чувстваше нужда от разпускане. Когато го завлече у дома, Оливия дръпна папийонката му, развърза я и почти го повали на стълбите. Уил промърмори нещо за ръката си, но тя го събори по гръб и майсторски го възседна, преди дори да се съблече. Беше добра и той се нуждаеше от опитните ѝ ласки. Остави се в ръцете ѝ, сля се с нея с по-голяма страст, отколкото бе изпитвал от месеци. Трябваше да прогони чувството за вина, трябваше да я има. Тя бе неговата жена сега, щяха да се оженят. Нямаше нищо лошо в това да правят секс. Бе благодарна, леко замаяна, отпусната и гореща. Беше хубаво.

Погледна телефона си. Имаше надеждна защита. Не можа да намери оправдание да не ѝ се обади.

Набра номера, стана. После беше време да тръгва към офиса. Банката имаше проблеми. Кой ли нямаше? Просто трябваше да следят какво се задава на хоризонта, но очевидно дори нещо толкова просто не бе по силите на високоплатените му заместници.

— Да?

Леко се сепна. Все още бе някак странно да чуе гласа ѝ. Естествено, каза си той. Не бяха разговаряли от години, преди всичко това да започне.

— Уил е.

— Така се и надявах. Каза, че никой друг няма номера.

Той се усмихна.

— Трябва да отида в офиса. Проблеми в работата. Но се сетих за някои неща. Скоро ще успея да ти осигуря безопасност.

Миг мълчание.

— Видях те по телевизията с Оливия. Уил, приеми искрените ми поздравления.

Усмивката му изчезна. Проклетият телевизионен екип на онова проклето парти. Всички превъзнасяха пръстена, в чието избиране не бе имал никакво участие, само го бе платил.

Не бе искал Мелиса да види тази сцена. Не знаеше точно защо. Може би защото бе смущаващо. Да, разбира се. Смущение. Това беше.

— Благодаря — отвърна той. Стори му се ужасно неуместно, но нямаше какво друго да каже.

— Какво си намислил? Колко време ще бъде нужно?

— Ден-два — излъга Уил. Нямаше представа нито за колко време, нито как ще осигури безопасността ѝ. Знаеше само, че трябва да го направи.

— Уил, наистина съм ти благодарна за всичко, което правиш за мен — очевидно бе отрепетирана реч. — Но не мога да остана тук. Това не е живот. Трябва да продължа напред.

— Мелиса, професионалист съм в тези неща.

— Не мога да остана близо до теб — решително отсече тя. Гласът ѝ затрепери, сякаш едва сдържаше напирещи сълзи.

„Господи, помисли си Уил, дали е заради Оливия? Дали я е заболяло? Дали все още ме обича?“

Не, това бе ледената кралица, арогантната Мелиса Елмет, която му бе обърнала гръб и бе позволила на баща си да го изрита от дома им. „Може би съжaliaва за пръстена с диамант, гневно си каза той, не за мен. Дори не направи опит да ме открие.“

— Мисля, че си мишена на държавна тайна служба или служби. Това означава много агенти и много средства. Първо, означава, че всяка гара и терминал са завардени, както и всяка метростанция и автобусна спирка в Манхатън.

Мелиса затаи дъх изплашена. Беше строг. Най-добре бе да приеме, че заплахата е сериозна, и да престане да мърмори. Достатъчно трудно му бе да се опитва да спаси живота ѝ и без нейните капризи.

— Ти си обикновена аматьорка и ако се откажеш от моята закрила и се опиташ да напуснеш този град, ще бъдеш мъртва след по-малко от час. Разбираш ли ме, Мелиса?

— Тъй вярно — отвърна тя.

— По дяволите!

— Слушай — последва тих звук от търкане, навярно плъзна ръка под очите си. — Ти имаш свой живот, Уил, страхотен живот. И аз искам да имам свой. Трябва да се върнеш към плановете за сватбата си и банката, а аз „да си вдигна гълъбите“, както се казва. Добре, може да ме убият. Но просто трябва да поема този риск. Не мога да остана твоя гостенка, Уил. Не искам да бъда близо до... — гласът ѝ секна. — Искам да кажа, трябва да се устроя някъде сама — смело продължи тя. — Ти ми показва много неща. Ще се оправя, повярвай ми.

Телефонът му отново завибрира.

— Ще намина довечера. Какво ще кажеш? Може да поговорим тогава.

— Добре, но... — Уил чуваше стъпките на Оливия, която бе свила покрай ъгъла и идваше към личния му офис. — Трябва да затворям. Чао.

Затвори. Посегна към сакото си.

— О, към банката ли тръгваш, скъпи? — Оливия застана на прага, с ултракъса лилава пола на воали и убийствено висок ток. — Защото се обади Джак Сансън и ме попита дали...

Уил застина.

— Джак Сансън ти е звънял по телефона?

Тя се изчерви и стана малко неспокойна.

— О, обади се на моя. Мисля, че първо е опитал да се свърже с теб и не е успял.

— Така ли? — хладно каза Уил. — Не знаех, че си назначена на работа в „Проспект“, скъпа.

Оливия нервно пристъпи от крак на крак.

— О, не се ядосвай. Просто...

— Не искам Джак или който и да било от персонала да те безпокои у дома — беше бесен. — Ще се видим довечера. Няма да се прибера навреме за вечеря.

— Няма нищо, скъпи — смутено отвърна Оливия.

Уил излезе, без да погледне назад.

Заседателната зала на борда на директорите на банка „Вирджиниън Проспект“ се намираше на шестдесет и третия етаж на Делойт Тауър, в центъра на Манхатън. Имаше дълги тесни прозорци като на средновековен замък, достатъчно светлина, но не и изглед, който да разсейва. Уил Хайд предпочиташе висшите служители на банката му да са съсредоточени върху бизнеса. Подът бе застлан с мек виненочервен мокет, а върху него — огромна, безценна пътека „Бокара“. Имаше дълга махагонова маса и тъмна дъбова ламперия на стените, внос от Франция. На екрана на едната стена постоянно вървеше актуална информация от сайтовете за бизнес новини. До него бе бюрото с компютърни терминали и лаптопи. В заседателната маса дискретно бяха монтирани видеоконферентни екрани, готови да изскочат и да се задействат с едно натискане на бутон.

Когато Уил влезе в залата, хората, които управляваха компанията му, вече се бяха събрали. Сансън се бе настанил от дясната му страна, с подмазваческа усмивка.

Уил седна на председателското място. Всички впериха погледи в него в очакване.

— През последните няколко дни бях зает с лична работа. Какво има?

— Банката преживява тежка криза на ликвидност.

Уил едва се сдържа да не завърти очи в израз на отегчение. При днешния бизнес климат това бе като да му съобщят, че секретарките са

започнали да клюкарстват или че трафикът в центъра на града е твърде натоварен.

— И какво стана, когато се обърнахте към Федералното правителство за спешно финансиране?

Всички се спогледаха.

— Не сме го направили.

— Защо?

— Не искахме да се разчуе — Сансън отново говореше от името на всички. — Лошо е за престижа на банката.

Уил се намръщи.

— Това е нелепо. В момента има глобална криза на ликвидност. Ипотечният ни регистър е отличен, почти нямаме клиенти, които да не са водещи компании. Кандидатстването за временна субсидия от правителството е нормална част от бизнеса в тези времена.

Отново видя костюмарите тревожно да се споглеждат над масата.

— За да може „Вирджиниън Проспект“ да пусне акции на пазара — каза Джак, — трябва да изясним въпроса с правата.

Аха. Това било. Най-сетне изплю камъчето. Искали да пуснат акции на пазара.

— Знаете какво мисля по въпроса — Уил се овладя, преди да удари с юмрук по масата. — Аз държа деветдесет процента от акциите. Никой от вас не може да ме принуди да направя каквото и да било с компанията си.

— Ние също сме акционери — изтъкна Майкъл Уотсън, пълничкият старши вицепрезидент от отдел „Мониторинг и оценка“, алчно копеле.

— Джак притежава десет процента, аз — останалите деветдесет. Всеки може да направи сметката.

Беше сериозно ядосан. По дяволите, помисли си той, проклети да са онези типове, които преследваха Мелиса точно сега. Преди месец би повикал охраната да изхвърли тези некадърници от банката и да се обади на агенцията за подбор на персонал, чийто номер бе на бързо избиране. Но може би щеше да се наложи да отведе момичето на друго място.

Нуждаеше се от директорите си, точно сега, за да ръководят компанията. Защото той нямаше време.

Бизнес. Изведнъж осъзна колко е уморен от това. Уморен до смърт. Какъв смисъл имаше да седи тук, в луксозната заседателна зала, и да бъде бавачка на шепа мързеливци, които бяха с десет години по-възрастни от него? Всички негодуваха срещу успеха му. При най-малкия проблем изпадаха в паника.

— Джак — обърна се той към Сансън. — Мислиш ли, че сега е моментът да обявим акции за продажба?

— Някои фирми процъфтяват дори при криза — увери го Сансън. — „Проспект“ е уникална компания. Имаш страхотен ипотечен регистър, както казваш. Стабилни кредитори. Добър отдел за мониторинг и оценка. Банката е непоклатима, когато други губят позиции. Можем да изплуваме.

— Уил — обади се Йоги Бърнстейн от отдела за частни клиенти. Уил уважаваше Йоги. Не се изказваше често и когато заговори, Уил го слушаше. — Проблемът не е в парите. Имаме достатъчно, за да поддържаме добра ликвидност. Така ще вдъхнем доверие на клиентите. Изплашени са. Фалират банки. Семействата с ипотечни кредити също са в паника. Ако изплуваме, можем да бъдем една от банките с най-добър капитал в града. Можем да привлечем толкова много нови фирми. Ще успокоиш много хора.

Уил остана мълчалив. Йоги бе изтъкнал единствения аргумент, който можеше да го убеди. От самото начало бе настоявал за контрол до закупуването на пълния пакет акции.

Посърналите лица около масата, всичките подпухнали от твърде много часове, прекарани в офиса, алчно се взираха в него.

Уил надникна навън през тесните прозорци. Загледа се в профила на небостъргача отсреща.

Какво, по дяволите, той беше на тридесет и девет години.

Изведнъж осъзна, че през последните няколко дни, докато бягаше с Мелиса Елмет и спасяваха живота си, се бе чувствал по-жив, отколкото от пет години насам. Не искаше да се превърне в един от тези хора. Не искаше да прекара остатъка от живота си на снобски приеми с куверт хиляда долара.

— Ще запазя четиридесет процента от акциите — каза Уил. — Майната му. Продавайте.

След тези думи стана и излезе от залата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса бе гола. Внимателно изучаваше тялото си в огледалото. Удивително, помисли си тя. Удивително колко различно изглеждаше. Само за няколко дни човек можеше да постигне пълно преобразяване, ако се труди упорито. Разбира се, имаше още какво да се желае. Ръцете ѝ бяха по-стегнати, но бицепсите и трицепсите ѝ едва изпъкваха. Все пак почти не можеше да се познае. Слабото ѝ, отпуснато тяло сега ставаше стройно и атлетично. Бе започнала да го оформя с неуморни коремни преси и клякания. Задните ѝ части бяха стегнати, повдигнати, прасците и бедрата — твърди като камък. Можеше да бяга цял час, не усещаше голяма умора. А дори не бе зачитала да тренира сериозно.

Имаше нещо завладяващо в тези съсредоточени усилия. Прие факта, че отсега нататък винаги ще се озърта. Край с еднообразния ѝ заседнал живот. Вече нямаше да има спокойни дни, прекарвани в четене в креслото или приведена под лампа в библиотеката. С каквото и да се захване, трябваше да бъде готова за бягство. Да бъде физически активна, да е подготвила паспорта си и заделила пари. Щеше да усвои техники за самозащита. Една жена никога не можеше да надвие мъж, вече бе проумяла това, колкото и да бе трудно да го приеме, докато бягаше.

Уил. Дори по-възрастен, кльощав и не особено силен мъж би могъл да победи и най-атлетичната жена в ръкохватна схватка. Телевизията и филмите, които продаваха версията за боксиращи се амазонки, подвеждаха някои момичета, карайки ги да мислят, че това е реалност, че могат да налагат мъже с юмруци и да не станат за смях. Всеки опит да се бие с преследвачите си би довел до изнасилване и смърт. Но щеше да научи някои техники, с надеждата мигът на изненада да ѝ даде част от секундата, в която да побегне. Тогава, стройна и подготвена, щеше да се измъкне.

И още по-важни умения. Да се прикрива умело. Чужди езици. Щеше да научи испански и португалски. Може би да отиде в Бразилия, да се смесва с туристите по плажовете. Да се крие там, където са

тълпите, това бе важно. И разбира се, тя, Мелиса, която ненавиждаше всякакви оръжия и насилие, щеше да стане страхотен стрелец, да тренира с пистолет и снайпер и да носи малък дамски револвер в чантата си. Може би Уил щеше да ѝ намери нещо, което бе видяла във филм — пластмасов пистолет, който се разглобява, с куршуми, скрити в ключодържател. Ако беше възможно, идеята ѝ харесваше. Щеше да вземе оръжието със себе си, когато замине за Южна Америка. Да си намери работа като частна учителка по английски на децата на някой narcotrafficante. Или нещо друго...

Все още не бе измислила тази част. Както и да е. Щеше да стане сервитьорка за по-малко от минималната заплата, докато изникне нещо по-добро.

Това бе пътят към спасението. Докато гледаше отражението си, Мелиса вече чувстваше, че зад страха и болката се пробужда нещо ново. Дързост може би. И самоуважение.

Крехкото ѝ, отпуснато тяло на академичка оживяваше. И безоблачният скучен живот, който бе заличил всяка надежда и радост в нея, бе рухнал. Отсега нататък щеше да бъде авантюристка, независимо дали иска или не. В това имаше искрица утеха. Щом бе видяла Уил Хайд и бе разбрала какво е загубила, какъв мъж е той, Мелиса бе започнала отчаяно да копнее за страст.

Вече щеше да живее ден за ден. Оцеляването и започването от нулата имаше едно голямо предимство. Нямаше да ѝ остане време да тъгува. Болката, агонията да вижда Уил с Оливия, всичко това трябваше да почака.

Застана изправена. Не бе раждала и гърдите ѝ все още бяха младежки стегнати. Беше слаба, което означаваше, че няма нужда да се бори с целулит. Новите мускули все още бяха женствени и издължени, очертанията на прасците и бедрата ѝ ставаха все по-секси, изглеждаше по-млада.

Имаше и други промени. С достатъчно време на разположение, Мелиса се бе заловила да промени външността си. Колкото по-трудно могат да я разпознаят, толкова по-добре. Боята за коса бе откритие. Изглеждаше невероятно различна, откакто естественият ѝ незабележим миши цвят бе заменен от наситено тицианово червено. Подчертаваше цвета на очите ѝ. Беше се изчервила, когато бе оставила сешоара и се бе погледнала в огледалото.

Господи, каква промяна. Мелиса бе червенокоса. Кожата ѝ сияеше. Косите ѝ изглеждаха впечатляващо. Преглътна дълбоко. Защо бе пропиляла толкова години? Знаеше отговора. След раздялата с Уил бе твърде съкрушена, за да я е грижа.

Прокара пръсти през подстриганите си на къса черта коси. Ноктите ѝ бяха оформени и лакирани в розово с перлени отблясъци. Благодарение на качествения фондъотен, който намери, лицето и тялото ѝ вече не бяха бледи, а със златист тен, не твърде тъмен, но излъчващ здраве и свежест като на калифорнийско момиче. Беше експериментирала и с грим, нещо, за което никога преди не бе отделяла време: кафяви сенки, за да подчертават очите ѝ, спирала, бронзов блясък на скулите, златист гланц за устни. Резултатът бе поразителен.

Беше неузнаваема, освен ако човек не се вгледаше внимателно. Не че имаше вид на тийнейджърка, но новата Мелиса бе по-силна, по-дръзка и по-добра версия на предишната. По-рано бе имала скрупулите на академичка по отношение на повърхностното отдаване на твърде голямо значение на външността. Едва сега разбираше колко важни неща са лицето и тялото. Само с малко усилия, козметика и боя за коса се бе преобразила от жена, която никой не би погледнал два пъти, в жизнена хубавица, мургава и уверена.

Външно не бе същият човек. Беше се променила и вътрешно. Страхотната дегизировка я бе накарала да се почувства поне малко по-добре.

Разбира се, не можеше да съперничи на Оливия Уортън. Но Мелиса не желаше Уил да я съжалява. На всяка цена трябваше да изглежда зашеметяващо, когато той се сбогува с нея.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лола бе впечатлена. Уилям Хайд се бе оказал повече от гениален. Радваше се, че Карлос го е изпуснал в Холандия. Въпреки че Димитри бе изпратил шестима агенти на регионалното летище, Хайд и мишената се бяха измъкнали с военен полет, без летателен план, със самолет, неуловим за радарите. Просто бяха изчезнали, ефективно, сякаш се бяха телепортирали от Ротердам. И трима от наемниците бяха застреляни от американците.

Карлос бе отървал кожата, но сега трябваше да дава обяснения пред началниците си. Поне щяха да проумеят, че не е толкова лесно да убият този човек. Освен това бе почти невъзможно да бъде убит, без да се вдигне много шум. Явно си имаха работа с истински професионалист. Беше се завърнал в Ню Йорк — не можеше да бъде сигурна точно кога, защото не знаеше кога е кацнал в Щатите — и както изглеждаше, спокойно бе продължил собствения си нормален живот в света на големия манхатънски капитал, заставайки безстрашно пред телевизионни камери и на открито без защитна броня, създавайки впечатлението, че нищо не се е случило. Нямаше и следа от момичето. Той беше с друга жена. Лола бе получила потвърждение, че е с нея от около година. Щяха да се женят. Новината вече се бе разнесла.

Заради всичко това бе невъзможно убийството му да се потули.

Лола започваше да се размеква на старини. Наближаваше тридесетте. Почти изпитваше симпатия към Уилям Хайд. Мишена, но много впечатляваща. Позволи си да пофантазира за живот с истински мъж като него, не използвач като Димитри и толкова много други. Може би, след като изпълни тази задача, щеше да се оттегли и да изчезне. Да спре, когато е на върха. Никой нямаше да я открие. Можеше ли тя, дори тя, да има друг живот? Живот, в който да присъства мъж като Хайд?

Освен това той се бе замесил случайно. Първоначалната мишена бе момичето. Лола уважаваше професионалисти като Уилям Хайд. Щеше да бъде убит, но не веднага. Той очакваше нападение. Още една

причина да изчака. Момичето не беше в дома му, което означаваше, че я е отвел някъде на сигурно място. Разбираше го много добре. Беше привързан към Мелиса — слабост, която хитро се опитваше да прикрие. Тя бе скрита някъде, където не би застрашила семейството или бизнеса му, някъде, където може да ѝ осигури защита.

Аматьор би откарал мишената сред пустош, би я скрил в колиба в планините Адирондак или при някоя старица в затънтено село. Това би направило проследяването им лесно. Колко от жертвите ѝ бяха втренчвали поглед в нея, безкрайно изненадани, преди да затреперят от страх, преди да пръсне черепите им? Как бе възможно някой да ги открие в Смолгаун, Южна Дакота?

Толкова скучно и безинтересно. Уил Хайд не би изпратил протежето си на подобно място. Тя беше в голям град. Може би в Ню Йорк, където бе той. Лола просто не вярваше да я изостави.

Погледна в монитора пред себе си, на който виждаше образ от камерите за наблюдение. Беше си тръгнал рано от заседанието на борда и вървеше към лимузина. Може би щеше да се прибере у дома, за да се чука с манекенката. Димитри изрично бе настоял да изчака, да не бърза да го убива.

Можеше да си отдъхне. Лола сви рамене. Може би дори искаше да я подмами. Държеше се непредпазливо. Явно жената бе особено важна за него, за да получи такава защита. Все едно, нямаше да отвлече вниманието ѝ. Въпросът бе къде е скрил момичето. Къде ли бе точно сега?

Лола откъсна поглед от екрана, когато камерата показва лимузината в близък план да потегля към Десето Авеню, за да го откара до центъра. Излезе на улицата. На три преки имаше интернет кафене, където можеше да извлече още малко информация. Ню Йорк беше страхотен град за преследване. Човек винаги можеше да намери всичко, от което се нуждае.

Димитри се спря ядосан. Вървеше по тясна уличка в Сабана Гранде, Каракас, и закъсняваше с пет минути. Днес градът бе задушен, необичайно горещ, замърсен от вредни газове и пълен с улични търговци и безделници. Туристите, които се осмеляваха да дойдат тук, бяха съветвани да бъдат готови да дадат пари на бандитите.

Двама мъже вървяха след него и го настигаха. Крадци. Изляха му нещо на испански, наричайки го „Американо“. „Дай ни парите си.“

По-едрият падна на земята. Посегна към колана си. Имаше нож. Партньорът му се засмя.

— Махнете се от пътя ми или ще ви убия — каза Димитри. Не бе нужно да знаят английски, за да го разберат. Хора като тях бяха чували този тон и преди.

Едрият мъж изръмжа, издърпа ножа от колана си. Другият сграбчи Димитри за самото.

Той замахна срещу нападателя си, точен удар в слънчевия сплит. Крадецът се сгърчи като хармоника, свлече се на земята, борейки се да си поеме дъх. Приятелят му енергично размаха ножа. Димитри рязко протегна ръка, сграбчи китката му. Изви се така, че да използва тежестта на нападателя срещу него. Последва вик на агония, когато мъжът бе повален на прашната улица, костта на ръката му изпука. Димитри взе ножа и го заби с острието нагоре между ребрата му, право в сърцето. Едно-единствено пробождање. Нещастникът широко отвори очи, по-скоро смаян, отколкото изплашен. Не бе осъзнал какво става с него. Глуповато сведе поглед надолу, но светлината вече чезнеше пред очите му. Ножът се озова обратно в ръката на Димитри, острието проблесна окървавено. Вторият крадец отчаяно се опитваше да се изправи.

— No, senor. No, no, senor — дрезгаво промълви той и побягна надолу по уличката.

За секунди Димитри щеше да успее да го настигне и убие. Остави го да избяга. Закъсняваше. Внимателно пхна ножа в ръката на все още топлия труп в краката си и продължи с уверена походка, без да бърза, докато излезе от уличката, пресече пуст площад и стигна до хотела.

Клиентът му крачеше под палмовите дървета край монумента „Лос Просерес“. Големият плитък шадраван с кристалносиня вода бе заобиколен от бели каменни блокове. На стъпалата, водещи нагоре от водата, се издигаше статуя, монолитният паметник на Симон Боливар.

Водата изглеждаше примамливо синя. Никой не идваше тук. Беше тих оазис сред размирния град. Подходящо място за среща. Димитри се огледа наоколо, долавяйки богатата атмосфера. Имаше места във Венецуела, където дори камъните говореха за богатство,

достатъчно да измъкне страната от мизерията на Третия свят. Не го бе грижа за политиката, тя бе за жалките обикновени хорица, които се бореха за оцеляването си.

Друг въпрос бяха парите. Цялата афера би могла да съсипе страната, която и без това едва се крепеше. И този клиент, също както надрахчанинът и руснаците, бе много изплашен.

Самият Димитри започваше да става леко тревожен. Когато не работеше, се наслаждаваше на компанията на опитни проститутки, луксозни хотели, яhti и убежища на уединени места. И най-добрият атентатор на света не можеше да избяга от старостта. Ако беше на седемдесет-осемдесет, дори онези двама идиоти в затътената уличка биха му създали проблем. Както всички агенти, и той щеше да има нужда от място, където да прекара старините си, добър пластичен хирург и крепост с надеждна охрана. Димитри щеше да замине за Швейцария. Вече бе решил точно къде ще живее, в безопасност, разкош и анонимност. Но световният икономически срыв нямаше да донесе нищо добро и на него. Обичаше живота такъв, какъвто е.

— Казвам се Мануел Фелис — излъга клиентът.

Димитри сви рамене. Не бе дошъл да си бърбят и фалшивото име на този клоун не го интересуваше.

— Бяха засечени в Ротердам и избягаха с военен полет на американците — каза той.

— Зная това — отвърна мъжът.

— Той се е върнал към предишния си живот. Има годеница, американска светска дама.

Твърде слаба, със силиконови гърди, не беше негов тип.

— Всеизвестни факти — сопна се Фелис. — Вие командвате тази операция. Кажете ми нещо, което да не зная.

Димитри не повиши тон. Беше доволен, че този човек не желае да губи време.

— Нищо не сочи, че той или момичето са в течение за информацията — така бяха решили да го наричат. — Освен това беше убеден да обяви акции на банката си за продажба.

Фелис кимна.

— Добре. Отлично. Колко акции ще задържи?

— Четиридесет процента.

— Можем ли да го доведем до фалит? Да сринем банката?

— Случва се с много други. Да, но няма да бъде достатъчно банката да фалира, за да го лишим от богатството му. Притежава имоти из цял Манхатън, включително и цели сгради.

— Ипотекирани ли са?

— Не. Има множество банкови сметки, а вероятно и още, за които не знаем. Бил е шпионин.

И двамата мъже се замислиха колко са далеч от подобно богатство. Едноцифрено число милиони долари им се струваше нищожно състояние в сравнение с това на Уилям Хайд.

Щеше да им достави особено удоволствие да отмъкнат богатството на този човек.

— Тогава достъпът му до парите, които притежава, трябва да бъде блокиран.

Димитри кимна.

— Работя върху план да доведем банката му до фалит, а той да бъде обвинен в измама. Ще наложат заповед върху цялото му имущество. Просто се подсигуряваме, нали разбирате. Вероятно Хайд не знае нищо.

— Но доколко можем да бъдем сигурни, когато жената все още е жива?

— Лола — тази сутрин бе получил доклада ѝ, който го бе впечатлил. Наистина бе добра, вече не мислеше, че е било толкова глупаво да я наеме. — Намерила я е. Хайд я е настанил в мансарден апартамент в строго охранявана сграда, реално негова собственост, но зад дълъг списък имена на подставени лица.

Фелис изсумтя. И двамата знаеха, че нищо не може да устои на съвместните усилия на национални разузнавателни агенции.

— Мъртва ли е?

— Все още не. Охраната на сградата е непроницаема. Агенти от класа, привлечени от „Мосад“, и пенсионери от ЦРУ.

Фелис изруга. Облегна се с гръб на палмово дърво и повдигна слънчевите очила над носа си.

— По дяволите! Esta fregada!

— Тя ще успее да проникне вътре. Ще изпратят подкрепление. Ще бъде като полицейска акция. Наши хора, въоръжени, с униформи на нийоркската полиция.

Това му хареса. Усмивка.

— Буено.

— Вече е проверила за почистващи фирми. Подсигурил се е отвсякъде. Войниците сами почистват. Освен това се грижат за поддръжката. Някои са били в строителни корпуси. Хайд е проектирал сградата специално така, че да бъде непристъпна. Няма външни фирми с договори за каквито и да било услуги.

— Предвидлив е — съгласи се Фелис.

И двамата мислено си набелязаха да последват този пример, когато се оттеглят.

— Значи ще проникнем по старомодния начин. Когато бъде убита, пръв ще узнаете.

Фелис кимна.

— А сега трябва да очистим всички колеги на Ричард Елмет, целия технически персонал.

Димитри поклати глава.

— Работел е в пълно уединение. Не е искал някой друг да си присвои откритието му. Бележките бяха написани на ръка и ги изгорихме всичките. Къщата му беше претърсена из основи. Дори паркетът беше повдигнат. Няма други копия.

— Не ме интересува. Ликвидирайте и чистачките, всички. Всеки, който е дишал един и същ въздух с него.

Димитри едва сдържа усмивката си.

— Сеньор Фелис, ако започнем да взривяваме сгради и да убиваме неграмотни прислужници, ще привлечем вниманието на пресата. Хората ще забележат. Операцията ще бъде успешна само ако попречим на пресата да направи връзка между събитията. Ще отстраним всеки, който може да е имал достъп до информацията. Засега това трябва да е достатъчно.

Клиентът изсумтя.

— Засега, да — погледна Димитри. — След като мине известно време, ще се погрижите за елиминирането им, един по един. Гледайте да има интервали. Не прибързвайте. Но всички трябва да бъдат отстранени. Колкото и малка да е вероятността.

Димитри кимна.

— Много добре. Ще бъде сторено. По първо ще елиминираме жената. Хайд е допуснал грешка. Трябва да знае, че никоя крепост не е непревземаема.

Спряха микробуса точно срещу сградата, в забранена зона за паркиране. Кого го бе грижа? Имаше отличителните белези на полицейска кола. Никой не би се усъмнил.

Освен това беше зареден с експлозиви. Когато изнесат трупа на Мелиса Елмет, микробусът щеше да бъде взривен така мощно, че пламъците да се виждат на десет преки. После екипът щеше да се разпръсне. Лола щеше да кара цивилен „Форд Таурус“ до пристанището и да предаде трупа на двама мъже от екипа на Димитри. Беше по-чисто и по-лесно да го сложат в микробуса и да бъде разкъсан при взрива, но репутацията ѝ беше заложена на карта. *Naheas corporis*. Искаха да видят проклетото тяло и щяха да го видят.

Обзе я вълнение при мисълта за убийството на Мелиса. Последната ѝ задача щеше да бъде довършена, а след това най-сетне свобода. Щеше да приключи с всичко завинаги.

— Да вървим.

Мъжете кимнаха. Имаше дванадесет наемници, главно колумбийци, и един едър чернокож, най-вероятно канадец. Бяха добри и стриктно изпълняваха заповеди. Нямаше оспорване на позицията и решенията ѝ, защото е жена. Хората, поръчали тази операция, искаха прецизно изпълнение и бяха дали ясни заповеди.

Лола нагласи полицейската си униформа и скочи от микробуса, държейки фалшива карта за самоличност в ръка. Момчетата я последваха, извадиха револверите си. Срегнаха няколко минувачи на улицата. Детегледачка с малчуган в количка издаде тих вик на уплаха.

— Полиция! Полиция! — извика чернокожият. Добра идея, той имаше най-добър акцент от всички. Сякаш бе израснал в Бруклин. — Това е акция на въоръжена полиция! Направете място, госпожо, господине! Направете място!

Нямаше нужда да повтаря. Разпръснаха се с писъци и побягнаха в различни посоки. Един от колумбийците избърза напред и започна да отклонява трафика със свирката си.

Лола се втурна във фойето на сградата. Имаше портиерка, седнала зад голямо бюро от масивен дъб. Изглеждаше разтревожена.

— Мога ли да ви помогна, полицай?

Мъжете се събираха плътно зад Лола, заемайки позиции за стрелба. Лола показва картата си, фалшификат, но доста добър. Беше нужна лупа и експертни познания, за да бъде разпознат, а охраната нямаше време.

— Сержант Лола Мартинес, нюйоркска полиция. Тук сме, за да арестуваме лице, заподозряно в тероризъм, което се укрива в мансардата на тази сграда. Настоявам за незабавен достъп.

Още докато говореше, охранителите започнаха да изникват от всички посоки като призраци, преминаващи през ламперията. Тук врата, там таен коридор. Носеха бронежилетки под ризите, личеше си. Няколко от тях бяха извадили оръжия. Единият носеше полуавтомат.

— Трябва да поискам разрешение от собственика...

— Не, не е нужно. По-ли-ция — отчетливо изтъкна Лола. — Имаме съдебна заповед — извади легитимно изглеждаща заповед, изготвена от най-добрите фалшификатори на Мухабарата. — Осигурете достъп!

— Отдръпнете се! Назад! — извика един от охранителите. — Напуснете сградата или ще стреляме!

Нейните хора веднага насочиха оръжията си. Охранителите не казаха нищо в отговор. Лола знаеше, че пистолетите им са готови за стрелба. Мамка му! Шибаняците от „Мосад“.

— Нюйоркска полиция! — изръмжа тя.

— Да, да, скъпа — каза охранителят с насмешка. Насочи оръжието си към главата ѝ. — Имате десет секунди да се оттеглите. Десет... девет... осем...

Последва съскащ звук. Лола остана с втренчен поглед, когато изведнъж от извитото бюро се издигна плексигласова защитна преграда. След по-малко от десет секунди портиерката бе заобиколена от защитни стени, дори покрив.

— Мамка му! — каза тя. Насочи пистолета си и застреля охранителя, който бе заговорил пръв. Откъсна част от бузата и челюстта му. Когато падна на земята мъртъв, оръжието му стреля, куршумът безполезно рикошира и се заби в стената.

Лола вече бе отскочила встрани, с грация на гимнастичка, завъртя се във въздуха и стъпи на земята, подпирайки се на вратата за стълбището, докато край нея летяха куршуми. Охранителите не гледаха към нея, всеки търсеше прикритие и стреляше по врага,

търкаляше се по пода. Изстрелите отекваха като гръмотевици, сипеше се порой от куршуми. Шансовете бяха на страната на нейната група, въпреки че един от колумбийците вече лежеше на земята и отчаяно притискаше зееща рана на врата си. Между пръстите му бликаше кръв, едва дишаше. След минута щеше да бъде мъртъв. Никой не бе толкова глупав, че да се втурне да му помага.

Беше проучила схемата на сградата. Имаше стълбище, долната част на което бе охранявана. Но имаше и шахта за отпадъци в центъра. Лола се огледа. Никой не я наблюдаваше, куршумите летяха, умиращият отчаяно пищеше. Тя леко повдигна капака и се промъкна във вонящата шахта.

Беше тъмно като в рог. Натисна бутон на часовника си и включи слабо фенерче. От здраво вързаните торби с гниеща смет лъхаше топлина. Шахтата бе с гладки стени, не бе пригодена за придвижване на хора. Лола извади от раницата си четири пластмасови вендузи. Залепи едната на стоманената стена. При изсмукването на въздуха се чу звук, който никой не чу при суматохата отвън. Вендузите държаха здраво. Тя си пое дъх. Мирисът на гнилоч не бе проблем за нея. Бе изтърпяла далеч по-големи гадости. Прикрепи вендузите към ръцете и коленете си. „Като американски супергерой, помисли си Лола с насмешка. Аз съм Спайдърмен.“ Повдигна лявата си ръка, натисна, после дясното си коляно. Всичко вървеше по план.

Вляво от нея, на партера, мъже стенеха и крещяха. Лола не обръщаше внимание на звуците. Бяха удобно прикритие. Започна да се катери с добра скорост.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мелиса бе взела душ и бе вечеряла омлет и салата. Съзнателно реши да не се издокарва за Уил. Беше лесно, в гардероба имаше предостатъчно рокли, но не й бе останало почти нищо друго, освен гордостта, затова щеше да я запази. Нека я види такава, каквата е. Просто следваше рутината си. В седем и половина все още не бе дошъл. И не се бе обадил.

Може би бе зает с нещо важно. Може би планове за женитба...

Засмя се на собствената си слабост. Човъркаше раната в сърцето си като дете, което не може да спре да побутва разклатен зъб с езика си. Нищо не можеше да й върне Уил. Единственото, което се искаше от нея, бе да продължава с ежедневните тренировки.

Облече екипа си: спортен сутиен, хубава черна тениска и прилепнал клин „Найк“. Внимателно завърза обувките си. Време бе за поредния маратон, щеше да завърши деня със силови упражнения и дълги разтягания, за да започне отново на разсъмване...

Бам-бам-бам-бам...

Мелиса се спря. Заслуша се.

Бам-бам-бам...

Вече бе чувала този звук. По-силно и по-отблизо. Бяха пистолети, изстрели.

„Спи паха ме.“

Звукът беше много тих. Идваше от партера на сградата, навярно там отекваше оглушително. Вътрешното ехо, може би през асансьорната шахта, го донасяше до нея.

С асансьора се слизаше право във фойето.

Мелиса застина за секунда, сърцето й запрепуска. Не можеше да мисли. Имаше само един изход. И той водеше право при тях.

Погледна назад към кодирания телефон на дивана. Грабна го, натисна бутона за номера на Уил.

Последва дълъг сигнал. Гласова поща. Проклятие.

— Уил, обажда се Мелиса — кой друг можеше да бъде, по дяволите? — Във фоайето са. Стрелят. Чувам изстрели. Излизам — замълча. — Ще хвърля този телефон, за да не те засекат. Ще... ще се опитам да се свържа с теб, когато мога.

Затвори и влезе в кухнята, чиито огромни прозорци гледаха към Манхатън. Не можеха да се отворят напълно, съвсем леко, няколко градуса наклон. Натисна бутона и голямата стъклена плоскост частично се отдели от стената. Мелиса взе телефона и провери ръката си през пролуката. Хвърли го.

Щеше да се разбие на хиляди миниатюрни парчета безброй етажи надолу. Надяваше се да не удари никого. Не можеше да стори нищо. Би предпочела да умре, отколкото да им позволи да открият Уил, а телефонът със сигурност имаше GPS устройство.

Зад кухнята, до стената на спалнята, раницата ѝ бе опакована и готова за тръгване. Мелиса закрачи към нея, чудейки се дали да зариде, или да се засмее. Беше я опаковала като тренировка: да реши какво ще трябва да вземе със себе си, ако дойдат да я търсят тук. Имаше четка и паста за зъби, пари в брой, паспортът ѝ, бельо, тениски, чорапи, дънки, два памучни пуловера, непромокаемо яке, витамини, чантичка с тоалетни принадлежности, самообръсначки за еднократна употреба, дезодорант, сапун, бутилка вода, блокчета силно концентрирани храни и гребен. Имаше дори малко шише течен препарат за ръчно пране, за да може да пере дрехите си, докато се крие.

Гребна горнището на анцуга си, вдигна ципа и метна раницата си на гръб. После пристъпи към вратата на апартамента и долепи ухо до нея. Пълна тишина. Отвън можеше да я чака наемен убиец, но Мелиса не вярваше. Не се чуваше нищо.

Лола бе на ръба на силите си. Мускулите ѝ крещяха от болка. Въпреки това продължаваше. Може би трябваше да вземе обезболяващо, преди да влезе в сградата, но вече бе късно. Болката бе неизменна част от живота ѝ. Беше свикнала да я понася, вместо да търси облекчение.

Капакът за първия етаж се бе затворил преди минути. Но Лола, с нечовешко усилие на волята, се бе отказала да мисли за това. Щяха да

я чакат на партера, до стълбите, не на първия етаж. Все пак бе възможно, ако излезе на първия, да я чуят. Продължи да се катери. Пот обливаше силния ѝ гръб и ръце. Изпитваше някакво извратено чувство на задоволство от преодоляването на болката и то я крепеше. Тя, само тя щеше да очисти Мелиса Елмет, пиленцето, скрито под крилото на един от най-добрите шпиони, с които бе кръстосвала шпаги от десет години насам. Колкото и отчаяно клиентът да искаше работата да бъде свършена, първата грижа на Лола бе да възвърне собствената си слава. Политиците и дипломатите бяха лесни мишени в сравнение с Уилям Хайд и хитрите му тактики. Щеше да бъде истинско удоволствие да убие жената, която той се опитва да спаси.

Простена от болка, повдигна лявата си ръка и отново залепи вендузата на стената. Време бе да измине още малко разстояние. Дясна ръка. Ляво коляно. „Давай, момиче, давай!“

Дааа! Ето го втория капак, осветен от призрачната синя светлина на микроскопичното ѝ фенерче. Страдащ от клаустрофобия не би издържал тук и десет минути. Нямаше нищо, освен черен мрак и отвесна метална стена. Дори миризмата на смет бе отслабнала, вече бе далеч под нея. Придвижваше се нагоре, все по-нагоре, мускулите ѝ я теглеха през безкрайния метален тунел, подобен на ковчег, без светлина и свеж въздух.

Но имаше достатъчно светлина, за да вижда, струяща от китката ѝ. В гладката стомана отново милостиво се откриха очертания на капак, малък квадрат, изрязан в стената на шахтата за отпадъци. Долу престрелката продължаваше, до нея достигаше ехото на изстрелите, от време на време стон или вик. Всичко това не я засягаше. Тя бе тук, както винаги, насаме с мишената.

С още две движения достигна до капака. Въпреки режещите спазми в мускулите, Лола остана плътно залепена за стената, леко опряла глава на капака, контролирайки дишането си, наостри слух, колкото можеше.

Тишина. Нито стъпки, нито гласове или дори най-леки вибрации. Въздъхна с облекчение, надигна се над капака. Напрягайки сили до крайност, отлепи вендузите на коленете си от стената, залюля се и блъсна капака с дългите си крака. Отвори се със замах и тялото ѝ полетя по инерция, с протегнати напред ръце като за молитва, премина

през тясната пролука. След миг се озова в празния коридор със скучен сив мокет като в учреждение, срещу асансьора.

Лола едва сдържа смеха си. Толкова лесно. Хайд се мислеше за много добър, а явно не беше безпогрешен. Трябваше да го осведоми за някои шпионски тактики от двадесет и първи век.

Протегна ръка и повика асансьора. Закалените охранители бяха заети да се бият на партера. Тя щеше да се погрижи за съществената част.

Асансьорът забръмча и затрепери, чу го в шахтата. Спокойно откачи вендузите от ръцете и коленете си, събра ги в малък вързоп и ги пхна в задния си джоб. Светлината примигна и угасна, асансьорът пристигна. Лола влезе и натисна бутона за мансардата. Мускулите ѝ вече се успокояваха, млечната киселина се оттегляше. Няколко етажа по-високо, защитена само от масивна врата, плячката ѝ чакаше, прекрасно заклещена в ъгъла.

Тя извади пистолета си и малкия си лазерен нож. Вече не се налагаше да си прави труда да разбива ключалки. Науката бе направила това излишно. След няколко мига вратата на Мелиса Елмет щеше да се отвори, след минути тя щеше да бъде мъртва.

Беше на последния етаж. Нямаше къде да избяга.

Лола насочи оръжието си.

Ухото на Мелиса бе плътно долепено до вратата. Тишина. Само да имаше пистолет. Стискаше в ръка най-големия, най-острия кухненски нож, но със сигурност бе жалка гледка. Все пак се вкопчи в него, нямаше нищо друго.

Изрече кратка молитва. С изненада откри, че все пак вярва в Бог, поне дотолкова, че да му зашепне несвързано на прага на смъртта.

Ако остане тук, бе мъртва. Нямаше избор. Пое си дълбоко дъх и отвори вратата.

Никой не стоеше отвън. Мелиса остана с единия крак на прага на апартамента, от който Уил не ѝ бе дал ключ. Опита се да мисли. Нямаше никого, но дали щеше да дойде някой? Не се чуваха стъпки по стълбите. Беше съвсем тихо и веднага биха отекли като в пещера.

Придвижи се до вратите на асансьора. Сложи пръста си на бутона. Тогава го чу, тихо, но натрапчиво бръмчене.

Бяха в асансьора. Идваха. Щяха да бъдат тук след секунди.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Уил Хайд спря да тича. Бе направил десеткилометров крос из централната част на Манхатън с бързо темпо, спирайки от време на време, само когато се налагаше да пресече, въпреки че улиците се кръстосваха така, че имаше избор в коя посока да поеме. Докато се разнасяше гръмката новина за продажбата на банката му и Оливия го чакаше у дома, надявайки се датата за сватбата им да бъде скоро, бягането му се струваше като избавление. Стерилната обстановка в луксозен фитнес клуб с бягаща пътека, силови уреди и боксова круша не бе за него, Уил обичаше улиците. Имаше някакво съвършенство в бягането с мисълта, че накрая ще стигнеш някъде. Често завършваше кроса си на анонимна пейка, някъде до брега на реката, и правеше няколко лицеви опори и напади. У дома имаше идеално оборудвана зала за вдигане на тежести, но бягането с Мелиса го бе върнало обратно към техниките за поддържане на форма, които бе използвал в миналото, когато фитнесът бе необходим, а нямаше достъп до зали.

Забави ход. След секунди отдох пулсът му се нормализира. Времето му за възстановяване бе близко до това на лекоатлет. Уил изпълни дробовете си с въздух. Стоеше до ивица оскъдна зеленина, близо до Канал Стрийт. Над главата му се издигаше Манхатън Бридж, по който преминаваше трафикът към Бруклин. Господи, обожаваше този град. Тук бе натрупал богатството си, тук бе променил живота си и бе станал известен. Беше се радвал на компанията на най-красивите жени в света. Какъв щеше да бъде животът му, ако се откажеше от банката? Какво щеше да прави с Оливия? Да прекара известно време в опознаване на града, като за начало. И да намали светските изяви. Вече нямаше да бъде нужно да поддържа имидж пред анализаторите на Уолстрийт. Това не му харесваше, никога не му бе харесвало. Щеше да стои в сянка. Просто един от богатите хора в град, който гъмжеше от тях.

Уил се наведе от кръста и докосна пръстите на краката си, задържа и първо обхвана единия си глезен, после другия, усещайки

разтягането на квадрицепсите си. По-добре. Щеше да хване такси до дома, да вземе душ и да отскочи да види Мелиса. Тя заслужаваше да узнае какво е открил. Бе идентифицирал типа преследвач. Въпросът бе какво да правят. За това нямаше отговор. Немислимо бе да бяга сама. Щеше да бъде в ужасна опасност. Но може би и тук бе опасно за нея. Чувстваше се безпомощен, а мразеше това най-много на света. Когато бе заминал за Англия да защити Мелиса, беше от чувство за дълг, лоялност към миналото. Сега се тревожеше за нея и това не му даваше покой. Не можеше да устрои живота си с Оливия, да се радва на брака и на освобождаването си от банката, не и истински, без да знае, че тя е в безопасност.

Излезе на пътя и повика такси.

— Пето и Шестдесет и първа, ако обичате.

Колата се вля в движението и Уил извади двата си мобилни телефона, включи ги за всеки случай.

Дисплея на тайния примигна. Горката Мелиса, беше се обадила, навярно се питаше къде е. Щеше да закъснее, но трябваше да проясни ума си. В лятното небе вече се прокрадваше здрач. Може би бе по-добре да отиде веднага, да забрави за душа и преобличането.

— Хей, приятел, размислих. Можеш ли да тръгнеш към Ъпър Уестсайд?

Даде адреса, видя как шофьорът свива рамене и доближи телефона до ухото си, за да прослуша съобщението на Мелиса.

Сърцето му бавно се преобърна. О, господи, как можеше да бъде толкова глупав? Беше по екип за джогинг. Нямаше пистолет, по дяволите!

Уил извади две петдесетдоларови банкноти от спортната си чантичка. Почука по плексигласовата преграда, която го отделяше от шофьора.

— Ако дадеш повече газ, имам стотачка за теб.

— Кога искаш да стигнеш, приятел? — попита шофьорът и натисна газта.

— Вчера — каза Уил, докато човекът криволичеше през платната.

Мелиса стоеше на площадката. Асансьорът бръмчеше. Беше лесно, наистина, нямаше избор. Отмести крак от прага на вратата и я задържа с ръка, за да се затвори безшумно. После отвори малката врата, през която се излизаше на покрива. Метална стълба водеше до капак. Мелиса бързо се промъкна до нея, затвори и залости вратата. После изкачи стъпалата бързо, колкото можеше, и побутна капака. Заяждаше, беше залепнал от боя или нещо подобно. Тя повдигна рамо, удари го с цялата си тежест. Беше отчаяна. Капакът проскърца и леко помръдна. Най-сетне се отвори със силно издрънчаване. Мелиса издаде въздишка на облекчение. Излезе на бетонната площадка на покрива и внимателно затвори капака след себе си.

Горе бе студено, нямаше никаква преграда срещу вятъра на тази височина, кислородът бе малко по-рядък, и над града се спускаше нощ. Мелиса трескаво се огледа. Сигурно асансьорът долу вече бе пристигнал. Щяха да потърсят начин да отворят вратата ѝ или просто да я разбият. Благодарни на Бога, че имаше кецове, възможно най-безшумните обувки.

В ъгъла на покрива стърчеше капандура, подобна на купол. Някакво съоръжение, може би за достъп до вентилационна система или котел. Все едно. Мелиса не знаеше нищо за жилищните сгради. Но това бе единствената издатина на този равен, плосък покрив. Нямаше удобен аварийен изход, нямаше външни стълби. Небостъргачът бе твърде висок. Побягна към капандурата, краката ѝ удряха по бетона, раницата прилепваше плътно към плещите ѝ.

Мелиса протегна ръце напред, с потни от ужас длани. Побутна вратата.

Не бе залепнала. Беше заключена. Отвътре. Чу тракането на металното резе.

Нямаше спасение.

Лола излезе от асансьора, с оръжието си в ръка, но го прибра в кобура. На вратата имаше шпионка, както повечето нюйоркски апартаменти. Заудря с юмрук и натисна звънеца.

— Мелиса Елмет! — извика тя. — Нюйоркска полиция! Тук сме по молба на Уилям Хайд. Отворете, ако обичате! — тишина. Не че бе очаквала друго, но трябваше да опита. — Отвори! Полиция!

Нищо. Спря за части от секундата и стреля в ключалката. Металът издрънча и от дървеното покритие полетяха трески, но почти никакво помръдване. Лола предположи, че е здрава стоманена врата с облицовка. Проклетият Хайд наистина беше изключителен.

Но тя също. Извади лазерния нож от джоба си. Имаше време, Мелиса нямаше къде да избяга. Всички изходи на сградата бяха проверени.

Включи уреда, насочи пронизващия червен лъч към ключалката и видя как металът се нажежи. След миг започна да се топи. Всеки момент щеше да се втечни.

Преценявайки дебелината на стоманата, реши, че ще бъде вътре след пет-шест минути.

Мелиса бе твърде изплашена, за да заплаче. Опита се да успокои препускащото си сърце, да помисли. Първо отново пробва вратата. Не. Беше залостена. Дори ако намери начин да разбие ключалката, оставаше проблемът с резето. Добре. Закрачи по ръба на покрива, потискайки страха си от височини. Само при мисълта да погледне надолу ѝ се завиваше свят, но трябваше да го направи, в случай че е пропуснала нещо. В случай че има стълба, водосточна тръба, някакво скеле, каквото и да е.

Чу викове на етаж долу. Беше — женски глас. Гневни викове.

Бум.

Някой стреляше по входната ѝ врата. Влизаха. Щяха да видят, че апартаментът е празен, може би да загубят около шестдесет секунди да я търсят, предполагайки, че се е скрила в някой гардероб. Но после щяха да се досетят за покрива.

Преглътна дълбоко и отново потърси аварийен изход. Дали имаше нещо, по което би могло да се слезе покрай страничната стена на сградата?

Нямаше. Защото би било твърде лесно.

Върна се в средата на покрива. Около нея свиреше студен вятър, който развяваше отскоро червените ѝ коси, смразяваше я. Какво би направил Уил? Би помислил, каза си Мелиса. Опита се да мисли.

Имаше само един път за качване и слизане от този покрив. Отворът, през който бе излязла. Въпреки че бе залостила вратата,

Мелиса не хранеше илюзии. С един изстрел щяха да го отстранят. Не можеше да им попречи да отворят и капака. Дори ако седне върху него, двама силни мъже биха го отместили без усилие.

Отчаяно се огледа. Какво да прави тогава? Да се върне долу? Да се изправи срещу убийците с кухненския си нож? Да се опита да ги убие? Те имаха пистолети.

Да се скрие зад капандурата? Разбира се, нямаше да им хрумне да я потърсят там, нали?

Усмихна се, черен хумор. Значи или просто да чака смъртта си, или да се бие и да умре. Загледа се в далечината, над съседната сграда, чийто равен покрив бе малко по-ниско от нейния. Късметлии, имаха аварийен изход, хубава стара желязна стълба...

В главата ѝ се прокрадна една идея, глупава идея. Не, би било самоубийство, не. Не можеше да го направи, изключено...

Лола завъртя лазерния си нож, довольна от работата, която вършеше. Бързо щеше да се справи с тази врата. Вече почти я бе отворила.

— Излез, Мелиса — извика тя, вече без да се преструва на ченге. — Не съм садистка. Улесни ме и ще стане бързо.

Дали щеше да плаче, да моли за милост, да говори за деца и домашни любимци? Интересно бе как хората реагираха в последните мигове. Дори най-смелите често умоляваха. Животът бе ценен за повечето човешки същества. Лола предположи, че Мелиса може да се окаже по-силна. Очевидно бе упорита кучка.

Лола не изпитваше съчувствие към никоя мишена. Знаеше, че Мелиса Елмет е имала скапан живот, безкрайно дълъг скучен епизод. Практически ѝ правеше услуга. В последните дни от жалкото ѝ съществуване поне имаше тръпка.

Вратата се разклати и поддаде. Лола се отдръпна назад и я ритна. Бравата се бе стопила. Отвори се и след миг тя стоеше в огромен апартамент, претенциозно обзаведен и зареден. Имаше достатъчно храна, вода и занимания за целия ѝ колумбийски екип в продължение на две седмици.

— Мелиса! — извика тя в тишината. — Няма смисъл да се криеш. Професионалистка съм. Излез!

Никакъв отговор. Нахълта в спалнята и започна да отваря вратите на гардеробите. Нямаше място, където жертвата би могла да се скрие, но винаги опитваха.

Мелиса плахо пристъпи към ръба на покрива. Разстоянието между тази кула и съседната бе малко, не повече от два метра. Но над шеметна пропаст. Нямаше нищо над нея, дори сенник на ресторант или редица дървета. И нищо, стърчащо от съседната сграда, за което би могла да се хване, дори ако имаше силата да се довлече дотам; никакви статуетки, балкони или зидария. Само гол, равен покрив. Аварийната стълба бе от лявата страна на другата сграда.

Колко ли по-ниско беше? Може би три метра. Технически беше възможно. В най-добрия случай щеше да се отърве със счупен крак.

Вятърът бе силен. Често го правеха във филми и телевизионни шоуупрограми, но това бе животът, нейният живот. Поривите на вятъра щяха да я забавят, мразеше височините, виеше й се свят и трепереше.

Обзета от паника, Мелиса огледа покрива. Нямаше друг път за бягство. Струваше й се абсурдно, но по-лошо бе да остане тук и да бъде убита. Може би нямаше просто да я убият, можеха да я завлекат някъде и да я измъчват заради нещо, което мислеха, че е сторила или знае.

Бързо свали раницата. Беше тежка. Каза си, че трябва да го направи. Нямаше да стане по-лесно, колкото и да умуваше. „Нямаш избор, скъпа, нямаш избор.“ Отдръпна се назад и със силен замах, използвайки инерцията на раницата, я хвърли. Затаи дъх, когато я видя да се издига във въздуха, под ъгъл... все пак след секунда се приземи с тупване на другия покрив и зачака Мелиса да я последва.

Жалко, че нямаше в себе си алкохол. Искаше да се помоли, но единственото, което й дойде наум, бе: „О, Господи, о, Господи!“ Придвижи се седем крачки назад, застана с лице към ръба и се затича.

Животът й продължи като на забавен кадър, сякаш наблюдаваше някого отстрани. Стъпките й отекваха, спринтираше, след половин секунда престана да усеща земята под краката си и по време на скока сърцето й замря, но нямаше какво друго да стори във въздуха, както и после, когато плоският сив покрив, с подобна на гума хидроизолация, милостиво се появи под нея. Ако си счупеше краката, отново щяха да я

хванат и убият, затова инстинктивно се претърколи, като в телевизионните предавания, в които войници скачаха с парашути, и след доста болезненото приземяване, усещайки кръвта по лицето си, още веднъж се преобърна и след миг се почувства добре.

Мелиса се надигна. Пое си дъх. Можеше да движи ръцете си, краката си. Усещаше ужасна болка в ребрата. Може би имаше счупено ребро. Дишаше с мъка, но не бе парализирана. Залитайки се изправи, вдигна раницата и изтри кръвта от лицето си с ръкав. Дрехите, с които тренираше, бяха черни, така че нямаше да личи. Подтичвайки, препъвайки се, тръгна към аварийната стълба и заслиза по нея. Чуваше учестените удари на сърцето си, не обръщаше внимание на шума от стъпките си. Когато наближи нивото на улицата, видя полицейски коли с включени светлини, които заемаха позиции. Може би бяха от истинската полиция, а може би още шпиони, които идваха да я убият. Не знаеше.

Стълбата свършваше четири и половина метра над земята. Имаше друга до долу, но стъпалата бяха разядени от ръжда. Мелиса погледна надолу почти с насмешка. Приклекна, хвана се за железата и увисна на ръце. Оставаха по-малко от три метра до тротоара. Залюля се и се пусна. Някакъв нещастник минаваше с кучето си, зяпайки цялата суматоха и полицейските коли на пътя пред тях. Погледна я и гневно се изплю в улея край тротоара.

— Смахната кучка — промърмори той.

Мелиса му се усмихна широко. Беше жива. Слава богу. Наистина бе жива. Бързо тръгна по задна уличка към следващата оживена, извади пари от раницата си. Към нея идваше такси, свободно. Постара се да се усмихне. Не возеха смахнати кучки, нали?

Шофьорът отби. Тя се качи в колата. Беше арабин, може би алжирец.

— Накъде отиваме?

Мелиса бе твърде дезориентирана, за да мисли.

— А...

Шофьорът се намръщи. Щеше да я вземе за луда и да я изрита от колата си. Не можеше да назове хотел, гара или летище, всички тези места бяха под наблюдение. Някое анонимно място с много хора, далеч от този малък остров.

— До Янки Стейдиъм, ако обичате — импулсивно каза тя.

— Добре.

Значи все пак не изглеждаше толкова смахната.

Облегна се назад на кожената седалка. Нямаше представа къде да отиде, как да се свърже с Уил или да накара онези хора да спрат да я преследват. Но беше жива. Имаше пари и всичко от първа необходимост. Освен това те не знаеха как изглежда сега, с новите си къси коси и златист тен. Щеше да си купи евтини слънчеви очила и бейзболна шапка на стадиона. Бяха ефективна дегизировка, особено сред тълпа от хора със същите.

Въпреки болката отстрани и раната на слепоочието, Мелиса почувства задоволство. Бяха изпратили професионални убийци да я намерят, затворена в онзи апартамент, а с бързо мислене и смелост ги бе надхитрила.

Да. Тя беше смела. И умна. И корава. Бе успяла. Ребрата я боляха и сърцето ѝ все още бе разбито, но докато седеше в колата и дишането ѝ се успокояваше, Мелиса Елмет харесваше себе си малко повече.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лола действаше бързо и ставаше все по-гневна. Мелиса не беше на никое от очевидните места. Неведнъж се бе послушала, а имаше уши на прилеп, които улавяха всеки звук, дори най-тихото дишане. Но не бе чула нищо.

Направи повторна обиколка на стаите, удряше по стените, почукваше с крак по паркета, търсейки таен отвор за скривалище. Нищо. Всички дъски бяха стабилни.

Мелиса Елмет не беше тук.

Дали вече бе тръгнала? Дали бе напуснала сградата, преди да пристигнат? Не, Лола бе получила изображенията от камерите в магазина за алкохол отсреща. Момичето бе пристигнало с Уил, вървейки с ниско наведена глава, и оттогава не бе излизало. Нямаше друга врата, освен входната. Нямаше изход.

Трябваше да има. Лола не бе особено вярваща в Бог или в магии. Момичето не беше тук. Нейна работа беше да разбере защо, и то бързо.

Първа версия. Записите от камерите бяха обработени и редактирани и не показваха момента, когато Уил Хайд я извежда от сградата. Но Лола бе експерт по редактиране на видеозаписи. Струваше й се малко вероятно случаят да е такъв.

Втора версия. Мелиса бе намерила друг изход.

Стените на сградата бяха равни, а бе твърде ниско за скачане с парашут. И от този етаж нямаше достъп до стълбище. Можеше да се стигне само през асансьорната шахта. Мелиса не бе използвала асансьора. Лола се върна на площадката. Имаше още една врата. Мислено се упрекна за глупостта си. Идиотката се криеше на покрива.

Сградата вече се виждаше. Движението на улицата почти бе спряло. Уил видя светлини на полицейски коли, пълзящи сенки пред „Райт Ейд“, в края на улицата. Хвърли парите на шофьора.

— Благодаря — каза той, но Уил вече бе слязъл от колата и бягаше.

Забави, когато наближи края на улицата, където бе сградата. Беше се събрала малка тълпа. Прииждаха полицаи. Останките на някакъв автомобил бяха обхванати от пламъци, което означаваше, че е взривен. Натоварваха трупове в линейка, медицинските екипи ги носеха в черни чували.

Уил се огледа, сърцето му запрепуска. Не искаше да се показва на ченгетата. Щяха да го отведат настрана, да искат да го разпитват. Загуба на време.

Мъж с белезници отговаряше на въпросите на един полицай. Беше с матова кожа, боливиец или може би венецуелец.

— No puedes arrestar me. Tengo inmunidad diplomática — каза той.

„Не можете да ме арестувате. Имам дипломатически имунитет.“ Уил изтръпна. Оказа се прав, напълно прав, това не му достави обаче никакво удоволствие. Този идиот се перчеше с дипломатическия си паспорт. Главорез на директно подчинение на посолството. Местният му шеф можеше да нареди да го застрелят за подобно лекомислено бърборене на улицата.

Къде бяха охранителите му? Нима всичките бяха мъртви? В онези чували? Мелиса? Всемогъщи боже, как бе могъл да я остави там като мишка в капан?

Нечия ръка го потупа по рамото. Беше Моше. Ръката му бе превързана. Моше бе един от най-добрите му агенти в сградата, бивш колега. Уил му плащаше щедро да се грижи за охраната и никога не задаваше въпроси. Поклати глава, когато двамата спокойно тръгнаха по улицата.

— Една жена влезе с двадесет клоуни. Униформи на нюйоркската полиция, съдебна заповед, кола, всичко изглеждаше легитимно. Не бяха ченгета.

Уил кимна. Прие, че понякога човек просто знае.

— Имахме оръжия, но те бяха по-добре въоръжени. С полуавтомати. Повечето от нашите са мъртви и мисля, че очистихме осем-девет от тях.

— Имаш достъп до фонда ми за обезщетения. Плати на семействата по милион долара. Може да се наложи да бягам.

Моше не трепна. За Уил Хайд бе нормално да иска да се погрижи за всички. Не беше нужно да си дават обяснения.

— Добре.

— Мелиса мъртва ли е?

— Успях да отскоча до горе, докато разпитвах оцелелите ни хора. Обвиниха лошите заради фалшивите им служебни карти. Жената изчезна. Нямам представа къде отиде, защото бяхме завардили асансьорната шахта и стълбището.

Уил се замисли за секунда.

— Шахтата за отпадъци е вертикална, със стоманено покритие.

— Вендузи или магнити.

— Мамка му! — изруга Уил. Твърде отдавна бе извън играта. — Значи е невероятно силно момиче. Професионалист от световна класа. Сещам се за Лола Монтоя.

— Шегуваш се.

— Мисля, че е тя.

Моше потъна в размисъл.

— Господи. Кого сте ядосали, по дяволите?

— Ти ми кажи, Моше.

— Извинявай. Значи, изкачва се до втория етаж и докато се стреляме, хваща асансьора. Отидох горе. Беше отворила вратата на апартамента с лазерен нож, стоманата беше стопена.

Лола оправдаваше цената си.

— Но Мелиса я нямаше.

— Невъзможно.

— Нямаше следи от кръв в апартамента и никакъв начин да я е извела оттам. Уил, сигурно е скочила от покрива върху онази съседна кооперация.

Уил го изглежда втренчено.

— Не говориш сериозно.

— Няма друг начин за измъкване. Обикалям апартамента с пистолета си. Няма никого. Отивам до капака на покрива. Извадил съм оръжие, бесен съм. Намирам кучката там и сякаш не може да повярва. Започвам да стрелям. Господи, колко изненадана изглеждаше. Замалко да я ликвидирам. За секунда се засуети. После застава на колене и стреля по мен, падам. Докато съм долу, тя се завърта и скача над

пропастта пред очите ми. Приземява се на покрива, продължава да тича. Пак стрелях. Изпуснах я, шефе, съжалявам.

— Няма за какво. Наистина е неуловима. Щом твоето момиче не беше с нея и нямаше труп, бих казал, че се е досетила, че мацката е направила точно това. Сигурно отдавна се е изпарила.

Вълна на облекчение достигна до всяка клетка на тялото му. Почти му се зави свят. Искрената радост, задоволството да знае, че тя е добре. Мисълта колко е била изплашена. Дали все още мразеше височините? Някога отказваше да върви до него, когато отиваха на излет на скалите край морето и той се приближаваше твърде много до ръба. Но бе разбрала, че идват, и на своя глава бе излязла от апартамента и бе скочила над бездната, за да спаси живота си.

Великолепно. Гордееше се с нея.

— Моше. Преследват я агенти на държавна тайна служба или служби. Нещо свързано с баща ѝ. Мислят, че има информация, за която не знае нищо.

— Каква информация?

Уил се усмихна.

— И аз не зная.

— Сериозна работа, щом са наели Лола Монтоя.

— Двадесет негодници с униформи на нюйоркската полиция. Това е страхотен риск. Дяволски важно е да я видят мъртва. Не искам вече никой да безпокои моите хора. Кажи на всички, че им давам дълга почивка. Сто хиляди на всеки от групата. Обади се в агенцията и поискай да изпратят редовна охрана на входа.

Моше завъртя очи.

— Дебели бивши ченгета от пътна полиция.

— Може би, но няма да пострадат.

— Добре.

Докато говореше, постепенно всичко му се изясни.

— Обади се на Боб Катс — главният му адвокат, човек, на когото би поверил живота си. — Кажи му, че искам да продам акциите си в „Проспект“. Всичките. Ще се превърне в акционерно дружество.

— Добре.

— Кажи му да извади от сейфа пълномощното, което съм му дал като на свой адвокат. Ще изчезна и ще намеря Мелиса. И ще сложа край на цялата тази история.

— Как ще го направиш?

— Имам план. Не бива да ти го казвам.

— Имаш ли пари и дрехи?

Уил се замисли.

— Можеш ли да ми приготвиш сак с багаж? Донеси ми малко пари в брой.

На ъгъла имаше гостилница.

— Отиди да хапнеш — каза Моше. — Ще ти донеса нещата.

Уил пристъпи към телефонния автомат на стената. Забележително, истинска реликва. Напоследък в големите градове можеха да се видят толкова малко. Все пак в Манхатън бяха останали няколко. Хората имаха мъчителни спомени за единадесети септември, когато ударите срещу Световния търговски център бяха съборили предавателите за мобилни телефони. До оцелелите автомати се бяха образували опашки от по двадесет души. Гостилницата бе запазила своя. Имаше късмет.

Изрови няколко монети и позвъни на Оливия.

— Уил! Къде си?

— Оливия, те дойдоха отново. Опитали са се да убият Мелиса. Избягала е. Трябва да я намеря. Ще се върна веднага щом мога, скъпа.

Последва тих стон на гняв и разочарование.

— Уил! Остави я сама да се грижи за себе си. Напълно способна е.

— В голяма опасност е.

— А ти не си ли? Впрочем трябва да се върнеш. Говорят за това във всички новини.

Уил хвърли поглед към малкия телевизор в ъгъла на гостилницата, настроен на един от новинарските канали. Беше с изключен звук, но в долната част на екрана вървяха водещите заглавия. Никой не обръщаше внимание, клиентите държаха чаши кафе, бургери или големи чинии със спагети. Кварталът беше работнически и гостилницата бе евтина. Тук обядваха автомонтьори и чистачи, които не се интересуваха какво върви по Си Ен Ен. Телевизорът се гледаше само когато има мач.

— Разбирам — каза той. Микробусът, в пламъци, сградата — обградена от полиция. Един свален хеликоптер. Чувалите с трупове, които товареха в линейката. Приглушената размяна на реплики с минувач, който говореше твърде бързо и размахваше юмрук срещу екрана.

— От полицията искат да говорят с теб. Открили са, че тайно притежаваш онази сграда.

— Няма нищо тайно, всичко е законно — Уил ужасено впери поглед в екрана. Видя себе си с тъмен костюм, риза и вратовръзка. Сега беше с екип за джогинг и изглеждаше неузнаваем — поне така се надяваше. Трябваше да избегне среща с полицията на всяка цена. Ако го откриеха, не беше в безопасност. — С радост ще ги посетя. Но след като намеря Мелиса. Изпратили са двадесет много лоши типове да я убият и не мога да се мотая.

— Полицията може да открие Мелиса. Явно ти не можеш да я защитиш, просто им кажи за случилото се, нека я отведат на безопасно място — настоя Оливия.

Не му хареса хленчещият ѝ, сърдит тон. Е, добре, не беше никак приятно за нея, но той се опитваше да спаси нечий живот.

— Нещата са далеч по-сложни. Оливия, трябва да ми имаш доверие.

— Разбира се, че ти имам, скъпи — каза тя с натрапчива неискреност. — Просто искам да се върнеш при мен.

Имаше предвид: „Искам да си върнем стария живот“.

— Днес следобед банката ще обяви, че пускаме акциите на пазара. Всичките. Няма да запазя дори малък дял. Оттеглям се, Ливи. Ще вземем парите и ще пътуваме по света. Само трябва да решим къде да отгледаме децата си.

Това я накара да замълчи. Познаваше я толкова добре, почти виждаше емоциите, които се бореха в нея. Имаше престиж в това да бъдеш собственик на преуспяла банка и той щеше да го загуби. Но при деветдесет процента акции, продадени на пазара, тя щеше да бъде съпруга на един от най-богатите мъже в Америка. Оливия обожаваше светските изяви. Уил знаеше, че разбира колко досадни са партитата и приемите за него. Но пътуването отново щеше да ѝ даде шанс да блесне. Уникален тоалет за Гранд Казино в Монте Карло... окичена с

диаманти на бал с маски на карнавала във Венеция... една-две филмови премиери в Кан... Ден на дамите в Роял Аскът...

— Ще се радвам да попътувам — съгласи се тя. — Можем да заминем на едногодишно околосветско пътешествие след сватбата...

— Остави на мен да се погрижа за това.

— Но няма ли да се върнеш за продажбата на акциите...

— Адвокатът ми ще уреди всичко. Спокойно.

Проявяваше голям интерес към подробности, свързани с богатството му, което никак не му харесваше. Колкото по-скоро измъкнеше Оливия от светските среди, колкото по-скоро тръгнаха да пътуват само двамата, толкова по-добре.

Уил мъчително бе осъзнал колко са далеч един от друг, откакто бе отишъл да открие Мелиса. Оливия му правеше компания, грижеше се за него, караше го да се смее. Нима сега, след като ѝ бе направил предложение, започваше да забелязва малките ѝ недостатъци, бягайки от обвързване, може би? Едва ли тя се бе променила, мислено се упрекна Уил. Промяната бе в него. Нямахме смисъл да я обвинява.

— Когато се върна, ще отидем където пожелаеш.

Тя се засмя.

— В църквата, да се оженим.

Уил се засмя, макар и да се почувства неловко. Защо бе толкова настойчива? Беше ѝ направил предложение. Защо толкова отчаяно се стремеше да получи законни права над богатството му?

Не, каза си той. Какво бе това? Беше ѝ предложил брак. Нима щеше да разбие сърцето ѝ, да постъпи с нея така, както Мелиса Елмет бе постъпила с него? Никога. Напрегнатата ситуация се отразяваше зле на всички. Той щеше да се върне при Оливия. Щеше да се ожени за нея.

— Щом така искаш, това ще направим — през прозорците на гостилницата видя мотоциклет да спира до отсрещния тротоар. Моше слезе от него, свали каската си. — Трябва да тръгвам. Може да не се чуем ден-два, но знай, че съм добре.

— Да, скъпи, направи каквото трябва — беше вдъхнал увереност на Оливия и тя отново преливаше от любвеобилност. — Връщай се бързо у дома, съкровище.

— Чао — каза той. Чу я да му изпраща въздушна целувка и затвори.

Опита се да не изпитва облекчение. Точно сега имаше предостатъчно грижи и без да мисли за противоречивите си емоции. Ставаше твърде стар за всичко това. Когато бе млад и сърдит, беше идеален за агент на тайните служби. Сирак, без жена и деца, като по учебник. Привързаността към близки правеше хората уязвими и слаби. Те бяха мишена за враговете им и ги забавяха. Поне все още нямаше деца.

Моше, отвън пред гостилницата, го видя и направи малък жест. Уил отиде до бара, плати сметката и си напомни, че бакшишът трябва да бъде скромнен. Не биваше да прави нищо, с което да привлече внимание. Навън, на улицата, приятелят му подаде каската и сгънато черно кожено яке. Уил ги сложи.

— Най-добрият начин да напуснеш града — каза Моше.

Уил кимна. Съобразителност. Каска за мотоциклет напълно скриваше лицето и никой не би се вгледал в него.

— Чий е мотоциклетът?

— На малкото ми братче Леви. На твоите години е. Работи в маркетинг отдела на „Дженеръл Електрик“. Шофьорската му книжка е отзад, в багажника — Моше сви рамене. — Ще му извадим нова.

Моше бе известен в „Мосад“, можеше да набави всякакъв фалшив документ.

— Да, познавам Леви — бяха с еднакъв ръст и телосложение, с тъмни коси. Това трябваше да е достатъчно. — Благодаря.

— Багажникът е пълен с неща от първа необходимост и десет хиляди на по десет и по двадесет.

— Идеално.

— Ако намериш начин да ми се обадиш, ще ти изпратя хора, които могат да ти помогнат, където и да си.

Имаха агенти навсякъде в САЩ, разбира се, със или без договор.

— Няма да се обаждам на никого. Тези хора са големи играчи. Скоро ще изпратят агенти по петите на всеки, когото познавам. Най-добре напусни града.

Приятелят му кимна с неохота. Нямаше смисъл да спори, някога Уил Хайд бе един от най-добрите. Можеше да се грижи за себе си. Моше протегна ръка, стисна неговата. Когато Уил се качи на мотоциклета, вече бе изчезнал.

Уил запали и се отправи към моста „Джордж Вашингтон“.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Нямаше как Лола да е довольна. Английската кучка се бе измъкнала. Беше се оказала интелигентна и куражлийка, което не бе никаква утеха за Лола. Мелиса бе никоя, задръстена историчка. Лола, която бе убивала сенатори и дори един президент, която бе ликвидирала четирима корави агенти на КГБ, сега бе надхитрена не само от Уилям Хайд, а и от неговата никаквица.

По-лошо, бе видяна от един от хората на Хайд. Нямаше съмнение, че скоро самоличността ѝ ще бъде разкрита.

Не очакваше с нетърпение този телефонен разговор, но беше неизбежен. Обади се на Димитри, който ѝ бе възложил тази задача, и накратко го запозна с фактите.

Мълчанието му бе по-лошо от ругатни и викове.

— Може да се случи на всеки по всяко време — каза Лола. — Ще продължа да я издирвам.

— Може би трябва да върнеш хонорара си — каза той.

Прие това предложение с презрението, което заслужаваше. Беше ядосан. Имаше само един начин да се справи с това.

— Тази жена е трудна мишена за теб — подигравателно отбеляза Димитри.

— Щом мислиш, че съм толкова некадърна, какво ще кажеш да бъдеш следващата ми мишена — просъска Лола. — Да видим как ще ми избягаш. Аз мога да се изплъзна за десет секунди. Не си и помисляй да изпращаш убийци по петите ми за назидание. Мога да се обърна срещу теб и да те преследвам, Димитри. Ще те убия, без никой да ми плаща — той замълча, треперейки от гняв. Взаимните заплахи останаха да висят във въздуха. След като промени динамиката помежду им, при която от нея се очакваше да пълзи и да се моли, Лола пристъпи към бизнес въпросите: — Разбери. Жената е добра. Тя има естествен усет, а мъжът е експерт. Изпратил си много други агенти. Никой от тях не успя, въпреки че Хайд се разхожда из Ню Йорк, без да се крие.

Димитри въздъхна. Не можеше да отрече очевидното.

— Не пазя територия. Имаш спящи агенти навсякъде. Задействай ги. Разпространи снимката. Снимките, той също е изчезнал. Полицията го търси за разпит във връзка със собствеността на сградата.

— Тръгнал е да я спасява? Прави се на Джон Уейн — Димитри се покашля. — Това е най-малкият му проблем. През следващите два дни ще бъде разорен.

— Подслушвам телефона на адвоката му. Получил е законно пълномощно да взема решения. Банката е обявена на пазара. Целият ѝ капитал. Неговите акции ще бъдат пуснати за продажба утре.

— Толкова скоро?

— Пазарите са мудни. Но, да. Очевидно когато реши да направи нещо, той го прави. Банката не означава много за него.

Лола се възхищаваше на това у Хайд. Тази способност да запазва чувство за необвързаност бе важна за един агент.

— Да видим какво ще стане, когато акциите му се обезценят.

Едва ли Димитри можеше да предизвика това, но не пожела да спори с него. В системата имаше финансисти, способни на подобни машинации. Нейните умения бяха по-първични.

— Докато не се спрат някъде, не мога да продължа. Твоите хора трябва да ги намерят.

— Няма проблем.

Димитри бе уверен. Сега за него работеха агенции на над дванадесет държавни тайни служби, някои без съгласието на правителствата си. Разполагаше с огромна мрежа от шпиони и спящи агенти, свой личен таен Интерпол. Всяка автобусна и железопътна гара, дори най-малките, можеха да бъдат завардени. Когато се появяха, все някой щеше да ги засече. Беше ерата на интернет и системите за наблюдение. Имаше камери във всеки мол, във вагоните на „Амтрак“, до банкоматите. Уил Хайд и Мелиса Елмет бяха добри, но сега бяха разделени. Шансовете им бяха нищожни.

— Продължавай да ги търсиш — каза Димитри. — Вече си един от многото агенти.

„Е, добре“, помисли си Лола. Можеше да наеме колкото иска. Но накрая тя щеше да ликвидира мишените.

Мелиса грабна диетична кола и хотдог и последва тълпата. Нямаше представа къде отива. Бе изпълнила плана си — бейзболната шапка бе добра идея, сега изглеждаше като всички други фенове. Щеше да им бъде трудно да я различат, дори ако имаха хора тук, което ѝ се струваше невъзможно. Поне за час-два бе в безопасност.

— Хей, ти! — едра чернокожа с униформа правеше жестове срещу нея. Мелиса подскочи. Бе допуснала да я забележат, да я нарочат. — Билет.

— Разбира се.

Мелиса извади билета от джоба си, показва го.

— Боядисани кукли — каза жената с презрение. — Не се опитвай да вкараш алкохол вътре.

— Добре — отвърна Мелиса. Не искаше да започва кавга. Просто продължи.

— Не обръщай внимание — до нея вървеше млад мъж с шапка на „Ред Сокс“. Феновете на „Янкис“ го освиркваха, но не твърде злонамерено. По-добре бе, отколкото на английски футболен стадион. — Просто те мрази, защото си готино парче.

Мелиса се изчерви. Хлапакът изглеждаше на не повече от двадесет и шест, доста години по-млад от нея. Не бе свикнала случайни непознати да я намират за привлекателна. Особено по-млади мъже.

Беше си купила билет от най-евтините. Таксито ѝ бе излязло близо двадесет долара, с бакшиша, а и шапката бе скъпа. Нямаше кредитна карта, нямаше откъде да получи още пари. Тя не бе като Уил, който навярно можеше да оцелее дни наред, хранейки се с плъхове, или нещо подобно. Трябваше да пести парите си, докато стигне някъде, където ще може да си намери работа.

Вече бе помислила и решила. Сервитьорка. Често наемаха нелегални имигранти, ако се съгласят да работят за по-малко от минималната надница. Щеше да бъде доволна с анонимна работа за жълти стотинки. Ако миеше съдове и забърсваше пода в някое малко италианско кафене, щяха да ѝ позволят да се храни безплатно. Можеше да взема остатъци у дома всяка вечер. Щеше да се опита да си състави балансирана диета. Все някак щеше да преживее щурата

ситуация, в която бе попаднала. При мисълта, че само преди седмица бе живяла в Оксфорд и подготвяла лекции, бе готова да се засмее.

По някое време щеше да се обади на Уил, за да му каже, че е в безопасност. Дължеше му поне това.

Този мач бе убежище. Няколко часа нормален американски живот, на слънце, с хотдог и диетична кола. Ако излезеше от стадиона с хиляди други фенове, отново щеше да бъде в безопасност сред тълпата. А после?

Мелиса погледна фланелката на „Ред Сокс“, която носеше младежът, и изведнъж ѝ хрумна идея. Щом Уил можеше, защо не и тя? Заговори с акцент, който би могъл да мине за американски.

— Благодаря, приятел — подаде му ръка. — Казвам се Лиса.

— Брад — каза той, обнадежден. — С компания ли си тук?

Това бе възможност. Дълбоко си пое дъх и го възнагради с ослепителна усмивка.

— Не. Току-що скъсах с гаджето си.

— Съжалявам — каза Брад, имайки предвид точно обратното.

— Няма за какво — Мелиса си спомни за мач, който бе гледала по телевизията предната вечер. — Беше от „Метс“.

Брад се засмя.

— Тогава е заслужавал да го зарежеш, предполагам.

Тя се усмихна. Значително бе напреднала в познанията си за бейзбола само за няколко дни. И „Ред Сокс“, и „Янкис“ мразеха „Метс“. Разговорът с Брад потръгна доста добре.

— С какво се занимаваш? — попита той.

— Преподавах английски, но напуснах. Ще си почина известно време — Мелиса потупа раницата си. — Ще попътувам из Америка, на автостоп. Винаги съм мечтала за това.

Брад засия. Мелиса забеляза, че чак не му се вярваше, че е спечелил симпатията ѝ. Бе успяла да зарадва този американски младеж. Наистина я намираше за „готино парче“. Намираше я за красива. Когато осъзна това, забеляза, че доста мъже я заглеждат, когато минаваше покрай тях.

Хареса ѝ. Не бе привличала подобно внимание от тийнейджърските си години, от времето, прекарано с Уил, първия път. Странно как, докато бяга, за да спаси живота си, човек започва да се чувства толкова жизнен. На някакво първично ниво Мелиса изпитваше

наслада. Погледна Брад с благодарност. Само Уил да можеше да я види така...

„Не бива да мислиш така“, смъмри я трезвият ѝ разум. Но не можеше. Беше истина. Изгаряше от желание да се покаже на Уил, поне да я запомни красива.

— Е, скъпа, можеш да започнеш с мен — предложи Брад, — ако нямаш планове за след мача.

Сви рамене.

— Това е най-хубавото. Свободна съм. Нямам никакви планове.

— Ако ще пътуваш на автостоп, какво ще кажеш да дойдеш с нас до Бостън? Тук съм с приятели. Имаме каравана.

„О, господи!“ Беше спасена.

— Нали приятелите ти няма да имат нищо против? — невинно попита тя.

— Не, по дяволите, особено когато видят колко си готина. Освен това караваната е моя.

Бе дошъл с четирима приятели и гордо се похвали с нея. Мелиса им се усмихна и си позволи да пофлиртува. Бяха пийнали по няколко бири, смееха се, подхвърляха шегички и одобрително смушкваха Брад. Тя отказа да свали тъмните си очила, но денят бе слънчев и не настояваха. „Ред Сокс“ спечелиха мача и момчетата бяха в страхотно настроение. Не престанаха да се закачат с нея, докато вървяха към паркинга. Наистина имаха каравана, Мелиса не можеше да повярва на късметата си. Вътре бе мръсно, пълно с остатъци от пакети „Начос“ и кутии кока-кола с вкус на череша, но беше едно от най-примамливите превозни средства, в които се бе качвала. Брад потупа пътническата седалка и я покани да се вози до него, което накара приятелите му да избухнат в дрезгав смях.

Спокойно излязоха от града. Никой не ги спря, никой не ги обезпокои. Няколко пътуващи фенове на „Ред Сокс“ надуха клаксони. Заклети „янки“ крещяха ругатни. Всичко бе свършено нормално. Бяха истински фенове на бейзбола, личеше си от онези, които запаметяват имената и постове на играчите. Имаха DVD плеър отзад в караваната и бяха пуснали диск с най-интересните кадри от световната серия 2004-та.

Брад беше добро момче и гледаше пътя, но водеше разговор. Дали е гледала серията през 2004-та, когато било развалено някакво проклетие? Не? Имало пълно лунно затъмнение вечерта на четвъртия мач. Луната била оцветена в бостънско червено.

— Когато Дъг Минткевиц пое топката от Фулк, все още беше червена... знаеш ли?

Мелиса призна, че не знае.

Брад започна да разпитва за нея. Каза му, че е била детегледачка и частна учителка по английски на богат френски бизнесмен от Тъпър Ийстсайд. Визата ѝ изтекла, така че вече била нелегална, но щяла да си намери работа като сервитьорка и да измисли нещо. Попита я дали е австралийка. Мелиса измисли семейство в Канбера. Понякога американците не различаваха акцентите.

Къде щяла да отседне в Бостън? В общежитие, реши Мелиса, някое евтино. Имаше малко пари, щяха да ѝ стигнат. Брад препоръча студентското на Бъркли Стрийт, където нощувките стрували десетачка на легло. Щяла да дели стая с други студентки, но не можело да има всичко...

Съгласи се. Той полюбопитства колко дълго е излизала с бившето си гадже. Мелиса отказа да говори за измислената си връзка. Дан, бившият ѝ приятел, се оказал негодник. Брад изрази дълбоко съчувствие. Сега бил фитнес треньор, но възнамерявал да постъпи в армията. Дали би излязла с него на кафе? Може би, каза Мелиса. Предложи да я откара до общежитието. Не, нямал нищо против да вози красиво момиче из града пред приятелите си. Вече му бе позволила да се перчи с нея.

Мелиса се засмя. Брад ѝ харесваше. И беше безкрайно благодарна. Хубаво бе да открие, че светът е пълен с приятни, свестни хора, готови да предложат помощ. Не всеки бе убиец с пистолет, имаше добри хлапета от добри семейства, които щяха да спечелят пари, да създадат семейства и да отгледат още добри хлапета. Оптимизмът на момчето бе заразителен. Би му пожелала страхотен живот. Нямаше да го изложи на опасност, като остане с него по-дълго, отколкото е нужно.

Най-сетне пристигнаха в Бостън. Еуфорията бе стихнала до спокойно задоволство. Брад мина през няколко кокетни квартала да остави приятелите си. Взеха си довиждане с нея и му пожелаха късмет,

повдигайки вежди. Мелиса се изчерви. Отново я накараха да се чувства млада. Брад я откара до централната част на града и ѝ показа общежитието. Тя взе раницата си от пода на караваната и записа телефонния му номер. Момчето слезе и застана срещу нея, малко смутено.

— Нямах ли мобилен?

Мелиса поклати глава.

— Фактически съм незаконно пребиваваща. Не искам ченгетата да ме засекат.

Изглеждаше разочарован.

— Няма да се видим вече, а?

— Може би — каза тя. — Ти си симпатяга.

— Никой мъж не би искал да чуе това от красива жена. Звучи обезсърчаващо.

— Твърде стара съм за теб.

— Аз мога да преценя — отбеляза Брад малко самодоволно.

Мелиса се усмихна. Жалко, че трябваше да го разочарова. Беше благодарна за транспорта, благодарна, че се бе измъкнала от Ню Йорк. Благодарна, че двадесет и шест годишен младеж я смяташе за привлекателна.

Свали раницата си и повдигна глава за целувка. Брад се възползва. Мускулестите му ръце обгърнаха крехкото ѝ тяло, целуна я дълго и страстно, притискайки я към себе си. Мелиса се отдръпна едва когато усети възбудата му.

— Чао — каза тя. — Благодаря ти.

— Страхотна си, хубавице.

Брад се качи в караваната и потегли.

Мелиса влезе в общежитието. Беше твърде възрастна, за да бъде тук, но изглеждаше като студентка и получи стая. Беше късно вечерта. В ъгъла вече спеше друго момиче. Мелиса взе душ, отпусна се на леглото и заспа почти моментално, крайно изтощена.

Уил седна на маса пред „Барж“, ресторант за морски деликатеси на Фронт Стрийт, Пърт Амбой, петдесетина километра навътре в щата Ню Джърси. Загледа се над водата към Стейтън Айленд. Беше тъмно и светлините на уличните лампи проблясваха по водната повърхност.

Вечерта беше хладна, но храната бе вкусна. Хапна пържени раци за 20,95 долара, изпи бутилка „Будвайзер“ и му харесаха повече, отколкото екзотичните специалитети, които ядяха с Оливия напоследък. Радваше се, че бе дошъл в Ню Джърси. Тук бе спокойно. Наблизо имаше малък семеен хотел и щеше да пренощува там.

Алкохолът го отпусна след напрегнатия ден. Имаше набола брада, но нямаше да я обръсне. Повечето обикновени хора не биха го разпознали така. С професионалистите бе различно. Тревожеше се за Мелиса. Тя не можеше да пусне брада. Упрекна се, че не я бе научил как да се прикрива, дори най-основните неща. Може би щеше да се сети да не използва кредитни карти, ако бе забелязала какво прави той, докато бяха заедно.

Искаше да я намери. А после...

Не можеха вечно да бягат. Той трябваше да се върне, Оливия бе права за това. Уил се замисли за възможностите си, с наслада поглъщайки хапките, оставяйки алкохолът да освободи съзнанието му от оковите на тревожността и да му помогне да намери решения.

Скоро щеше да има пари. Невероятно много пари. Можеше да издири онзи, който бе наел Лола, и може би да му плати достатъчно, за да се откаже. Но, не, бяха замесени правителства. Тях бе почти невъзможно да накара да се откажат.

Можеше да наеме охрана за Мелиса. Да намери някоя истинска крепост и да я напълни с персонал от армията. Отново неосъществимо. Тя вече бе казала, че няма да остане под негова закрила. Ако все пак го направеше, един ден все някой щеше да се поддаде на подкуп или да прояви небрежност. Не можеше да й осигури вечна защита.

Можеше да продължи да бяга и да се крие, докато онова, заради което я преследват, изчезне. Уил не мислеше, че и това е възможно. Мелиса Елмет бе набелязана от професионални наемни убийци, чиято репутация би пострадала, ако тя остане жива. Затова нямаше да престанат да я търсят. Лола Монтоя бе несломима. Никога не се предаваше. Беше една от малкото жени, за които знаеше, че са били подлагани на мъчения и не са се огънали. Беше социопатка, арогантна. Би се опитала да убие Мелиса дори без да има цена за главата ѝ.

Уил никога през живота си не бе убивал или дори удрял жена. Започна да мисли, че това трябва да се промени.

Трябваше да има отговор. Отпи от бирата си и погледна над тъмната водна повърхност, която отразяваше неоновия омар над входа с червена и синя светлина. Храната бе превъзходна. Трябваше да има отговор. Животът на Мелиса бе ценен за него. Мисълта, че е мъртва, го бе доказала.

Щеше да я намери и да я вземе със себе си. Щеше да отиде там, където бе загинал баща ѝ, където бе загубила връзка с онзи негодник. Щеше да разбере какво се страхуват, че може да знае Мелиса, и да го разкрие на целия свят.

Да. Това беше.

Трябваше да отстрани мотива. Разбира се, оставаше отмъщението. Но можеше да направи нещо и по този въпрос. Щом бяха замесени държави, държавни играчи, публичността щеше да помогне. Ако бъде убита, някой щеше да бъде обвинен. Доволен, отпи още една глътка. Планът започваше да се оформя. Осъзнаваше, че е невероятно трудно да го изпълни, но трябваше. Защото нямаше друг начин.

За първи път, откакто бе започнало всичко, аналитичният ум на Уил Хайд, гениалният му шпионски ум престана да мисли за Мелиса и се насочи към баща ѝ, общата нишка. Трябваше да го направи по-рано. Сега си даде сметка.

Ричард Елмет бе предвзет стар глупак, но със забележителен интелект. Все пак не бе оставил значима следа в академичния свят. Бе работил в Оксфорд, но не бе станал директор на колеж, не бе получил и признание като велик учен. Никой американски университет не се бе опитал да го привлече с тлъст чек и примамлива длъжност...

Какво бе извършил, с което да обезпокои толкова много хора?

Щеше да попита Мелиса.

Влезе в заведението, плати в брой и откара мотоциклета до малкия хотел, на около километър разстояние. Имаха свободна стая и щом не бе пиян и имаше пари, веднага му я дадоха. Беше малка и чиста, с две легла и баня. Топлият душ му достави невъобразима наслада. Моше бе сложил само най-необходимите дрехи и нямаше пижама. Намери дънки и черна тениска за сутринта. Моше бе избрал рокерски дрехи. Полезно бе да работи с професионалисти.

Уил изми зъбите си и си легна. Беше рано, но искаше да се събуди на разсъмване. Щеше да позвъни на адвоката си. Мелиса щеше

да се обади. Нямаше представа как ще се свърже с него, но тя бе умно момиче. Със сигурност щеше да намери начин. Ако се наложи, щеше да остави съобщение в телефонната централа на „Вирджиниън Проспект“. Когато успее, трябваше да бъде готов да я намери. Защото веднага щом се обадеше, те щяха да узнаят.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В осем на следващата сутрин Уил набра един номер.

— Боб Катс.

— Уил се обажда. Слушай и не говори.

— Добре.

— Има ли заповед за арестуването ми?

— Все още не.

— Добре. Предполагам, че телефоните ти се подслушват. Ако можеш, искай проверка всеки ден.

— Мамка му! Добре, Уил.

— Мисля, че една приятелка ще се обади в банката.

— Обади се тук преди десет минути.

Уил примигна.

— Обадила се е на теб? Тя не знае кой е адвокатът ми.

— Има статия за продажбата на „Прспект“ в „Джърнъл“ от тази сутрин. Прегледала го е за материали за теб. Позвъни в моята кантора.

„По дяволите, помисли си Уил, впечатлен. Наистина умееше да мисли в движение. Умно, умно момиче.“

— В Бостън е. Каза, че можеш да ѝ се обадиш на автомат там. 857-555-7834.

Уил веднага затвори и набра номера.

— Ало? — отговори тя при първото позвъняване.

— Мелиса, аз съм.

— Уил — гласът ѝ прозвуча почти като вик на въодушевление.

— Уил.

— Скъпа, справила си се толкова добре. Слушай. Разговорите на Боб се подслушват. Скоро те ще тръгнат към този телефон. Бягай, Мелиса!

— Къде? — попита тя.

Не възрази. Уил ѝ се възхити за това. Започна да мисли бързо.

— Каза, че винаги си искала да отидеш там, Миси. Помниш ли?

Беше се сетил за реплика, която бе подхвърлила в онзи ден в парка на колежа, когато ѝ бе направил предложение. Не искаше да бъде жесток, но трябваше да намери нещо, което тя със сигурност ще си спомни. Само тя го знаеше и никой мощен приемник на света не можеше да улови мислите ѝ.

— Помня — каза Мелиса след кратко мълчание. — Помня съвсем ясно.

— Ще дойда да те взема. Не съм в Масачузетс. Ще се забавя, но ще дойда. Помни.

— Ще бъда там, Уил. Може да се отдалеча, ако се наложи, но ще се върна.

— Бягай! — нареди той. — Веднага!

Тя затвори. Уил сложи каската на главата си, възседна мотоциклета и с пълна газ пое към магистралата.

Те идваха. Най-незначителна следа, и вече бяха по петите ѝ. След едно обаждане до адвоката му. Мелиса не губи време за самосъжаление. Имаше велосипед, който бе откраднала от общежитието рано сутринта. Не се чувстваше виновна. Човек правеше каквото трябва.

В нея бушуваха противоречиви емоции. Страх — вече свикваше с това. Радост, че бе чула гласа на Уил. Загуба, защото той щеше да се ожени за друга. Вълнение, защото скоро щеше да бъде тук.

Но когато се метна на колелото, напрегна мускули и профуча по улицата по-бързо, отколкото би могла да тича; Мелиса мислеше главно за избавлението си.

Да, помнеше. В онзи горещ, слънчев ден, когато седеше на тревата между реката и прашната пътека към колежа, играеше си с една маргаритка, пиеше евтино вино от пластмасова чаша и Уил бе с нея, животът ѝ се струваше свършен. Помнеше, че още преди предложението му ѝ се искаше да запечата този момент в съзнанието си завинаги, като филм за младостта и щастието. Той заговори за някакъв концерт, който бе гледал, изпълнение на студентски хор на „Юда Макавей“. Времето, прекарано в Оксфорд, бе дало на Уил достъп до култура и изтънченост, които тя бе приемала за даденост, но не и той, отраствайки в бедност, в сиропиталище. Имаше хъс за живот, от

който Мелиса бе поразена. Отначало тя се прозяваше на класиката, но Уил бе запален по нея. Когато започна да я води по концерти, Мелиса заобича музиката. Щом той харесваше Хендел, и тя го харесваше.

— В Бостън има клуб на почитателите на Хендел и Хайдн — бе казала тя, нетърпелива да се похвали. — Един от най-старите в Америка. Свирят в Симфъни Хол. Трябва да отидем някой ден.

Уил се приближи към нея и последва дълга целувка.

— Ще отидем. Страшно искам да отида в Америка.

— Аз също — бе казала тя със сияещи очи.

Сега се засмя. Да отиде в Америка — мечтаеше за това откакто се помнеше, още като дете, преди да познава Уил. Никога не ѝ бе хрумвало, че ще бъде такова пътуване.

Сърцето ѝ препускаше, докато караше. Не само от усилието. Мелиса помнеше онази целувка. Помнеше всяка от целувките му. Помнеше онзи ден. Явно той също.

Можеше да има предвид само тази реплика, подхвърлена нехайно. Тя пазеше в сърцето си всеки миг от деня, в който ѝ бе предложил. Уил Хайд също.

През всичките години в армията, в живота си на таен агент и при главомайващото си издигане, след всички модели и светски дами, списания и лимузини.

Той все още помнеше.

Опита се да не храни измамни надежди. Какво би могло да я нарани повече? Но беше много трудно. Щом Уил бе запомнил това... значи бе държал на нея повече, отколкото би могла да си представи. Дали... възможно ли бе... да я обича?

Продължи да върти педалите. Нямаше смисъл да тръгва към Симфъни Хол още сега. Той не бе в Масачузетс. Щеше да се забави няколко часа. Трябваше да отиде някъде другаде, на затънтено място, където никой не би я потърсил. Беше в центъра на града, на Парк Стрийт. Имаше кокетна малка църква с бяла камбанария. Мелиса слезе от колелото, подпря го на парапета. Нямаше заключалка, щеше да е изчезнало, когато се върне. Това не бе проблем. Напълно възможно бе полицията да търси откраднат велосипед. Реши да продължи пеша, да се отбива в църкви, заведения и магазини, бавно напредвайки към Масачузетс Авеню. Щеше да бъде търпелива. Беше слънчев ден и можеше да се нахрани добре и за малко пари. Можеше да седи на чаша

кафе с часове и щеше да бъде успокояващо да коленичи с вярващите и да се помоли. Имаше много неща, за които да отправя молитви.

Когато Уил пристигне, щеше да бъде готова.

До центъра на Бостън би трябвало да се стига за повече от четири часа. Той стигна за по-малко от три. Профуча обратно през Манхатън, прекоси Кънектикът, набирайки скорост и маневрирайки сред потока от превозни средства. Господи, страхотно бе да имаш мотоциклет. Проникваше на места, където кола не можеше. Даваше съвършена анонимност и свободата да избягваш задръствания.

Скоростта все му се струваше недостатъчна.

Беше страхотно возило, слушаше го. Спря само веднъж за бензин. Хапна набързо сандвич, пийна вода, ползва тоалетна и след по-малко от пет минути отново бе на път. Не искаше да спира дори за толкова кратко, но бе важно да поддържа силите си и нивото на кръвната си захар.

Мелиса чакаше, те бяха по петите ѝ. Гневът на Оливия, проблемите в банката, нюйоркската полиция, всичко остана на заден план. Не губеше време в анализи. Бе твърде зает да мисли за друго. Стратегия. Всяко летище щеше да бъде под наблюдение. Но нямаше друг начин. Не можеше да се измъкне с военен полет за втори път.

Мелиса изскочи от кафенето, където бе успяла да прекара половин час на чаша ментов чай, и отново погледна към отсрещната страна на улицата...

Сърцето ѝ спря. Забеляза мъж, който крачеше нехайно и оглеждаше сградата на Симфъни Хол като турист, който се чуди дали да я снима или не. Беше с черно кожено яке. Беше Уил. Позна го отдалеч: телосложението, осанката. Всичко в него се бе запечатало в паметта ѝ.

Бореше се със себе си. Импулсът да заплаче, да се втурне към него бе неудържим. Овладея го. Те наблюдаваха.

Мелиса пресече улицата. Сърцето ѝ биеше по-силно, отколкото когато бе чула изстрелите от апартамента си. „Колко си жалка, каза си

тя, да въздишаш като малка глупачка по мъж, когото не можеш да имаш, когато животът ти е в опасност.“

Нямаше значение. Тялото ѝ я предаваше. Още щом го зърна, коленете ѝ омекнаха от възбуда. Тръгна с уверена походка, за да прикрие това. Не биваше да събужда съжаление у него. Поне гордостта ѝ даваше сили.

Беше се отбил в рокерски магазин в покрайнините на Бостън и бе купил каска и кожено яке за нея, достатъчно дълго, за да се завие с него, ако се наложи да спят на открито.

Мотоциклетът бе зад ъгъла. Отвори багажника и ѝ подаде каската и якето. Тя ги сложи, без да каже дума. Уил се качи на седалката, направи ѝ място отзад.

— Возила ли си се на мотор?

— Не — каза тя. Срамежливо му се усмихна. — Но искам да опитам.

В Оксфорд Мелиса бе тихо, ученолюбиво момиче, което се боеше от собствената си сянка. Явно това бе заради ужасните ѝ родители. Когато Уил я придума да се разхождат с лодка по реката или да се изкачат на старата църковна кула на Карфакс, се забавляваше, но без насърчение никога не би се отпуснала.

Сега това се бе променило.

— Кажи ми какво да правя — каза Мелиса.

Беше възхитен от промяната в нея. Да, наистина се учеше бързо. Бе боядисала косата си, вече не бе сивкава и без блясък, а в наситен червен цвят с кестеняви оттенъци и златисторуси кичури. А прическата, която сама си бе направила, беше адски секси. Нови пластове, свободни от излишна тежест, се поклащаха покрай изпъкналите ѝ скули. Бледата ѝ английска кожа имаше златист тен. Бе използвала неща, намерени в апартамента. Тялото ѝ, след секунди забеляза той, бе тренирано. Беше по-стройна, с по-добре оформени талия и ръце.

Беше я оставил само преди няколко дни. А изглеждаше различна жена. Далеч по-привлекателна.

— Качи се зад мен.

Обърна се към нея, провери каишката на каската ѝ. Господи, наистина изглеждаше страхотно. Не само заради косата и тена. Очите ѝ блестяха, кожата ѝ сияеше. Излъчваше жизненост, която събуди у

него порив да я сграбчи в прегръдката си и да впие устни в нейните до болка.

Отлично познаваше това чувство. Беше парадоксът на преследването. Когато е обезумял от страх, под огромно напрежение, човек изпитваше радост от всяка крачка, която изминава, без да бъде пронизан от куршум — дълбока, опияняваща радост. И най-досадните ежедневни дейности носеха невъобразима наслада. Да изпие чаша кафе, дори да измие лицето си. Животът бе скъпоценен. Научаваше се да цени всяка секунда от него. Сега бяха заедно и положението бе напечено, много напечено. Но имаше някакво извратено удоволствие в използването на инстинкта за самосъхранение. Ако трябваше да бъде честен със себе си, това му харесваше много повече, отколкото да седи в офиса си и да анализира някаква компания от „Форчън 500“ за някого от клиентите си.

Мелиса срещна погледа му. Очевидно се бореше със себе си. Не издържаше дълго да го гледа в очите. Наведе глава и се изчерви. Желаше го, цялото ѝ тяло го издаваше.

Слава богу, че трябваше да бягат. Уил не знаеше докога би могъл да се владее.

— Сложи ръцете си около кръста ми, дръж се здраво. Притисни се към мен — направи го. Той усети мекотата ѝ, допира на крехкото ѝ тяло до мускулестия си гръб. Стисна зъби, за да потисне желанието, което би могла да събуди. — Добре, сега се наведи напред с мен, никога не се дърпай. Просто следвай моите движения. И се дръж за мен.

— Добре. Да тръгваме — каза тя. Гласът ѝ прозвуча приглушено през каската. — Кажи ми къде отиваме, в случай че стане нещо.

Имаше право да попита. И той не се поколеба да ѝ каже истината. Заслужаваше я.

— На международно летище „Лоугън“.

Уил бе запалил и потеглил. Сега бе по-опасно. Те бяха в Бостън и навярно вече я търсеха навсякъде, на гари и трамвайни спирки, в списъци на хотелски резервации. Щяха да бъдат и на „Лоугън“. И скоро щяха да получат инструкции да търсят мъж и жена, действащи заедно. Мелиса се вкопчи в него, докато излизаха от града. Уил се опита да се съсредоточи върху пътя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Ммм. Мmmm!

Мъжът правеше отчаяни опити да се освободи. В очите му над превръзката на устата се четеше ужас. Мелиса се отдръпна потресена. Уил...

— Тихо, по дяволите! — просъска той.

Жената бе по корем, ридаеше. Ръката на Уил се плъзна около устата ѝ и умело я запуши с тениската. Беше приложила няколко хватки за самозащита, когато видя колегата си със запушена уста, крака, свити под брадичката, и вързани ръце.

И двамата бяха доста силни. Работеха в склад на „Федерал Експрес“. Бяха униформени служители, с гащеризони и значки. Сега гащеризоните и значките лежах на купчина в краката на Мелиса.

Уил ги бе хванал един по един. Причака ги зад електрокар и първо запуши с ръка устата на мъжа, а с другата ръка го обездвижи и го издърпа далеч от портала на огромния склад. Никой не чу нищо. Никой не се огледа.

Мелиса, залегнала сред високите треви, наблюдаваше с ужас, но Уил се бе промъкнал безшумно като призрак. Мъжът нямаше шанс. След като го върза и запуши устата му, се върна за жената.

Бяха далеч от хорски погледи, в участък с високи жилави треви на ливадата зад склада. Бе използвала хватки от карате и се бе опитала да удари Уил в слънчевия сплит. За Мелиса бе поучително да види колко бързо я тръшна на земята и я предупреди да мълчи. Направи го за секунда, без видимо усилие. Явно жената си въобразяваше, че е добре обучена и способна да се бие. Обляното ѝ в сълзи лице на земята бе издало пълно изумление, преди на него да се изпише ужас.

Не можеше да говори. Мъжът мърмореше нещо през парцала между зъбите си. Уил издърпа парче канап, срязва го и върза ръцете ѝ отпред, после краката върху чорапите. Не бяха голи, и двамата бяха с тениски, за късмет, бельо и чорапи. Жената, на около тридесет и пет,

носеше прашка, но нямаше начин да ѝ бъде спестен срамът. Издаваше умоляващи звуци за помощ. Плачеше и подсмърчаше.

Мелиса отиде при Уил.

— Моля те, Уил — прошепна тя. — Моля те... трябва ли? Боли ги.

— Не чак толкова. Налага се да ги вържем здраво, нужно ни е това забавяне — обърна се и заговори на вързаните: — Няма да ви убия или нараня.

Мъжът простена от облекчение.

— Съжалявам. Може би ще бъде малко страшно и неприятно за вас. Вързах ви, защото имам нужда от време, за да изчезнем далеч от този склад. Ще се обадя на началника ви и ще му кажа къде сте, но след не по-малко от осем часа. Ще си бъдете у дома преди полунощ. През деня е топло, но когато слънцето се скрие, се притиснете един към друг, за да ви бъде по-топло. Няма да има опасност от измръзване довечера, не е толкова студено. Извинявам се за неудобството, но ще можете да продадете историята си на вестниците.

Мелиса го погледна с благодарност. Жената бе престанала да трепери от ужас и сега просто примигваше озадачено и преглъщаше сълзите зад превръзката на устата. Мъжът бе ядосан, опита се да извика.

— Животът ни е в опасност — каза му Уил. — Съжалявам — после махна на Мелиса и тя го последва, докато се скриха в близкия храсталак. — Облечи това.

Хвърли ѝ униформата на жената и свали своите дрехи. Мелиса се опита да не гледа. Тялото му бе невероятно — силно и мускулесто, с широки гърди, покрити с тъмни косми. Сигурно бе продължил да тренира всеки ден, след като бе напуснал службите. Засрамено отмести поглед, надявайки се да не е забелязал, че го зяпа. Смущаващо бе да свали дънките си пред него така. Тук нямаше баня, където да се преоблече в уединение...

Погледът на Уил се плъзна към нея, Мелиса почувства как се задържа за момент. После той се обърна с гръб.

— Побързай — каза Уил.

Тя облече дрехите, закопча ги. Бе отместил поглед от нея. Глупаво бе да бъде разочарована. Трябваше да се стегне, въздишаше по него като тийнейджърка.

— Готово. Сега накъде?

Уил внимателно я изведе от горичката, тръгнаха по естествено отъпкана пътека между тревите. Моторът бе паркиран далеч от склада.

— Към летището. Заминаваме за Европа.

Мелиса започна да разбира.

— Ще използваш тези униформи, за да се промъкнем в летището?

— Ще ги използваме, за да се качим в самолет. Товарен самолет на „Федерал Експрес“ — на лицето ѝ се изписа тревога. Уил направи нехаен жест. — Спокойно, самолетите на „ФедЕкс“ поддържат нормално налягане на височина до три хиляди метра. Ще бъдем при товара. Може да друсам малко, но ще бъдеш в пълна безопасност. Аз ще бъда с теб.

— Добре.

— Правил съм го и друг път — успокои я той. — Тогава нямах униформа на компанията. Така ще стигнем до Европа, без да използваме паспортите си. Няма да могат да ни проследят.

— Но ще разберат.

— Да. Когато кацнем, ще се обадя в склада да развържат онези двамата. Веднага щом историята стигне до местните вестници, онези типове ще узнаят какво е станало. Ще започнат да ни търсят във всички точки, до които има полети на „ФедЕкс“ от „Лоугън“. Но ние ще сме изчезнали от района. Отдавна.

— И къде ще отидем?

— В Рим — каза той.

Лицето на Мелиса пламна от вълнение, страх или облекчение, не бе сигурна. Уил щеше да подреди пъзела. Това бе единственият изход за нея. Но когато най-сетне бъде в безопасност, повече нямаше да го види.

— В университета на баща ми?

— Баща ти е притежавал или знаел нещо, заради което представлявал заплаха за много богати хора. Те мислят, че и ти може да го знаеш. Мислят, че пазиш тайната, единственото решение е наистина да се добереш до нея. Тогава може би ще бъдем в положение да се пазарим.

Бяха стигнали до мотоциклета. Мелиса взе черното кожено яке и каската от канавката, където ги бяха оставили, и ги сложи.

— Сигурен ли си, Уил?

— Сигурен? Не мога да бъда сигурен за нищо. Но това е единственото решение, което виждам.

— Тогава значи трябва да се получи. Нали? — каза тя и се настани на седалката, доволна, че има оправдание да обвие ръце около тялото му и да се притисне към него.

Оставиха мотоциклета, якетата и каските си в задния край на терминала на летището. Уил потършува и извади само няколко неща — плик за писмо и четката си за зъби.

Мелиса взе добре заредената си раница. Той сложи ръката си върху нейната.

— Остави я.

— Но имаме нужда от...

— Ще трябва да си купим всичко необходимо. Ако имаш пари, сложи ги в подвързията на паспорта си.

— Добре — каза тя.

Уил й се усмихна и за секунда тя си помисли, че ще я погали по главата или тила — за кураж. Но не го стори.

— Важното е да се измъкнем. Когато си на път, свикваш да не се привързваш към нищо. Към хора, още по-малко към вещи.

Мелиса въздъхна.

— Не мога да си го представя, Уил. Не зная как е възможно. Аз не притежавам нищо, нямам нищо.

— Имаш живота си. Всичко друго е заменимо. Сега престани да се самосъжбяваш и ме следвай.

Не беше нужно да прави това за нея. Каза си, че трябва да бъде благодарна и никога да не забравя какво рискува той.

— Идвам — каза тя.

Самолетът се заклати и затрепери. Мелиса се притисна с гръб към стената изплашена. Не беше като пътнически полет, където коланът те придържа здраво към седалката и симпатична стюардеса проверява дали е достатъчно стегнат. Краката на Мелиса бяха заклещени между метални шини на пода на товарното помещение.

Беше тежък самолет, пълен с палети. Бяха се качили в последния момент. Уил бе издебнал и нападнал последния товарач в гръб, мъжът дори не бе видял кой го удря. Бе извадил портфейла му като мотив. Мелиса, скрита в сенките, с нахлупена шапка, бе побягнала напред по рампата. Сега бяха вътре. Никой не бе свалил рампата. Самолетът щеше да излети всеки момент.

Дали бе прав за налягането? Ако не, това бе ужасен начин да умреш. Замръзналото ѝ тяло щеше да пристигне в Париж наред с куп бързи пратки. Дали те бяха тук? Дали щяха да стрелят? Може би ги бяха видели, може би убийците бяха забелязали, въпреки че дори охраната на летището не...

Уил я побутна надолу. Имаше няколко прозореца тук-там в долното помещение.

— За всеки случай — каза той. — Но наистина няма опасност. Няма да дойдат.

Мелиса потръпна, шумът бе оглушителен. Чуваше се тракането на колесниците, докато набираха скорост, под нея. Тук нямаше нищо обичайно. Намираще се в голям самолет DC-11, който всеки момент щеше да излети.

Уил я сграбчи за раменете, накара я да се обърне към него.

— Мелиса. Успокой дишането си. Всичко е наред.

— Не е... — в нея се надигаше паника. Опита се да я потисне, но не успя. — Уил...

— Няма да стане като в някой от онези филми, нали?

Той ѝ се усмихна, опита се да я успокои с шегата.

— Няма да се наложи да ти ударя шамар, за да дойдеш на себе си.

Искаше да се засмее, но прозвуча само дрезгав стон. Самолетът се движеше много бързо. Заплъзгаха се и заподскачаха, когато набра достатъчна скорост. Не можеше да разсъждава. Струваше ѝ се опасно и напълно извън контрол. Стомахът ѝ се бунтуваше при всяко ново друсане.

Той я притегли по-близо до себе си, погледна я в лицето. Сърцето ѝ биеше неудържимо, препускаше от обсебващ ужас. Страхът я завладяваше. Беше обляна в пот, задъхваше се.

— Не мога да допусна да се разпишиш — каза той. — Има хора в кабината, над тази стълба. Самолетът има екипаж, както всеки друг.

Има и сандък с оръжия.

Товарният самолет се тресеше и накланяше. Мелиса просто не можа да се сдържи. Издаде стон на уплаха.

— Не — строго каза той, повдигна лицето ѝ към своето и допря устни до нейните, за да не извика.

Целуна я.

Мелиса застина за миг шокирана. Той я целуваше. Страхът ѝ и изчезна, сякаш някой я бе залял с ледена вода. Искаше да го отблъсне. Не го направи. Ръцете му я обгръщаха, държаха я здраво. Самолетът трепереше, движеше се, издигаше се във въздуха. Тя почти не усещаше. Напълно се бе изгубила в прегръдката му.

Не можеше да помръдне. Тялото ѝ се притискаше към гърдите му. Трескавият ѝ пулс се успокои. Той все още я целуваше, устните му се плъзгаха по нейните, по лицето ѝ.

Страните ѝ пламнаха. Вълна на желание запулсира из цялото ѝ тяло. Коремът ѝ се стегна, гърдите ѝ, слабините и всяка част от нея веднага отвърна на целувката. Обзе я възбуда, буквално изгаряше. Усещаше допира му до горещата си кожа.

„Не, замаяно си помисли тя. Не.“ Не биваше да прави това. Той вече принадлежеше на Оливия. Беше влюбена в него, крайно време бе да го признае пред себе си, но нямаше да се превърне в последното прегрешение на Уил Хайд, последното му завоевание за една нощ.

Рязко се отдръпна, прекъсвайки целувката. Все още бе в прегръдката му. Побутна го назад. Не можеше да се освободи, ако той не я пусне.

— Какво правиш? — попита тя.

— Извинявай — Уил се отдръпна, отмести ръце от нея. — Не искам да изпаднеш в истерия. Трябва да останем незасечени за известно време. Сега би било твърде лесно самолетът да се върне обратно.

— Разбирам — Мелиса седна на твърдите метални шини бясна. — Просто начин да запушиш устата на една жена. Много ефективен.

Уил седна до нея. Леко се отдръпна от него. Не можеше да рискува тялото ѝ да се докосва до неговото.

Остана мълчалив няколко секунди. Мелиса усети напиралите сълзи на унижение. Гневно извърна глава встрани.

— Не беше неприятно да те целувам — каза той. — Не исках да спирам.

— Не се шегувай с мен — промърмори тя.

— Да се шегувам? — Уил леко се засмя. — Да се шегувам, когато изглеждаш така и сме в това положение? Не мога... не мога да откъсна очи от теб.

Тя се обърна с лице към него.

— Ти ме мразиш — прошепна. — Мразиш ме от години.

— Вече не те мразя. Харесвам те — можеше да каже това, беше истина и не бе голямо предателство към Оливия. Наистина я харесваше, толкова много. — Не си жената, за която те мислех. Показа, че си корава и невероятно смела. Страхотна си. Толкова си жива.

— А ти си влюбен в Оливия Уортън — каза тя. Искаше да прозвучи решително, но гласът ѝ затрепери. Проклинайки се за слабостта си, Мелиса му обърна гръб и легна. — Не ме докосвай, Уил. Няма да спя с теб. Всичко приключи много отдавна. Сега си сгоден за онази жена. Щом не мога да бъда твоя съпруга, няма да бъда никаква.

— Мелиса...

— Има много време, докато пристигнем в Париж. Ще се опитам да поспя.

Затвори очи, не мислейки за сълзите. Може би не ги бе видял. Изчака няколко секунди, но той не каза нищо. Самолетът леко се разтърси от турбуленция. Вече не я бе грижа. Цялото ѝ тяло пулсираше от желание и вълнение като струна на цигулка, вибрираща под лъка. Тъмнината щеше да ѝ даде известно уединение, да ѝ помогне да възвърне самообладанието си и да сдържи порива си да се обърне към него и отчаяно да го умолява за още една целувка. Бе твърдо решена. Остана да лежи съвсем неподвижна, развличайки се с мислено чертаене на маршрути, тръгващи от Париж. След малко желанието стихна и тя потъна в неспокоен сън.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Събуди се. Будна ли си?

Тя веднага се надигна, рязко изправи гръб и стана на крака.

— Охо. Не ме удряй — каза Уил с усмивка.

Добре. Мелиса примигна. Самолетът. Снишаваше се, усети спускането.

— Скоро ще кацнем. Разбира се, не трябва да бъдем тук, когато товарачите спуснат рампата. Ще трябва да излезем през пода на самолета. Има отвор за технически цели, до колесника.

— Сигурно е опасно.

— Доста опасно. Както казват стюардесите, трябва да изчакаме до пълно спиране. Дори леко движение на колелата напред може да те убие като нищо.

Мелиса кимна. Изпитваше дълбоко облекчение, че Уил говори за практически подробности.

— Тогава защо не слезеш пръв, за да ме хванеш?

Той се приближи към нея.

— Разбира се. Ако ми се довериш.

— Нямам избор — изтъкна тя и погледна през прозореца.

Уил повдигна брадичката ѝ. Дъхът ѝ секна. Накара я да се обърне към него и да го погледне. Коленете ѝ се подкосиха.

— Миси, трябва да поговорим.

Съсредоточеният му поглед издаваше решителност.

— Господи — запелтечи тя. Самолетът се разклати, колесникът бе спуснат. Двамата залитнаха. Уил я сграбчи за раменете. — Дано успеем да избягаме от това летище без стрелба от въоръжени френски войници. Нямаме време за приказки.

— Довечера — каза той. — Само ме следвай, когато слезем на земята. Зная къде отивам.

— Добре — промълви Мелиса.

Самолетът се бе приземил и се движеше по пистата, постепенно губейки инерция. Тя се опита да се съсредоточи. Беше много сериозно,

всичко бе сериозно. Бяха във Франция, бяха престъпници, нападнали и ограбили...

Но за нея не съществуваше нищо друго на света, освен неговия поглед, копнежът, който отново се надигаше в сърцето ѝ, неудържим като приливна вълна.

Беше безнадеждно, отчаяно влюбена в Уил Хайд. Може би отново... а може би никога не бе преставала да го обича. Каквато и болка, каквото и страдание да очакваше да изживее, когато той се ожени за друга, просто не можеше да се самозалъгва нито секунда повече. Навярно той знаеше. Беше го прочел в очите ѝ. Така да бъде. Вече ѝ бе все едно, бе преглътнала унижението и не се опитваше да бъде силна.

Триенето на колелата в пистата бавно заглъхна и самолетът спря. Приклекнал на пода до нея, Уил изчака само секунда. После, без най-малко колебание, отвори предпазния капак с вътрешната ръчка, хвана се за ръбовете и скочи през отвора. Мелиса се втурна напред. Той бе на земята и я чакаше. И тя не се поколеба. Скочи.

Лесно я хвана, сякаш бе лека като перце, и ѝ помогна да стъпи на земята.

— Ще вървим насам. Не спирай да ми говориш, сякаш сме двама работници, които си бърбят. Ако усетиш, че някой ни гледа, повиши тон. Започни да ми се караш ядосана.

— Струва ми се лесно.

Уил закрачи напред. Мелиса тръгна до него, нахлупила шапката ниско над челото си. Започна да бърбори за европейските летища и разписанието на полетите за доставки. С периферното си зрение видя, че вървят между цял флот паркирани самолети на „ФедЕкс“. В края на пистата се разминаха с мъже и жени, облечени като тях или с костюми или пилотски униформи, с екипировка за товарене. Мелиса не погледна никого. Беше с Уил и просто продължаваше да говори. Всеки момент очакваше нечия ръка на рамото си, вик, предупредителен изстрел. Но не се случи нищо и след по-малко от минута Уил спокойно я поведе през паркинг към широка улица.

— Продължавай.

— Добре — беше въодушевена. — Къде отиваме?

— Далеч от летището. Градчето се казва Роаси ен Франс. Главно хотели към летището, но има и няколко магазина и бистра. Ще

повървим три-четири километра. Един момент.

Край улицата имаше телефонен автомат. Уил набра няколко цифри, може би някакъв код или корпоративен номер. Мелиса го чу спокойно да съобщава за двамата работници от „Федерал Експрес“. Бавно повтори думите си няколко пъти. Когато се увери, че служителите от другия край на линията са го разбрали, затвори и продължи да върви.

Поведе я през оживени улици и покрай няколко големи летищни хотела. На ъгъла имаше банка и той влезе, нареди се на опашка и излезе с пачка евро. Мелиса просто го изчака. Дори за миг не изглеждаше дезориентиран. Имаше толкова ясна цел. Когато излезе от банката, просто я подкани с жест, леко движение с глава. Видя, че върви към голям френски супермаркет, „Карфур“. Бързо, без да се консултира с нея, избра евтини стоки от първа необходимост. Свали дрехи от закачалките и за двамата. Без да я попита, тя забеляза, че знае точния ѝ размер. Беше го преценил безпогрешно. Плати, размени няколко думи с момичето на касата на отличен френски. Мелиса се изчерви и просто го последва. Не събра смелост да заговори.

— А сега какво?

Уил ѝ подаде една от чантите.

— Покрай ъгъла. Още малко ходене и сме в градчето. Зная един малък семеен хотел. Приемат пари в брой и не задават въпроси.

Роаси бе приятно градче. Мелиса забеляза пъстрите къщи с боядисани капаци на прозорците. Хотелът на Уил се намираше на затънтена уличка, до модерна на вид църква. Той влезе, прозина се и след кратки преговори с навъсения мъж на рецепцията подаде няколко банкноти. Мъжът му даде ключовете, без дори да ги погледне. Качиха се по тясно стълбище, застлано с пътека на цветя. Вратата над него бе потъмняла и издраскана, но когато Уил я отвори, двойната стая се оказа доста просторна и чиста. Имаше малка баня с душ, тоалетна и прозорец.

— Моля те, кажи ми, че имам време да се преоблека — каза Мелиса. Бе облечена с нечия униформа, с която бе спала, вече вмирисана.

— Разбира се. Измий се. Ето.

Той отвори чантите и ѝ подаде четка за зъби, паста, самобръсначка, малък дезодорант, гребен и шампоан с балсам.

— Блаженство — каза тя и ги притисна към себе си. Удивително как най-обикновени неща се превръщаха в скъпоценен лукс. — Сетил си се за всичко.

— Трябва да изглеждаш нормално. Ако има нещо необичайно в теб, хората те забелязват. Чистите и спретнатите не бият на очи. Това е важно — подаде ѝ дрехи за преобличане: евтини дънки, тениска и къс пуловер. — Тук има хавлии, но са с размери на носни кърпички.

Мелиса кимна и се втурна в малката баня, свали дрехите си. Слънцето нахлуваше през малкото напукано прозорче, високо на стената. Беше отворено, за да излиза парата; хотелът нямаше аспирация. Мелиса не я бе грижа. Водопроводната система работеше, имаше топла вода. Би предпочела вана, но наистина бе блаженство да се измие, да почувства лицето и косата си отново чисти, да се наслади на топлата вода, която отмива нечистотията и стреса. Бързо изми тялото и косата си, среса се, изми зъбите си и старателно изпра белъто и чорапите си с миниатюрния безплатен сапун. Щяха да изсъхнат, докато е с новите, които Уил ѝ бе купил. Не бе преувеличил за хавлиите, наистина бяха оскъдни, но Мелиса се задоволи с това, което имаше. След секунди бе подсушена и облече новите дрехи. Сториха ѝ се толкова приятни, чисти и свежи, чувстваше се по-добре в тях, отколкото в която и да е елегантна рокля, която някога си бе позволила. И изглеждаше добре. Евтино облекло от хипермаркет, но създадено за францужойки. Беше достатъчно стройна и атлетична, за да ѝ стоят добре и да изглежда представително и шик.

Когато излезе, Уил седеше на леглото и разпалено разговаряше с някого по телефона на бърз френски. Бе купил местен вестник, който лежеше отворен върху покривката на леглото. Мелиса се наведе. Беше позвънил на няколко частни обяви за коли.

— Oui, nous y serous, a tout a l'heure^[1] — каза той и затвори. — Няма да се бавя.

Влезе да вземе душ.

Мелиса внимателно събра багажа. Щяха да пътуват до Париж. Нямаше да разговарят. Той съжаляваше за онази целувка, за онази невероятна, зашеметяваща целувка. Каквото и да се бе случило, беше отминало. Опита се да поразсъждава, но пороят от емоция бе изцедил силите ѝ. Почака, прокарайки пръсти през косите си, разрошвайки ги да изсъхнат по-бързо. Регионалният вестник бе публикувал материали

за кмет, арестуван за корупция, и затварянето на местна болница. Прочете ги, за да поупражнява френския си, но връзката между думите ѝ убягваше. Не можеше да се съсредоточи. Беше като в ступор. Вратата на банята рязко се отвори. Мелиса подскочи ужасена. Уил носеше мръсните си дрехи в ръка, старателно сгънати, и бе облечен с евтина синя риза и полиестерен панталон. Нищо не можеше да прикрие тялото му, тъмните му коси, мускулестите му ръце и гърди. Тъмните косъмчета на брадичката му бяха оформени, не обръснати. След още няколко дни щеше да има истинска брада.

Изглеждаше странно с брада. Все така красив.

Погледна я.

— Кой очакваше да изскочи оттам?

— Стресна ме — плахо промълви Мелиса. Взе вестника.

— Да тръгваме.

Той се приближи, сложи ръце на раменете ѝ.

— Ще отидем до Париж с автобус. Там ще купя кола. Ще се отбием в О'Мейра на Сена, продават къмпинг оборудване. После тръгваме на юг, към Швейцария.

— Добре.

— Веднага щом се качим в колата, ще поговорим. Но нека първо се измъкнем оттук.

Уил действаше бързо. Беше уморен, личеше си. Мелиса нямаше представа колко е спал в самолета, но явно имаше сили. Колата бе „Рено Еспас“, старо и очукано, но двигателят бе в добро състояние. Търговецът се попазари с Уил и им го продаде за няколкостотин евро. Заредиха, купиха бутилирана вода и Мелиса седна зад волана, когато Уил влезе в магазина за къмпинг принадлежности. Върна се със солидна екипировка и я стовари в багажника. По пътя обратно към Роаси и двамата мълчаха. Уил взе чантите с покупки от стаята и остави ключа на рецепцията. Нямаше никого. По-добре.

Той се качи в колата, излезе от градчето и зави на юг. Скоро се озоваха на магистралата — огромна, сива, свършено анонимна. Колите фучаха с адска скорост.

— Какво ще правим, когато стигнем до границата? — плахо попита Мелиса.

— Никога не проверяват паспорти, когато си с кола. Изключително рядко. Ако се случи — Уил сви рамене, — ще измислим

нещо.

— Добре.

— Мелиса.

Тонът му я накара да затаи дъх. Господи. Не можеше да го понесе. Не можеше.

— Слушай, не е нужно да казваш нищо, Уил. Разбирам. Бяхме под напрежение, беше грешка, скоро ще забравим за случилото се и ще се върнеш при годеницата си. Да не го споменаваме. Увлякох се.

— Мелиса, ще се обадя на Оливия от следващия град, в който спрем.

— Нужно ли е да й казваш? — попита тя. Унижението бе непоносимо. Беше й останала само утехата, че никой друг, освен Уил, не знае за слабостта, която бе проявила. — Опасно е да й се обаждаш, нали? Могат да те засекат.

— Трябва да поема риска. Има право да узнае, веднага. Развалям годежа. Ще бъде съкрушена — Уил въздъхна. — Чувствам се ужасно виновен. Не е сторила нищо лошо. Но не я обичам и не мога да водя такъв живот. Не мога да се ожения за нея, така че трябва да направя това час по-скоро — поклати глава. — Ако подслушват, ще узнаят, че скъсвам с нея, и може би е по-добре за безопасността й. Връзката с мен е опасна.

Мелиса опря глава на облегалката. Отвори уста, но не изрече нищо.

— Ти ме нарани — заговори той, с поглед, съсредоточен върху пътя, спокойно и уверено. — Съсипа ме. Разби всичко на света, което смятах за добро. Ти беше слънцето, луната и звездите за мен, единственото семейство, което някога съм имал, а ме предаде.

По страните й потекоха сълзи. Дори не я поглеждаше.

— Трябваше.

— Не беше длъжна. Дори не се опита да убедиш майка си. Не провери дали казва истината — пръстите му силно стиснаха волана. — Изостави ме, предаде ме. Не се бори за мен, Мелиса. Нито за миг.

— И ти ме наказва, нали? — попита Мелиса, обзета от гняв. — Сурово. Бях толкова млада! Затова бях слаба. Може би трябваше да се изправа срещу тях. Но ти не ми даде никаква възможност да поправа грешката си. Не отговаряше на обажданията ми, не обръщаше внимание на писмата ми, просто изчезна, по дяволите! Беше толкова

непреклонен, Уил! Погрижи се да не мога да те открия. Разпитвах приятелите ти, унижавах се да те търся из града. Но просто беше изчезнал. Никога не се върна, не се обади, не прояви капка милост към мен, Уил, жестоко, упорито копеле! Господи, колко те мразя! Знаеш ли колко години плачех, преди да заспя, сякаш животът ми бе свършил! По-добре да беше ме натикал в затвора, защото докато бе зает да оправяш света и да трупаш милиони, аз се задушавах, потъвах в безнадеждност, години наред! Обичах те, толкова много те обичах! А ти ме погребва жива!

Кокалчетата на пръстите му побеляха. Хвърли изпепеляващ поглед към нея. Мелиса не издържа да го гледа в очите.

— Обичаше ли, Мелиса? — каза той. — Все още ме обичаш. Желаете ме. Всеки път, когато те докосна, го чувствам.

— И какво от това? — сопна се тя. — Няма да умра от любовна мъка, каквото и да си мислиш. Дори и наистина да ме мразиш, ще го преживея.

Уил силно натисна газта и я стресна с искрен, гръмогласен смях.

— Не те мразя, глупачке. Обичам те. Мислех, че всичко е минало. Явно не е.

Мелиса го погледна недоверчиво. Скоростта бе шеметна.

— Сериозно ли говориш?

— Защо дойдох за теб всъщност? Казах си, че е от чувство за дълг. Но истината е, че не можех да понеса мисълта да умреш или пострадаш. Когато те видях... беше различна, Мелиса. Изглеждаше изтерзана от живота. Разочарована. Цялата красота бе изчезнала.

— Така си и мислех — каза тя, но вече не я бе грижа. Той я обичаше. Само това имаше значение.

— Когато те видях, почти изпитах облекчение. Може би образът в съзнанието ми беше плод на моето въображение. Може би бях влюбен в една илюзия. Вече можех да продължа напред, да се радвам на брака си с Оливия, вместо просто да си мисля, че е крайно време...

— О, Уил...

— После се втурнахме да бягаме. Искях да те целуна във влака, първия ден. В Ротердам беше трудно. Не можех да кажа дали изпитваш гняв, или ненавист към мен. Но те желаех — леко завъртя волана, обърна се към нея и се усмихна. — После, след известно време, разбрах, че ме желаеш, Мелиса, и не можеш да се пребориш с това.

— Ах, ти, арогантно копеле — каза тя с усмивка.

— Знаеш, че е истина. Бил съм с твърде много жени. Това само ме влудяваше. И аз вече те желяех и се борех със себе си — Уил натисна газта, премина в друго платно. — Изживяваше ли бурна страст с мъже?

Мелиса се изчерви.

— Твърде личен въпрос.

— От мен — изтъкна той. — Мога да ти задавам колкото си искам лични въпроси.

— Била съм само с Фрейзър — призна тя. — Той ме намираще за студена.

Уил отново се засмя.

— Студена? Ти? Ти си най-страстното момиче, което съм държал в прегръдките си.

Усети, че отново се изчервява. Докато го слушаше да говори така, през нея преминаваше разтърсваща вълна на страст.

— Бях много по-млада — възрази тя.

— Няма значение. Всъщност сега навярно ще бъдеш още по-страстна. Чакала си толкова дълго.

— Трябва...

— Какво ти трябва? Нали знаеш как ще спим?

Мелиса поклати глава.

— В палатка. Край шосето, под дървета, където намерим. До реки и потоци. Няма да очакват това. Ще тършуват в хотелски регистрации и ще се обаждат на агентите си в държавните полицейски служби да ни търсят в малки вили и хотели. А шумата ще им попречи да ни засекат от сателит или хеликоптер.

— Добре.

— Значи ще бъдеш в палатка с мен, скъпа. Само ние. Няма да има жива душа километри наоколо. И всяка нощ ще очаквам нещо от теб. Ще те накарам да си платиш за всяка вечер, която съм бил принуден да прекарам без теб.

Уил повдигна едната си ръка от волана, нехайно я сложи в скута ѝ, притискайки длан към леката свивка на корема ѝ, и усети топлината и копнежа.

Мелиса почти простена от желание.

— Не може ли да спрем някъде?

Той отмести ръката си.

— Искам да излезем от Франция. Със сигурност вече ни търсят и проверяват докъде има полети на „ФедЕкс“ и „Лоугън“. Нека стигнем на по-безопасно място. Трябва да се обадя и на Оливия. Тя е жертва в случая.

— Да — съгласи се Мелиса. — Надявала се е да стане твоя съпруга. Горкото момиче — каза тя прочувствено.

— Можеше да стане моя жена само в едно отношение. В друго аз все още съм женен за теб.

— Какво?

— Ти поиска анулиране на гражданския брак. Но не и на църковния, нали?

Бе забелязал това, помисли си тя, наистина го бе забелязал.

— Не, така и не го направих.

— Тогава ще уредим гражданските формалности, Мелиса, но все още си моя съпруга.

Искаше да го целуне, да го прегърне, но трябваше да почака. Движеха се по автомагистралата с почти пределна скорост. Влиятелни хора желаеха смъртта ѝ. Но не я бе грижа. Беше се преродила. Почти бе замаяна от любов и радост. И непреодолима първична страст, която я плашеше.

[1] Да, ще дойдем след малко — (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Оливия Уортън седеше в приемната на къщата на Уил и се стараеше да излъчва изисканост и самообладание. Кръстоса дългите си крака в идеално прилепнал чорапогашник „Уолфорд“ и хладнокръвно срещна погледа на полицаия. Беше с елегантен маслинозелен костюм „Прада“, коси, издухани със сешоар, и безупречно нанесен грим в прекрасно съчетание на малиново и тъмносино. На пода до нея лежеше мека чанта „Шанел“, а обувките ѝ бяха „Лубутен“ с червени платформи. Огромният диамант на пръстена ѝ блестеше на нежната светлина от порцелановите лампи.

Бе положила усилия да изглежда свършено. На ушите си, в тон с костюма, бе сложила страхотни обеци с нефрити и смарагди във форма на цветя, а на шията — тежка огърлица от южноморски перли, големи колкото мраморни късове, с ослепителен блясък. Целият ѝ тоалет струваше няколко пъти повече от заплатите на тримата полицаи, които седяха срещу нея, взети заедно.

— Значи не сте се чували с него?

— Вече ви казах, полицай — сопна се тя. — Не държа сметка на годеника си къде ходи. Пътува по работа из целия свят.

— Кажете ни отново, мадам — настоя старшият детектив.

Шибани ченгета! Мислеха си, че могат да размахат съдебна заповед и да очакват, че тя ще скочи през запален обръч. Проклети да бяха Уил и глупавата му грозновата англичанка. Когато се завърне, тя щеше да тропне с крак. Следващия път трябваше да наеме някого да я пази. Холивудските звезди имаха бодигардове. И тя заслужаваше да има.

— Не — излъга Оливия. — Не съм разговаряла с него. Трябва ли да повикам адвокат?

Те се спогледаха.

— Не знаем, мадам. Вие как мислите?

— Не съм направила нищо нередно.

— Добре. Навярно знаете, че подпомагането и прикриването на беглец от закона е престъпление.

— Беглец? — бавно каза Оливия. Това трябваше да бъде нейният миг на триумф, най-бляскавата ѝ седмица. Беше се сгодила за най-желания ерген в нюйоркските светски среди. А сега тези хора говореха за Уил като за обикновен престъпник. — Да не би господин Хайд да е нарушил закона? Престъпление ли е извършил?

— От Комисията за сигурност и обмен твърдят, че разследват финансови нередности във „Вирджиниън Проспект“.

— Зная.

Телефонът ѝ не бе престанал да звъни. На плазмения телевизор зад тях говорителят на „Блумбърг“ приглушено мърмореше за критичното положение с правата върху „Вирджиниън“. На екрана отново се появи портретна снимка на Уил. Оливия извърна глава. Това бе кошмар, ужасен кошмар...

Не разбираше какво става, по дяволите. Уил бе заминал и я бе оставил сред този хаос. Адвокатът бе наминал, Джак Сансън също. Всички бяха в паника. Акциите бяха обявени за продажба и след това мексиканското правителство бе поискало пълно издължаване за инвестиция в завод за преработка на природен газ. Цената бе скочила главоломно. Три други чуждестранни институции бяха спрели кредитиране. Носеха се слухове за несъстоятелност на „Вирджиниън Проспект“. Комисията за сигурност и обмен отправяше предупреждения. Сдружения на вложители започваха да се сформират в клоновете на „Вирджиниън Проспект“ в други щати. В един клон в Пасадина при затваряне натискът на събралите се отпред бе станал твърде мощен и се бе стигнало до безредие. Тя бе гледала това по Си Ен Ен, със събиращите се полицаи и всичко останало.

Банката фалираше. Имаше източване на капитал, други банки искаха погасяване на заеми. Междувременно бяха засечени необясними преводи от банката към лична сметка на Уил на Каймановите острови. По някакъв начин бяха открили това и го свързваха с инцидента в Ъпър Уестсайд. Никой не знаеше къде е отишъл и защо. Сравняваха го с Марк Рич, наричаха го „милиардерът беглец“.

Оливия не беше финансов експерт. Но знаеше, че лицето на мъжа ѝ се появява по всички телевизии, че банката се срива и че пред

къщата ѝ има паркирани полицейски коли. Домашната помощница вече се бе оплакала, че в петък не е получила седмичната си заплата, защото сметката на сеньор Хайд била замразена. Дали можела тя, Оливия, да ѝ плати?

Оливия изпита желание да я уволни, но така щеше да си навлече още един скандал. Обзе я отчаяно самосъжаление. За какво ѝ бе скандал? Дори Джак Сансън се бе държал ужасно с нея. Като че ли тя имаше нещо общо с всичко това.

— Предполагаме, че господин Хайд е нападнал двама служители на „Федерал Експрес“ в Бостън.

Оливия примигна.

— Какво?

Ченгетата отново многозначително се спогледаха. Този път ѝ повярваха, шокът ѝ бе очевиден.

— Били са нападнати, вързани и ограбени.

Тя избухна в истеричен смях.

— Сигурно се шегувате с мен, полицай. Годеникът ми притежава около три милиарда долара. Защо да ограбва служители на „ФедЕкс“, по дяволите?

— Не съм сигурен дали все още притежава три милиарда, госпожице Уортън — мрачно каза детектив Гейнс. — Не съм сигурен дали изобщо притежава нещо. Предполагам, че ще трябва да изчакате, докато положението се успокои, но, да, разбирам ви. Съмнявам се, че го е направил, защото е имал нужда от пари. Може би заради тръпката. Изживява ли криза на средната възраст, мадам? Някакви признаци?

Оливия се сети за Мелиса Елмет и я намрази с цялото си сърце.

— Не. Никакви — Оливия изправи гръб и си вдъхна увереност. — Детективи, разбирам, че вършите работата си, и се опитах да ви съдействам, но не мисля, че е добре за репутацията на Уил да продължавам този разговор. Казах ви всичко, което зная — браво, би се гордял с нея. — Налага се да ви помоля да си тръгнете и тъй като Уил не е тук, можете да дойдете отново само със съдебна заповед. Междувременно ще ви свържа с адвоката му, господин Катс, в случай че имате още въпроси.

Стана и те схванаха намека.

— Добре, госпожице — отвърна детектив Бел. Беше по-възрастна жена и гледаше Оливия с особено явно презрение. Навярно

живееше в мизерна бърлога в Куинс, подигравателно си помисли Оливия. — Тръгваме. Но може да се върнем със съдебна заповед. Зависи какво ще получим от Масачузетс. Междувременно, ако обичате, не напускате щата. Може да сте важен свидетел по текущо разследване.

— Добре — отвърна Оливия и тръсна глава. Даде знак на домашната помощница. — Ракел ще ви изпрати до вратата.

Жената пристъпи напред — все пак бе получила възнаграждението си — и придружи детективите във вратата. Изтощена, Оливия се отпусна на старинния диван „Честърфийлд“. Вратата се затвори.

— Ракел, не пускай никого, освен ако има съдебна заповед или е господин Катс. Иначе ме няма.

— Да, мадам.

— Затвори вратите и кажи никой от персонала да не ме безпокои — добави тя.

— Да, мадам.

Ракел тихо затвори големите дъбови врати и Оливия отърка тила си в меките възглавници. Искаше малко спокойствие и тишина, за да реши какво да прави оттук нататък.

Телефонът звънна. Оливия подскочи. Беше личният им телефон, онзи, на който само той имаше номера. Не другият домашен телефон. Стресната, тя грабна слушалката и едва не събори апарата.

— Да?

— Аз съм, Уил.

— О, слава богу — каза тя. — Уил, добре ли си? В безопасност ли си? — искаше да се разкреци, бясно да се нахвърли върху него. Какво правеше той, по дяволите? Но явно имаше нещо сериозно. Оливия не бе сигурна дали обича Уил Хайд точно в този момент, но бе загрижена за него. Лекарят в нея си спомни за огнестрелната рана. — Кажи ми, че си в безопасност! — настоя тя.

— Добре съм — увери я Уил.

„Е, щом си добре, защо не си тук?“ Отново онази проклета англичанка! Гневът ѝ се върна.

— Значи нямаш нови рани, Уил?

— Физически съм невредим, Ливи. Слушай. Трябва да ти кажа нещо.

Тя не обърна внимание на тона му.

— Ако се беше обадил само преди пет минути... ченгетата бяха тук, в къщата.

— Какво искаха?

— Питаха къде си. Дали съм се чувала с теб. Казаха, че може да бягаш от закона, че си ограбил някакви хора от „ФедЕкс“.

Той въздъхна.

— Добре.

Оливия завъртя очи.

— Кажи ми, че не е истина, че си нападнал онези доставчици, Уил!

Последва мълчание, което я вбеси.

— Трябва да ми кажеш — просъска тя. — Не разбираш ли? Трябва да се върнеш тук. Банката се срива.

— Как така се срива?

Явно бе шокиран.

— Да! Рухва! Цената на акциите пада главоломно. По цял ден гледам Ем Ес Ен Би Си и „Блумбърг“. Казват, че Мексико иска погасяване на заем, всички други банки настояват за погасяване. Твоите акции два пъти бяха замразени. Хората се тълпят пред клоновете и искат парите си, Уил — истерично продължи тя. — Ченгетата казват, че вече може да не си милиардер! Може да си загубил всичко!

Гласът му прозвуча равнодушно:

— Разбирам. Благодаря, че ми каза.

— Не ми благодари, ела тук и се справи с положението! Губиш цялото си състояние! Губим всичко! Всичките ти пари са в онези акции! Джак Сансън напълно е полудял, преди малко се държа грубо с мен...

— Кажи на Сансън да си гледа работата. Слушай, Оливия, няма да се върна.

— Разбира се, че ще се върнеш! — почти изпищя тя. — Нямах избор! Трябва да спасиш бизнеса, да спасиш каквото можеш!

— Предполагам, че са замразили сметките ми.

— Казаха, че си направил незаконен превод на своя сметка на Каймановите острови. Замразили са всичките ти сметки и ченгетата казват, че са поискали заповед за арестуването ти.

— Нямам сметка на Каймановите острови — Уил въздъхна. — Оливия, не ми е лесно да ти то кажа.

— Но това са твоите пари — настоя тя, сякаш не го бе чула.

— Забрави за парите. Те не са важни. Не мога да спася банката. Някои хора са взели решение да я съсипят, в наши дни не е нужно много. Замесени са правителства на държави. Измислят фалшиви финансови машинации като сметката на Каймановите острови. Докато разнищя тази история, банката вече ще е фалирала — бе побеснял. — Копелета, има много обикновени семейства, които ще загубят домовете си.

— Жалко за тях, но какво ще стане с нас? — почти проплака Оливия.

— Оливия, съжалявам. Искях да ти го кажа веднага, но ти ме изненада. Не биваше да се разсейвам.

Стомахът ѝ се сви, почувства ужасна тежест в гърдите. Този тон ѝ бе познат. Не вещаеше нищо добро.

— Не мога да се ожения за теб — каза Уил.

О, господи, наистина го бе изрекъл. Погледът ѝ се плъзна към пръстена на ръката ѝ, огромния диамант, на стойност повече от целия баланс по банковата ѝ сметка.

— Можеш — каза тя. — Ще остана до теб...

Може би, а може би не. Не бе давала писмено съгласие да се омъжи за безотговорен тип, който води собствената си банка към фалит, но Оливия бе виждала как Уил се справя с трудности и нещо ѝ подсказа да не се отказва от него, все още...

Познаваше закона. Ако се омъжи за него, пръстенът щеше да си остане неин. Независимо кога ще се разведат. Най-добре бе да се възползва от възможностите си.

— Не е това. Ти си добра жена, Оливия. Наистина съжалявам за болката, която навярно ти причинявам. Не исках да стане така. Но осъзнах, че все още обичам Мелиса Елмет.

Гняв, оправдан напирал гняв, обзе Оливия Уортън. Той бе избягал. Беше ѝ се заклел, че Мелиса Елмет е само приятелка. Тя бе показала диаманта си по телевизията, беше се похвалила на всичките си приятелки, даваше интервюта за медиите...

Нима не бе достатъчно жестоко да остави богатството си да се изпари, тяхното богатство? Сега ѝ отнемаше дори последната частица

достойнство, която ѝ бе останала, ролята на страдаща светска красавица, която благородно застава до своя любим...

Сега бе просто поредната глупачка на дългата опашка зарязани от Уил Хайд.

Беше я изоставил заради по-стара, по-дебела и по-бедна жена, проклета учителка или нещо подобно! Мелиса Елмет бе никаквица. Нехайно бе захвърлила Уил, когато е бил беден млад британец, а сега беше... е, най-малкото известен, Оливия би се обзаложила, че все още има солидно състояние, скътано някъде... Сега бе единственият и неповторим Уил Хайд и тя, Оливия Уортън, върната му годеница, бе отблъсната заради стара любов.

— Не си на себе си — Оливия се бореше да овладее гнева си. Не биваше да допуска маската ѝ да падне. — Преживял си психически срыв...

— Не прави нещата още по-трудни, Ливи.

— Дяволите да те вземат! Нямах право да ми казваш какво да правя!

— Съжалявам — каза той. — Наистина. Задръж пръстена. Не бях наясно с чувствата си през всичките тези години. Ти не си направила нищо лошо.

— Разбира се, че не съм, по дяволите! — процеди Оливия през зъби. — Ти обяви годеща ни. Поставяш ме в унижително положение.

— По-добре сега, отколкото по-късно. Слушай, явно ще загубя всичките си пари и полицаите ме наричат престъпник. Кажи, че съм се обадил и ти си ме зарязала.

— Страхотна идея — просъска тя. — Нещастник! Ако отново се обадят от полицията, ще им дам всичко, което поискат.

— Съжалявам, Оливия, ще се омъжиш за някой по-подходящ за теб. Трябва да затварям.

— Къде си? — попита тя, изгаряйки от любопитство, въпреки всичко.

— В безопасност сме — каза той и затвори.

Оливия остана със слушалката в ръка, почти треперейки от ярост. „В безопасност сме.“ Бе дръзнал да ѝ каже, че скъсва с нея по телефона, а после говореше за себе си и другата?

Оливия влезе в спалнята, която бе делила с Уил, и грабна куфара си „Луи Вюитон“. Щеше да вземе всички бижута, които ѝ е подарил,

до едно, кожите и вечерните рокли на известни дизайнери. В гардероба имаше тоалети, на стойност над двадесет хиляди долара. „Маноло“ и „Лубутен“ щеше да вземе със себе си, останалите щяха да ѝ бъдат изпратени от проклетия му камериер. Трескаво опакова багажа си, натъпквайки толкова дрехи, колкото можеше да носи. Нямаше да остави нито една своя вещ, струваща над пет хиляди, в къщата на този мъж. Щеше да вземе дори малката си дамска чанта „Прада“. Щеше да събере багажа и да повика шибания му шофьор да я откара до собственото ѝ, далеч по-скромно жилище — малък апартамент с една спалня в хубава част на Вилидж. После, по дяволите, щеше да поумува върху своето отмъщение.

Впрочем нима я бе грижа за него, помисли си тя с огорчение, докато хвърляше огърлица от смарагди в куфара, а след нея малко куфарче „Дуни енд Бърк“. Той си е загубил ума. Бе загубил всичките си пари. Оливия не искаше да бъде омъжена за неудачник.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лола седеше в бара и пиеше портокаловия си сок. Съвсем скоро щеше да отпътува със самолет от Америка, с един от множеството си паспорти и лице, променено с латексова маска и контактни лещи. Никой нямаше да я разпознае. Никога не се бе случвало. Имаше напръстници с различни фалшиви отпечатъци. Колкото и да напредваха технологиите, тя винаги ги изпреварваше.

Радваше се, че ще се върне в Европа. Предпочиташе да преследва мишени там, на по-позната територия. Мъжът, Хайд, проявяваше немарливост. Беше заминал, без да се погрижи за безопасността на дома си. Тя бе влязла преди няколко дни и бе сложила подслушвателни устройства на всеки телефон.

Колко емоционално, бе почувствал нужда да се обади на любовницата, с която скъсва. Мъжете бяха загадка за нея. Тази жена бе златотърсачка, от типа жени, които Лола особено ненавиждаше. Самата тя бе натрупала състояние с таланта си. А тази кучка, както много други, се бе сдобила със своето, обличайки се добре и разтваряйки краката си. Не можеше да се примири, че дори бивш таен агент като Уилям Хайд, толкова добър в играта, толкова впечатляващ, бе налапал въдицата на най-обикновена скъпа прелъстителка като Оливия Уортън.

Мъж като Уилям Хайд заслужаваше жена с огнен темперамент, равна на него. Някоя като Лола Монтоя. Може би дори си струваше да спечели симпатията му, помисли си тя за миг. Мъжете желаеха Лола, но никой никога не я бе обичал. Наистина никой, дори семейството ѝ, откакто се бе родила. Може би психолозите грешаха за нея.

Ако бе отраснала, дарявана с обич, може би щеше да бъде способна да отвърне...

Поклати глава, отърсвайки се от задръжките. В това преследване нямаше място за сантименталност.

Уил Хайд не само се бе обадил на Оливия, сякаш ѝ дължеше нещо, а бе останал дълго на телефона, твърде дълго. Достатъчно, за да

го проследи.

Явно бе доста разсеян.

Лола преповтори плана в съзнанието си. Като музика, като симфония, бе съвършено изпиан. Предчувстваше, с усета си на професионален убиец, че приближава края на играта. Парите и престижът му бяха отнети. Докато слушаше, Лола се убеди, че не го е грижа. Това се вписваше в психологическия му профил. Дълбоко в себе си той оставаше шпионин, не банкер. Колко ли скучни му се бяха сторили последните няколко години. Сега се чувстваше свободен, сигурна бе в това.

Но докато сриваха финансовата му империя, той бе намерил момичето, бяха се скрили в товарен самолет и бяха заминали за Париж. А телефонното обаждане бе издало, че в момента се намират в близост до Рю дьо Бавоа, Воарон, Южна Франция. Испита искрено възхищение. Той не губеше време, не вършеше глупости. Беше в движение, с транспорт, и с момичето целенасочено бяха поели на юг. Можеше да каже на Димитри какво е узнала, но реши да си замълчи. Бяха изпратили двама от своите. Но тя щеше да изпълни задачата. Не би я отстъпила на никой друг агент.

Нека новата банда главорези на Димитри обикалят цяла Франция. Щяха да преглеждат записи от камери, в хотели, на граници, навсякъде. А тя вече бе надушила плячката, въпреки че преследваните не бяха глупави. Лола тръгваше на лов.

Отново се замисли за Уил Хайд. Не преставаше да я изненадва. И преди я бе смайвал, не си спомняше кога за последен път. Беше силен и изобретателен, нехаен по отношение на парите и абсолютно безстрашен. Изключително красив.

Възбуждаше я. Много малко мъже ѝ въздействаха така, но този, този беше различен. Запомни телефонния разговор. Радваше се, че бе зарязал малката алчна снобка. Нейната мишена бе малко по-достойна за уважение, не професионалистка, но смела и с вроден усет. Бе успяла да оцелее сама, докато се срещне със спасителя си. Бе скочила от покрива. Това наистина бе забележително.

Мисълта, че Уил ще спи с Мелиса, я накара да го желае още по-силно. Ако се възхищаваше на смелостта и уменията на любовниците си, значи би пожелал Лола. Представи си любопитството, което караше мъжете да пожелават една убийца. Тя бе жадна за усещания. Трудно бе

да ги получава, когато гледаше на повечето мъже като на овце. Но Уил Хайд не бе от ничие стадо. В леглото, отблизо, той щеше да има власт над нея. Отлично знаеше какво е съотношението на силите им.

Бяха равностойни.

Нехайно започна да фантазира. Щеше да убие жената, първоначалната си мишена. Да предложи на Хайд защита. Щеше да им предостави идеален труп и да избяга заедно с истинската жертва за Южна Америка. Не би тръгнал по своя воля с убийцата на Мелиса, но тя щеше да се постарее да изглежда, че някой друг е погубил момичето. Какъв ли щеше да бъде животът с него?

Обзета от негодувание, поклати глава. Може би щеше да ѝ се удаде възможност да преспи с него. Тогава щеше да се възползва. Никоя от онези жени Оливия, Мелиса и всички други, не можеше да се сравнява с нея. Влезе ли в леглото му, той щеше да крещи от наслада.

Но после... в нейния бизнес нямаше трайни връзки. Скоро щеше да се отегчи от него. И възможността за отмъщение винаги оставаше.

Лола стана. Той бе подходящият мъж за нея. Силното желание, както всички други телесни потребности, бе нещо, което рядко изпитваше. Сега то я изгаряше. Представи си как Мелиса Елмет лежи в прегръдката му в някакъв долнопробен френски мотел. Щеше да я накара да полети, беше сигурна в това.

Тази мисъл бе непоносима. Обзе я ревност. Искаше да накаже Мелиса, но тя бе във Франция и трябваше да почака.

Първо щеше да излее гнева си върху Оливия и същевременно да даде урок на Уил Хайд. Никой не можеше да застане на пътя на Лола Монтоя.

Върна се пеша до малката сива сграда на Уест Форт Стрийт. Оливия Уортън бе влязла тук само преди малко. Лесно щеше да проникне вътре. Дървета покрай улицата, ниски прозорци, близо до земята, аварийно стълбище отзад, желязно и стабилно. Но Лола реши да се позабавлява. Изкачи се по каменните стъпала и натисна един от звънците.

— Оливия Уортън?

— Да?

Момичето не бе плакало. Добре. По-вероятно бе да излезе.

— Госпожо, безпокои ви Елън Поуст. Водя светската хроника на „Ню Йорк Таймс“. Госпожо, носят се слухове, че Уил Хайд е развалил

годежа ви днес, че ви е зарязал.

Чу се как изненадано си поема дъх.

— Не е вярно, без коментар.

— Добре, щом не желаете да коментирате, това е историята, която ще излезе в рубриката за светски новини, защото получих потвърждение от персонала в жилището на Уилям Хайд. Но редакторът ми настоя да ви дам шанс за отговор.

— Има ли фотограф с вас?

— Не, госпожо. Мога да повикам.

— Все още не. Почакайте.

Прозвуча бръмчене и вратата се отвори. Господи, помисли си Лола. Слабоумна жена. И бе имала наглостта да прелъсти Уил Хайд!

Стоеше в коридора, облечена с красива плетена рокля от копринени конци, с кремави кожени сандали „Диор“ с платформи. Лола забеляза, че пръстенът все още е на ръката ѝ, но го е преместила на дясната си ръка. Колко показателно. И удобно.

— Влезте, ще направя изявление — властно каза тя.

— Добре — приветливо каза Лола. — Ще бъде страхотно.

Отвори вратата и стори път на Лола да влезе. Лола я затвори след себе си.

— Аз скъсах с Уил Хайд — заяви Оливия с царствена увереност. — Извадете бележника си! Искам това да бъде отпечатано.

Лола ѝ се усмихна приятелски.

— Не, не си скъсала с него. Ти си жалка уличница, оплела богаташ в мрежите си, но той те заряза.

Оливия затаи дъх.

— Какво?

Лола въздъхна, вече отегчена. Свали шала от врата си, със светкавично движение го уви около шията на Оливия Уортън, стегна го здраво със силните си ръце и спря притока на въздух. Оливия облещи очи от ужас, безполезно посегна с пръсти към шията си, опитвайки се да се освободи, както правеха всички. Започна да рита...

Лола можеше да си поиграе с нея, но нямаше време. Трябваше да стигне до летището. С нож щеше да се справи още по-бързо, но така нямаше да има кръв. Затегна примката, пристъпи напред и с една ръка на слепоочието на Оливия, а другата под брадичката ѝ, изви врата ѝ

встрани. С лекота го счупи. Главата ѝ клюмна напред, вече беше мъртва.

Лола бе взела две неща със себе си. Проби от кръв и косми. Пръсна по малко от съдържанието на стъкленицата из целия апартамент и сложи по няколко косъма под ноктите на Оливия. Жалко, че нямаше сперма, но Уил никога не бе дарявал и в кабинета на лекаря му нямаше проба. Операцията ѝ отне само няколко минути. Беше го правила толкова пъти.

— Благодаря за съдействието — весело каза Лола. Протегна ръка и свали пръстена от дясната ръка на Оливия. Камъкът бе красив, добро възнаграждение за добрата работа. Плюс това щеше да ѝ напомня за Уил.

Отвори вратата, излезе и спокойно слезе по стълбите. Може би щяха да минат четиридесет и осем часа, докато открият тялото на Оливия. Дотогава тя щеше да е изчезнала от Щатите.

Слънцето приятно топлеше гърба ѝ. Повървя до края на улицата и спря такси. В тях нямаше камери, за разлика от метрото и автобусите, и точно сега това бе най-подходящият транспорт. Плзна се на задната седалка, настани се удобно на нацепените кожени седалки и каза на шофьора да я откара на летище „Кенеди“. На дясната ѝ ръка огромният диамант на Уил Хайд проблесна на светлината на следобедното слънце.

Самолетите пристигнаха на летището във Фадиз, един по един, незабелязани. Беше идеалното място за подобна кулминация. Неуловими за радарите, твърде малки, за да привлекат вниманието на световните медии. Дори арабските вестници не проявиха особен интерес. Страната бе малък султанат, богат на петрол, който нямаше желание да става ключов играч дори на регионалната политическа сцена. Беше курортна дестинация за много от тях, екзотична държава като Лихтенщайн или Малдивите.

Не присъстваха държавни глави. Правителствените ръководители стояха настрана, въпреки че някои отчаяно искаха да дойдат. Нигерийският президент трудно бе придуман с ласкателства да остане в Лагос. Мъжете, които присъстваха, бяха непознати, функционери, старши представители. В много случаи те се смятаха за

истинската власт в държавите си. Погълнат от управлението, човек бе твърде зает с досадни неща: гласоподаватели и други субекти, пътища, болници, канализации. Тези мъже не се занимаваха със злободневното. Не ги бе грижа колко високи са данъците. Те боравеха с парите, с източниците на богатство, които поддържаха нивото. Кръгът им бе тесен. Други хора се страхуваха от тях, дори президентите им. Без тези мъже всичко щеше да се срина.

Присъстващите бяха твърде много и срещата не можеше да се запази в тайна. Ако политиките не обърнеха внимание, бизнес анализаторите щяха да обърнат. Беше обявена като конференция по етика: подобряване на глобалния имидж на сектора, корпоративна отговорност, спонсориране на благотворителни прояви. Харун бе предложил това и се гордееше със себе си. Почти нищо не можеше да бъде по-ефективна маскировка. Журналистите, отразяващи този сектор, отегчено се прозинаха и се заловиха да пишат предположения за резултата.

Пристигнаха в различни часове и лимузини от личния автопарк на надрахското правителство, сновяха нагоре-надолу по напечения криволичещ път покрай белите скали от султанския комплекс до летището.

Харун очакваше да ги посрещне. По-рано сутринта бе посетил съпругата си, за да изпълни брачния си дълг, и взаимно се бяха изтърпели. Бе успял да ѝ достави известна наслада, но само за няколко минути. Това не бе проблем за него. Щом беше студена, щеше да има по-малко поводи за скандал. Все още се говореше, че редовно спят заедно. Не искаше репутацията му да пострада. Султанското семейство трябваше да бъде неразруσιμο. После тя можеше да се отдаде на своето пазаруване, благотворителност и тенис, а той да се позабавлява с моделите и другите красавици, които го чакаха във вилата.

Обичаше да прави секс през повечето дни. С Фатима не бе особено добър, но тя нямаше подобна цел. След като се раздели с нея, поне изпитваше облекчение. Може би щеше отново да забременее, което би сторило чудеса за имиджа му. Хората винаги се радваха на нов потомък на султанската фамилия и семейна фотосесия, събуждаща умиление. А първата грижа на Харун бе народът му да бъде доволен. Животът в Надрах бе съвършен. Едва ли раят, обещан на праведните, бе по-добро място. Днес грижите му бяха да се отърве час по-скоро от

тревогите си, да запази малкия си харем от страстни държанки далеч от фотографите, да зарадва султанката, може би с още едно дете, и легендите за слънчевата идилия в Залива да продължат да се разказват още поне година.

Всички тези неща се крепяха на ръба на гигантска пропаст.

Не можеха да ги намерят. Не можеха да ги хванат. Една проста операция за разчистване се бе превърнала в епически кошмар. Руснакът бе некадърник. Бе допуснал някаква тъпа академичка, без каквато и да е подготовка, да го надхитри. В Щатите нейният съюзник милиардер я бе защитил със забележителна вещина. А сега всичко, от което се бяха страхували — надвисналият кошмар, можеше да се стовари върху тях. Операцията бе привлякла вниманието на пресата. Трябваше да лишат Уилям Хайд от финансовото му състояние, но една американска банка не можеше да бъде срината тайно. Снимката на Хайд бе във всички телевизионни емисии. Сега беше милиардер беглец, а подобни пикантни истории караха журналистите да потриват ръце. Песъчинките в пясъчния часовник бързо изтичаха. Трябваше да открият онези двамата. Трябваше да ги убият.

— Ахлан уа Сахлан — поздрави с „добре дошъл“ емирът на Катар, целувайки Харун по двете бузи. Султанът кимна, здрависа се с Фелис Тореалба от Венецуела и поздрави алжирския емисар.

Имаше пълно присъствие. Някои бяха пристигнали предишната вечер и пренощувал в лукс в двореца, други току-що бяха слезли от самолета. Всички бяха готови.

Той ги покани с жест да седнат. Нямаше председател или организатор. Не се бяха събрали за сложни политически преговори.

— Да започваме — Харун не губи време за приветствия и всички около масата кимнаха одобрително. — Той чака.

Вратите на двореца се отвориха. Димитри влезе. Погледът му бе суров. На масата седяха клиенти с власт, които си въобразяваха, че ще го унищожат заради провала му. Лъжеха се.

Спомни си за Лола Монтоя. Бе заела решителна поза и се бе държала предизвикателно с него и сега той възнамеряваше да стори същото.

— Защо онзи човек не е мъртъв?

Димитри погледна мъжа, който му бе задал въпроса, млад саудитски принц. Други понечиха да добавят по нещо.

— Защото е първокласен таен агент и късметът е на негова страна.

— Други като вас са убивали агенти. Началник-щабове. Дори директори на тайни служби.

— Истина е. Но и мнозина са били преследвани и са се измъкнали. Ако аз например реша да се крия от вас, никой от хората ви не би могъл да ме хване.

— Може би си наел неподходящи хора — тактично отбеляза Харун.

— Не — този път пропусна обръщението „Ваше величество“. Беше му писнало от тази задача и учтивостите. — Изпратих четирима от най-добрите в света да ги търсят поотделно, но вече не участват само моите хора. След Ротердам всички вие възложихте на тайните си служби да ги издирват. Никой от тях не е успял да ги убие — Димитри сви рамене. — Не е толкова просто, колкото изглежда, да очистиш добре обучен и мотивиран агент, който се крие. Можехте да го убиехте в Ню Йорк, разбира се, но беше решено първо да елиминираме жената и да избегнем излишен шум.

Последва недоволно мърморене. Решението бе тяхно, не на Димитри. Погрешно решение. Жената бе избягала, мъжът изведнъж бе изчезнал. Възможността да бъде убит бе пропусната. Съзнателно се бе появявал на публични места, на благотворителни балове, предизвиквайки ги да действат, а те се бяха поколебали.

— Сега изпаднахме в най-лошото положение на публичност и двете мишени на свобода. Все пак вярвам, че има и поводи за оптимизъм.

— Съобщете ги — настоя саудитецът.

Оптимизъм. Всички искаха да чуят това.

— Първо, имуществото на англичанина е конфискувано. Скоро ще бъде напълно фалирал. Вярно, че пресата надуши, но беше почти невъзможно да преследваме човек с толкова много връзки и източници. С достатъчно пари може да си купи безопасност. Второ, може би по-важно, сега господин Хайд е издирван и от много други хора, освен нас. Интерпол го търси, американците го търсят. Показването на снимката по телевизията означава, че лицето му е познато. Ще му бъде по-трудно да бяга, защото броят на преследвачите вече е двоен.

Кимвания. Явно разбираха.

— Може да избере да потъне вдън земя. Да вземе жената със себе си и да се скрият. В такъв случай ще минат години, докато бъдат открити. Но няма да се осмелят да се появят и разкрият информацията.

— Откъде сте толкова сигурен?

Димитри се усмихна, това бе козът му.

— Защото не я знаят. Не знаят защо са преследвани и от кого. Ако знаеха, вече да са разтръбили навсякъде. Това е единственото решение за тях: светлината на прожекторите да бъде насочена към всички нас, когато се нуждаем от помощта и добрата воля на западните сили. Така биха си осигурили безопасност. Кой би рискувал да ги убие? Тогава всички щяхме да имаме по-важни грижи. Целият свят.

Прозвуча уплашен шепот.

— Моят оперативен агент Лола Монтоя е убила Оливия Уортън, годеницата на Уил Хайд — викове на изненада. Бе подготвил няколко снимки от моргата и сега ги раздаде. — Тялото ѝ е било открито тази сутрин, опръскано с кръв на Хайд и с негови косми под ноктите. Сега е издирван за убийство и са изпратени съобщения до всички точки на света.

— Отлично — каза Харун. — Знае ли?

— Все още не. Нещата се развиват бързо. Може би току-що е узнал, че богатството му се е изпарило. Смъртта на годеницата ще всеепрежение между него и жената, която закриля. Тя носи отговорност за това — Димитри стана. — Вашата работа, господа, е да ми осигурите колкото е възможно повече наблюдатели. Сега няма смисъл да се опитваме да пазим преследването в тайна. Нито пък някой агент да си позволява волности, като да ги хване и измъчва. Ако някой ги види, трябва да бъдат застреляни на място. Да ги елиминираме при първа възможност. Привлечете хора, готови да жертват живота си за операцията — срещна погледа на всеки от клиентите в стаята.

— Ако някой смята, че могат да се справят по-добре, нека нареди на тайните си служби да се намесят. Междувременно аз заминавам за Роаси ен Франс, където последно са били видени.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уил крачеше из лагера и Мелиса го гледаше. Бяха далеч навътре в горите край пътя, в околностите на Воарон. Колата бе паркирана наблизко. Трудно бе да се изкачат по стръмния склон, но трябваше да успеят, преди иззад завоя да се появи друга кола, от която някой би могъл да ги забележи. Той бе качил къмпинг екипировката на гръб и се бе изгубил сред дърветата, преди Мелиса да изкачи стръмнината.

Беше борова гора и затова бе особено тъмно. Мелиса бе доволна: така щеше да се чувства по-сигурна. Клоните бяха гъсти, не можеха да бъдат забелязани от хеликоптер. Бяха далеч от пътеки и къмпинги. Въздухът бе изпълнен със ситен аромат, опияняващ облак от ухания на смола и влага, дори изгорелите газове от пътя не можеха да достигнат до тях.

Градът се гушеше в долината отвъд пътя. Те бяха далеч от него, където никой нямаше да дойде да разхожда куче или да си устрои пикник. Дълги тънки лъчи проникваха през тъмните редици иглолистни дървета, придавайки на гората неземемен облик. В сенките земята бе покрита с влажна шума, редки храсталаци и мек килим от изсъхнали борови иглички. От време на време покрай тях прелитаха нощни пеперуди. Невероятно, помисли си Мелиса, как човек можеше да се откъсне от цивилизацията и да бъде толкова сам. Светът бе пълен с уединени кътчета, в които на хората просто не им хрумваше да надникнат.

Уил бе намерил сравнително равен участък и бе опънал малката им палатка само за няколко минути. Беше извадил храна, всичката студена: някакво готвено ястие с пилешки бутчета, два портокала, шунка и домати със сол, франзела, бутилка зехтин, миниатюрни сиренца, опаковани във фолио. Хвърли на Мелиса найлонова чантичка с цип, в която бяха четките им за зъби, няколко самобръсначки, дезодоранти и шампоан.

— Върви да се измиеш — каза Уил.

Тя се огледа наоколо.

— Къде?

Показа ѝ.

— На хълма зад нас има поток.

Слънцето вече се спускаше зад дърветата, полъхваше свеж вятър. Започваше да се охлажда.

— Водата ще е ледена — възрази Мелиса.

— Да. Но ще бъдеш чиста. Както казах, не може да не се къпем — той я огледа от главата до петите. — Заповядай — хвърли ѝ малка тънка кърпа. — На твоє място бих побързал. Колкото по-късно става, толкова по-студено ще е.

— Добре — каза тя с неохота. Преди секунда си бе мислила, уплашено, какво ще стане, когато той я докосне, дали не бе загубила чувствеността си, дали щеше да му хареса след всички онези отзивчиви модели...

Нищо не можеше да отвлече вниманието ѝ, както мисълта за студената вода. Спусна се по брега, подхлъзвайки се на шишарки. Потокът бе бърз, но плитък, не повече от тридесетина сантиметра. Свали дрехите си, съблече се по бельо и закачи всичко на един клон, внимавайки да не се напълни с иглички.

Пристъпи към водата, потопи крак. Беше ледена. Бързо извади крака си.

Той дотича по склона. Беше гол. Недалеч от мястото, където стоеше Мелиса, имаше скала, до която се образуваше малък вир, достатъчно дълбок за плуване, със ситни камъчета на дъното. Уил сви колене, скочи и се гмурна. Тя гледаше с ужас и възхищение. Видя го да изплува, закаленото му тяло бе силно във водата, леката брада и тъмните му коси бяха залепнали.

— Влизай.

— Не мога! Ще хвана пневмония.

— Малко вероятно. Влизай. Тогава поне ми подай чантичката — гневно каза той.

Мелиса запристъпва на пръсти към скалата, протегна ръка, наведе се към него.

Той я сграбчи за китката, ловко я придърпа във вира. След миг бе напълно погълната от ледената вода. Цялото ѝ тяло бе в шок. Беше твърде скована от студ, за да изпищи. Задъхваше се и пелтечеше, опитвайки се да раздвижи замръзналите си крайници.

— Гадняр — процеди тя през тракащи зъби. Задърпа се към брега, но Уил обви ръка около талията ѝ, притисна я към себе си.

— Стой мирна — нареди той.

Мелиса отчаяно се бореше със студа. Бе подпрял чантичката на камък и сега ръцете му търкаха косите и на двамата. Тя усети как сложи по малко шампоан.

— Недей, моля те — задъхано промълви, но Уил потопи главата ѝ. Беше тъмно и мразовито, тя потръпна, когато отново я издърпа, вече изплакната, и ѝ подаде самообръсначка.

— Действай бързо — каза той.

— Пусни ме да изляза — настоя Мелиса. — Господи! Пусни ме да изляза, Уил!

— Колкото повече спориш с мен, толкова по-дълго ще останеш тук.

Прокле го и с треперещи ръце започна да се мие. Водата все още бе мразовита, но малко по-милостива. Свикваше. Ръцете ѝ престанаха да треперят. Прокара самообръсначката по краката си. Когато бе готова, Уил я взе от нея, изми я на течението и внимателно оформи брадата си. Все още държеше Мелиса с една ръка и тя не можеше да помръдне.

Беше толкова студено, че усещаше болка. Проплака, едва издържайки да стои на едно място. Устните ѝ посиняваха.

— Моля те, моля те — не преставаше да повтаря.

— Готови сме — успокои я Уил.

Мелиса трепереше във водата. Изведнъж бе вдигната на ръце, сякаш тежестта ѝ бе нищожна. Добре, не знаеше дали ще може да ходи. На брега Уил се спря и посегна към нейната кърпа. Не преставаше да трепери в ръцете му, зъбите ѝ тракаха. Притисна се към Уил, копнеейки за топлината на кожата му. Тънки струи вода се стичаха по мускулестите му гърди.

Бързо я отнесе до палатката и я остави да стъпи на земята. Все още бе настръхнала. Уил взе малката кърпа и енергично я подсуши, после себе си.

— Да внимаваме да не намокрим палатката — каза той.

— Замръзнах — едва успя да каже Мелиса. — До болка. Толкова ми е студено...

Уил сложи ръка отзад на талията ѝ и я побутна вътре в палатката. Беше добре уплътнена и имаше разстлано голямо одеяло от някаква

сребриста материя.

Мелиса потръпна.

— Може ли... може ли да запалим огън?

— Никакъв огън — каза Уил. Приблужи се към нея и с едната ръка издърпа мокрите ѝ бикини, разкопча сутиена ѝ. Беше твърде премръзнала, за да възрази или да почувства каквото и да било. Той коленичи до входа, изцеди ги отвън и ги метна върху близък храст да изсъхнат. После затвори ципа отпред. Навън бе студено, слънцето се бе скрило и здрачът се сгъстяваше. Уил се върна при нея и разтвори обятия. Мелиса се отпусна в тях. — Ако ме бе послушала, щеше да стане по-бързо — ръцете му обхванаха гърба ѝ, силно я притиснаха. Гърдите и коремът ѝ, вкочанените ѝ крака се търкаха в тялото му и бавно се стопляха. — Трябва да се научиш на оцеляване. Ще използваме реки и потоци. Ще се къпем по пътя. Иначе ще те забележат. Забрави за горещите душеве, Миси.

Тя се сгуши до гърдите му, усети как настръхналата ѝ кожа се затопля.

— Освен това трябва да влизаш във водата гола, за да бъдеш напълно чиста.

Ръката му ласкаво се плъзна надолу до талията ѝ.

Мелиса затаи дъх, не от студ. Той я стопляше, но я и докосваше. Нежно погали гърба ѝ. Веднага отвърна на ласката му.

Уил се засмя.

— Вече не ти е толкова студено, а?

Тя прехапа устни. Другата му ръка се спусна от рамото ѝ надолу по ръката, до лявата ѝ китка. Загубелият връх на пръста му очерта кръг върху дланта ѝ.

— Къде е халката ти? — прошепна той в ухото ѝ. — Трябва ти нова, Миси. Ти си моя съпруга, все още.

Погледът ѝ се премрежи. Изви се към него. Вече не ѝ бе студено или нямаше значение за нея, защото не усещаше. Не съществуваше нищо друго, освен Уил, устните му, ръцете му, невероятната сила, която струеше от гърдите му. Когато се бе влюбила в него, беше симпатично момче. Сега бе зрял, мъжествен воин, които рискуваше живота си и всичко, което притежава, за да я спаси.

Чувстваше се слаба и крехка в прегръдката му и това я възбуждаше. Не бе свикнала с неудържимия прилив на желание, който

нахлуваше в нея. Не само тялото ѝ се затопляше. Страстта, копнежът, който бе таила в себе си толкова години, я изгаряше, караше я да откликва и приема, готова да му се отдаде изцяло.

— Уил — прошепна тя. — Уил... моля те...

Отново я вдигна на ръце и внимателно я спусна до пода на палатката. Повдигна крайчеца на одеялото с крак, наведе се и срещна погледа ѝ.

— От години чаках това — нежно заговори той.

— Няма какъде да бързаме — изтъкна тя и се опита да се усмихне.

Но Уил не се засмя.

— Трябва да те подразня — отбеляза той. Прокара върховете на пръстите си нагоре по крака ѝ, по коляното. Насладата бе неописуема. Мелиса се раздвижи, почти простена, надигна се към него, но дясната му ръка нехайно я побутна обратно. — Трябва да те накарам да си платиш за всяка секунда, в която съм страдал заради теб.

От нея се изтръгна стон на страст. Уил плъзна ръце по тялото ѝ, наведе се и я целуна по шията, под ухото, леко погъделичка меката му част с устни и зъби.

— Няма да се отървеш лесно — предупреди я той, — Мелиса. Ще те изтощя.

Леко плъзна език по тила ѝ, целуна врата ѝ отзад. Тя подскочи неудържимо, обви ръце около врата му, притисна се към него...

Устните му жадно се впиха в нейните, побутна я надолу и когато телата им се сляха, всичко избледня, целият свят изчезна, и за нея останаха единствено чувствените им движения и усещанията, които я накара да изживее.

— Колко е часът? — попита тя.

Уил бе излязъл да метне покривало върху палатката. Върна се вътре, внимателно затвори ципа, извади кибрит и запали керосина в малката тенекиена лампа. Пламъкът се разгоря и по стените затанцуваха шарени сенки. Мелиса се усмихна. Беше топло и весело. Имаше нещо първично и свършено в огън, дори съвсем малък.

Вече не ѝ бе студено. Палатката имаше добра изолация, а одеялото бе от специална термична материя. Бе прекарала час, сгушена

до Уил, в целувки и разговори, след като бурната страст най-сетне бе утихнала.

— Късно е. Но трябва да хапнем нещо — подаде ѝ част от храната. — Важно е да поддържаш силите си. Купувам евтина и питателна храна. Портокали за витамин С — посочи към хляба. — Въглехидрати за енергия. Зехтин за мазнина, маслото е нетрайно. Пилешко и сирене за мазнини и протеини. Домати... просто са вкусни.

Мелиса тихо се засмя. Бяха се облекли. Уил бе излязъл от палатката за малко, докато Мелиса все още лежеше по гръб, задъхана, и бе отскочил до потока. Казваше, че може да вижда в тъмното, а тя все още не бе свикнала. Бе изпрал кърпите и дрехите им и ги бе окачил на храстите да съхнат. После се бе върнал с чисти дрехи: тениски, бельо, бермуди за джогинг и маратонки. Както бе изтъкнал, винаги трябваше да спят облечени, в случай, че някой ги нападне или се наложи да бягат.

— Вкусно е — каза Мелиса и наистина беше. Студено или не, здравата бе изгладняла. Полетът, водата, сексът... нуждаеше се от калории и всичко ѝ се струваше изключително прясно и превъзходно.

Когато се нахраниха, Уил ѝ подаде бутилката с вода. Изпи доста и използва съвсем малко, за да измие зъбите си.

Той угаси лампата.

— Как го прие Оливия? — попита Мелиса, притисна се към него в тъмнината, изпълнена с любов, вдъхна от мъжкото му ухание, а силната му ръка обгърна раменете ѝ.

— Не особено добре — той я целуна по главата и заигра с кичури от косите ѝ. — Но беше загрижена главно за имиджа си. Ще го преживее. Освен това, мисля, че сама щеше да си тръгне.

— Защо?

— Днес съм загубил всичките си пари.

Мелиса примигна в мрака.

— Какво?

— Банката, източили са я. Превели са парите ми на фалшиви сметки, за да ме дискредитират. Банката е фалирала, акциите ми са се сринали и всичките ми сметки са замразени. Нищо не ми е останало. Вече не съм милиардер, милионер или какъвто и да било „-ер“ — леко потръпна. — Това разстройва ли те?

— Да ме разстройва? — не бе сигурна дали да заплаче, или да се засмее. — Не, не! Просто е страхотно, Уил. Означава, че ще можем да започнем отначало, да постигнем нещо заедно, Уил. Радвам се — разгорещено каза тя. — Сега винаги ще знаеш колко те обичам, как изгарям за теб. Не за парите ти. За теб.

Той я притегли към себе си, намери устните ѝ в мрака, повдигна тениската ѝ и плъзна ръка по гърдите ѝ.

— Трябва да поспим — възрази Мелиса.

— Ще спим по-късно — каза Уил, обсипа с целувки лицето ѝ, шията ѝ. — По-късно.

На изток се развиделяваше, когато Мелиса бе събудена от Уил. Беше надвесен над нея, галеше я, гъделичкаше я.

— Ммм... — замърка тя. Изплува от съня и наистина бе като да се събуди от хубав сън и да осъзнае, че всъщност е рожденият ѝ ден.

Уил бе тук, върху нея, и я целуваше. Споменът за докосването му, за силната прегръдка, в която се бе изгубила, отново се върна и обзета от възбуда, тя му позволи да притисне китките ѝ към земята над главата ѝ и да плъзне устни надолу по ключицата ѝ, блажено предавайки се на ласките му...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лола седеше в малко интернет кафене на Монте дьо Булор, Ла Мурет, Франция. Беше много уморена. В самолета бе спала неспокойно. До нея имаше малка порцеланова чашка с хубаво черно кафе и две сладки. Дори в дупка като тази, където киснеха отегчени местни хлапета, храната бе сравнително добра. Имаше нужда от кофеин и захар. Скоро трябваше да поспи, нямаше начин. Но вярваше, че тялото ѝ ще издържи още няколко часа.

Имаше достъп до неща, с които другите наемни убийци не се занимаваха. Затова бе толкова ефективна. Всичките ѝ умения бяха усъвършенствани, разбира се; беше отличен стрелец, можеше да забърква различни отрови, беше силна за ръста си и способна с лекота да счупи нечий врат. Но Лола не се съсредоточаваше върху техниката. Повече или по-малко, всеки компетентен в нейния бранш можеше да се справи с това. Лесно бе да убиеш друго човешко същество с нож или пистолет. Тялото бе нещо крехко. Знаеше точно колко.

Не, успехът ѝ се дължеше на умение, което те не владееха. Имаше усет на ловец. Можеше да проследи и открие плячката, когато други агенти търсеха оправдания, твърдяха, че е потънала вдън земя. Уил Хайд бе по-добър от повечето, всъщност от всички други мишени. Но не беше Супермен. Не можеше да се оттласне от земята и да полети. Нуждаеше се от превоз, а откъдето и да си го осигуреше, можеше да бъде проследен.

Използваше дистанционни кодове. Технологиите бяха улеснили нещата значително. Половината от изпълнението на задачата бе в ума. С щракване на няколко клавиша получи достъп до компютъра на регионалния директор на службата за контрол на магистралния трафик. Придвижи мишката по екрана, увеличавайки и приближавайки. Беше мързеливец и си позволяваше тричасови обедни почивки. Невъзможно, помисли си тя, разочарована. Резолюцията бе твърде лоша. Колите преминаваха бързо на екрана. Щеше да бъде трудно да различи номер на регистрационна табела, още по-трудно

лица. Добре. Опита нещо друго. След още няколко щраквания изникнаха спирките за плащане на магистрални такси в областта Изер. Погледна атласа до себе си, пътната карта на Европа. Сигурно бяха поели по шосе Л-43 към Гренобъл. Имаше такса. Щрак-щрак-щрак. Увеличи изображението от камерите на моста и мислено направи изчистения. Дали бяха спали, след като бяха пристигнали в Роаси? Дълъг полет, часове друсане в товарното отделение. Дълъг път пеша до града.

Нима Лола би спала? Не, разбира се. Страхът от смъртта бе отлична мотивация. Можеше да съди за реакциите на Хайд по своите, което бе комплимент за него. Тя би тръгнала с кола веднага. Едва ли се бе опитал да натовари нещо незабелязано в самолета на „ФедЕкс“. Беше нужен минимум половин час да купи возило, провизии, дрехи за преобличане. После би трябвало да се отбият и в обществена баня и пералня. Това й даваше интервал от два часа, ако предположеше, че са нужни пет часа шофиране до точката, където...

Отново щракна, приближи. Много по-добре. Ясно виждаше лицата през предните стъкла. Пусна записите от камерите на бързи обороти и зачака, отпивайки от кафето си.

Изядоха останалата храна, измиха зъбите си и бързо се измиха в потока. Този път Мелиса не мърмори. Уил я остави само да наплиска тялото си. Косата й вече бе чиста. Той събра палатката, тя прибра изсъхналите дрехи и прикриха с шума следите от бивака си.

— Хайде. Трябва да тръгваме — каза Уил и я целуна по бузата. Прокара двете си ръце нагоре-надолу по гърба ѝ и Мелиса почувства нов прилив на желание. Уил се усмихна. — По-късно — каза той. — Трябваше да сме тръгнали преди час. Аз съм виновен. Не мога да се въздържа с теб.

Закопчаха коланите и Уил с умели маневри излезе с колата на пътя. Леко изпраця, но вървеше добре. Резервоарът бе пълен. Когато отново се озоваха на магистралата, Мелиса въздъхна с искрена наслада. Беше чиста, суха, нахранена, обичана. Седалките бяха топли и разкошни след студената вода в потока. Чувстваше се неуязвима, озарена от щастлива звезда. Убийците, смразяващият гневен глас на жената, която ѝ крещеше в апартамента, нищо нямаше значение. Как

биха могли да я намерят? Уил Хайд можеше да я защити и от самия дявол.

Лола захапа поредния тънък макарон, толкова лек, че почти се стопи в устата ѝ. Не бе яла нищо толкова вкусно от доста време. Тук продаваха нуга, можеше да си вземе малко. Беше добър източник на гликоза.

Аха. Наведе се напред. Потупа екрана. Върна записа назад. Застина.

Нямаше начин да приближи още, по дяволите, не можеше да увеличи изображението. Но бяха те. Беше сигурна. Никога не забравяше очите на мишена. Огледа внимателно фигурите в колата. Голяма кола, не мотоциклет. Интересно защо бяха преминали от мотоциклети на коли. Ръстът съвпаднаше. Телосложението също. Момичето бе по-лесно разпознаваемо от Хайд. Бе пуснал брада. Умно момче, помисли си тя. Толкова бе странно, че някои мишени не се сещаха за елементарни неща. Момичето, Мелиса, бе подстригало косите си. Снимката бе черно-бяла, за съжаление, но щом бе променила прическата, вероятно ги бе и боядисала.

Записът бе от вчера. Бяха в „Рено Еспас“ и се движеха на юг, към швейцарската или италианската граница. После трябваше да са преспали някъде. Навярно Хайд мразеше това също колкото Лола, но тялото се нуждаеше от почивка.

Мелиса бе мълчалива в колата, опитваше се да мисли. Уил беше бивш шпионин. Обработваше толкова информация, неща, които тя не забелязваше. Може би той подхождаше твърде аналитично. Може би ако опита, щеше да успее да му помогне.

— Ако се върнем към другите две убийства, разкриват ли ни нещо? — попита тя. — Вероятно се досещаш защо е убита сенатор Джоспин. Но за библиотекарката, как се казваше...

— Мойра Дънууди.

— Да. Какво знаеш за нея?

Уил се замисли, сякаш извличаше информация от компютъра в главата си.

— Беше главен библиотекар на Нюйоркската обществена библиотека, което звучи престижно, но не означава нищо особено. Не е притежавала голямо състояние. Не е била агент под прикритие. Щях да зная, ако беше.

— Татко посещавал ли е библиотеката?

— На няколко благотворителни прояви. Веднъж го видях там да разговаря с нея. Друг път се срещна с Елън Джоспин, от която очаквах съдействие за сделка. Името му беше в списъка на посетителите в офиса ѝ. Така стигнах до връзката с теб.

Мелиса бавно каза:

— Татко не се сприятеляваше лесно.

— Няма нужда да ми го напомняш.

— Не бъди язвителен.

— Извинявай — Уил нехайно сложи ръка на коляното ѝ, контролирайки волана с другата, и погали стегнатото ѝ бедро. Тя прехапа устни, за да овладее мигновената си реакция. И най-лекото му докосване я възбуждаше. — След снощи вече не ме боли толкова.

Мелиса затаи дъх, стисна бедра. Ръката му не помръдна.

— Дива котка — каза той.

— Уил...

— По-късно.

Когато отмести ръката си, тя вече изгаряше. Раздвижи се на седалката.

— Не мога да се съсредоточа — промърмори Мелиса.

— А аз си мислех, че си студена — засмя се Уил. — Не бива да те докосвам, но не мога да ти устоя.

Тя си пое дъх, успокои се.

— Знаеш ли колко си гаден?

— Казвали са ми — Уил сви рамене. — Просто си отмъщавам, скъпа.

Мелиса предизвикателно тръсна глава и той се усмихна самодоволно.

— Баща ми — продължи тя с делови тон — проявяваше истински интерес само към хора, които или могат да му бъдат полезни с нещо, или го боготворят заради гениалността му. Обожаваше страхопочитанието, с което се отнасяха към него в Оксфорд. Беше изключителен учен, знаеш ли, Уил?

— Да. Не се и съмнявам.

— Имала ли е Мойра Дънууди интереси в определена област, заради които татко може да се е свързал с нея?

Уил остана с поглед, вперен в пътя, замисли се. Изведнъж дъхът му секна.

— Господи! — промълви той и колата леко закриволичи. Мелиса издаде вик на тревога, но Уил бързо овладя волана. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели, лицето му бе пламнало от приток на кръв.

Желанието ѝ отшумя и бе заменено от страх. Никога не го бе виждала така. Беше толкова хладнокръвен, толкова непоклатим.

— Какво има, какво има, Уил?

— Баща ти... каза, че не знаеш точно в каква област е работел?

— Никога не ми е казвал. Мълчеше си. Нещо, свързано с консервация, много скучно.

— Не е толкова скучно — възрази Уил. — Консервация на енергия?

— Да. Опитваше се да опровергае теориите за глобалното затопляне — Мелиса поклати глава. — Беше готов на всичко, за да получи слава или академичния ѝ еквивалент. Но веднъж сподели, че работата му го е повела в друга посока. Не попитах каква, защото не ме интересуваше. Естествените науки никога не са ме привличали.

— Мисля, че току-що постигна пробив — каза Уил. — Не мога да повярвам, че съм бил толкова глупав. Всеки би могъл да свърже точките. Бях твърде зает да мисля за безопасността ти. От самото начало трябваше да умувам защо, а не как.

— Говориш със загадки.

— Попита в каква област са били интересите на Мойра. Добър въпрос. Отличен въпрос. Може би трябва да сътрудничиш на разузнаването.

— Уил...

— Енергия — обясни той. — Възобновяема енергия. Слънчева, вятърна, хидро. А Елън Джоспин беше в Комисията по разузнаването. Това ме подведе. По-рано работеше в Комисията по енергетика. Беше убеден демократ, истински либерал. Тя бе последната, която се обяви против сондирането в природния резерват в Аляска, дори когато цените скачаха до небето. Вярваше, че Съединените щати не инвестират достатъчно в слънчева енергия.

Мелиса опря глава на облегалката. Разбираше в каква посока клони. Сърцето ѝ запрепуска. Дишането ѝ се учести.

— Уил! Преди да замине за Италия, когато Дейвид Фел му предложи финансиране, той каза нещо. Каза, че слънцето и облаците са безкрайно важни и че един ден името му ще се прочуе в цял свят.

— Продължавай — подкани я Уил. — Всичко, което си спомниш. Всичко.

— Каза, че сега са вълнуващи времена за климатологията. И че работата му може да намери практическо приложение...

Уил видя табела отпред и изведнъж сви вдясно, по страничен път.

— Наближаваме Портофино — каза той. — Ще спрем някъде да хапнем. Трябва да помисля. Трябва да помисля.

— Добре — беше твърде развълнувана, за да яде, но искаше да се откъснат за малко от безкрайната сива ивица асфалт. — Уил, порано каза нещо за наемната убийца. Че клиентите ѝ са араби. А мъжете в сградата са били от Южна Америка. Венецуела притежава петрол, нали? Големи залежи.

— Да, така е — каза той. — Вече разбираш, а, красавице?

Бяха навлезли в село някъде в Северна Италия, Лигурия. Уил спря на пращен път край маслинова горичка. Малко по-надолу по улицата имаше гостилница, рекламираща се като американски спортен бар.

И двамата слязоха. Той заобиколи колата, почти тичайки към нея, със светнали очи.

— Баща ти е изобретил соларна клетка — каза Уил. — Соларна клетка, която работи и може да осигури повече енергия, отколкото е нужна, за да се захрани батерия или часовник. Това е Светият Граал от години. Представи си соларна клетка, която може да бъде вградена в покрива на кола и да я захранва.

Мелиса напрегна ума си. Изведнъж проумя. Последиците можеха да бъдат епически. Това можеше да промени света.

— Петролът...

Уил я сграбчи за раменете.

— Петролът ще се срине. Може да запази известно ниво на цени, но няма да владее света. Ще се сгромоляса. Най-богатите петролни нации ще обеднеят за нула време.

Докато стоеше там, край пътя, в прашното средиземноморско селце, и ръцете му притискаха раменете ѝ, Мелиса избухна в смях.

— Баща ми, моят баща, лудият физик, най-върлият противник на теориите за глобалното затопляне. Моят баща е изобретил нещо, което може да спаси планетата?

— Майната ѝ на планетата — каза Уил. — На света има хора, които биха хвърлили атомна бомба над Рим, за да предотвратят изтичане на подобна информация — тя прикова поглед в него. — Не се шегувам — каза Уил. — Могат да загубят всичко. Освен това има терористични организации, множество, извън правителствата, които се финансират от пари за петрол.

— Тогава нищо чудно, че желаят смъртта ми — изтъкна Мелиса. Затрепери. — Какво ще правим? Нищо няма да ги спре.

Уил я притегли към себе си. Дълго я целува и тя, тръпнейки, се притисна към него.

— Жива си. И двамата сме живи — каза той. — Мислиш ли, че бих те изоставил, Миси? След всичко. Помисли отново.

Сгуши се в прегръдката му, но бе ужасена. Щяха да убият и нея, и него. Точно когато най-сетне бе намерила любовта, щеше да ѝ бъде отнета. Новият живот, толкова светъл и скъпоценен, щеше да бъде заличен.

Можеха да избягат от убийцата. Но от обединените сили на световните производители на петрол? Съмняваше се, дълбоко се съмняваше.

— Може би ако изчезнем — прошепна тя, — ако отидем на някое затиънено място... В Исландия или... или... Аржентина...

Ръцете на Уил я обгръщаха, държаха я здраво. Той сложи ръка, с разперени пръсти, на сърцето ѝ, почувства пулса ѝ.

— Няма начин да избягаме — промълви Уил. — Не и при толкова много преследвачи. Трябва да направиш всичко възможно кошмарът им да се сбъдне, скъпа. Да намериш доказателство за онова, с което се е занимавал баща ти, и да го публикуваш. Да го пуснеш в интернет, да го изпратиш на „Ню Йорк Таймс“, „Сън“ и Би Би Си. Да го изпратиш на „Грийнпийс“ и в Белия дом. А после да отидеш в ЦРУ и да поискаш защита.

— Но, Уил... — заговори тя почти през сълзи. — Не бях разговаряла с татко сериозно от години. Нямах представа върху какво

работи. Как да намеря това доказателство? Дори не знаем дали сме прави. Може би няма нищо общо със соларни клетки...

— Има — увери я Уил. — Всичко пасва, свършено. Няма друго логично обяснение.

— Той не е споделял нищо с мен — възрази Мелиса. — Не ми е казвал подробности за работата си. Бяхме загубили връзка. Как да намерим това сега?

Уил сви рамене.

— Внимателно — каза той. — Трябва да бъдеш подготвена, скъпа. Щом аз се сетих, навярно и те са се сетили. Ще знаят какви са намеренията ни и защо. Ако не ни хванат по пътя, ще очакват да се появим в университета на баща ти. Скоро, ако вече не са там.

Отново я целуна.

— Тук сме неоткриваеми. Да хапнем. Няма да дойдат, скъпа, все още не.

Подаде ѝ ръка. Мелиса плъзна своята в нея, наведе се и го целуна по рамото. Чувстваше се слаба, почти замаяна от любов към него.

Гостилницата се оказа съвсем скромна, с меню, надраскано на черна дъска с бял тебешир, италианско, нищо за туристи. Уил поръча бурида, лигурско задушено с риба, а Мелиса избра обикновени спагети със сос песто. Сервираха го с лимонада от стъклени бутилки, налята върху лед. Беше евтина и собственикът изсумтя одобрително, когато Уил заговори на италиански.

Имаше малък прашен телевизор, монтиран върху желязна конструкция на стената. Уил помоли домакина да го включи и той гордо завъртя ключовете за настройка, за да намери Си Ен Ен. По новинарския канал вървеше спорт, футболен мач между „Джетс“ и „Викингс“. Домакинът се отдалечи да обслужи редовните си клиенти и ги остави. Те бяха платили предварително и вече не го интересуваха.

— Яж — каза Уил. — Вкусно е. Тук са измислили соса песто, знаеше ли?

Мелиса не отговори. Бе приковала поглед в екрана. Протегна ръка, докосна неговата и посочи към телевизора. Уил изчака няколко мига, отпи глътка сода и се обърна натам, съвсем леко, сякаш не проявяваше интерес.

Русокосата новинарка говореше на фона на снимка на Уил и Оливия, застанали върху червен килим, Оливия с протегната напред ръка, на която блестеше пръстен с диамант.

Мелиса предпазливо огледа заведението, но никой не гледаше Уил. Беше с брада, никой не би разпознал в него богатия мъж със смокинг.

— ... когато тялото на светската дама Оливия Уортън било намерено в апартамента ѝ. Госпожица Уортън, годеница на скандалния финансист Уилям Хайд, е била удушена. Полицейски източници съобщават, че по тялото на младата жена са открити кръв и косми на Хайд. Хайд изчезна преди седмица от Манхатън и сега е издирван за разпит във връзка със смъртта на Оливия Уортън и нападение на двама служители на „Федерал Експрес“, както и за пране на пари и международни банкови измами...

Уил отпи още глътка от питието си и намери сили да изяде още три лъжици, но Мелиса видя шока, изписан на лицето му, сълзите, които напиреха в очите му. Стана с привидно нехайство, хвърли няколко монети на масата и тръгна към вратата. Тя го последва, със сърце, преливащо от емоции: страх, вина, жал.

Уил не каза нито дума. Мелиса го настигна до колата и се плъзна вътре. Той даде на задна и потегли по тесния път, далеч от магистралата, към крайбрежието.

— Ще се движим по обиколни маршрути.

Мелиса прехапа устни.

— Толкова съжалявам, Уил.

— Не бях честен с нея — по бузата му се търкулна сълза, която я стресна. Никога не бе виждала Уил Хайд да плаче. — Използвах я. Беше забавна, добра в леглото, харесвана в светските среди, не се караше с мен. Реших, че е време да се ожения, и ѝ направих предложение. Никога не съм обичал Оливия, а тя заслужаваше нещо по-добро. Когато скъсах с нея, бях ужасен егоист. Казах си, че се е интересувала само от парите ми и положението си. Може би е било така, а може би не. Но това не ме прави по-малко виновен. Тя искаше парите ми, а аз парче от пъзела, аксесоар в живота си. Аз бях по-лошият, защото никога не те забравих. Използвах я.

— Не предназначено — каза Мелиса. — Не си виждал нещата така. Не се опитвай да пренапишеш миналото, Уил. Ще се доведеш до

лудост.

— Каква нелепа смърт — каза той с огорчение.

— Била е популярна и красива — изтъкна Мелиса. — Уважавана във вашите среди, бляскава и зашеметяваща. Навярно е имала страхотен живот допреди няколко дни. Малцина могат да се похвалят с това, Уил.

— Когато тръгнах да те спасявам, дори не ми хрумна, че може да посегнат на нея — той удари с длан по волана. — Какъв себичен глупак съм бил. Изложих на опасност невинна жена. Плати за глупостта ми с живота си. Вината е моя, Миси, аз съм причината за смъртта ѝ...

Вляха се в потока от коли на входа на планински тунел. Мелиса докосна брадичката му и го накара да се обърне за миг към нея. Наведе се и нежно попи сълзите му с устни.

— Уил, причината за смъртта ѝ, е, че някое от онези копелета я е удушило.

Очите му я стрелнаха с поглед и тя се отдръпна изплашена. В тях имаше черна омраза, ярост, която досега не бе виждала. Той се преобрази пред очите ѝ. За първи път в живота си Мелиса съзря в него убиец, какъвто навярно бяха съзирали вражеските агенти преди много време, над цевта на насочен пистолет.

— Да — каза Уил, — права си.

— Какво ще правиш? — прошепна Мелиса.

— Ще престана да бягам от тях — отвърна той. — И ще започна да ги преследвам — срещна погледа ѝ. — Трябва да се разделим за известно време. Ще се обадя на приятели да те скрият, приятели от армията. Мога да ти уредя убежище на едно от най-сигурните места в Йерусалим, охранявано от местните тайни служби.

Тя поклати глава.

— Не мога да те изоставя, Уил. Ако загинеш, животът ми ще свърши. Просто не искам да живея без теб. Нека останем заедно. Какво ще правим?

— Ще зарежем тази кола — каза той. — Ще поплаваме с туристически кораб. Без регистрация, ще подкупя някого от екипажа да ни скрие в празна каюта. Това е последното място, където ще ни търсят. Портофино е спирка на круизи и вече ще са проверили плавателните съдове, ако са толкова съобразителни, преди отплаване.

Ние ще се качим на междинна спирка. Следващата е Рим. Освен всичко останало, има и пристанище.

— Добре — Мелиса леко се усмихна. — Мога да поживея и затворена в корабна каюта.

— Ще отидем в университетския комплекс. Ще намерим записките на баща ти — Уил я целуна. — После ти ще заминеш.

— Отказвам.

— Ще заминеш — повтори той. — Ще публикуваш откритията на баща си от някое безопасно място. Може би Израел. Там ще ти помогнат. Участвали сме в съвместни акции. Не забравяй, Мелиса, не е само Оливия. Убили са и баща ти заради това. Можеш да отмъстиш за него без дори един изстрел.

В нея се надигна гняв.

— Наистина са го убили.

— Ако си с мен, ще ми бъде по-трудно. Ще мисля как да те защитя. Остави ме да ги преследвам сам, Мелиса.

— Кого ще преследваш? — прошепна тя. — Не можеш да избиеш всички агенти от толкова много държави, Уил. Сам си срещу тях.

Той наведе глава назад и Мелиса долови раздразнението му. Мишените бяха твърде много, знаеше това. Но очите му се присвиха и отново впериха поглед в нея.

— Ще убия жената — каза Уил. — Лола Монтоя.

— Но тя е жена — възрази Мелиса.

Уил сви рамене.

— Не очаквай от мен рицарско отношение, Мелиса. Монтоя е убийца. Ако не я очистя, ще убие и други хора. Опита се да убие и теб. Вероятно тя е убила Оливия. Прилича на нейния почерк, да подхвърли доказателства, с които да хвърли подозрение върху мен. Който го е направил, е проникнал в кабинета на лекаря ми на Пето Авеню. Това е сериозна професионална работа. В стила на Монтоя — очите му горяха. Тази жена ще умре. И не само тя. Има шеф на операцията, както винаги. Със сигурност е изключително влиятелен човек. Контактува с директори на тайни служби, може би министри. Със сигурност хора с пари. Различни нации и играчи. Избраният за тази задача е сред абсолютния елит — присви очи, замисли се. — Мога да

съставя списък от около двадесет имена. Лола Монтоя не докладва пред никой по-нисш.

— Щом е толкова добър, можеш ли да го спреш?

Той я погледна и Мелиса отново потръпна.

— О, да — каза Уил. — Повярвай ми. Мога да го убия.

Колата излезе от тунела и пое по тесен страничен път с табели за Портофино.

— Ще го убия — закани се той.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Димитри изчака, докато шофьорът отвори вратата на лимузината. Беше подготвен да бъде търпелив. Може би щяха да минат няколко минути, докато стигне до султана Малик Харун. Нямаше нищо против. Харун бе сред трезвомислещите от клиентите му. А Димитри най-сетне носеше добри новини.

— Последвайте ме — каза везирът, облечен в бяло, и го поведе по хладните мраморни коридори на двореца.

Навсякъде се чуваше тихото бръмчене на климатици. Изведнъж Димитри се запита колко ли струва поддръжката на такъв оазис, разкошно обзаведен, охраняван от войници. Съпругата и децата на султана живееха в прекомерен лукс и Димитри знаеше всичко за вилата в края на красивия ограден парк, пълна с женски прелести. Харун имаше харем. Завоеванията му бяха безброй. Димитри харесваше това в него. Правеше го по-лесен за разбиране и контролиране. Беше слабост; най-добре бе жените да бъдат използвани анонимно и захвърляни.

— Негово величество е в кабинета си.

Димитри кимна и пристъпи напред. Всичко, което кажеше на Харун, щеше да бъде дискретно и ефективно разпространено сред ръководителите на държавите, изнасящи петрол. Самият Харун бе единственият държавен глава, дори правителствен ръководител, който участваше. Останалите бяха сенки — директори на разузнавателни служби с множество инвестиции в страните си, дори понякога водени от патриотизъм. Официалните владетели на много от тези държави засега не бяха уведомени за заплахата и преследването.

Малик Харун, владетелят на Надрах, бе единственото изключение.

Димитри влезе в кабинета, обзаведен с орехови мебели от Европа, които изглеждаха сякаш някога са принадлежали на Даунинг Стрийт 10. Харун говореше по телефона, взирайки се в компютърен

терминал, зад старинно махагоново бюро, истински „Чипъндейл“, забеляза Димитри.

— Ваше Величество — каза той.

Харун вдигна поглед.

— Дошъл си да докладваш за напредък?

— Да. Кацнали са във Франция и са избягали през италианската граница. Изглежда, се движат право на юг. Проследихме ги до провинциално градче в Южна Франция, Воарон. После са били заснети да преминават през границата.

— Защо все още не са убити?

— Обикновено спирките по пътя не се използват, Ваше Величество. Рядко има проверка на паспорти.

Харун се намръщи и Димитри изпита желание да го убие. Беше се уморил да докладва за операцията пред тези клоуни, дори по-умерените от тях, като този арабин. Какво разбираха те от неговия занаят? Абсолютно нищо.

— Как ги засякохте?

Димитри отговори на този въпрос много внимателно:

— Проследихме ги чрез нашия агент Лола Монтоя.

Харун не остана доволен.

— Какво е предприето за елиминирането им?

— Мъжът, Хайд, е опитен.

— Омръзна ми да слушам това — хладно каза Харун.

— Да, Ваше Величество. Имам огромна мрежа от агенти, които проверяват регистрациите във всички хотели, дори най-евтините, във Франция. Не са отседнали да пренощуват. Следователно, спали са или в колата, или на открито, в храстите. Това издава, че Хайд е разбрал естеството на операцията и знае за броя и ранга на хората, които го преследват.

Харун сви рамене.

— Как стигна до този извод?

— Нужни са доста хора, за да се провери всеки хотел в страната. Обикновено агент, който се крие, отсяда в някой скромнен и неизвестен и плаща в брой. Такава е стандартната практика. Фактът, че Хайд я е отхвърлил, означава, че е наясно с какъв ресурс разполагаме. Проумял е, че е замесена не една държава — Димитри срещна погледа на

султана. — Може да се предположи, Ваше Величество, че се е досетил и защо желаем отстраняването му.

Султанът се наведе напред, мургавото му лице поруменя, очите му пламнаха от страх под натежалите клепачи.

— Ако е узнал, това ще бъде краят на света — каза той с нескрита злоба.

— Не, Ваше Величество. Едно е да знае, а съвсем друго да може да го докаже.

— Къде се намира сега?

— В неизвестност.

— Ибн ил тинайих — изруга Харун. — Да не би този човек да е джин? Как така изчезва безследно?

— Дългогодишно обучение — отвърна Димитри с делови тон. — Но това няма значение. Зная къде трябва да дойдат. Лола Монтоя ни предостави доказателство — строго се придържаше към истината. — Ще ги причакаме там, когато стигнат. Ще им заложим капан.

— И къде отиват?

Макар и да му бе неприятно, Димитри трябваше да му каже.

— В Рим, Ваше Величество. Мисля, че пътуват на юг. Близко са до решението най-малкото. Ще посетят работното място на Ричард Елмет, ще разговарят с приятелите му и ще се опитат да открият точно защо ги преследваме. Щом узнаем къде отиват, ще можем да ги открием. Аз ще ръководя операцията.

Харун потърка чело с върховете на пръстите си.

— Колко хора ще включиш?

— Въпросът е деликатен. Нужни са ми няколко хиляди, но ще бъдат забелязани от италианските власти. Освен това и Хайд ще забележи. При толкова голям брой някои ще проявят невнимание. Може да се покрие за дни или месеци. Предпочитам да наема сто, избрани лично от мен, компютърни експерти и снайперисти. Мога да скрия такъв контингент в града.

— Значи все пак Монтоя се оказа полезна — замислено каза клиентът. — Тя е открила, че двамата нещастници са се запътили на юг.

Димитри кимна.

— На снимката изглежда красавица.

— Да — равнодушно каза Димитри.

— Искам я — каза Харун и направи лек жест. — Ще се съгласи ли? Аз ще платя възнаграждението ѝ, каквото и да е.

Димитри се усмихна.

— Не би приела възнаграждение, Ваше Величество, не и за този род услуги.

— Мога да я наема, за да убива, а не да спя с нея — отбеляза Харун. — Разбирам. Но сигурно в края на тази мисия ще се наложи да я елиминираш, нали, Димитри Петренко? Знае твърде много.

Димитри повдигна вежди с искрена изненада. Понякога на Харун му хрумваха такива неща, кратки проникателни реплики, които почти го караха да мисли, че си струва да разговаря с него.

— Тя е нещо повече от обикновен войник, чиято съдба може да се реши от военен съд. Ще очаква подобен ход.

— Не отговори на въпроса — изтъкна султанът.

Димитри наклони глава.

— Като предпазна мярка, да, такива са плановете ми. Стига тя да не знае. Тази жена може да бъде много опасен противник.

— А самият ти си агент с безупречно минало. Атентатът срещу президента Монтен и отвличането на Итзак Васерман.

Димитри се усмихна.

— И други, по-известни, за които дори не знаете, че са убити — добави той.

— Тогава ще успееш да я доведеш тук, нали? Искам я в харема си. Не заедно с другите жени, разбира се, защото ще ги избие. Ще я държа в изолация и ще я накарам да бъде отзивчива — чертите му се изкривиха в самодоволна гримаса. Димитри не се съмняваше в думите му, изречени с настървение. Харун не бе цивилизован, на какъвто се преструваше. — Ще ѝ се насладя и когато приключи с нея, лично ще ти я предам или ще наредя да я убият и заровят тук.

Димитри леко се намръщи. Харун бе толкова покварен.

— Може да се разколебаете, да се привържете към нея. Ако такава жена избяга, може да създаде големи проблеми.

— Няма от какво да се боиш — Харун сви рамене. — Заниманията ѝ ме отвращават. Не подобават на жена. Ще бъде интересно да я пробвам.

— И аз възнамерявам да сторя същото — призна Димитри. — Ще видя какво мога да направя. Но бих искал да изчакам и да я убия,

след като вие приключите с нея. Грешка е да гледате на това момиче като на жена. Тя е таен агент. Бягала е и от по-трудни места от вашия дворец, без особено усилие, а избяга ли, ще тръгне след мен.

Харун кимна.

— Тогава прави каквото искаш — погледна Димитри. — Изненадан съм, че не възразяваш. Жената работи за теб, нали?

— Мислите, че съм несправедлив? — каза Димитри. — Тя получи възнаграждение, а скри част от информацията. Защитата, която имаше като професионалист, се изпари в този момент. Не че съм сантиментален, но за тези неща си има етика. Не е добре за бизнеса да наемеш агент, а после да го убиеш. После става трудно да наемеш когото и да било за следваща задача.

— Но ако те е предал, нещата стоят различно?

— Тогава практически се налага да го убиеш. Защото иначе ще се разчуе, че си слаб.

— Тя подозира ли за гнева ти?

— Подозира, че съм леко недоволен заради забавянето. Няма представа, че знам всичко за ходовете ѝ — усмихна се Димитри. — Дори не знае, че отивам в Рим. По-късно ще разбере.

— Много добре — каза Харун и очите му светнаха похотливо. — Първо, разбира се, елиминирай мъжа, Хайд. След неговото отстраняване с дъщерята ще бъде лесно. Тогава можеш да се върнеш тук с жената.

— Това е извън споразумението — изтъкна Димитри, намеквайки за комисионата си.

Султанът се раздвижи на стола си.

— Разбира се. Само за жената, ако е в съзнание и без драскотина, ще ти платя два милиона долара.

Димитри кимна. Значи щеше да бъде личен ангажимент, без връзка с мисията му. Устройваше го идеално. И без това бе имал намерение да се възползва от прелестите на Лола. Сега щеше да получи и финансова облага, освен удоволствие.

— Имате номерата на сметките ми. Наредете парите да бъдат преведени днес.

— А каква гаранция имам, че ще ми доведеш жената? — попита Харун.

Димитри се усмихна широко.

— Казах, че ще я доведе.

Султанът също се усмихна. Вече почти си играеха. Уморителното едномесечно преследване на английската двойка скоро щеше да свърши и да продължат нормалния си живот. Харун бе готов на всичко, за да си осигурява живот, пълен с удоволствия и силни усещания. Сега, когато заплахата за този живот бе почти отстранена, бе решил, че всъщност цялото напрежение е било приятна тръпка.

— Разполага ли Ваше Величество с реактивен самолет във флота си?

— Имаме три.

— Бих искал да ползвам най-малкия, за да отлети директно оттук за Рим. Най-добре е да не губим време.

— Когато стигнеш на летището, ще бъде зареден с гориво и готов за излитане. С теб ще пътуват двама официални пратеници — засмя се Харун. — Посещение на добра воля при италианците. Тази година все още не сме се погрижили за укрепването на приятелските отношения.

— Благодаря — кимна Димитри.

Харун улесняваше нещата. Беше идеален и като главен поръчител на мисията, и като частен клиент. Руснакът се обърна и излезе от двореца. Отвън го чакаше кола с шофьор, както бе наредил. Добре че султанът с такава готовност се бе съгласил да му предостави самолет. И той се бе уморил от това преследване. В Рим нямаше да могат да му избягат. Уилям Хайд бе добър, но Димитри бе по-добър.

— На летището — каза той на шофьора. — Ще летя със самолет на кралския флот.

Лола Монтоя го бе отвела при плячката, но не точно по начина, по който бе очаквал. Бяха я проследили двама шпиони, доста добри, бивши грузински агенти, които не бяха част от тази операция. Не знаеха нищо за соларната машина. Мислеха, че жената е красива психопатка и трябва да бъде езекутирана по поръчка на руски олигарх, за да не му създава проблеми.

Бяха добри, стабилни агенти. Тя не се оглеждаше за тях. Беше съсредоточена в една посока. Следваха я отдалеч, само вървяха или караха след колата ѝ на две преки разстояние. Ясно му бе, че Монтоя е надушила нещо. Действията ѝ бяха целенасочени. Не се обаждаше и не искаше помощ. Следваше свой план. И не се бе обадила на никой друг агент или служба.

Техническите експерти я държаха под око. Основната ѝ грешка бе влизането в мрежата, използвайки софтуера на службата за контрол на магистралния трафик. Добра работа. Той се усмихна при тази мисъл. Монтоя бе един от малкото агенти, от които все още можеше да научи нещо, да открадне свежи, неизпробвани идеи. Вътрешен човек от щурата система за надзор. Беше добро хрумване, веднага щеше да започне да прилага подобни наблюдения.

Когато му изпратиха изображението, с няколко минути закъснение, Димитри Петренко усети прилив на адреналин и сякаш го обля леденостудена вълна. Ето защо бе наел точно нея. Цената ѝ бе пет милиона долара и, изглежда, си струваше. Хиляди очи зорко оглеждаха Европа, търсейки онези двамата, и никой друг не ги бе засякъл. Единствено Лола Монтоя.

Очакваше обаждането, но вече знаеше, че то няма да дойде. Бе тръгнала да ловува сама. Не искаше да се откаже нито от убийството, нито от заслугите. Понякога това бе проблемът с най-утвърдените наемници. Допускаха егото им да се намеси. Глупавата малка кучка се държеше съмнително, откакто му бе докладвала на яхтата. Димитри четеше мислите ѝ съвсем ясно. Защото това бяха и неговите мисли.

Разбираше защо постъпва така, но нямаше да търпи подобни своеволия. Беше ги проследила до италианската граница и там ги бе загубила. С радост би я привикал в Рим, все още имаше с какво да бъде полезна. Но бе забравила факта, че е наета от него, че работи под негово командване.

Щеше да бъде забавно да спи с нея. Може би дори щеше да ѝ хареса. Ако я убият, щяха да загубят разностранен талант. Но и това не би го спряло. След края на операцията възнамеряваше да изчезне. Не хранеше илюзии. Щом искаха смъртта на Лола, щяха да поискат и неговата. Щеше да разхвърли парите си по света, за да не могат да ги проследят, и да изчезне от погледите им.

Тези клоуни никога нямаше да го открият. Но Лола Монтоя знаеше твърде много за него. Когато узна как е засякла Уил и Мелиса на портала за магистрална такса, в колата, потръпна от прилив на адреналин и известен страх. Щом Лола бе открила призрак като Уил Хайд, значи можеше да открие и него.

Много хора щяха да умрат през следващите дни. Димитри не беше сантиментален, но остаряваше и се уморяваше. Нямаше

търпение да остави Харун с русите му кучки и да изчезне от лицето на земята.

Какво ново занимание да си намери? Нещо, свързано с пари, нещо доходоносно. Нехайно си каза, че може да се залови с търговия с диаманти.

Но щеше да поумува върху това друг път. Сега щеше да лети за Рим, за да довърши работата си. И да доизглади подробности, за които по-неопитни агенти не биха се сетили.

Лола седеше на масата, сложена старателно точно в средата на малката тераса на хотелския ѝ апартамент. „Виктрикс Рома“ бе един от най-добрите хотели в града. Бе взела решението рано сутринта и бе зарязала малката си кола на паркинг до летище Балдзано, в Долomitите. По-малко от четиридесет и пет минути след излитането пристигна в Рим. Хвана такси от Виа Венето и си позволи малко багаж „Гучи“ и елегантни дрехи. После веднага се отправи към „Виктрикс“, където младата жена със скъпи куфари не изглеждаше никак необичайно.

Нямаше нужда да прилага специални умения, да се преструва. Уил Хайд и жената щяха да тръгнат към Рим. Не можеха да се качат в самолет, затова щяха да се придвижат бавно. Но щяха да дойдат тук. Дотогава тя щеше да чака, да се наслаждава на лукса, от който бе заобиколена, когато не работеше. Толкова бе приятно да се потопи в ароматната пяна в огромната мраморна вана, да потренира във фитнес залата в сутерена, да опита изтънчени специалитети. Хрумна ѝ да си намери мъж за секс. В града имаше предостатъчно войници. Харесваше този тип, войниците и полицаите. Изкушаваше се да прелъсти някого, да го завлече в леглото си, но размисли.

Пръстенът на убитото момиче блестеше на пръста ѝ. Не се бе отказала от идеята за Уил Хайд. Разбира се, това бяха само фантазии, трябваше да го убие, без съмнение. Но искаше той да я види, да изпита влечение към нея...

Може би, помисли си Лола, докато гледаше Колизеума, Римския форум, вляво от него, осветен от мощни прожектори. Винаги бе обичала този град. Първичният му облик я успокояваше. Би живяла добре в Рим преди хиляди години. Нейната професия бе процъфтявала

дори тогава. Може би все пак имаше избор. Може би ако отстранеше жената и можеше да хвърли вината върху някой друг... Какво дължеше на клиентите? Мишената бе Мелиса Елмет.

На масата зад нея пейджърът ѝ зазвъня.

Тя побутна чинията с вечерята си, малка порция ароматни spaghetti al'herbe, на една страна, леко ядосана. Прекъснаха насладата ѝ от добрата храна, а чашата вино, хубаво „Брунело“, бе първото ѝ питие от седмици.

— Лола. Обажда се Димитри — каза той. — Къде си?

Нямаше да му каже.

— В Италия — отвърна тя като компромис.

— Искам да отидеш в Рим. Предполагаме, че отиват там, движат се на юг. Изглежда, са се досетили за някои неща. Ще се появят в лабораторията на Ричард Елмет.

Лола направи гримаса. По дяволите! Сега недодяланите горили на Димитри щяха да плъзнат из града. Уил Хайд щеше да ги види от километри.

— Ще отида там и ще ги очистя — увери го тя. — Не е нужно да изпращаш никой друг.

— Досега не си постигнала резултат, което говори друго — изтъкна той. — Хората ми ще пристигнат за по-сигурно. Виждаш мишените, убиваш ги.

Тя затвори и остана на място за миг, докато овладее гнева, който напираше в нея. Димитри Петренко се отнасяше към нея с пренебрежение. Ако не беше толкова добър агент...

Но беше добър, освен това изключително опасен. Лола го знаеше. Можеше само да се надява тя да стигне до Мелиса Елмет преди другите.

Самолетът на Димитри се движеше по инерция по пистата. Бе издал заповеди и хората му се бяха отзовали, пристигайки с коли или долитайки начаса. Имаше и местни „спящи агенти“. Лично ги бе избрал, най-добрите между арабите и венецуелците, двама хлапаци от Алжир и един казак. По негово нареждане бяха заели места по железопътните терминали, автогарите и по-големите улици около университета. Някои бяха в офисите на Министерството на туризма,

проверяваха хотели и общежития. Копирайки хитрините на Лола, бе наредил на двама хакери да проникнат в компютрите на пътна полиция и да се взират в мониторите, докато ослепеят.

Вече беше тук. Щеше да ги хване.

Уил лежеше на тясното легло в каютата им. Беше вътрешна, близо до котела. Нямаше естествено осветление и шумът не спираше, но и за двамата бе върхът на лукса. Мелиса буквално замърка от удоволствие, че отново може да вземе топъл душ.

Той се подпря на лакът. Беше гол; тя също. Бе заспала. Плъзна поглед по тялото ѝ, главата ѝ обърната на една страна, червените ѝ коси разпилени по възглавницата. Гърдите ѝ бяха прекрасни, талията бе изваяна, а краката стройни и стегнати. Не можеше да я гледа, без да я желае.

Разбира се, обективно погледнато, тя не притежаваше красота на супермодел като бившата му годеница.

Това нямаше значение. За мъж като него Мелиса бе далеч по-привлекателна. Дръзка и смела, силна, стройна, с приятни извивки, момиче, което обича добрата храна, шегите и споровете. Никога не бе изпитвал желание да се отдалечи от нея, след като правят любов. Това я отличаваше от всички други. Беше толкова интелигентна, толкова забавна. Можеше да бъде страхотен приятел.

Може би по-важно, сексът с нея беше невероятен, не заради техниката. През последните години бе имал връзки с момичета, които подхождаха към мъжкото тяло с хладна, професионална вещина. Мелиса бе далеч по-страстна. Реагираше естествено. Достатъчно бе да прокара ръка по гърба ѝ, и тя потръпваше и затаяваше дъх. Желанието ѝ бе силно колкото неговото, може би дори по-силно. Ако я целуне, тялото ѝ се надигаше, кожата ѝ пламваше и от нея заструяваше топлина. Толкова бе лесно да я възпламени. Страстта ѝ му носеше неопишуема наслада. Когато я видеше да реагира така, едва се владееше.

Възбудата ѝ идваше и от сила, беше очевидно. Любовта им като тийнейджъри бе чиста и малко наивна, беше съкрушен от решението ѝ да се разделят. А сега бе толкова различна, толкова по-богата. Беше жена, способна на дълбоки чувства. Дълго бе жадувала за силен мъж.

Беше се борила с тази част от себе си, но тя бе жена, която отвърщаше страстно на доминиращ мъжкар. С него се проявяваше особено силно, защото никога не бе преставала да го обича.

Съчувстваше ѝ за това мъчение. Взаимно се бяха подложили на странни наказания. Но сега, когато тя настръхваше при всяко негово докосване, бе опияняващо да контролира тялото ѝ и да обича ума ѝ.

Толкова бе красива.

Обичаше я милион пъти повече. Мислеше за Оливия със съжаление и безмилостно щеше да отмъсти за смъртта ѝ, но дори скръбта за нея не можеше да помрачи любовта му към Мелиса, неговата жена, неговата съпруга. Все още му бе съпруга. Искаше да приключи с това, да я освободи от всички ужаси, които я преследваха. Силното ѝ жизнено тяло бе свършено. Уил го обожаваше.

При мисълта, че ще я изложи на опасност, смъртна опасност, която дебне в Рим, почти му призляваше. Но просто нямаше друг начин.

Любовта към нея го изгаряше като треска. Беше любов, за която бе готов да умре, а единственият път към безопасността бе да рискува всичко, не само своя живот, а и нейния.

Уил се наведе и започна да целува вдлъбнатината под шията ѝ, леко погъделичка кожата ѝ със зъби, очерта фигури върху нея с език.

Мелиса се раздвижи. Беше неустоима, докато се протягаше в просъница, мъркайки от удоволствие. Плътна ръка между бедрата ѝ. Вече бе възбудена. Примигна и отвори очи. Затаила дъх, изви гръбнак.

— Уил — промълви тя, надигна се към него.

„Това е моята жена“, помисли си той с дивашка гордост. Любовта пламтеше в гърдите му. Страстта му към това момиче бе толкова дълбока. Всички други жени — моделите, актрисите, безинтересните кльощави хубавици, сега му се струаха далечни, като смътни сенки в мрака. Сексът с Мелиса бе несравним. Вече се извиваше под него. Трябваше да прояви усилие да се владее, за да я подразни малко. Толкова бе гореща, сякаш от нея се надигаше пара...

Наведе се и я целуна, ненаситно. Страхуваше се за нея, болеше го, но не сега. Единственото, което имаше значение сега, бе това изживяване, тази жена, неговата страст.

Залитайки, стъпиха на кея в Чивитавекия^[1]. Плочите бяха напечени от слънцето. Мелиса се огледа надясно, наляво. Средновековните руини и старият град до пристанището се губеха сред модерни сгради и каравани, продаващи скъпа кока-кола и сладолед.

— Върви плътно до мен — каза Уил.

— Добре — Мелиса погледна табелите на пристанището. — Влак ли ще хванем от гара Термини?

— Не — отвърна Уил. — Първо ще се помотаем тук — прокара загрубелите си пръсти през косите ѝ. — Искам да намерим дрогерия, да ти купим боя за коса. Може вече да имат наше изображение.

— Но не сме срещнали никого — тревожно промълви тя.

— Имат си начини. Могат да се доберат до записи от охранителни камери, може би дори от тези на летище „Шарл дьо Гол“. Възможно е да чакат с дни, докато ни засекат, а ние ще изчезнем от района.

— Но все пак ще знаят как изглеждаме.

— Да, за съжаление — Уил стисна ръката ѝ. — Много са, Миси. Хиляди. Не зная дали ще успеем. Не искам да те лъжа.

— Не ме интересува — каза тя. Средиземноморското слънце безмилостно печеше над тях. Туристите и уличните търговци се усмихваха. За Мелиса животът бе богат. С радост би заменила тягостните самотни години и Оксфорд, пълни с огорчение и неудовлетвореност, за тези последни няколко дни отново с Уил. — Обичам те. Винаги ще те обичам.

Той леко я целуна по устните.

— Плачеш — учудено каза тя.

Очите му се присвиха, въпреки сълзите, с които ги бе видяла да се пълнят.

— Глупачка — изръмжа той. — Аз никога не плача — обърна се и Мелиса забеляза как гърбът му се стегна. Когато отново застана с лице към нея, очите му бяха сухи и спокойни. — Да вървим — кратко каза Уил.

— Нали не мислиш, че някой ни чака тук? — попита тя. — Каза, че няма да предположат, че ще пристигнем с кораб.

— Нищо не е изключено — промърмори той. Решително закричи по кея и Мелиса забърза след него.

[1] Град в областта Лацио на провинция Рим на брега на Тиренско море. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Казваше се Али ал Мактуб и служеше в разузнаването на Катар. Правителството не знаеше, че е тук, не знаеха нищо за операцията. Ръководеше я Рашид Дагреб, когото наричаха Шейха, макар и да не бе такъв. Беше хардлайнер и поддържаше тайно приятелство с фанатици. Освен това бе готов на всичко, за да запази петрола на емирството.

Али бе един от най-добрите агенти на Рашид. За него бе чест да поеме тази задача. Беше се молил за нея. Мразеше покварения Хайд не само заради парите му. Двама негови братя по оръжие, мъже, с които се бе обучавал заедно, бяха убити лично от Уилям Хайд, когато работеше за британците.

Настойчиво бе умолявал да изпратят него. Често и съвестно докладваше на Димитри Петренко, дори когато не бе постигнал нищо. Беше един от стотината избрани за тази заключителна част. И дори за миг не преставате да бъде нащрек.

Али имаше нагласа на войник. Не бе негова работа да изгражда стратегии. Имаше по-добри места, на които можеше да бъде изпратен от пристанището на Чивитавекия. Знаеше се, че двамата куфир^[1] са използвали мотоциклети и коли. Али искаше да бъде в големия град, да обикаля, да оглежда паркираните возила, да търси регистрационни номера. Бе хващал агенти в Йерусалим по този старомоден начин, с дълго ходене, докато открие ключова точка, в която плячката неизбежно ще се върне.

Но сега го бяха изпратили да наблюдава корабите, само за всеки случай, и не бе възразил. Ако бе писано, точно Али щеше да ги намери и убие.

Не носеше снимки със себе си. Сегашните образи на жената на име Мелиса, и Уилям Хайд с брада вече се бяха запечатали в ума му. Би ги познал дори със затворени очи.

Отново огледа тълпата, както безброй пъти през последните няколко часа, неуморно. От време на време се преместваше, само на

крачка, за да не бие на очи сред тълпата. Но никой не обръщаше внимание.

От година на година ставаше все по-лесно да бъде агент наблюдател. Хората бързаха по пътя си, заети със своите дела. Не ги бе грижа нито за съседите им, нито за когото и да било, освен за самите тях. Всеки се бе свил в черупката си.

Отново се вгледа в тълпата пътници, слизащи от немския туристически кораб. Много от тях бяха леко пийнали. Бялата им кожа бе зачервена от слънцето. Не можеха да хващат тен, почервенияваха като раци. Али ненавиждаше тези северноевропейци и непоносимостта им към силно слънце. Бе изпълнявал мисии в техните държави и седмици наред бе треперил от студ.

Изведнъж ги съзря.

Мигът бе почти като оргазъм, като обладаване на жена. Усети прилив на адреналин, затаи дъх от изненада. Обзе го диво опиянение. Беше академичката с новата ѝ червена коса. Сега бе със златист тен, пъргава, доста различна. Но Али бе видял снимките и мигновено я позна.

Вървяха по кея, не към гарата. Интересно. Нямаше да отидат направо в Рим. Може би имаха други планове. Може би Димитри бе сгрешил.

Огледа се. Ако тук имаше други агенти или полиция, щеше да ги види. Посегна към джоба на раницата си и внимателно потърси пистолета. Когато тръгна към тях, пръстите му стиснаха хладния метал.

Уил усещаше Мелиса до себе си. Не долавяше в нея и следа от своята тъга. Тя се оглеждаше наоколо, вървеше с широки крачки, доверяваше му се напълно, където и да реши да я заведе...

Наведе се към нея, целуна я, докосвайки с пръсти гърба ѝ. Вече я желаше отново. Не можеше да се насити на тази жена. Караше го да се чувства така, сякаш отново е на деветнадесет, неуморен тийнейджър, жаден за усещания...

Бавно се изправи, стараейки се да гледа право напред.

— Когато кажа да бягаш, бягай — прошепна той. — Не сега, скъпа. Просто продължавай да вървиш...

Случайно го бе зърнал с периферното си зрение, с крайчеца на окото си. Мъжът ги следеше, нямаше съмнение. Беше добър, но Уил бе твърде опитен, за да не забележи. Агентът крачеше уверено и се взираше в тях.

Мелиса се опитваше да върви спокойно, както ѝ бе казал, но изведнъж стана напрегната. Уил усети това. Онзи тип щеше да види...

Беше изплашена и дишаше учестено. Той нехайно мина зад нея, скривайки я с тялото си от погледа на агента.

— О! — извика Мелиса. Грубо я бе повалил на плочите, на колене.

Последваха викове и писъци от тълпата. Над нея бе прелетял куршум, на косъм от главата ѝ. Жена стенеше от болка, беше улучена в ръката и раната кървеше...

Туристка изпищя. Безброй други я последваха. Уил бе залегнал и вече посягаше към пистолета в чорапа си. След миг го извади. Беше зареден. Той се надигна, заставайки на коляно. Мъжът бе там, прицелваше се. Рефлексите на Уил бяха светкавични. Стреля право в главата.

Пръсна се като диня. Кръвта бликна във всички посоки и трупът се свлече на земята.

Уил помогна на Мелиса да стане.

— Бягай! — извика той. — Бягай!

Стъпките му отекваха по паважа. Пистолетът бе в ръката му. Тълпата се разпръсна в истерия, за да му стори път. Тя бе с него, бягаше плътно зад него. Сред виковете и писъците прозвучаха свирки на карабинери. Уил зави наляво по Виа Луиджи Кадорна, тясна уличка между сгради с розова мазилка. Хората гледаха ужасено, отдръпваха се. Чуваше стъпките на Мелиса зад гърба си. Беше бърза, спринтьорка. Пое надясно към Пиаца Фрати. Площадът бе претъпкан с хора, тръгнали да пазаруват. Забави за момент, сграбчи Мелиса за ръката. Тя спря до него. Имаше сергии, пазар. Уил благодари на Бога. Пъргаво закрачи между тях, надясно, наляво. Изгуби се сред пазара. Леко извъръщайки глава, съзря полицаи със сини униформи, които стигнаха до края на Виа Луиджи Кадорна, и продължи напред, по друга уличка, сви вляво. Озоваха се на улица Реджина Елена. Наблизо имаше аптека. Той нехайно побутна Мелиса вътре, влезе. Отново не се отдели от него. Уил купи самообръсначки и боя за коса, слънчеви очила и шапка.

Докато плащаше, италиански полицаи притичаха покрай аптеката отвън. Бързо излезе и се върна обратно по улицата. Идваше такси. Уил го спря.

— Terme di Traiano — каза той и шеговито добави към Мелиса с убедителен австралийски акцент: — Тук имат страхотни римски бани.

Тя кимна, твърде изплашена, за да проговори.

Руините бяха приятно, но пусто място. Мелиса се опита да възвърне самообладанието си. Но все още не си бе дала сметка колко близо е била до смъртта. Уил бе реагирал толкова бързо — като дива котка, нападаща жертвата си. А изстрелът му по движеща се мишена бе свършено точен. Бе видяла човек да умира на седем-осем метра от нея.

Вече не можеше да погледне Уил по същия начин. Разбира се, знаеше за миналото му на агент, но само на теория. Сега бе видяла какво означава това в действителност. Главата на млад мъж се бе пръснала пред очите ѝ, черна кръв бе обляла ризата му, писъците все още отекваха в съзнанието ѝ.

Уил го бе направил за секунда.

Знаеше, че пистолетът на мъжа е бил насочен срещу нея. Ако бе успял да стреля, щеше да ги убие. Но това не променяше жестокостта на собствената му смърт. Уил се бе прицелил с професионална лекота. Беше очистил преследвача и спасил живота ѝ.

— Ела тук отзад — тихо каза той.

Последва го сред малък гъсталак. Чуваше се шуртене на вода, поток.

— Идвал ли си друг път?

— Няколко пъти. Не забравяй, че това са били бани. На място с такова име често има естествен водоизточник или акведукт. Ела, да слезем долу — задърпа я към потока. — Легни по гръб, намокри косата си.

Мелиса го направи, чувствайки се замаяна. Уил отвори пакета боя, умело я разбърка и нанесе върху косата ѝ.

— Ще изчакаме да подейства — каза той. После се наведе към потока, напръска лицето си и започна да се бръсне. — Ще търсят червенокоса и мъж с брада. Сега ти ще бъдеш блондинка, а аз —

гладко избръснат. Това няма да забави агентите, но ще заблуди италианската полиция.

Мелиса се загледа в него, докато самобръсначката се плъзгаше по бузите му.

— Изглеждаш по-добре без брада.

Уил се усмихна, срещна погледа ѝ.

— Съжалявам, че трябваше да видиш смъртта на онзи човек, Миси. Трябваше да го направя.

— Зная.

— Може да се наложи отново. В Рим.

Мелиса кимна. Той погледна часовника си. Следеше колко е часът. Господи, струваше ѝ се толкова абсурдно. Докато седеше тук, в прашната италианска горичка, до римските руини и изрусяваше косата си, изведнъж изпита страстно желание да разгадае мистерията. Мразеше тези хора заради онова, което причиняваха и на нея, и на Уил. Мразеше ги заради смъртта на онзи хлапак. Мразеше ги, защото той се бе опитал да я убие.

— Искам това да свърши, Уил — тихо каза тя. — Уморих се, уморих се от всичко.

Уил приключи със самобръсначката, дойде и седна до нея.

— Само ти можеш да сложиш край, Миси. Сигурен съм. Трябва да помислиш. Те желаят смъртта ти заради нещо, което мислят, че си узнала от баща си.

— Но не ми е казал нищо.

Уил я погледна.

— Може би все пак ти е казал. Може би затова са те набелязали. Затова ни преследват така упорито. Ами ако Ричард Елмет се е опитал да ти каже за откритието си?

Мелиса стисна ръката му.

— Мислиш, че го е направил?

— Логично е, нали? Страхуват се от теб заради онова, което се е опитал да ти разкрие — Уил скочи на крака и закрачи между дърветата като леопард в клетка, развълнуван, взирайки се в нея, разсъждавайки на глас: — Няма смисъл да ходим в университета. Не само защото там ще ни очакват, те имат агенти навсякъде. Не, защото вече със сигурност са претърсили стаята и преровили записките му. Обзалагам

се, че повечето от колегите му са измрели от миналото лято насам, по един или друг начин, кой при катастрофа, кой от сърдечен удар.

— Работеше сам — каза тя. — Ненавиждаше идеята други хора да могат да си припишат заслуги за откритията му.

— Добре дошло за тях — Уил застана до нея, очите му впериха поглед в нейните. — Дали са прави, Мелиса? Дали наистина е направил опит да ти подсказе нещо? Опитай се да помислиш. Опитай!

— Разговаряхме два месеца преди да умре, но не беше нищо важно.

— Било е, обзалагам се — Уил кимна. — Помисли. Напреди ума си. Върни се назад. Спомни си всяка подробност от този разговор, колкото и незначителна да ти се струва. Всяка реплика, дори за времето.

— Добре — каза Мелиса. Вълнението му се предаде и на нея. — Добре. Е... беше някак напрегнат.

— Така. Продължавай.

— Винаги е бил кратък по телефона. Умението да води разговор не беше негова силна черта. Но помня, че ми се стори разстроен — с мъка си пое дъх. — Беше на летището. Каза, че е искал да се обади от автомат. С тях било по-лесно.

— И не се подслушват — изтъкна Уил. — Трудно е и да се улови разговор с мощен микрофон от разстояние. Твърде шумно е. За какво говореше?

— Каза, че работата му върви добре. Надявал се скоро да си дойде у дома. Вече щяло да бъде различно и да започнем на чисто. Отговарях само с „да“, отегчено — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Опита се да ми каже, че съжaliaва, а аз се отнесох с пренебрежение.

— Не си направила нищо лошо. Продължавай, всичко, което можеш да си спомниш.

Мелиса затвори очи и по бузата ѝ се търкулна сълза. Горкият ѝ баща. Все още го обичаше, въпреки всичко. Разрови паметта си, потърси спомена за гласа му...

— Уил! — изведнъж очите ѝ светнаха. — Каза... че иска да ми покаже къде са се запознали с майка ми. Искаше да запомня това. Изрече го така, сякаш е важно. Помислих, че е някакъв намек за нас, за теб и мен. Завоалиран. Може би всъщност се е опитал да ми предаде нещо.

Уил се усмихна широко, доволно.

— И къде точно са се запознали?

— Тук — отвърна тя. — В Рим. Църквата „Вси светии“, така се казва, една от малкото протестантски църкви в града.

— Зная коя е — каза той. — В центъра. Виа дел Бабуино.

— Искал да ме запознае с отец Грегъри.

— Католик?

Тя поклати глава.

— Англикански викарий. Живее до църквата.

Уил погледна часовника си.

— Измий косата си, среши я. Направи го.

Слънцето вече се спускаше зад затоплените камъни на руините.

— Ще отидем до входа и ще хванем автобус до града. Там ще хванем такси. Ще кажа на шофьора да ни откара до Ватикана. Оттам ще вървим пеша. Когато таксито наближи града, обърни се към мен и ме целуни.

— Мога да го направя.

— Не искам камерите им да ни заснемат — обясни Уил.

Димитри тръпнеше от вълнение. Момчето, Али, бе изпратило сигнал на пейджъра му, както бе инструктирано, преди да направи каквото и да било. Бяха го убили, съобщаваха за инцидента по всички телевизии. Уил Хайд имаше оръжие и това бе опасно, но можеше да се очаква. По-важното бе, че той се оказа прав. Не бягаха напосоки. Идваха тук, където бе работил баща й. Щяха да влязат право в капана.

Разбира се, получи информация, но допусна и Хайд да узнае, че го очакват. Всъщност почти със сигурност го бе предвидил. Димитри потръпна от задоволство при мисълта с колко умел противник си има работа.

Нареди на хората си да се разпръснат. Щяха да го хванат. Всяка улица в радиус от четири преки около университета бе под наблюдение.

Мислите му се насочиха към Лола. Беше се видял с нея вчера, за да я запознае със стратегията за последния етап от операцията. Вече бе по-възрастна, вероятно на около двадесет и осем. Може би това

обясняваше неуспеха ѝ при тази мисия. Дори легендарни агенти загубваха усета си с времето.

Но като жена, ако гледаше на нея просто като на такава, бе неустойимо привлекателна.

Трябваше да внимава, когато я оглежда. Дълги крака, пищни, изваяни гърди, невероятно тънка талия. Имаше фигура на жена от четиридесетте години на двадесети век. Задните ѝ части бяха закръглени, съблазнително повдигнати и стегнати с тренировки. Както всеки добър шпионин, притежаваше пъргавина. И ледената ярост на брутален, безмилостен убиец.

Представи си как е удушила жената в Ню Йорк. Образът бе възбуждащ. Нямахме търпение да легне с нея. Нямахме търпение да види в нейните очи същия ужас, който бе вдъхвала у толкова много жертви.

Харун, арабинът, бе изпратил парите му и Димитри бе готов да му достави малката сексапилна кучка, жива, както бе поискал. Щеше да бъде многократно изнасилена и накрая убита. Все още беше бесен заради провала ѝ, който едва не му бе коствал репутацията. Сега тя щеше да допринесе за славата му. Това щеше да бъде последната му операция. Щеше да се оттегли, след като се прочуе като мъжа, който е укротил Лола Монтоя и я е изнасилвил и убил за неподчинение.

В неговия свят това щеше да го превърне в легенда. А най-хубавото бе, че тя дори и не подозираше.

Лола Монтоя вървеше по улиците на Рим. Беше с черна рокля и шал, увит около главата, като ревностна католичка на път за църквата. За миг ѝ бе хрумнало да се облече като монахиня и да добави слънчеви очила, доста такива сновяха из града като пингвини с малки старомодни очилца. Тя мразеше вярващите в Бог. Какви наивници! Бог не бе спасил никого от нея, а толкова много го бяха умолявали.

Но привлекателна монахиня би изглеждала твърде подозрително. Искаше да бъде незабележима, особено сега.

Димитри бе споменал нещо, между другото, когато бяха обсъждали наблюдението на района около квартирата на професор Елмет. Че може би Уил Хайд вече не е с брада.

Откъде бе узнал, че Хайд е пуснал брада?

Ако имаха достъп до всички камери от пътната мрежа, цялата пътна мрежа, щяха да го открият дълго преди Лола. Очевидно го бяха засекли, след като се бе добрала до изображението в онова кафене в Ла Мурет.

Димитри бе видял това, което бе видяла тя.

Той знаеше. По някакъв начин бе узнал. И това означаваше, че знае и за премълчаната от нея информация.

Ядоса се на себе си, че го бе подценила. Димитри беше един от най-великите играчи в света, безстрашен и безмилостен. Бе прегледала досието му. Знаеше, че е започнал като мъчител в тъмните тунели под Червения площад в Москва. Пълна безчувственост, съчетана с проникателен ум. Лола притежаваше и двете черти. В нейния свят бяха нещо характерно за мнозина.

Разбира се, той не ѝ вярваше. Беше наредил да я следят. А тя бе допуснала елементарна грешка, съсредоточавайки се само върху плячката.

Имаше само едно наказание за неподчинение на човек като Димитри при мащабна операция и то бе смърт. Лола знаеше това. Знаеше и как я гледа. Възнамеряваше да легне с нея. Познаваше досието му, беше изнасилил безброй жени.

Сексът и смъртта в техния свят често бяха неразривно свързани. Той искаше да я изнасили. Разбираше психиката, стремежа на един убиец към доминиране. Ако успееше да хване най-добрата жена таен агент в света и да я изнасили... щеше да стане легенда сред себеподобните си.

Бавно се придвижваше към неговия хотел. Хората му бяха заети да следят Мелиса и Уилям Хайд, никой не би се загледал в нея, обикновена италианска домакиня, с глава, омотана в шал. Тази задача нямаше да бъде никак приятна, но трябваше да я изтърпи. Тя бе агент, готов на всичко. Щом се налагаше да отдаде тялото си... то бе просто плът.

Почукването на вратата го ядоса. Шибаните камериерки. Нима не разбираха какво означава табелата „Не ни безпокойте“?

— No, grazie — почти изкрещя той.

Отвсякъде се сипеха сведения за двойки, забелязани в различни части на града. „Разбира се, искаше му се да каже, голям град е, мамка му, има безброй хора.“ Трябваше да намерят издирваната двойка. Трябваше да използват ума си.

Последва упорито удряне по вратата. Димитри гневно просъска. Не можеше да убие камериерка, бяха твърде ценни, липсата им доста бързо се забелязваше от колежките. Без да се бави, плъзна пистолета си под леглото. Проклетата кучка използваше универсалния си ключ, за да влезе.

Вратата се отвори. Димитри се подготви да заръмжи на перфектен италиански. Но не беше камериерката. Беше Лола. Държеше малък метален предмет, приспособление подобно на отвертка. Явно бе разбила ключалката с него. Впечатляващо. Уменията ѝ не бяха преувеличени.

— Затвори вратата — каза той.

Беше апетитна. Гледката на тялото ѝ в консервативно облекло бе възбуждаща. Имаше неустоим контраст между шала и полата, дълга до под коляното, и пищните форми под тях. Лола Монтоя имаше едри гърди, съчетани със заоблен задник, стегнат и оформен с тренировки, като на латиноамериканка, каквато навярно беше. Всъщност той не знаеше откъде е. Ханшът ѝ бе тесен, но Димитри нямаше нищо против. Ако женските ѝ хормони бяха в идеално равновесие, нямаше да бъде толкова ефективен убиец.

Лола затвори вратата, вдигна ръце към главата си и развърза шала. При движението гърдите ѝ се повдигнаха и изпъкнаха срещу него. Свали шала с една ръка и внимателно го преметна върху облегалката на дивана.

— Димитри — прошепна тя.

Облиза устни. „Владей се, владей се“, каза си той. Напоследък мислите му за Лола Монтоя клоняха в една-единствена посока. Не биваше да се предава на похотливи мисли, не сега. Тази жена бе нужна за операцията, едва след края ѝ щеше да пристъпи към другите си планове за нея.

— Да докладваш ли си дошла? — рязко попита той.

— Трябва да ти призная нещо — Лола сви рамене, разкопча първото копче на дългата си рокля. — Трябваше да запазя стратегията си в тайна. Не можех да имам доверие на младите ти агенти, всичките

идват от различни служби. Биха могли да ми попречат да изпълня задачата, която ми възложи. Засякох Уилям Хайд и Мелиса Елмет чрез магистралния график от камера. Не докладвах. Проследих ги. Досега трябваше да са мъртви.

Той я погледна с присвити очи.

— Длъжна си да ми докладваш.

— Най-важното беше да изпълня задачата си.

— Не си ги убила.

— Все още. Продължавам работата си. Ще я довърша — разкопча още едно копче. — Винаги успявам. Затова си ме наел.

Димитри не можеше да откъсне очи от роклята ѝ.

— Какво правиш?

— Искам да смекча гнева ти — спокойно отвърна тя. — Зная, че си разбрал за изображението. Димитри, заета съм с това преследване от седмици, без никакви развлечения. Нуждая се от малко развлечение.

Остави роклята да се плъзне по раменете ѝ. Имаха лек матов загар. Кожата ѝ бе гладка, намазана с бебешко олио.

— Никога не бих те предала — смирено каза тя. — Просто исках малко време, за да стигна до тях. Знаеш как е, когато работиш с цяла тълпа.

Разбира се. Всеки го знаеше. Потенциалът за грешки бе огромен. Добрият професионален убиец имаше много качества. Но умението за работа в екип не бе едно от тях.

Това нямаше значение. Указанията му бяха достатъчно ясни.

Все пак бе приятно да гледа как се опитва да го съблазни. Харесваше му блясъкът на кожата ѝ. Почувства възбуда. Не бе докосвал жена от седмици.

— Искаш да спиш с мен?

— Да, да те отпусна. Искам мъж — безсрамно каза тя. — И трябва да бъде от нашите. Не докосвам цивилни — Димитри се засмя и очите ѝ се отвориха широко. — Какво?

— Мислиш, че ще се хвана на този номер, Лола? По-опитен съм от теб — видя как застина. Обективно предполагаше, че тя няма дълга биография. — Защо бих допуснал измамница като теб близо до себе си само по дантелена прашка? Зная какво можеш да ми сториш.

— И е вълнуващо, нали?

Роклята ѝ вече падаше. Влудяваща игра. Свлече се на пода, набрана около краката ѝ. Под консервативния тоалет бе буквално гола. Скъпо изглеждащите дантелени ивици не скриваха нищо от фигурата ѝ. Косите ѝ бяха лъскави, лицето — открито и красиво. Ако не знаеше що за жена е...

Мамка му! Въпреки че знаеше, желанието бе неудържимо. Димитри стисна юмруци.

— Няма от какво да се страхуваш — каза тя и нацупи устни. — Аз съм почти гола. Ти си облечен. Имаш пистолета си — завъртя се на пета, позволявайки му да я огледа от всички страни. На заоблението ѝ стегнат задник нямаше нищо друго, освен тънката прашка. — Виждаш ли? — попита Лола и леко се повдигна на пръсти. — Няма къде да скрия нож.

Гърлото му пресъхна. Наистина беше напълно незащитна. Той бе облечен, за секунда можеше да грабне пистолета си. Ако искаше да я изнасили сега, лесно можеше да го направи.

Но беше възбудена, ясно се виждаше през бледорозовата дантела на сутиена ѝ. По-добре бе да бъде страстна и изгаряща, поне първия път. Нямаше нужда да взема насила нещо, което му се предлага доброволно.

— Свали тези неща — кратко каза Димитри.

Лола веднага разкопча сутиена си и го издърпа, после се измъкна от бикините. Той се усмихна, наслаждавайки се на тялото ѝ. Беше зашеметяваща. Нямаше хилавата безполова красота на модел. Формите ѝ бяха като на порнозвезда, с тънка талия, силни бедра и убийствени извивки, но младата ѝ кожа бе свежа и със здрав загар, не повехнала от наркотици и алкохол.

Подкани я да се приближи. Тя пристъпи напред и застана съвсем близо до него. Контрастът между голотата ѝ и това, че той бе напълно облечен, го възбуждаше. Имаше пълна власт над нея. Дишаше учестено, беше нетърпелива. Димитри прокара ръце по гърба ѝ, пощипна я отзад. Тя затрепери, тихо простена...

Това беше достатъчно, все пак той не бе от желязо. Енергично посегна към собствените си дрехи, задърпа ги. Полетяха копчета от ризата му. Свали панталона и бельото си. Тя беше там, до него, крехкото ѝ тяло се докосваше до гърдите му.

Ръцете ѝ бавно пропълзяха по гърба му и го притиснаха. Страстта го завладя. Разтвори коленете ѝ и проникна в нея. Чу я да затаява дъх, докато се движеше с него. Повдигна ръце, най-сетне отпускаяки се, и обхвана шията ѝ, като предупреждение. Тя нямаше оръжие, а един мъж лесно можеше да убие невъоръжена жена, дори и да е слаб. А Димитри не бе слаб.

Но Лола не се съпротивляваше. Поклащаше се над него, с глава, наведена назад, оголена шия и затворени очи. Беше го заклешила, толкова бе добра. Проникваше дълбоко в тялото ѝ, искаше му се да се изсмее със силен глас. Заговори ѝ, на родния си карелски^[2] диалект, за да не разбере, движеше се, навлизаше, галеше кожата ѝ, докато тръпнеше в ръцете му.

— Палавница — прошепна той. — Хитруша. Харесва ти, а? Ненаситна малка мръсница. Няма да се отървеш лесно. Следващия път ще те чукам, искаш или не — настръхна, докато бе в нея. Беше невероятна. — Следващия път — прошепна той. — После ще те продам на Харун, и той да се позабавлява с теб. Нима мислеше, че ще отървеш кожата, като се разсъблечеш? Действа на своя глава, а трябваше да докладваш пред мен, Димитри Петренко — грубо навлезе в нея. — Бива си те... а... а... страхотна си, дявол да те вземе...

Предаде се на насладата. Острите ѝ нокти докосваха гърдите му. Беше полудяла. Задържа я така, че да не може да помръдне нито сантиметър, да го лиши от това усещане дори за миг. Косите ѝ бяха сплътени около лицето, прелестното ѝ тяло бе плувнало в пот. Беше близо до върха, извиваше се, търкайки се в него, ръцете ѝ се движеха по гърба му с разперени пръсти и не усещаше допира на онези дълги нокти.

Изведнъж Лола застана неподвижно и той ускори темпото, задържайки я там. Тя изви гръбнак, издаде приглушен стон на наслада и го накара да почувства спазмите, обгърнат от тялото ѝ.

Силно я сграбчи. Блаженството, на което се бе предала, го доведе до опиянение. Но той все още не бе изживял своето докрай. Нямаше да я пусне. Продължи да прониква в нея. Беше невероятно. Възбудата ѝ отшумяваше, но нямаше да ѝ позволи да се отдели от него. Ако опита да се измъкне, нямаше да успее.

Какво можеше да направи? Държеше я здраво. Беше десет, петнадесет пъти по-силен от нея. От нея вече не ставаше агент, не

можеше да ѝ възложи задача, защото щеше да вижда в нея само страстна, секси жена. Когато свърши, щеше да върже ръцете ѝ, да ѝ инжектира опиат и да я изпрати в Надрах със самолета на султана. Имаше други добри наемници, които щяха да убият Уил Хайд. Мислеше се за незаменима, а беше просто готино парче, играчка за секс...

Отново се поклащаше енергично над него, отпускаше го. Знаеше, че някои жени изживяват многократен оргазъм. Тази сексапилна кучка със сигурност бе от тях. Притисна се към него, безпомощно. Той леко потръпна, но тласъците продължиха. Дългите ѝ маникюри го драскаха. Вълнуващо бе да долавя отчаянието ѝ, болката бе нищо. Плъзгаха се надолу по гърба му, впиваха се, дълбоко... Мамка му, помисли си Димитри и продължи да се движи с нея. Малката мръсница разкъсваше кожата му с тези свои остри нокти...

Забави за секунда. Трябваше да си поеме дъх. Неусетно се бе запъхтял. Почувства стягане в гърдите...

Тя леко се оттласна назад. Погледна я в лицето, озадачен. Красивите ѝ кафяви очи го пронизаха с поглед.

— Не съм играчка за никой мъж — каза Лола.

Беше му нужна секунда да осъзнае, че бе заговорила на карелски. Акцентът издаваше, че ѝ е роден. Най-сетне знаеше част от историята на Лола Монтоя.

— Истинското ми име е Олга — каза тя.

Димитри потръпна. Започваше да усеща болка и дишаше все по-трудно, но по-мъчителен бе ужасът, защото му бе разкрила истинското си име, което означаваше, че очаква смъртта му съвсем скоро. Очевидно бе забъркала някаква отрова... Отвори уста, за да опита да се спазари с нея, но не излезе нищо, само нечленоразделни звуци и слюнка...

— Беше добър — хладно каза тя и се изправи. — Но ме допусна твърде близо до себе си. Маникюрите — повдигна ги пред него. — Цианид. Във върховете. Около десет секунди.

Димитри се задъхваше. Не искаше да умре. Никога не бе вярвал в Бог. Беше убеден, че там горе не съществува нищо. Изведнъж го обзе силен страх. Бореше се за глътка въздух. Лола-Олга бе влязла в банята, съвсем гола, и излязла с извитата му ножичка. Внимателно подрязваше ноктите си. Образът ѝ затрептя пред погледа му, стана неясен. Сърцето

му спря за миг, после отново запрепуска. Нямахте противоотрова. В полусъзнание се опита да отпрати молитва. Отчаяна мисъл, молба за прошка. Разкаяние. Политна напред и се строполи на пода. Всичко бе като на забавен кадър. Погледна шарките на килима. Нишките изглеждаха огромни, съвсем близо до очите му, трептяха...

Болката стана непоносима. Той издъхна.

[1] Неверници. — Б.пр. ↑

[2] Език от балтофинската група. Говори се в Република Карелия, Тверската област в Русия и източната част на Финландия. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сградата, в която живееше викарият, бе закътана и не се виждаше откъм Виа дел Бабуино. Църквата, макар и необичайна, не правеше никакво впечатление. Кокетната викторианска постройка се губеше сред морето от изящна ренесансова и барокова архитектура, което я заобикаляше.

Хареса ѝ. Беше анонимна. Уил огледа улицата, когато тя влезе в преддверието. Никой не ги следеше. Не бяха тук, чакаха ги около университета. Натисна звънеца, монтиран на малък рафт, и когато излезе администраторката, съобщи, че търси отец Грегъри.

Уил застана зад нея.

— Ще видя дали може да ви приеме — каза жената.

Мелиса стоеше там, с разтуптяно сърце, по дланите ѝ изби пот от напрежение. Странно бе да срещне тук жена на средна възраст с типичен английски акцент. Не бе чувала такъв, откакто се бяха качили в „Евростар“, преди цяла вечност. Опитваше се да бъде спокойна, макар и да се чувстваше така, сякаш целият ѝ живот е останал зад някаква стъклена стена. Жената се бе отдалечила и говореше по телефон.

— За кого да предам? — приветливо попита тя.

Мелиса погледна Уил. Той сви рамене.

— Това е Мелиса Елмет. Кажете му, че е дъщерята на професор Ричард Елмет.

Мелиса се напегна. Нима си бе загубил ума? Дали този човек щеше да ги издаде? Уил сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои. Тъмните му очи срещнаха погледа ѝ.

Отецът бе приятел на баща ѝ. Ако не можеше да им помогне, и без това бяха обречени. Нямаше значение дали знаят нещо. С тях бе свършено.

Администраторката любезно кимна и повтори името по телефона. Не изглеждаше обезпокоена, явно не ѝ бе познато. Мелиса тихо въздъхна. Може би невинаги щеше да бъде така. Не всеки на

света бе убиец, наемник или шпионин. Някои хора просто живееха живота си.

Възрастната жена се обърна с лице към тях.

— Сега ще дойде. Заповядайте, седнете. Имам списания.

Мелиса седна на дивана. Списания... едва се сдържа да не се засмее истерично. Сякаш бе в чакалня пред зъболекарски кабинет, само че тук, в Рим, докато бягаше, за да спаси живота си, с Уил Хайд, който бе убил човек точно пред очите ѝ.

Уил седна до нея. Опитва се да не реагира. Какво не бе наред? Какво я прихващаше? Той я караше да се чувства толкова жива, истинска жена. При най-лекото му докосване я обземаше мъчително желание. Сякаш се бе пробудила от мъртвите. Неведнъж бе фантазирала и сънувала, против волята си, за неговото докосване, но изживяванията, които ѝ бе дарил, надминаваха всяка фантазия. Това почти я плашеше. Бе обсебена от него. Нуждаеше се от близостта му като от дневна светлина.

Протегна ръка. Той нежно преплете пръсти с нейните, притисна ги.

Беше невероятен мъж. Не бе срещала друг като него. Бе готов да убие и умре заради нея. Нищо чудно, че се чувстваше толкова слаба в негово присъствие.

Не искаше никога да се разделя с Уил. Изведнъж я обзе желание да има дете от него. Все още бяха женени, поне пред църквата, което сега ѝ се стори изключително важно. Така и не го бе променила. Но нима имаше значение? Не можеше да изложи дете на опасност.

Седеше с поглед, втренчен в „Иконъмист“, без да чете.

— Здравейте...

Мелиса вдигна очи и видя възрастен мъж със сив пуловер и маслинозелени джинси, който я гледаше. Черната му риза бе със свещеническа яка. Традиционалист, помисли си тя. Баща ѝ би се доверил точно на такъв викарий.

— Вие ли сте дъщерята на сър Ричард?

Бе престанала да мисли за себе си като за такава преди години. Усещаше присъствието на Уил Хайд до себе си. Уил, чието сърце бе разбила. Заради баща си.

Мелиса изправи гръб.

— Да — гордо отвърна тя. Погледна Уил, с дързост в очите. Баща ѝ бе постъпил жестоко преди много години, но нишката помежду им все още съществуваше. Сега бе покойник и Мелиса нямаше да отрича тази връзка.

— Аз съм отец Грегъри — каза викарият. — А това навярно е Уилям.

Тя се отдръпна. Уил остана с прикован в него поглед за миг, но после се усмихна. Свещеникът не бе глупав.

— Да, отче, приятно ми е. Как сте?

Отец Грегъри се взираше ту в единия, ту в другия.

— Малко по-добре от вас, струва ми се — отвърна той.

— Елате, да се качим горе.

Жилището бе доста луксозно за скъпата централна част на Рим. Представляваше голям, просторен апартамент с високи тавани и капаци на прозорците. Мелиса изпита носталгия. През мъглата на времето нахлуха спомени за нейната квартира в Оксфорд, за предишния ѝ живот.

— Ще пийнете ли чай? — попита отец Грегъри. — Седнете, и двамата.

— Отче — каза Уил. — Ще говоря по същество.

Викарият се настани на ъглово кресло и ги изгледа изпитателно.

— Да, млади господине.

— Мелиса е моя съпруга — вълнуващо бе да го чуе да изрича това. За първи път говореше за нея по този начин. Страните ѝ пламнаха от искрено щастие. — Оженихме се против волята на сър Ричард и двамата дълго са били отчуждени.

— Зная това — тихо каза отец Грегъри.

— Има хора, много хора, които искат да ни убият. Главно защото се боят, че сър Ричард е открил нещо и е предал информацията на дъщеря си.

Мелиса продължи:

— Той ми се обади от летището, отче. Спомена за вас — погледна свещеника в очите. — Баща ми не беше религиозен, затова се запитах какво го свързва с вас.

Викарият не каза нищо. Мълчаливо стана от креслото си и тръгна през хола към етажерката за книги до стената. Отмести я встрани и отзад се разкри малък сейф.

— Това е рядка реликва от военните години — заговори отец Грегъри. — В тези стаи е живял католически свещеник. Поставил сейф, за да скрие Светите причастия за католическата литургия от нацистите. Ние държим други ценни неща тук — посегна вътре и извади черна метална плочка и малка папка с книжа. Най-отгоре в папката имаше запечатан плик. Подаде ги на Мелиса и сложи ръце върху нейните. — Трябва да му простите — каза той. — Баща ви се промени към края. Стана вярващ. И истински ви обичаше, млада госпожо.

Мелиса сведе поглед. На белия плик бе написано нейното име, с познатия неразбираем почерк на баща ѝ.

„Госпожица Мелиса Елмет“

Не можа да сдържи усмивката си. Баща ѝ. Дори в страх за живота си не би пропуснал формалностите.

Уил стоеше до бюрото на свещеника. Без да попита, бе взел телефона му и бе набрал номер. Беше стационарна линия, по-сигурна от всяка мобилна. Говореше разпалено на език, който Мелиса дори не разпозна.

— Иврит — каза викарият в отговор на незададения ѝ въпрос. — Не е твърде различен от староеврейски.

— Извинявайте... налага се...

— Няма нужда да се извинявате. Познавах баща ви. Вярвам ви.

Уил затвори и седна до нея. Ръцете ѝ трепереха. Това, което държеше, бе всичко, останало от баща ѝ.

— Благодаря — каза той на отец Грегъри. — Поели сте значителен риск. Ще си тръгнем, преди да привлечем нежелано внимание.

— Разбира се — каза възрастният мъж, после изведнъж попита: — Ще ми кажете ли за какво става дума, господин Хайд?

— Не.

Мелиса го погледна.

— Ние знаем и по петите ни са много наемни убийци. Щом се разчуе, ще разберете — Уил се наведе напред и заговори, гледайки го право в лицето: — Отец Грегъри, не казвайте на никого за това. Никога. Отмъщението им може да бъде жестоко.

— Разбрано — увери го той. Протегна ръце и ги задържа над главата на Мелиса, мърморейки нещо под носа си.

— Какво правите? — попита Уил.

— Моля се за вас — спокойно отвърна викарият. — И двамата имате нужда.

Мелиса плътно следваше Уил по улицата. Вървяха към площад „Испания“. Когато стигнаха там, той спря.

— Ще се срещнем с един човек. Казва се Ари. Стари приятели сме.

— Ари — повтори тя.

— Работи за „Мосад“. Пребивава в Рим и е въоръжен до зъби.

— Добре.

— Ще те заведе с автобус до музеите на Ватикана. Пълно е с джебчии, пази нещата си по всяко време.

Мелиса кимна, изпълнена със страх.

— Ари ще те придружи до самолета, Миси, и отиваш право в Тел Авив. Той знае какво носиш. Ще сканираш документите и ще ги качиш в интернет.

— Не ме бива с техниката — прошепна Мелиса.

— Нищо сложно. Пусни ги в „Ю Тюб“, снимай ги с видеокамера, качи страниците във „Фликър“, в „Гугъл“. Просто ги разпространи навсякъде. Изпрати копия по имейл на Би Би Си и „Ню Йорк Таймс“. Просто действай. Не губи време в умуване. Нека стигнат до всички. Изпрати ги и в катедрата по физика на Оксфорд, по дяволите. Бил е един от тях.

— Разбирам — каза тя. Искаше ѝ се да заплаче. Всъщност вече плачеше. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Ще ги разпространя. А клетката?

— Дай соларната клетка на Ари. Никой няма да бъде помотивиран да публикува откритието от израелското правителство. Дори правителството на Нейно величество.

— Добре — каза Мелиса. Не можа да се сдържи. Притисна се към него. — Уил — каза тя с умоляващ тон. — Уил, не ме изоставяй... недей...

Той обхвана лицето ѝ с ръце, целуна я, отново и отново. Тя се повдигна на пръсти, лудо влюбена, преливаща от любов.

— Обичам само теб — каза той. — Но те убиха Оливия. Имам дълг към нея, Миси. Дължа ѝ отмъщение.

Мелиса кимна, с насълзени очи, и изтри сълзите с ръка.

— Не искам да заминаваш — сграбчи ръката му и я целуна отчаяно. — Обичам те, Уил. Нямах представа колко.

— Няма надежда за нас, освен ако убия онзи, който е организиран всичко това.

— А всички други...

— Те знаят малко, само откъслечни неща. Вредно за дисциплината е да бъдат осведомени за всичко. Само един човек има достъп до цялата информация. Той трябва да умре. Жената, която уби Оливия, също. Казва се Лола Монтоя. Познавам почерка ѝ. Ако я оставя жива, няма да спре да ни преследва.

Мелиса потръпна и вдиша дълбоко. Очите ѝ бяха зачервени, но примигна и преглътна сълзите. Можеха да го застрелят, вероятно щяха да го убият, и не искаше последният му спомен за нея да бъде за жалка, хленчеща женска.

— Ти си смел мъж, Уил Хайд — каза тя. — Спаси живота ми. Ти си моят съпруг. Обичам те. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Оставих те да си отидеш, защото се страхувах. Мога да направя това — настоя Мелиса. — Не искам да се страхувам повече.

— Моята Мелиса. Прекосих света, за да се събера отново с теб. Не мисли, че сега ще те изоставя.

Наведе се към нея, устните му докоснаха нейните и тя пламна. Пристъпи към него. Ръцете ѝ обгърнаха врата му...

— Здравейте — стресна я нечий глас.

Мелиса се отдръпна назад. Беше гладко избръснат мъж, облечен като американски турист. Кимна на Уил.

— Мелиса? Аз съм Ари.

Тя се опомни.

— Здравей, Ари.

Уил я погледна, сякаш не искаше да се разделя с нея и сърцето ѝ бе сковано от лед, който се пропука и по средата зина пропаст като в ледник.

Сграбчи ръката му и заговори тихо и припряно:

— Те убиха не само Оливия. Убиха и баща ми. И Фрейзър. Убиха и Мойра Дънууди, Дейвид Фел и Елън Джоспин. Опитаха се да убият и теб. Ще разтръбя за откритието навсякъде. Кошмарите им ще се сбъднат. След като се разчуе, ще треперят за собствените си кожи.

Уил леко я целуна.

— Това е моето момиче — отбеляза той.

Мелиса даде знак на скромния на вид млад мъж.

— Хайде.

— Добре — отвърна Ари и закрачи до нея.

Мелиса се отдалечаваше от Уил, бързо, колкото можеше да върви, за да не заплаче. Може би разбираше как се чувства човек от неговия свят. Защото върху плика бе нейното име, написано с почерка на баща ѝ, и то я зовеше.

Бе пожелал светът да узнае и желанието му щеше да бъде изпълнено.

Уил Хайд крачеше по улиците, привидно напосоки, притаяваше се в затънтени улички, влизаше и излизаше от сгради. Вървеше на зигзаг, играеше си с града, но се приближаваше, все повече и повече. Мелиса, любимата му, беше в безопасност и вече можеше да се впусне в преследване.

Къщата на професор Елмет се намираще на Виа Каландрели и те щяха да го чакат там, във всички улици наоколо, да го търсят. Промъкна се изотзад, прекосявайки града зад гърба им, докато стигна до Виа Уго Баси, далеч зад набеязаната зона, далеч от мястото, където биха застанали ключовите им агенти. Посредникът на Лола беше тук. Лола бе тук. Продължи напред, бавно, с бейзболна шапка, слънчеви очила и евтин фотоапарат на врата. Тя бе някъде наблизо. Усещаше присъствието ѝ. Оглеждаше прозорците на близките хотели и пансиони, търсеше я, но знаеше, че е безполезно.

Беше на земята, кръстосваше улиците като него. Интуицията му подсказваше това. Нямаше нищо друго сега, само тя и той.

Часът наближаваше.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Американският университет в Рим бе заобиколен от дървета, буйно разлистени през лятото. Беше впечатляваща сграда в италиански стил, червена в долната част, жълта в горната. Изглеждаше модерна и наоколо бе пълно със студенти. Сред тях вървяха и наемни убийци.

Уил Хайд се огледа, почти нехайно, и продължи. Най-сетне я видя.

Бе заела позиция далеч от завардената зона. Озърташе се. Носеше раница, вероятно натъпкана с експлозиви или гранати, тънко лятно яке. Бермуди, сандали, тениска. Можеше да мине за двадесет и пет годишна, за студентка в последен курс. Намираше се поне на четири преки от мястото, където той би разположил хората си.

Умно момиче, помисли си Уил. Но не достатъчно умно.

Къде ли бе мъжът, запита се той. Къде бе посредникът ѝ? Трябваше да го убие.

Продължи с нехайна походка, опитвайки се да се крие зад дърветата. Може би се бе поколебал за секунда. Тя го засече с периферното си зрение. Беше изключителна, трябваше да признае. Обърна се и Уил срещна погледа на две кафяви очи.

Беше забележително красива жена. За секунда се загледа в стройното ѝ тяло.

Тя се протегна лениво като котка и се усмихна.

Уил посегна към колана си, сложи ръка на пистолета. Но знаеше, че Лола няма да стреля. Видя я да търси с поглед Мелиса.

Тръгна напред, към нея, взирайки се в клоните над главата ѝ. Усмихна ѝ се в отговор.

Лола имаше миг време да се пренастрои, но само миг. Той беше там. За нея бе шок да види Уил Хайд, не просто мишена, а равностоен противник. Беше се промъкнал отзад като ловец.

Жената не бе с него.

Може би вече бе мъртва и той идваше да отмъсти. Надяваше се да не е така. Мелиса Елмет трябваше да бъде нейна жертва.

Отново се усмихна на Уил. Беше ги преследвала по-дълго от всяка друга мишена. Наистина бе страхотно предизвикателство, почти щеше да ѝ липсва тази работа. Репутацията ѝ щеше да се издигне до легендарни висини. Уил Хайд от МИ-6. Димитри Петренко. Никой наемен убиец не можеше да се похвали с подобен двоен удар, поне през последните двадесет години. И разбира се, никоя жена.

Беше въоръжен. Много опасен. Легендарен стрелец, по-добър от нея. Лола реши да го допусне близо, колкото Димитри. Имаше и друго оръжие, освен заострените нокти, натопени в цианид, които бяха изчезнали в тоалетната на хотелската стая на убийтия. Много се гордееше със своята изобретателност. Щеше да използва този номер отново. Слабостите на Димитри бяха похотливост и суетност. Уил Хайд също бе похотлив, а имаше и друга, много по-ценна слабост.

Беше добро момче. Рицар, помисли си тя с подигравателна насмешка. Бе рискувал живота и богатството си за онази глупава англичанка. Най-много да се опита да залови Лола и да я прати в затвора.

Изчака го, обръщайки се на една страна, нехайно свали пръстена на Оливия Уортън и го прибра в джоба си. Той вървеше с ръка върху пистолета си. Беше толкова красив, отново гладко избръснат, със слънчев загар от дългото скитане. Къде ли бе момичето? Криеше се в някой евтин хотел? Или спеше в колата? Тя бе главната жертва. За Лола щеше да бъде забавно да очисти и двете любовници на този мъж.

Шибаният Димитри бе добър, но този, този англичанин... беше от съвсем друга класа.

Не знаеше дали да го убие. Ако можеше да го накара да тръгне с нея, щеше да бъде голямо удоволствие. Жената, Мелиса, бе първоначалната ѝ мишена. Лола можеше да предаде трупа ѝ и да изчезне в Бразилия с Уил Хайд. Той вече не притежаваше нищо в Америка. Беше твърде добър, за да се залови отново с банкерство. Може би щяха да си намерят някакво вълнуващо занимание заедно...

Ако той имаше желание. Лола изправи гръб, докато гледаше как върви към нея. Искеше да я намери за привлекателна. Очите му я оглеждаха одобрително. Явно гледката му харесваше. А защо не? Беше красива, знаеше, че е красива.

— Аз съм Уил Хайд — каза той.

— Лола Монтоя.

Даде ѝ лек знак с глава да тръгне натам, откъдето бе дошъл, извън наблюдаваната зона, далеч от агентите на Димитри. Закрачи с него, плътно до него.

— Как е истинското ти име? — шеговито попита той.

Лола се усмихна.

— Всъщност не искаш да го узнаеш, нали?

Разбира се, ако му разкрие истинското си име, това щеше да бъде прелюдия към смъртта му. Знаеше го. Щеше да ѝ има малко повече доверие, ако не му го каже.

— Изключително добра си — каза Уил. — Чувал съм за някои от постиженията ти.

Лола тръсна коси назад. Complimentът я поласка. Ценно бе да получи похвала от него.

— Знаеш за много малко от тях. Повечето остават в тайна. Това е цената ми.

— Успяхме да ти избягаме.

— Само досега — тя се завъртя, оглеждайки периметъра. — Къде е онази, която закриляш?

— Не е тук.

— Обичаш ли я? — попита Лола. Искаше да знае. Беше важно за нея.

Уил сви рамене.

— Привързан съм към нея.

— Голяма грешка — отбеляза тя. — Няма спокойствие с цивилните. Най-добре е да не се привързваме към тях.

— По-спокойно е без усложнения — съгласи се Уил. Бяха минали покрай болницата и навлезли в модерните предградия, сред големите четвъртити кооперации край широкия булевард Виа Куирино Майорана. — Кой те нае за тази операция?

— Не се прави на наивен.

Той наклони глава.

— Тогава кой е посредникът ти?

Реши да му каже:

— Димитри Петренко.

Искаше да узнае за победата ѝ. Какъв смисъл имаше от славата, ако не бъде оценена от друг професионалист?

— Ще го убия — каза Уил Хайд с равнодушна откровеност.

— Опитай — Лола се обърна и го погледна. — Той се опитваше да ме командва по начин, който не ми харесваше. Винаги работя сама. Затова съм толкова добра — леко притвори клепачи, сякаш бе трудно да говори. — Димитри уби годеницата ти в Ню Йорк.

Хайд застина, видя го да свива ръце в юмруци.

— Защо да го прави? — попита той. — Знае, че тя няма никаква връзка със соларната клетка. Просто беше моето момиче.

— За да ти покаже, че ако продължаваш да създаваш неприятности на клиентите му, ще има наказание — не направи опит да се престори, че му съчувства или че е потресена, никога не би се хванал. — Аз не бих я убила. Не отнемай повече животи, отколкото е необходимо. Излишно е, оставяш следи.

— Интересна жена си — каза той.

Бяха стигнали до автобусна спирка. Римският въздух трептеше и танцуваше, нажежен от силното слънце. Улицата бе прашна, а на спирката имаше пейка. Уил ѝ даде знак да седне.

Настани се близо до него доволна.

— Когато бях на тринадесет, живеях на границата между Финландия и Русия — заговори тя, гледайки право напред. — Баща ми загина при злополука във фабриката, където работеше. Майка ми беше пияница. Продаде ме на някакви мъже. Откараха ме в бардак в Сърбия.

— Съжалявам — тихо каза Уил.

— Научих се на търпение. Прекарах година там, по гръб, търсех оръжия, кроях планове, изучавах пътища за бягство. Накрая се измъкнах. Убих двама мъже. Потренирах известно време и се върнах за останалите. Очистих ги, един по един — Лола се изправи. — Убих и другите момичета, но бързо. Мислех, че идвам да ги спася, затова не се изплашиха. Шокиран ли си?

Уил я погледна.

— Знаели са коя си — изтъкна той. — Знаели са за потеклото ти, истинското ти име.

— Точно така. Нямах избор. Стана, без да се мъчат. А мъжете умряха мъчително — изразът на очите ѝ стана суров. — Дълго се гаврих с тях.

— Не те упреквам. И майка си ли уби?

Лола сви рамене.

— Защо да си правя труда? Водката я довърши вместо мен. После вече бях открила нещо, в което съм добра. Това ми даде сила, каквато преди няхах — погледна Уил. — Можеш да зарежеш момичето и да дойдеш с мен. Ще станем тандем. Не й дължиш нищо повече.

Очите му се присвиха.

— Не можеш да продължиш с банкерството — каза тя. — Те унищожиха всичко. Освен това ти си като мен. Създаден си за тази работа. Чела съм досието ти.

— Може би — каза той. — Може би.

— Ако искаш, можем да ги издирим — каза тя. — Нищо не пречи бивш клиент да се превърне в мишена.

— А Димитри? — попита Уил.

— И него — отвърна тя, може би малко прибързано.

Уил се загледа в движението за няколко минути. Лола го погледна. Изглеждаше потънал в размисъл. Докато стоеше тук, на прашната улица в предградията, очевидно си даде сметка, че част от живота му приключва.

— Съжалявам за онова, което си преживяла като дете — тихо каза той. Подаде дясната си ръка и тя плъзна лявата си в нея. Невероятно. Той я харесваше. Желаше я. Почувства се толкова доволна, толкова поласкана. Може би, може би наистина за нея започваше нещо ново. Лола си пое дъх. Не се осмеляваше да повярва. Всъщност защо не? Свежо начало, скрита в някое далечно, затънтено кътче, където никой нямаше да я открие. Може би това бе краят и на част от нейния живот. Може би бе време да укроти яростта. Димитри Петренко щеше да бъде последната ѝ жертва. — Но ти отиде твърде далеч — каза той. — Ти си психопатка и убиваш за пари. И за забавление. Ти си убила Оливия.

Кръвта ѝ застина, плахата ѝ радост се изпари. По дяволите, беше я сграбчил за китката. Хватката му бе като стомана.

— Димитри я уби — повтори Лола, опитвайки се да не показва страх.

— Познавам твоя стил. Освен това — Уил сведе поглед към пръстите ѝ, нежни и розови, разперени под ръката, която притискаше

нейната — тази вдлъбнатина пасва с пръстена. Беше гравирен с нейното име.

Тя се наведе ужасена. В меката плът над дланта ѝ съвсем леко се бяха отпечатали букви.

Реагира светкавично. Изви китката си назад, опитвайки се да отскубне ръката си. Стандартен ход, но би могъл да помогне, ако е изненадващ за нападателя.

Уил Хайд не бе изненадан. Задържа китката ѝ и с все сила стовари лакът върху ръката ѝ. Дъхът ѝ секна. Бе счупил костта.

След секунда болката нахлу в нея.

— Не ме убивай — заумолява тя. — Жена съм. Нима ще убиеш беззащитна жена...

Той я пусна. Дясната ѝ ръка моментално посегна към левия ѝ пищял. Фалшивата кожа се отлепи. Там, в латексов джоб, имаше игла за плетене, натопена в рицин. Резервното ѝ оръжие за Димитри. Простена от болка, гняв и разочарование, замахна към Уил Хайд, очаквайки да залитне назад.

Вместо това той рязко вдигна ръка и срещна острия връх на оръжието ѝ. Заби се в ръкава на якето му, на милиметри от кожата му, но остана там. Лола се опита да се изправи, но ръката му обхвана главата ѝ, другата отляво...

Бе завладяна от ужас. Изпищя.

— Не! Не убивай...

Той изви врата ѝ встрани, докато изпука. На отсрещния тротоар се бяха спрели минувачи. Лола ги видя да зяпат и да сочат към нея и разбра. Това бе краят. Светът ѝ потъна в мрак.

Уил се изправи бавно. Издърпа иглата от ръкава си и я хвърли в шахта. Хората отсреща сочеха, викаха.

— *La ha danneggiata. Penso che la abbia uccisa!*^[1] — извика трътлеста жена, облечена с консервативна черна рокля.

Приближи се мъж с мобилен телефон до ухото. Друг мъж, всъщност съвсем млад хлапак, крещеше и сочеше към Уил:

— *Vada a prendere la polizia!*^[2]

Задачата, която бе изпълнил, беше ужасно неприятна, но не съжаляваше. Лола Монтоя бе неспособна да контролира собствената си природа. Да я остави жива би означавало да обрече други на смърт. Кръвта на Оливия, страхът ѝ крещеше, че не трябва да има милост.

Познаваше Димитри Петренко. Познаваше го добре. Лесно бе да се добере до списъка на клиентите му. Можеше да го публикува. Все още не бе решил. Първо трябваше да напусне града, да стигне до Тел Авив. Щеше да поеме на юг, за Неапол, страхотно убежище на крадци, а оттам към Пулия и с малък кораб до Африка. Никой нямаше да го проследи от Казабланка.

Щеше да се придвижи за около седмица, през която нямаше да се крие. Вече имаха само изпълнители, може би добри стрелци в центъра на града. Беше сигурен, че Мелиса е в безопасност. Докато открият труповете на Димитри и Лола, октоподът беше без глава и очи. Щеше да размахва пипала, без да хване нищо.

Уил щеше да бъде примамка. Да привлече вниманието им. Тук показване на паспорт, там плащане с кредитна карта, изображение от камера. Щяха да стигат все по-близо до него, все по-далеч от Мелиса. Сега всичко зависеше от нея, през няколкото дни, които можеше да й даде, трябваше да разпространи откритието на сър Ричард. Да промени света.

Щеше да се справи блестящо. Разбира се, щеше да изживее ужас, мислейки го за мъртъв. А не можеше да се свърже с нея, по никакъв начин, преди да пристигне. Не можеше да рискува. Ако ѝ се обади, може би щяха да проследят сигнала и да стигнат до нея, когато той не е наблизо. Бе принуден да я остави да страда, докато се появи лично.

„Господи“, помисли си Уил. Колко далеч бяха стигнали. Колко я обичаше. Повече от себе си. И невероятно много се гордееше с нея. Мисълта за последните няколко дни, които бяха прекарвали заедно, го изпълваше с неопишуема радост.

Кратък период на мъчителна раздяла нямаше да ги отклони от мисията им. Мелиса, неговата съпруга, любовта на живота му, щеше да я довърши. Щеше да разпространи информацията.

Беше добра в това.

[1] Нарани я. Мисля, че я уби — (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Повикайте полицията — (ит.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Мелиса Елмет бе транспортирана без проблеми до Израел. Нямахше нужда от паспорт, когато пристигна, я чакаше правителствена делегация. Бронирани коли и войници с автомати я откараха до военна база в Йерусалим. Получи достъп до правителствен компютър и разрешение да задържи документите на баща си.

Войниците взеха соларната клетка, но тя нямаше друг избор, освен да им я даде.

Не знаеше нищо за Уил. Отвори документите и ги качи в интернет. Поиска скенер, фотоапарат. Военните ѝ ги предоставиха. Разпространи информацията навсякъде, където можа. Това бе заниманието ѝ през дългите дни, в които сърцето ѝ страдеше. Не се боеше, че ще я открият. Компютър на военните в Израел бе най-неоткриваемият, който можеше да съществува.

Лежеше сама, без него, и тъгуваше. Страхът бе постоянен. През деня тренираше на уреди за фитнес, хранеше се и отново сядаше пред компютъра.

Новината гръмна в целия свят на четвъртия ден. Израелският вътрешен министър показа в предаване на живо по Си Ен Ен, джип „Крайслер“, който се движеше със соларни панели, вградени в покрива.

— Предизвикахме сензация, когато представихме електромобилите в Израел — тържествено заяви той. — Вече не се нуждаем дори от станция за захранване. Това може да се използва навсякъде по света. Велико изобретение на израелски учени.

Израелски учени? За кратко мъката на Мелиса бе изместена от непримирим гняв. Но вечерта Ари дойде в квартирата ѝ и ѝ каза, че това е стандартна практика.

— Ако светът узнае, че баща ти я е изобретил, има опасност да дойдат да те търсят. Сега ние поемаме вината.

Тя кимна с насълзени очи.

— Кой знае чие е откритието в действителност?

— Ти. Уил. Аз. Може би още петима души — Ари докосна коляното ѝ. — Трябва да се задоволиш с това, Мелиса. Той е мъртъв, не се нуждае от слава. Би предпочел твоята безопасност.

Мелиса задържа писмото на баща си близо до сърцето си. Не намираще сили да го отвори. Щом го направи, последното, което я свързваше с него, щеше да изчезне.

Но на петата вечер, докато гледаше на компютъра си новинарския канал, по който вървяха репортажи за глобалния хаос заради срива на цените на петрола, еуфорията на екологичните организации, бунтовете в Джеда и безредиците в Надрах след свалянето на султана от власт, тя взе решение. Трябваше да узнае какво е имал да ѝ каже баща ѝ. Бе загубила и него, и Уил. Не можеше да започне нов живот, сама, без да е изживяла скръбта си докрай.

Изключи компютъра и седна на единичното си легло. Сърцето ѝ препускаше, докато разкъсваше плика. Вътре имаше лист от любимата на баща ѝ луксозна синя хартия. Бяха напечатани само няколко думи и текстът продължаваше с неговия неразбираем почерк.

„Скъпа моя Мелиса,

Надявам се никога да не прочетеш това писмо. Ако се случи, ще означава, че са те преследвали и си открила онова, което търсят. Ако можеш, погрижи се то да стигне до Уилям Хайд. Сега живее в Ню Йорк, където е преуспял. Усетът ми подсказва, че той ще знае какво да направи с него.

Съжалявам, че се опитах да те контролирам, когато беше момиче. Недостатък на характера ми. Съжалявам, че не прекарвах повече време с теб и майка ти. Съжалявам за много неща. Може би ще бъда мъртъв, когато четеш това, но няма причина да се предаваш на сантименталност. Намери някого, когото можеш да обичаш, и се омъжи или живеи сама, стига да си щастлива. В такъв момент осъзнавам, че това е единственото, което има значение.

Ако все още обичаш Хайд, омъжи се за него, ако те иска. Сгрехих, когато се намесих.

Опитай се да мислиш за мен с добро. Обичам те и винаги съм те обичал.“

Беше го подписал „Татко“.

Мелиса внимателно прибра писмото, отпусна се на леглото и плака, докато не ѝ останаха сълзи. Най-сетне, изтощена от мъка, заспа.

Когато се събуди, беше двадесет и девети. Десет дни след като Уил я бе оставил до Испанските стъпала. Трябваше да приеме истината. Той нямаше да се върне.

Обади се на Ари и помоли за помощ. Поиска нова самоличност. И да остане в Израел. Беше най-сигурната държава в света. Изпълнен със съчувствие, той ѝ предложи различни постове. Предаде ѝ благодарността на израелското правителство. Щяха да ѝ осигурят доход, държавна пенсия. Работа на бюро.

Поиска място в университет, работата, която можеше да върши. Историк изследовател. Щеше да специализира древна история. Да стане археолог. Може би това донякъде щеше да притъпи болката: удоволствието да изследва миналото, да бъде на открито, под яркото слънце, близо до цялата красота на смъртта и историята.

Каква ирония, дълго бе мечтала за нещо подобно, преди цяла вечност, преди гласът на Уил по телефона да преобърне целия ѝ свят с главата надолу. Преди сърцето ѝ да бъде излекувано. Сега отново бе разбито, този път завинаги. И се бе озовала тук.

Той обеща да направи каквото може. Имало свободно място в Тел Авив. Дали била готова за прехвърляне.

Мелиса кимна, очите ѝ бяха сухи. „Да. Благодаря“.

Войник щял да я откара с военен джип на разсъмване. Най-добре било да я изведат от базата, когато никой няма да види.

Мелиса кимна. Вече нищо нямаше значение. Съгласи се, готова да приеме всичко. Нямаше голям смисъл да бъде жива.

Събра малко багаж в раница. Имаше тоалетни принадлежности, дрехи от първа необходимост и плик с тридесет и пет хиляди шекели в брой. Беше казал, че ще ѝ стигнат за първия месец, а после ще получи още.

Жена с униформа на кадет я събуди и Мелиса слезе по стълбите в тъмнината. Колата чакаше отвън с включен двигател. Видя шофьор със слънчеви очила и нахлупена войнишка шапка. Качи се отзад мълчаливо. Все още не знаеше нито дума иврит. Джипът тръгна към портала и тя наведе глава. Пазачите учтиво помахаха и возилото напусна базата.

— Говорите ли английски? — попита тя след няколко минути.

Шофьорът се завъртя на седалката си и ѝ се усмихна.

— Доста добре.

Беше Уил.

Мелиса понечи да каже нещо, но дъхът ѝ бе спрял и само запелтечи. Наведе се напред, обви ръце около врата му и го обсипа с целувки.

— Внимавай, скъпа, ще убиеш и двама ни.

Уил сви от главния път в тясна задна уличка.

— Не се свърза с мен. Не ми каза нищо! — задъхано заговори тя. Сърцето ѝ се изпълни с радост, огромна, влудяваща радост. Беше жив и бе дошъл при нея, обичаше го, обожаваше го...

— Искях да излезем от базата, без да забележат. Дегизировката като войник свърши работа.

— Не се обади...

— Не можех. Бяха по петите ми. Онези от тях, които бяха останали. Загубиха следите ми някъде край Малта.

Тя потръпна.

— Накъде ще бягаме сега?

— Никъде — отвърна той. — Отиваме си у дома.

— У дома? — попита Мелиса. За миг лицето ѝ помръкна. — За бога, Уил, вече не зная дали имам дом. И дали мога да имам. Баща ми е мъртъв.

Уил кимна.

— Разбирам, Миси.

— Така ли? Не зная дали можеш, Уил.

— О, да — увери я той. — Баща ти е мъртъв от година, но едва сега чувстваш, че си започнала да го опознаваш. И него го няма, и майка ти, и страната, в която си отраснала. И се питаш дали някога ще можеш отново да спиш спокойно. Дали ще престанеш да се озърташ.

Впери поглед в него. Взираше се в пътя, докато говореше.

— Откъде знаеш? — прошепна тя. — Понякога ме плашиш, Уил, струва ми се, че проникваш в главата ми.

Уил леко се усмихна.

— Не, просто вече мислим като една глава.

— Какво имаш предвид?

— Че ти мислиш като агент, Миси, като човек от тайните служби. Имаш същите страхове като всички нас. Всеки шпионин на света изживява този ужас. Той е част от живота — Уил поклати глава. — Защо съставят психологически профили, преди да привлекат някого? Обикновените хора не стават за тази работа.

— Значи аз не съм нормално момиче?

— Не си. Слава богу.

Тя се отпусна на седалката, докато се опитваше да проумее какво означава това.

— Тогава какво бъдеще ни очаква, скъпи? Можем ли да създадем деца при тези обстоятелства? Да живеем спокойно заедно? Или вечно ще бягаме?

Уил отби встрани от пътя, заобиколи и отвори вратата. В очите му блесяха сълзи.

— Да се поразходим — каза той.

Мелиса сложи ръката си в неговата. Навън бе горещо и прашно, истинска красота. Спомни си библейските истории от детството си.

— Харесва ли ти в Израел?

Тя кимна.

— Да.

— Тогава започни да гледаш на тази страна като на свой дом. Слушай, въпреки всички страхове, повечето агенти, които не са загинали при изпълнение на мисия, умират спокойно в леглата си. Убийствата за отмъщение са редки. Повечето световни играчи се занимават само с настоящата криза, каквато и да е. Имаме големи шансове.

— Слушам — каза Мелиса. Искаше да вярва. Отчаяно искаше да вярва.

Когато погледна Уил Хайд, през сърцето ѝ премина тръпка на чиста любов. Той не я засипваше с банални фрази за успокоение. Разнищваше проблема, страховете ѝ и ѝ предлагаше логика.

Уважаваше ума ѝ, обичаше го и заради това. Беше откровен с нея, като човек, който няма време за друго.

— Израел е държава, изложена на риск постоянно. Затова службите им за сигурност са най-надеждните в света. Опитни са в укриването на ценни агенти от множество страни и терористични организации, които желаят смъртта им. Честно казано, няма безопасно място за теб на земята.

— Добре.

Звучеше правдоподобно.

— Второ, онези, които ни преследваха, сега са преследвани. Зная повечето имена. Ще бъдат твърде загрижени за собственото си оцеляване. Ще се крият в пещери, няма да ни търсят. Трето, следите ни са заличени. Мислят ни за мъртви. Новите ни самоличности са регистрирани в Тел Авив под код, който онези типове няма да разбият и няма да си направят труда да опитат — Уил я накара да се обърне, ръцете му енергично обхванаха раменете ѝ и я притеглиха към него за дълбока, страстна целувка, докато тялото ѝ се разтопи в прегръдката му. — Ето как стоят нещата, Мелиса. Тук имаме по-голяма сигурност откъдето и да е другаде. Шансът е на наша страна. Но, не, няма никакви гаранции. Трябва да продължиш да живееш без такива или ще им подариш победата. Аз не съм съгласен на това. А ти?

Мелиса избухна в смях.

— Не, по дяволите!

— Малко риск носи тръпка в живота.

— Вечният оптимист — отбеляза тя, но усети как страхът и напрежението напуснаха тялото ѝ и бяха заменени от чиста, искрена радост. Беше тук, с Уил, бяха в безопасност и можеха да имат нов живот. Страхотен живот. — Значи си готов да започнеш работа като библиотекар или нещо подобно и да живееш в хубава малка къща в предградията?

Уил широко отвори очи. Негов ред бе да се засмее.

— Какво? — попита Мелиса.

— Това не е твоят живот — каза той. — Мислиш ли, че бих го допуснал? Имам вила в Рамат Авив. Огромна е, пълна с военни охранители, хубав басейн, обширни зелени площи...

Мелиса примигна.

— Мислех, че нямаш пари.

Уил я погледна и се усмихна самодоволно.

— Зная как да крия парите си, скъпа. Имам достъп до над двеста милиона долара.

— Шегуваш се.

— Правителството на САЩ постепенно ще прехвърли каквото може на новата ми самоличност. Израелците ще ги осведомят какво се е случило. Вече знаят, че не съм убил Оливия.

Мелиса въздъхна.

— А жената...

— Мъртва е, Миси. И посредникът ѝ е мъртъв. Както и петнадесетина от най-добрите им агенти — Уил изпусна въздух. — Клиентите им имат доста по-важни грижи. Изплашен народ, фалирали богаташи. Повечето хора, които могат да ни свържат със случилото се, ще бъдат убити в близките шест месеца.

— Значи сме в безопасност? — задъхано промълви тя. — И ще живеем в охранявана вила?

— Ще се оженим отново, официално. Ще имаме дете. Две деца. За такава безопасност говоря. Заплахата винаги ще съществува. Но ще се справим.

— Обичам те — каза тя и даде воля на сълзите си, когато отново се качиха в джипа.

— Всичко е наред — Уил натисна газта. — Защото този път ще останеш с мен. Няма бягство, за никого от нас, няма връщане назад.

— Отбий и спри — настоя Мелиса. Желаше го, изгаряше. Не беше я докосвал от две седмици. — Спри.

Уил хвърли поглед към нея и се усмихна.

— Ненаситна — отбеляза той.

— Не зная кой от двамата ни е ненаситен — отвърна тя. — Ще видим.

Уил отново се усмихна и спря джипа край пътя. После се качи отзад, сграбчи Мелиса, своята съпруга, своята страст, в прегръдката си и започна да я целува по шията, отново и отново, сякаш никога нямаше да спре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.